

ANALECTA
VETERUM POETARUM
GRAECORUM.

EDITORE

RICH. I'R. PHIL. BRUNCK

TOM. I.

ARGENTORATI.
IN PUDIO GOTHOFRI BAUER & SOCIUM
BIBLIOPOLAS

x omnibus antiqui ævi monumentis , quæ abolevit odiosa barbaries , vix ullum extitisse reor, quod periisse tam acerbo luctu nobis dolendum sit , quam nativi Græcorum ingenii multiplicem illum fœtum , fœraginem illam Odarum , Epigrammatum , Elegiarum , aliorumque Idylliorum , quæ passim memoriæ hominum commissa , lapidibus insculpta , aut fugitivis chartis mandata collegit olim MELEAGER Syrus. In eam poetarum , quotquot ab ultima fuerunt poetices origine usque ad suam ætatem optimi , selectos congestat flores , veraque ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ conditor , quum singulos poetas singulis contulisset floribus , opus ipsum CORONÆ insignivit titulo. Quali hac in re judicio fuerit usus facile existimabit , qui poetæ ipsius elegantis & arguti reliquias legerit. Illius inductus exemplo CL. circiter post annos PHILIPPUS Thessalonicensis , quum ad senectutem quidem jam vergeret Græcia , sed vegeta adhuc , feliciumque ingeniorum ubertate nondum effœta , veteris saporis retineret sermonem , a poetis , qui post Meleagrum vixere , quidquid fuit in eodem genere excellentius prolatum conquisivit , iisque florum similibus distinctis insignibus , CORONAM alteram texuit , quæ , ut post vernos flores autumnalibus etiam sua constat gratia , priori illi subnecti meruit.

Has carminum collectiones si quis alicubi latitantes reperiret, næ ille quantivis pretii thesaurum nancisceretur. In iis integra legerentur Idyllia nobilissimorum fingend⁹ & dicendi artificio poetarum, quos mirata est & in deliciis habuit omnis antiquitas, quorumque cum ob veterem famam veneramur nomina, tum ob pauca quæ supersunt fragmenta, quæ partim majori vel minori diligentia collecta, partim adhuc in veterum philologorum & grammaticorum scriptis sparsa, deperditorum magis accendunt desiderium, quam æstimandi, quanti sit illa jactura, modum suppeditant. Mythologiæ, historiæ, geographiæ, sacris profanisque antiquis ritibus quam splendidam illæ lucerent faciem! quam multa ibi scitu digna & jucunda de artibus, quæ tanto studio tantaque cum laude apud veteres excultæ, de iis, quæ ad ipsarum artium & artificum notitiam spectant, reperirentur! Græcæ linguæ, cui cum Musis eadem est origo, qua sola illæ cantare amarunt, & ut divas decet, cecinere, cujus e deplorando naufragio collectæ tabulæ paucas veteris gazæ servarunt divitias, quam late extenderent fines illæ CORONÆ!

His recentiores Græci, si sua novissent bona, contenti fuissent: assidue lectitata hæc carmina, *nocturna versata manu, versata diurna*, sapiendi & scribendi, quem a natura edocti veteres arte expolierant modum stitissent. Sed ita comparatum est humanum ingenium, ut optimarum rerum satietate defatigetur, unde fit artes necessitatis vi quadam crescere aut decrescere semper, & ad summum fastigium evectas ibi non diu posse consistere. Quingentis & amplius post Philippum annis, sub finem scilicet VI. sæculi, novorum poetarum carmina collegit AGATHIAS. Hæc, si cum illis prioribus conferantur, parvi facienda, majori tamen in pretio fuisse habita inde manifestum est, quod e sola Agathiæ collectione plura ætatem tulerint, quam e duabus Coronis, quæ tamen singulæ poetarum & carminum numero illam superabant. Id vero nemini mirum accidere debet. Temporum mutata con-

ditione, mutata etiam ingenia. Qui Agathiæ ævo hominum erat status quantum ab illo diversus sit, quo a quis legibus utentes Græci liberi plerique vivebant, ex historia fati notum; nec præsentis mei instituti est in multiplices inquirere causas, quarum impressione recentior illa ætas, ut a veterum in plurimis aliis dignitate & præstantia degeneraverat, sic in artibus a veri & recti iudicio & sensu plane desciverat. Sermo præterea multa infectus erat corruptela e Romanorum, & quam maxime Barbarorum commercio, paucique, nili qui forte se totos grammaticis addixerant studiis, adeo reperiebantur eruditi, ut veteres poëtas, Lyricos præsertim, intelligerent, unde etiam factum, ut non magno post intervallo poëtæ quoque, quorum molliori limite curierent carmina, non amplius ipsi vulgo legerentur, sed eorum interpretationes politicis versibus aut soluta oratione expressæ, quales deperditorum poematum *μεταφράσεις* aliquot etiam nunc extant.

Ex his facile intelligitur, sæculo VII. paucos habuisse lectores neglectasque jacuisse veteres illas Coronas, quarum quum nova non amplius describerentur exemplaria, magis autem magisque in dies petirent antiqua, variis casibus, inter quos nullus dubito, quin primo loco ponenda sit pia illa quorundam *ἀνθολογία*, quæ veteres poëtæ in amores lussissent, eorum memoriam abolere studentium, intercidissent illæ penitus, ni consilium cepisset nescio quis pro ævi, quo vixit, modo doctus, **CONSTANTINUS CERNIALAS**, novæ condendæ Anthologiæ. Is e tribus supra memoratis collectionibus ea delibavit, quæ supra hominum suæ ætatis captum non essent, iisque placere possent; unde fere factum, ut, quo antiquiores essent meliorisque notæ poëtæ, eo pauciora ex illorum carminibus seligeret, sicque in suam Anthologiam e Meleagri & Philippi Coronis non pauca, at ex Agathiæ collectione multo plura contribuerit. Constantinum illum circa medium sæculum X. vixisse verisimile est. E poetarum, qui post Agathiam extitere, infelici proventu,

carminibus aliquot novam suam collectionem adauxit, inter quæ sunt pauca illa Imperatoris Leonis Sapientis, unde Constantini colligitur ætas. Huic homini vitio ne aſſi laudi vertendum sit hoc conſilium dubius hæreo. Iſtud videtur certiffimum, nova hac Anthologia in eorum manus tradita, qui poëticen ſtudio aliquo excolebant, antiquiorum memoriam paulo poſt fuiſſe penitus oblitteratam, quod ſi abſque Constantini ſedulitate etiam accidere debuit, gratiæ illi debentur maximæ, quod Meleagri & Philippi Coronarum partem aliquam ab integritu ſervavit. Non alia epigrammatum collectione quinque fere ſæculis uſi ſunt litterati homines. Ex illa tot decerpta fragmenta, quæ Suidas in lexico ſuo protulit, e quibus plurimorum diu latuit ſedes, quum in vulgata Anthologia non reperirentur carmina, ad quæ pertinerent.

Quid autem ineunte ſæculo XLV. MAXIMUM PLANUEM, monachum Conſtantinopolitanum, eo induxerit, ut Cephalæ collectionem interpolaret, nondum ad liquidum perductum eſt. Quæ propenſiori, quam par erat, benignitate de hoc homine prædicat, vitæ quod ſectatus eſt inſtitutum laudandi, ut credo, ſtudio, Joſephoque Scaligero obloquendi, quæque de illius conſilio perquam eleganti ſtilo tradit in libro de Epigrammate *Fr. Vavaſſor*, pleraque a vero longiſſime ſunt remota. Obſcœna reſecandi conſilium in homine illius profeſſionis culpandum non fuiſſet. Sed tenuis circa Anthologiam ſuſcipiendi laboris hanc Planudi cauſam fuiſſe non arbitror. Multa quidem reliquit, ſed non tam pudoris quam compendii habita ratione; quod veriſſimum eſſe duplici ex argumento palam eſt. Brevitati ſtudiuit præſertim, Cephalæque volumen ad minorem redigere molem voluit: ideo epigrammata dedicatoria permulta ſummæ elegantix, eaque valde pudica omiſit: tum ex obſcœnorum acervo non pauca quædam tulit, quæ ſi cum relictis comparerentur, flagitii & turpitudinis palmam ſibi vindicant. Integrum amatoriorum carminum conſarcinavit librum, in quo, ut ma-

nifestum deprehenditur illud brevitatis studium nullo directum iudicio, ita non adeo perspicua sunt illius verecundiæ, cujus nomine tantis effertur laudibus, indicia. Nam quod ad prius attinet, si in hoc monacho fuisset aliquis elegantiae sensus, quum se certis quibusdam arctasset limitibus, spatium, quod sibi præfinierat, Meleagri, Philodemi, aliorumque similis venæ poetarum carminibus amatoris implere poterat, quibus non magis pudicæ sunt Agathiæ, Pauli, Macedonii, aliorumque hujus farinae, quas prætulit quisquiliæ. Alterum autem, quod dixi, non minus verum esse sciunt, quibus lecta & probe intellecta septimi illius Anthologiæ libri carmina omnia. In eo sicubi se verecundum ostendit monachus, ne sinceram quidem ullaque reprehensione admixtam laudem apud justos rerum æstimatores referre potest. Nam nonne satius fuisset, ubi minus castum occurrebat carmen, quale illi visum est Rufini Epigr. II. illud omnino præterire, quam ultimum assumere distichon a præcedentibus seclusum & interpolatum, ita ut nullum in eo lumen fulgeat, nihilque præter inanem verborum sonitum remanserit? Non deerat profecto materia, cujus delectu distichi illius jacturam rependeret. Idem statuendum est de carminibus non paucis, quale est Stratonis Epigr. XCVI. in quibus arguti sensus concinno & profluente rhythmo, elegantibus verbis expressi, quos ille ineptis sententiis elumbi conclusis versu permutavit. Illa sani quis iudicii omisisset, qui præsertim non omnia, sed e multis selecta, dare constituisset.

At præter manifestam illam voluntatem Cephalæ Anthologiam in angustum cogendi, aliud fuit ei adhuc propositum, scilicet epigrammatum mutandi ordinem, & illa disponendi ad modum, qui collectaneorum & *χρησολογίων* conditoribus probatus, a talium operum indole & natura non plane abhorret, sed integrorum carminum in collectione si adhibeatur, nihil illo excogitari poterat ineptius. Finis enim legentibus propositus est eruditio cum oblectatione, quem non facile assequetur,

qui Planudeam Anthologiam in manus sumferit. Tædiosum est tot ejusdem argumenti carmina continua serie legere, & ex illa per capita & locos communes dispositione fit, ut, qui varietate refectus & reparatus fuisset animus, satietate & fastidio earundem sententiarum, quas pene similia consecrantur verba, fatiscat. Tum discerpti per omnes libri partes poetæ non jam singuli cognoscuntur. Cunctis non idem est stilus, suus cuique color: aliis alia placuerunt argumenta; quidam in uno alterove, quidam in pluribus, pauci in omnibus se exercuerunt. Quam sibi & aliis similes aut dissimiles, quantum & qua in parte singuli excellant, animadvertisse non jucundum est modo, sed in hoc non minima est hujus lectionis utilitas. Denique sic commixta sunt carmina, novis cum veteribus confusis, ut si plures in idem argumentum luserint poetæ, pejora sæpe, utpote recentioris ævi, priora legas; ut quid quisque primus excogitaverit, quid sibi imitandum juniores semiserint, non dignoscas, nec proinde observare pollis, quæ fuerint peculiaris artificii, quod in epigrammate obtinet, incrementa, ingeniorum & linguæ gradus, seriem velut historicam rerum ipsarum, quæ in epigrammatis tractatæ, quorum omnium observatione neglecta, qui semel tantum Anthologiam illam legerit, nec multiplici studio eam in omnes versaverit partes, præter verba, quæ tanti nosse non est, nihil fere didicerit.

Planudem nihil aliud habuisse in animo, quam breviarium epigrammatum in capita per locos communes digerere, mihi persuasum est, quæ quum unico ex libro, Cephale collectione, excerpserit, ne diligentia quidem laus ei contribuenda est. Par ea fuit in hoc homine doctrinæ & ingenio, quibus illum carere potuisse, tanquam non necessariis ad istud opus subsidiis, miro sane judicio asserit Fr. Vavassor. Carmina hic animadvertet lector non pauca, quæ vulgo vel in fine, vel media sui parte mutila circumferebantur non aliam ob causam, quam quia monachus, quum ea e libro parum emendato describeret,

omnia, quæ legendi difficultate festinanti moram injiciebant, prætermittebat, confutis hiulcis & incohærentibus distichis, cujus rei inigne exemplum est in Philodemi epigr. XVIII. At seduli & diligentis hominis fuisset alia conquirere & conferre exemplaria, quorum tum in urbe non adeo magna penuria esse debuit

Toto hoc male feriatî monachi consiliô nihil litteris & posteritati damnosius esse potuit. Quod enim multis aliis scriptoribus contigerat. quorum opera sic fuerant in epitomen redacta, ut ipsa negligenterentur & interciderent, brevitaria vero, librariis emptoribusque compendium lucri facientibus, describerentur, & in manus hominum traderentur, id Cephala collectioni epigrammatum accidit. Penitus illius oblitterata fuit memoria, nec tribus integris sæculis quisquam de illa fando audivit.

Lateret adhuc incognita, ni suæ ætatis eruditorum principem, cuique parem vix sequentes tulere, CLAUDIUM DESAUMAISE, superioris sæculi anni VI. circa finem fortuna Heydelbergam adduxisset. Ibi tres annos inoratus est, vivæ adolescentiam ingressus, sed jam tum incredibili doctrina instructus, codices optimos, quos servabat Serenissimorum Palatinorum Principum Electorum Bibliotheca, non multis post annis, magno rei litterariorum damno, Germaniæ erepta, curiose & assidue tractavit, indefessoque labore collatis cum illis veterum operibus editis, quæ inedita erant, descriptis, eruditionis antiquæ largissimas collegit opes, e quarum thesauro tot postea variis in operibus depromptit auctorum illustrationes & emendationes. Omnia, quum excuteret solertissimus adolescens, in veteres incidit membranas, quas quidem ante eum attigerant viri aliquot docti, sed supine, & non eo, quo par erat, studio investigaverant & perscrutati fuerant, ita ut, licet cognosceretur græca in iis haberi epigrammata, non satis tamen perspectum esset, quantum ab editis cum numero, tum singulorum integri-

tate differrent. Salmasio nostro reservatum erat, ut pretiosissimas illas veteris ævi reliquias e tenebris erueret, hocque incremento rem litterariam bearet, qui diligenter exolutis his membranarum, quum primum comperisset veterem illam ibi contineri Anthologiam, cujus summam fecerat Planudes, omnia sedulo, quæ edita erant, ad exemplar editionis Wechelianaë anni MDC. contulit, cujus in oris varietates membranarum adnotavit, quæcunque autem essent anecdota, separatim descripsit in chartis, e quibus orta est ANTHOLOGIA illa INEDITA, quæ solius CLAUDII SALMASII studio debetur, quo nomine summo Viro immortales gratiæ habendæ sunt.

Non his Salmasius solus frui voluit, sed reperti thesauri excellentes tum eruditione viros liberaliter participes fecit. Hæc est paucorum apographorum ex ipsius schedis descriptorum origo, fons hic unicus. Ex illis longo temporis intervallo alia derivata ἀντίγραφα plurima, in quorum plerisque multæ mendæ, multæ corruptelæ, quales scribarum aut ignorantia aut prava corrigendi scdulus invehere solet. Prioribus autem non eadem omnibus insunt, nec eodem ordine: alia aliis uberiora, prout variis temporibus a Salmasio communicatum fuit exemplar, quod habebat in manibus, & assiduo studio in dies ornabat magis. Horum quum quædam in Bibliothecas publicas migrarint, eo facilior fuit eruditis ad ineditam illam Anthologiam aditus. Apographum, quod descripsit *Fr. Guicetus*, unus e primis, quocum communicatæ fuerunt Salmasianæ schedæ, cujusque notitiam dedit JO. BOIVIN, Academia Parisiensis Actorum Tomo II, ex quo Bibliothecæ Regiæ fuit illatum, multorum eruditiorum cum nostratum, tum peregrinorum manibus versatum fuit, & ex illo plurima propagata ἀντίγραφα. Sunt autem ista omnia minus integra. Nam præterquam quod hinc inde carmina desunt aliquot, & in fine plurima, quæ in autographum, cujus copiam Guiceto fecit, nondum retulerat Salmasius, illius festinatione & inconsiderantia factum est, ut, quum duo simul

vertisset folia, primo disticho epigrammatis Stratonis LXXVII. duo ultima disticha subjunxerit epigrammatis ejusdem poetæ LXXVII. unde multis lectum carmen ἀσέλγον, quod profecto qui voluerunt interpretari, ludibrium debent, & quæ media interjacent carmina XII. præter illorum alterius finem, alterius initium, omiserit. Ilac eruditissimo Jo. Boivin, quum in Academicorum confessu elegantem illam legeret commentationem, incomperta erant, de quibus non ita multo post certior factus est ex integrioris codicis comparatione, quem e Bibliotheca Amplissimi BUCHERII illi commodavit BERNARDUS DE LA MONNOYE, cui quum rescriberet die 26. Julii anni 1708. hoc de illis codicibus interposuit judicium: "Le manuscrit de M. Buhier est beaucoup plus riche que celui du Roi en epigrammes obscenes, il en contient pour le moins une trentaine de plus, *divitias infinitas!* il a encor de plus tout ce qui est contenu dans les derniers feuillets, à commencer par la page 185.," Buheriano illo apographo, quo usus fui, cujusque mox notitiam dabo, quadam alia extare adhuc integriora certum est. Nam epigrammata aliquot vulgavit, quæ in eo non leguntur, Vir eximius JAC. PHIL. D'ORVILLE, & alia ante cum vulgaverat aliquot ipse Salmahus.

Ad archetypum codicem sæpe provocatum fuit, eruditorumque multi, quum carmina hæc tractarent, membranas illas olim Palatinas, nunc Vaticanas crepuere: at paucissimis pernotuisse reor, quamnam in eis habeantur, quibus insignita titulis, quo ordine descripta. Idcirco de litterariæ historiæ studiosis bene meritum me confido, si elenchum, seu indicem eorum, quæ codex ille continet, ut in ipsius fronte scriptus est, hic exhibuero.

Τὰ δὲ ἔντεςιν ἐν τῇδε βίβλῳ τῶν ἐπιγρμμάτων.

- I. Νόννη ποιητῇ Πανεπισίτι ἐκφρασις τῇ κατὰ Ἰωάννην ἀγίῃ εὐαγγελίῳ.

- II. Παύλῳ ποιητῇ Σιλεντιαρίας Κύριε ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, εἴτε τὴν ἀγίαν Σοφίαν.
- III. Συλλογαὶ ἐπιγραμμάτων χριστιανικῶν εἰς τε ναῖς, καὶ εἰκόνας, καὶ εἰς διάφερα ἀνθρώπων.
- IV. Χριστοῦ πειρῇ Θεοῦ ἔκφρασις τῶν ἀγαλλμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τῷ ἐπισκελθεμένῳ Ζευξίπτῳ.
- V. Μελεόγρῳ ποιητῇ Παλλιδίνῳ ἐξέφρασις ἐπιγραμμάτων.
- VI. Φιλίππῳ ποιητῇ Θεσσαλονικίῳ ἐξέφρασις ὁμοίων καὶ διαφύσεων ἐπιγραμμάτων.
- VII. Αγαθῇ Σχολαστικῇ Ασικῇ Μουσικῇ συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθέντων ἐν ΚΠ. πρὸς Θεόδωρον Δεκελείῳ τὸν Κοσμῶ.
- (VIII.) ἔτι δὲ ἡ τλῆξις ἐπιγραμμάτων, ἥγουν διαίρεσις, ἕτως.
- α'. μὲν ἡ τῶν χριστιανικῶν.
- β'. δὲ Χριστοῦ περιέχει τῷ Θεοῦ καὶ τ. λ.
- * γ'. δὲ αὐτῇ τὴν μὲν ἐκκλησίαν, τὴν τῶν ἐκκλησιῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν.
- * δ'. τῶν ἀνθρώπων.
- * ε'. ἡ τῶν ἐπισημοῦν.
- * ς'. ἡ τῶν ἐπισημοῦν.
- ζ'. ἡ τῶν πρὸς τὸν Θεόν.
- * η'. ἡ τῶν σπουδαίων καὶ διαφόρων.
- * θ'. ἡ τῶν Στρατῶν τῷ Σαρδισίῳ.
- * ι'. διαφόρων μέτρων διαφόρων ἐπιγραμμάτων.
- ια'. ἀριθμητικὰ καὶ γριφώδη σύμμετρα.
- ιβ'. Ιωάννῳ Γραμματικῇ Γάλλῳ ἐκφρασις τῷ κοσμικῷ πίνκῳ τῷ ἐν χειρὶ φιλίππῳ.
- * ιγ'. Σύριγγι Θεοκρίτῳ, καὶ Πτέρυγι Σιμμίῳ, Δωσιόδῳ Βυμός.
- * ιδ'. Βησαντίνῳ Ὄνι καὶ Πέλεκυ.
- ιε'. Ανακρεόντῳ Τρίῳ συμποσιακῇ ἡμίμαρτῳ, καὶ Ανακρεόντῳ, καὶ τρίμαρτῳ. τῷ ἀγίῳ Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν διὰ Θεοῦ, ἐν αἷσι καὶ τῷ Αρεῶ... καὶ Αναστασίῳ, καὶ Ἰγνατίῳ, καὶ Κωνσταντ... καὶ Θεοφάνῳ κεινταὶ ἐπιγραμμάτων.
- * ις'. Αὐκρίτῳ Ρήτορι ἐπισημοῦν.
- * ιζ'. Αριστοτέλῳ βίῳ.

In hunc indicem quædam animadvertisse juvat.

His sectionibus, quibus asteriscum apposui, constat codex sæpe mihi laudatus Bibliothecæ Buherianæ, in quo tamen poemata ipsa sectionum *17'* & *18'*, quia jam edita erant, non tueri descripta, sed in illa scholiorum pars tantum. Alciphronis epistolæ numero sunt VIII. quæ in Bergleri editione libri III. initio extant : harum ultima in codice mutila est. Aristotelis vitam edidit Menagius in notis ad Diogenem Laertium.

Inspecto hoc indice mirabitur quis forsan elegantissimi & cultissimi ingenii virum, tersique & acris judicii Amplissimum Buherium Meleagri & Philippi Coronas neglexisse, meliorique illius thesauri parte peculium suum non auxisse. At nemini fraudi esse debent elenchi illius tituli V. & VI. ut in eam adducatur opinio, veteribus in membranarum integras haberi decantatas illas carminum collectiones. Præter proœmia singulis præposita nihil earum amplius superest. Male autem istorum titulorum concepta verba, in quibus non ΣΤΕΦΑΝΟΣ, sed ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ scribi debuisset. Proœmia illa, quum a Fr. Vavassore, qui ea Menagio accepta tulerat, edita fuissent, recte Buherius omisit.

Idem de sequentis sectionis titulo ferendum iudicium. Non enim Agathiæ novorum epigrammatum collectio in membranarum reperitur, sed illius tantum in eam præfatio. Quæ vero post illam descripta sunt, partim a Constantino Cephalâ, partim ab aliis conquesta & collecta fuerunt. Præfationem Agathiæ, cujus excerpta solummodo, eaque parum emendate, vulgavit Fr. Vavassor, doleo integram in Buheriano codice non extare. Ex illis autem excerptis liquet ista, quæ tanquam Agathiæ Anthologia proponuntur, longe ab illa, quam concinnaverat, diversa esse. *Non* enim collegerat epigrammata, id est poetarum, qui maxime sua ætate & post Philippum vixerant : at vero in istis quæ habemus amatoriiis, anathematicis, sepulchralibus, & ad ingenii ostentationem factis, multa sunt poe.

tarum antiquiorum, immo vetustissimorum, quæ e Philippi & Meleagri Coronis excerpta sunt, in quo versatam fuisse scimus Constantini Cephale importunam & exiosam sedulitatem. Ideo quæ male in hoc elencho conjuncta erant separavi, numerumque, qui in codice adscriptus non est, (VII.) suo loco posui.

Ego, qui Romani non adii, membranas ipsas non inspexi; at ita, ut dixi, rem se habere cum aliis ex argumentis certus sum, tum e testimonio *Leonis Allatii*, Pontificiæ Bibliothecæ Præfecti, qui Palatinos libros Heydelberga Romam transferri curavit, & codicem hunc non incuriosè tractavit. Is autem de eo in *Liatribe de Patria Homeri* p. 249. sic verba facit: "In manuscripto antiquissimo, qui e Palatina in Vaticanam Bibliothecam allatus est, in quo Corona Meleagri, Philippi, & Agathiæ sylloge epigrammatum græcorum a Constantino Cephala in capita secundum materiam reducta, hoc &c.," Lucæ igitur Holstenio non habenda fides, referenti extare in Francisci Cardinalis Barberini Bibliotheca MELEAGRI STEPHANON. Codicem illum Barberinianum e Palatino derivatum fuisse, extra controversiam positum est: ubinam vero & a quo scriptus fuerit, non liquet. Equidem suspicor ipsius Holstenii manu exaratum fuisse, qui, dum Parisiis versabatur, Salmasiani apographi facile copiam habere potuit, hujusque cimelii dono gratiam illum patroni sui, Cardinalis Barberini, iniisse, cujus Bibliothecæ curam habuit, antequam Vaticanæ præficeretur. Hoc non uno ex argumento mihi videtur verisimillimum. Alias fieri posuit, ut, quum e Palatinis libris, qui, claves tenente Urbano VIII. Romam advecti fuerunt, omnium pretiosissimus e & epigrammatum ille codex, cui unico rerum edax tempus percerat, hujus *ignavia* in partem venire voluerit Fr. Barberinus, vir litterarum studiis, eruditorumque, quibus impense favebat, commercio excultrissimus: nec defuere, qui Pontificis fratris filii susceptæ hac de re voluntati subservirent.

Quæ tertio loco occurrit epigrammatum res Christianas

ſpectantium ſylloge, utrum omnino eadem ſit cum ea, quæ infra in Cephalæ collectaneis primo loco conſpicitur, an diverſa, dicere nequeo. Chriſtianica illa, quin Salmaſius deſcripſerit, dubitare non licet, quæ, ut ſecum communicaret, flagitabat Joſ. Scaliger epiſtola ad illum ſcripta menſe decembris anni 1607. “utinam Χριſτιανὸς α, quæ ſunt ἀνέκδοτ’ ε, nobis „aliquando mittas.” Miſiſſe Salmaſium veriſimile eſt, ut & ex illo habuiſſe Scaligerum Joannis Gazenſis Ecphraſin, quam ſequenti epiſtola ſe optare ſignificat, quamque e Scaligeri bibliotheca vulgavit Jānus Rutgerſius Var. Lect. p. 95. Hanc, prout jam editam, in Buheriano codice omiſſam non miror: de Chriſtianicis ſecus ſentio, quæ omnia, an vulgata ſint ignoro. Ex his procul dubio depromptum eſt Agathiæ epigr. XXXVIII.

In Cephalæ collectaneorum parte, quæ inſcripta eſt τῶν περιſεπτικῶν, fieri poteſt nihil occurrere, quod Planudes omiſerit, & hanc eſſe cauſam, cur deſcribendi tædio ſuperfederit Salmaſius. Enimvero in vulgaris Anthologiæ Libri II. capite, cui titulum fecit monachus Συμπλινὰς Αῤῥιſτ’ματ’α, hujus generis ſunt carmina bene multa. Sed ἀριθμητικὰ καὶ γριφάων εὐμμετρία deſcripſerat, quæ in Buheriano codice omiſſa, quia priora edita ſceant a Meziriaco, & γριφῶς vulgaverat in fratrum Guijoniorum vitis PHILIBERTUS DE LA MARE, qui non parvam a nobis, qui Davi ſumus, non Oedipi, gratiam iniiſſet, ſi ſcirpis iſtis litteras Joannis Lacurnæ ſubjunxiſſet, quibus eos. pauciſ exceptis, enodavit, quaſque ſibi ſcriptas Salmaſio miſit Jac. Guijonius, cujus hac de re lectu digna eſt Epiſtola XI. in vero in his libris omnia habeantur problemata & ænigmata, quibus conſtat hæc codicis ſectio, & an fatiſ e chirographi Salmaſiani fide edita fuerint, dicere nequeo. Velleſ profecto apographum ex illo derivatum habuiſſem, quo factuſ fuiſſem certior, quænam e problematibus Methodori ſint, quænam aliorum auctorum, quod ad ſingula carmina notare omiſit Meziriacus.

Constantini collectaneorum pars nona est ἡ τῶν Στρατῶν
 τῷ Σαφιδανῷ. Epigrammata ista, quæ omnia sunt in puerorum
 amores, pleraque e Meleagri & Philippi Græonis petita, ad-
 ditis suis multis, collegit Strato, de quo nihil aliud comper-
 tum habeo, quam Diogene Laertio, qui illius meminit, ætate
 fuisse priorem. Partem hanc, quod integram ediderim, apud
 cordatos & hucere castitatis viros nullius excusationis indigere
 me reor. Scio quale circa hanc olim consilium Salmasio de-
 derit Scaliger, cujus epistolam adeat lector CCXLV. Ab his
 prætextatis nihil publicis moribus timendum est, quorum cor-
 ruptelam non augebunt duodecim circiter pathicissima quidem,
 sed *græca* carmina, de quibus legendis non cogitabunt adoles-
 centes nostri, nisi quos forte Salmasio pares hæc ætas tulerit.
 Hos assidua studia, & cum doctrina Mulisque commercium tu-
 tos a libidine præstabunt. Præterea, ne quidquam refecarem,
 duæ me aliæ impulerunt causæ. Non hoc quo vivimus ævo tam
 verecundi sumus, nec tam facile nobis, quam patribus nostris,
 rubor offunditur. Horum enim ἐξελίσεων quædam in libris non
 ita pridem vulgatis passim jam occurrunt, & quin, absque mea
 opera, cætera etiam pro nata occasione depromenda fuissent,
 nullus dubito. Tum, ut ingenue sententiam meam profitear,
 iis non magis carere liberalibus studiis deditos debere arbitror,
 quam obscænis illis Catulli, Martialis, Ausonii, Apuleji, alio-
 rumque, quorum ita contemptæ jacent editiones, quas *purga-
 tas* vocant, ut eas de trivio tollere, nedum unius allis emere,
 nemo sanior & elegantior velit.

Integram græcorum epigrammatum editionem moliri
 fuisse, sæpiusque promississe Salmasium, neminem eorum laetæ,
 qui ejus opera evolverint. Cur autem præclarus hic labor, cui,
 quæ forte defuissent, non erant tanti, quin publica luce di-
 gnissimus haberetur, in eam prolatus non fuerit, quum vulgo
 non sit notum, id lectorem docebo disertissimis *Philberti de
 la Mare* in Salmasii vita inedita verbis.

“Ex omnibus Salmasii lucubrationibus, nulla magis illum
exercuit, quam veteres illæ græcicæ antiquitatis reliquæ;
Epigrammata &c. Thesaurum quippe hunc nactus semel Sal-
masius nunquam e manibus dimisit: sed perpolendo & illu-
strando, nullum pene vacuum ab ejus lectione d’em abire
patiebatur, quo in ea aliquid non adnotaret, certus extare
nullibi vetustius antiquitatis græcicæ monumentum. Auctor
primum Salmasio fuerat Scaliger, ut, si hæc epigrammata
vulgaret . . . Sed Salmasium minime præverterat Scaliger,
& jam uberem commentandi materiam paraverat, quum a
Fræderatis Belgicæ Ordinibus Leydam vocatus est. Quo tem-
pore Levdensibus typographis absque versione latina opus illud
vulgare renuentibus, & Salmasio circa alia occupato, obtulit
se Henricus Valesius, vir græce latineque doctus, qui tantam
in se provinciam reciperet. Salmasius quidem, nisi intra men-
ses aliquot otii sibi satis esset, ut horum epigrammatum edi-
tioni vacare posset, totam hujus rei curam simul & gratiam
transmissurum se in Valesium promiserat. Sed ut postea id esse
Valesio consilii cognovit, ut proprium nomen operi præfige-
ret, Salmasius, qui & apographum sedulo & diligenter re-
coenitum, & uberiores in illud notas obtulerat, tum ad Sa-
muelelem Bochartum conversus est, qui & græca latine ver-
tendi, & editonis curam sibi assumpsit. Quod tamen frustra
fuit, seu Bocharto arduum illud, quod postea edidit, sacræ
Geographiæ opus meditante; seu quod vertendi, illustrandi,
publicandique illius thesauri gloria Joannem Baptistam Lan-
tinum, Senatorem Divionensem, maneret, qui una mecum
supremæ Claudii Salmasii, Claudii, cujus vitam scribimus, filii
voluntatis curator, & librariæ illius suæ collectis hæres institu-
tus, hanc sibi curam imposuit, qua, ut spero, brevi, & ma-
gno rei litterariæ bono defungetur.”

Qui harum Salmasii & Lantini lucubrationum casus postea
extiterint, in quas devolutæ manus, & apud quos servantur.

ut resciscam, operam propediem dabo, nec, si potis est tam longo situ obsitas litterariæ rei reddere, in eo studium meum deerit. Quæ aliæ promissæ fuerunt editiones, quum de iis nihil novi quod dicam habeam, silel o. Longam præfationem longum esse malum experto me nemo scit melius. Ideo absolutam Anthologiæ hystoriam instaurare nolui: quæ ab aliis accurate tradita fuissent aut omisi, aut attigi quam potui levissime; si quæ erant obscuriora, iis facem præferre conatus sum. Nec enumerandis Planudeæ editionibus, quarum notitia e bibliographis petenda, lectorem obtundam; de hac, quam adornavi, paucis dicam.

Quum cam exorsus sum, abundabam otio, cujus si non diuturniorem usuram mihi usurpandam esse præcivissem, ab hac cogitatione avertissem animum, aut in aliud distulissem tempus. Quod enim intra secundum annum absolvi debuerat opus, fere ad sextum protractum est: nec, quod facile apparebit, is fuit moræ fructus, quem sæpe alias ferre solet, ut, quo meditator cura, eo perfectior evadat labor. Nam cur hiee sæpius intermitteretur, quæ extiterunt causæ, eæ ab his studiis avocatum, aliisque gravioribus districtum sollicitudinibus diu detinuerunt. Una tamen ex iis nanciscendi subsidii occasionem dedit, cujus ope non spernendas emendationes aliquot proposui, adiutoremque obtulit studii, quod in hanc editionem impendendum supererat. Nam quum me CELSISSIMUS AURELIANENSIS DUX procuratorem negotiorum suorum Vin-dobonæ constituisset, illucque sub autumnii anni MDCCLXXII. initium profectus fuisset, qui se mihi comitem itineris adjunxerat *Jo. Laur. Blesig*, verbi divini apud Augustanæ Confessionis addictos in hac civitate Minister, codices Mss. Cæsareæ Bibliothecæ aliquot in meam gratiam contulit cum formis expressis libris, e quibus, quæ horum spectant, eorum memini in lectionibus ad Theocritum & Moschum. Quum autem mense Majo sequentis anni Galliam remeans Göttingam divertissem,

divertissem, ibique dies aliquot moratus summa cum voluptate celeberrimam studiis doctrinaque florentissimam Germaniæ Academicam viferem, forte fortuna in litteratissimum juvenem incidi, *Jo. Gottlob Schneider*, de cujus ingenio præcepta mihi jam tum erat opinio, delato paulo ante in manus meas libello, quo epigrammata quædam græca tractaverat. Illi, quum videndi multa & noscendi flagraret cupiditate, facile persuasi, ut spes suas suæque studia in hanc urbem transferret, ubi tres integros annos commoratus plurima diligentia eruditionisque edidit specimina, quibus non is habitus honor, non ea decreta præmia, quæ, si res in meum arbitrium venisset, consecuta fuissent.

Tertii ab inchoata hac editione anni initio alterum mihi Parisios iter suscipiendum fuit, unde sub auspicia felicissimi hujus regni domum me reducem exercuere aliæ ex aliis enatæ curæ. Jam vero in eo eram, ut abruptum refumerem hoc studium, sed ecce brumæ tempore, quum gelu omnia constricta essent, intempesta nocte subito incendio ardere meæ ædes, quo conflagrarunt & tectum fere omne, & conclavis, in quo dormiebam, lacunaria. Flammæ fulgore, crepitantium tignorum fragore, decidentium tegularum & titionum sonitu tota excitata erat longe vicinia, necdum quisquam in ædibus meis senferat malum, vixque fores fenestrasque pulsantium clamor altum famulorum meorum soporem excussit. Mox tumultu tota perfonuit urbs, opemque ferentium concursu facto, machinis & magna vi aquæ, summa civium alacritate & industria, eaque disciplina, qua nobilitatæ hujusce civitatis constitutiones, sequialtera hora restinctum fuit incendium. Sed interea, dum quousque grassaretur, præsentiri non poterat, raptim e summis ædibus convasata & ablata omnia, quæ sursum deorsum versata, in acervos, prout fors tulit, congesta fuere, nec fieri potuit, quin diutissime res meæ in summa confusione & perturbatione jacerent. Ipse etiam dum fabrùm opera incendii damna repararentur, ædibus meis profugus ad amici hospitium

diverti, a quo benigne exceptus sexto post mense postliminio domum redii. Ad exitum properanti mihi, nec de me quidquam ambiciosius prædicare cupienti, quod lectoris nosse non interfit, ista narrare eo magis visum est necessarium, quo minus opellam hanc dignam esse sentio, quam quis existimet integri quinquennii assiduo labore excultam fuisse.

Non alius mihi fuit animus, quam Græca Epigrammata, quantum poteram, *omnia, integra, & emendata*, edere. His quædam diversi quidem generis, ab Anthologia tamen non alieni, adjunxi, qualia sunt Theocriti, Bionis & Moschi Bucolica varique Idyllia, Anacreontia & Lyrica quædam, Callimachi, Cleanthis & Procli Hymni, fragmentaque aliorum aliquot poetarum, quorum integra carmina in Meleagri collectione olim lecta fuisse certum est. Quæ desideratissimæ illius coronæ temporum invidia & hominum socordia periire, eorum aliquatenus refarciendum erat damnum; & plura addidissem, ni, ferius suscepto hoc consilio, accuratiorem poeticorum fragmentorum investigationem exclusissent temporum angustia. Nam ista ut infererem cogitavi & decrevi primum, postquam tardius ad me pervenit Theocriti editio nuper e prelo Oxoniensi emissâ. Librum ut accepi, confestim oculis avide perlustravi, quumque extrema in mole thesaurum variarum lectionum conspexissem, his ad examen revocatis, cumque edito textu collatis, parum abfuit, quin editori subirascerer, quod tam præclaris subsidiis instructus Theocritum nobis recudisset nihilo sinceriorem purioremque, quam antea fuerat lectus, gratiamque ab antiquarum venerum studiosis initurum me speravi, si eis Theocritum in manus traderem emendatum, nitido expressum typo, quem viæ & ambulationis comitem facile secum portarent, & cum voluptate legerent. De aliis admonuit Theocritus, quo recepto, facile se insinuarunt quoscunque fors hujus confortii participes obtulit. Paucis, inter quos ut censear, quam parum dignus sim, & mecum agnosco & ingenuè fateor, da-

tum est, ut, quam in se receperint operam, primo molimine perfectam numerisque suis absolutam e manibus dimittant. De Theocrito non cogitarem quidem, si mihi exploratum fuisset criticorum hujus ætatis principem, virum ingenii & doctrinæ laude celeberrimum, quo florebat, omnesque super alias eminet Academiae Lugduno-Batavæ studium, LUDOVICUM CASPARUM VALCKENAER, venusti illius poetæ editionem parare, cujus speciminis loco prodire nuper selecta quædam Idyllia. Immo, ut ab expertis accepi in hoc viro non magis suspiciendam admirandamque esse raram eruditionem, quam omni amoris affectu dignam humanitatem, comitatem, morumque suavitatem, quæ, præter illa nobis communia, subsidia habui, ultro & lubens ei obtulissem.

Carminum, quæ in his Analectis leguntur, pars non exigua, pudore intercedente, nullo pacto verti debuit. Multa, quæ lusum in verbis habent, versionem omnino non admittunt. De omnibus vere affirmo nihil inutilius futurum fuisse, quam iis latinam adjunxisse versionem. Quæ soluta oratione ita expressæ sunt, ut verbum verbo reddant, tironibus quidem adjuvamento esse videntur, sed damnofo, quum supine græca legentes, versionis ope universum sensum intelligere opinentur, verborum singulorum vim & proprietatem perspectas non habeant. Sed eadem illæ doctioribus, elegantiaque sensu præditis, licet accuratæ, nauseam movent. Integræ Planudæ versio latina extat *Eilhardi Lubini*: alterius maximam partem vertere *Jo. Jacobus Reiske*, *Jo. Christianus Wolfius*, & alii quidam. Harum versionum, quorum stomachus ita comparatus est, ut totam paginam legere sustineant, illis auctor sum, ut a libris & omni lectione plane abstineant. Qui jam longo ævo mos invaluit poetæ ita edendi, ut latina verba græcorum ad latus posita sint, eo græcæ eruditioni, litterisque in universum nihil excogitari potuit noxiosius. Inde tot falsa de optimis antiquitatis poetis judicia, a viris alias ingeniosis prolata, quo-

rum ridiculo fuit sapientibus inconsiderata temeritas, dum quid de Homero & universa illius poesi sentiendum esset audacter decernerent, cujus ne unum quidem versum græce legere poterant, totiusque notitiam haulissent ex inepta & putida illa *ad verbum* versione, quæ, licet in ea emendanda tempus suum perdiderint viri aliquot docti, non magis Homerum refert, quam umbra, quam homo in sole facit, hominis illius imago est. Eam prudenter excellentique cum judicio omiserunt Professores Glasguenses, qui Principis Poëtæ editionem omnium pulcherrimam curarunt *Jac. Moor & Georgius Muirhead*. Græcum autem carmen, inprimis epigramma, eleganti simul & accurata versione latinis alligare numeris, leniter & canore profluente versu, id paucissimorum est hominum. Aliorum in hoc genere solertiam longe superavit HUGO GROTIUS, qui ludens epigrammata vertit omnia, qua in opera, cui ultima lima defuit, quum præsertim in Græcis multa essent corrupta & valde obscura, mirum non est, si non eodem semper ingenii acumine, versuumque nitore floreant. At de eo verum est, quod de Lucilio ajebat Horatius:

Quum flueret lutulentus, erat quod tollere velles.

Roterodamum cum multis aliis calamo exaratis libris migrasse ajunt codicem illius Epigrammatum versionis, quo insigniebatur Parisiensem Jesuitarum Bibliotheca, quemque, postquam dissolutum fuit hoc institutum, distractæque collegiorum Bibliothecæ, si forte in Gallia lateret, diu sed frustra quæsi. Illuc concedere mihi grave non erit, si hujus cimelii possessor describendi codicis veniam mihi concessurus sit. Talem, me judice, aut nullum græca epigrammata postulant interpretem.

Harum similiumque rationum momentis inductus Salmasius Anthologiam Græcam absque latina versione edere voluit, cujus consilii non assensorem modo, sed suaforem etiam habuit amicum tum suum, olim præceptorem *Jac. Gujonium*, cujus hæc extant in *Epist. XII.* ad Salmasium verba: "Quod ita mo-

„rosos typographos habes, ut solide græcum aliquid reculent
 „mandare suis formulis, doleo Anthologiæ tuæ vicem: recte
 „enim iudicas multum gratiæ abscissurum Callimacho, Mele-
 „agro, Rhiano, cæteris illis, si per interpretes balbutiendum
 „illis erit, quorum in rotundo illo ore & labris ipsa Πειθὼ &
 „Suada, ipsæ gratiæ sessitent; sed non aliter quam si ipsi ἀπὸ
 „ἑμῶν ἀγορεύοντες; audiantur.”

Si quo tempore apud Batavos florebat quam maxime celeberrimorum typographorum industria, qui nullo alio magis quam laudis excitati stimulo eo splendoris artem promoverunt, docta SALMASII manu elaboratum opus neminem eorum alligere potuit, quo me fastu, nullius in litteris nominis hominem, quove cachinno excepisset librorum in hac urbe institor, cui, nulla pacta mercede, quod a me alienissimum est, librum hunc edendum obtulissem? Profecto si fuisset expectandum, donec hujus rei periculum subiret bibliopola aliquis, caruisset, careretque adhuc diu res litteraria Epigrammatum Græcorum editione integra, quam duobus fere abhinc sæculis expetunt litteratorum vota. Ne igitur publico deessem bono, cujus ardentissimum in me est studium, quodque in majoribus etiam rebus promovendi, si quæ par in me facultas esset, quam libentissime arriperem occasionem, utque, quum tot præstantissimorum virorum magni hac in re labores incassum cecidissent, eorum desiderium ni restingerem, minuerem saltem lenirenique aliquantulum, totum hoc negotium in me suscepi, pecuniamque omnes in sumtus faciendos erogavi, quæ, si eo, quem spero, favore excipiat hic liber, redibit, absque ullo tamen fœnore; sin minus, nummorum jactura id consecutus fuero, ut meam de litteris bene merendi voluntatem testificatam reliquerim.

Quæ hujus editionis sint vitia, quid in ea desiderandum sit & probe scio & recenserem enucleate, ni fatius ducerem istud iudicium eruditorum arbitrio permittere. Hoc tamen mo-

nebu illius dotem non minimam futuram fuisse, si ea serie, quamnectere destinaveram, cujusque quantum sit momentum, superius declaravi, attentiori cura carmina hæc disposita fuissent; quod non solum de iis, quæ suis auctoribus tributa sunt, intelligi volo, sed de iis etiam, quorum ignoti auctores, quæ pleraque non magno labore ad eundem temporum ordinem digeri possent. Hoc quin, ut mihi constitutum fuerat, exequerer, obstitere partim nimia festinatio, inductaque rerum oblivio et frequentibus diuturnioribusque operis intermissionibus, tum quia defuit mechanica quædam industria, quæ ad præfiniendum ordinem adhibenda erat, cujusque rationem, multo quam res postulabat serius, adverti. Facta mihi novorum subsidiorum spe satis certa, unde nunc promantur incognita quædam, hæc saltem jam nunc vulgata emendari poterunt, si consilio meo faverint eruditi aliquot viri, quorum benevolentiam pro hujus moliminis præmio mihi conciliatum iri vehementer opto, editionem hanc aliquando instaurabo. Tum, divisis jam explicatisque liciiis, telam ordiri, & ex animi sententia detexere facile erit: quod autem nunc emitto nihil aliud censeatur, quam quod Callimachus ait, ΔΙΑΣΜΑΤΑ ΦΑΡΕΟΣ ΑΡΧΗ.

Ea est hujus collectionis natura, ut rite factis in eam indicibus non parum variis in studiis juvari possent qui litteris operam dant. Multiplices autem deberent esse illi indices, vocabulorum scilicet, quæ in græcis lexicis non occurrunt, nominum propriorum omnium, rerum ad historiam pertinentium, quales sunt fere ii, quos Jos. Scaliger confecit in Gru-teri Inscriptiones. Si quid in hoc labore tædii est, id non desidia subterfugi; sed præterquam quod ultra tertium volumen opellam hanc progredi ægre patiebar, ab illis in præsens curam meam avertit suscepta de instauranda olim editione cogitatio, ne si augeatur, ut futurum spero, hæc collectio, meliorique, quod spondeo, ordine disponatur, omnis hic conficendorum indicum labor frustra exantlatus fuisset.

Nunc de subsidiis superest ut dicam, quibus adjutus editionem hanc molitus sum.

Quum primum mihi constitutum fuit Anthologiam adornare, id latere non passus sum virum mihi amicissimum, moribus non minus quam verbis scriptisque Philosophiæ studia professum, quocum mihi jam inde ab adolescentia conjunctissima intercedit familiaritas, M. *DU SAULX*, qui ante hos proximos annos, quibus nullum magis tempus satiram deliderasse videtur, acrem vitiorum, quæ semper eadem, licet dissimili vultu, se produnt ubicunque luxu & deliciis diffuunt homines, insectatorem, generosumque poetam, *JUVENALEM*, primus nostratum graviter, ornate, false loquentem induxit. Is quum in ambulatione obviam forte factum adiisset virum illum optimum, quem venerantur & amant litterati omnes, qui, ut Homericus Nestor, *παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς*, nihil gratius auribus percipit, quam si nova quædam referantur molimina, queis res litteraria incrementum accipere possit, quoque tum nemo promptior & alacrior non consilio solum, sed & ingenii doctrinaque opibus stadium hoc, quod tanta cum laude confecit, currentes juvare, ut inter confabulandum varii injiciuntur sermones, aliquid de meo in Anthologiam studio narrat. Insperato hoc nuntio gavissus amabilis senex, cujus ut nomine postremæ hujus libelli insignitæ chartæ, sic frons ipsa nullo, quod mihi majori sit laudi, decorari potest ornamento, M. *DE FONCEMAGNE*, amico meo ait se olim dum floreret annis, idem Epigrammarum Græcorum, sin omnium, saltem plerorumque & optimorum edendorum suscepisse consilium, quod quin exitum habuerit, intercessisse graviores curas, severiora studia, munerisque administrationem, quo civilius non aliud esse credo, quum ut imperii dignitatis, ita felicitatis civium nihil magis intersit, quam optima bonorum Principum proponi exempla; sed condita servare, quæ illuc facerent non paucâ, collectanea Epigrammatum, in quibus inedita quædam,

variasque observationes, quæ si inspexisse e re mea esse arbitrarer, usibus meis ultro offerebat. Id mihi quum amicus meus renunciaffet, significassetque simul, quænam esset viri, non aliunde mihi tum quam e publice editis scriptis noti, dignitas, qualis honor, quanta apud omnes existimatio, summisque modestiam, liberalitatem, urbanitatem extulisset laudibus, nihil prius habui, quam debitas humanissimo viro persolvere grates, eaque omnia flagitare, quæ sua sponte obtulerat. Nulla interjecta mora fasciculum accepi pretiosissimarum schedarum, quarum subinde, pro singulis in frequenti litterarum commercio natis occasionibus, dumque interea Parisiis versato mihi inter omnia hospitalitatis officia fui penitus cognoscendi comiter facultatem daret, fugitivis e thesauri sui angulis retractis foliis, adauxit numerum, e quibus quot & quanta ad excolendam Anthologiam depromi possint, aliquando apparebit, quum laxioribus evagato spatiis, non jejunis notulis, sed uberiori commentario hæc illustrare contigerit. Indicavit mihi etiam fratrum Guignoniorum opera, qui quum his in oris non cognitus esset liber, ultro mihi illius e sua bibliotheca transmissit exemplar, apud me quidem non diu retentum: paulo post enim mihi dono alterum oblatum est a viro generosissimo THYARDEO BISSIADA, cujus ab antiquissima memoria illustre apud Burgundos nomen carminibus celebravit fratrum illorum natu maximus, *Jacobus*. At quod præcipuum est, siquidem nihil optabilius esse potest, quam a bonis & laudatis viris nosci & diligì, amicitiam mihi conciliavit excellentis viri, plurimisque in rem litterariam meritis celeberrimi, JOANNIS ANTONII RIGOLEY DE JUVIGNY, Senatoris Metensis, cui pro innumeris in me collatis beneficiis totus devinctus sum, quorum istud non minimum est, quod operam & fidem suam illo interponente, Divionensis Senatus tum Præses amplissimus, Buherianarum opum dignissimus hæres, M. le MARQUIS DE BOURBONNE, codicem illum optimum supra memoratum mihi

concrepiderit. Præter illa, quæ membranarum, unde derivatus est, index in eo contineri ostendit, illi adjunctus erat chartarum fasciculus, centum priora Musæ Stratonis Epigrammata continens, cum latina JO. BUHERII versione, illiusque & BERN. MONETÆ notis, summorumque illorum virorum de his carminibus mutuas epistolas, e quibus, quæ in lectionum fine paucula propinavi, iis salivam movebunt, quorum non torpet palatum. Vir fuit Bernardus Moneta castissimæ vitæ morumque integerrimorum: ea ætate, qua divinus Plato *sub capite Sophronis Mimos habuisse fertur*, his parum pudicis carminibus illustrandis vigiles in lectulo ducebat horas, scilicet τέψιν οἰκείαν τὴν ἀπαγγελίαν τῶν ἐπιγρμμαμάτων, ἔ τὸν νῶν, ποιέμεν.®, exemploque suo comprobans, quam vera sit hæc Euripidis sententia, cujus auctoritate se tuebatur etiam Constantinus Cephalas, e cujus notula, Stratonis carminibus subjecta, superiora græca verba petita sunt:

— — — ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' αἰεί.
τῷτο σκοπεῖν χρεῖ'· καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
ἔσ' ἢ γε τῶφρων ἔθνα φθαρῆσεται.

Eadem Buherius in juventæ vigore vertebat, emendabat, & quidquid in his ad eruditionem spectat, inquirebat, vir Monetæ similis, eorumque morum, quales illis esse solent, qui totos se studiis adseruerunt, quibus, ut idem Tragicus ait,

— — — ἔθ' ἐστ' αἰχρῶν
ἔργων μελέτη καὶ προσίξει.

Hi sunt *severioris illi ordinis viri*, quos alicubi, si bene recordor, in critica Vanno innuit Orvillius. Accepta illa omnia e Buheriana Bibliotheca in mei gratiam & me coram accurate & nitide descripsit Schneiderus meus.

Aliquot annis ante ipse, quum Parisiis versarer, & uterer familiaritate viri optimi, cujus apud omnes litteratos summo in honore memoria est, CAPPERONERII, concessit ille mihi e Bi-

bibliotheca Regia, cui præfectus erat, Guieti codicem, de quo supra egi, quem subsecivis horis integrum descripsi. Antequam horum edendorum initium fieret, nactus fueram aliud ineditæ Anthologiæ exemplar, quod e Buheriano descriptum fuisse sciebam, quodque, quum hoc Vindobona redux accepi, cum eo collatum, archetypo in omnibus concinere deprehendi: sed in eo nihil aliud est præter Epigrammata. Habebam etiam Musæ Stratonis peculiare apographum e Salmasii schedis primoribus descriptum, in cujus oris pauciores quædam notulæ ab illis Salmasii & Guieti diversæ, textum autem e membranarum fide accurate exhibens, quod in plerisque conspirare animadverti cum apographo illo Gaulmini, cujus variæ lectiones quædam in ora Buheriani codicis adscriptæ: in fine præterea habet *ovum, aram primam, securim & alas* cum veteribus scholiis. Fuit olim hoc apographum Medici doctissimi *Camilli Falconet*.

De quibusdam ad poetas bucolicos, quæ habui subsidii, dixi supra & in lectionibus ad Theocriti Idyllium XXIII. Præter illa collationem duorum Theocriti Idylliorum, Bionis & Moschi quorundam, cum Regiis codicibus instituit, & *aram secundam* ex eorum altero in mei gratiam descripsit vir rerum antiquarum omnium peritissimus, cujus propensam in me voluntatem multis documentis compertam habeo, *M. LARCHER*. Neminem novi, cujus in litterarum studiis, quibus totus incumbit, constantior fuerit, quam probi illius viri assiduitas, quæ ad eum quem postulabat imbecillior natura modum, quum non exigeretur, difficillimo implicitus est morbo, quo dum conflictaretur, a serioribus abstinere coactus, ne penitus defraudaret ingenium, & ut temporis falleret moras, commutationem de Veneris apud veteres cultu scripsit, qua lauream academicam meruit; at ut brevi, confirmata valetudine, majoris momenti quod molitur opus, quodque pene ad umbilicum perductum esse scio, edere possit, lubens vota facio.

Sed hæc omnia nihil cum Planudea commune habent, .

Quod Augiæ stabulum non perpurgassent criticorum omnium labores, cujusque corruptelæ plurimæ hariosos omnes, vates & conjectores semper elusissent. Hanc ne attingere quidem fatius fuisset, quam e codicibus post Planudis interpolationem scriptis edere. Nihil in eis esse momenti certior factus sum, quum e pluribus quos servat Regia Bibliotheca quatuor mihi¹ transmiserit optimus CAPPERONERIUS, quos diligenter parvo cum fructu contuli. Memineram in catalogo Bibliothecæ viri celeberrimi CLAUDII GROS DE BOZE indicem libri legisse, quo mihi tum visum fuerat publice aliquem moneri & invitari ad Anthologiæ editionem: is erat editionis Wechelianiæ illud exemplar, quo Salmasium usum fuisse, supra dixi, quod his verbis descriplit, qui catalogum illum confecit. „Cet exemplaire de l'Anthologie a appartenu a Saumaïse, qui y a ajouté de sa main „un tres-grand nombre d'autres epigrammes grecques anciennes, tirees de différens manuscrits, particulièrement de celui „d'Heidelberg: il y a joint des variantes, des notes, un nouveau commentaire, enfin tout ce qu'on peut desirer pour une „nouvelle edition de cet ouvrage.” Facile fuit indagare in cujus manus post Bozii fatum pervenisset hic liber, quumque illum in museo viri amplissimi, Regi a Sanctionibus Consiliis, M. BOUTIN, extare rescivissem, quo in rebus arduis confugere solebam, ad virum optimum me converti, ad hunc meum, FRANCISCUM MARIAM GAYOT, qui maxima cum laude in publicarum rerum administratione transito ævo, ætati munerum concessa vacatione, Parisiis utile sibi & amicis otium non sine litteris ducebat, ea florens existimatione, qua nemo unquam sanctior fuit habitus, cui par sui desiderium ante hos decem menses extinctus reliquit. Is, qua apud bonos omnes valebat gratia, liber ut sibi concederetur, non ægre obtinuit, quem mihi nulla intercedente mora huc transmilit. Ex eo, quidquid Salmasius marginibus adleverat, & paucis foliis, quæ decoris gratia a bibliopægis in librorum fronte & calce addi

folent, inscripserat, in aliud exemplar sedulo transtuli. At de eo multo plura quam par erat prædicasse Bozianæ Bibliothecæ descriptorem deprehendi, cujus, etiamsi huius libro Mf. codicem in catalogo proximo loco recensitum adjunxisset, non usquequaque tamen verum esset iudicium, nec illi accurate datæ notitiæ laus esset deferenda. In exemplari enim Wechehianæ, præter varias membranarum lectiones, titulos & lemmata epigrammatum, versus in iis a monacho omisso, nihil fere marginibus inscripsit Salmasius: paucissimæ sunt notæ, & pauciora adhuc nova epigrammata, pleraque in additiis illis foliis scripta, quæ in lectionibus indicavi: liber autem manu exaratus, quem non petieram, sed, quo propensiori est erga litteratos favore, sua sponte amplissimus Butinius comitem alteri adjunxerat, descriptus fuit e codice Gujeti Bibliothecæ Regiæ. Verum etsi spe minora præstiterit ille liber, ad ea tamen iuvat, quæ maxime flagitabant opem, scilicet infinitum quantum ad Planudæ emendationem contulit.

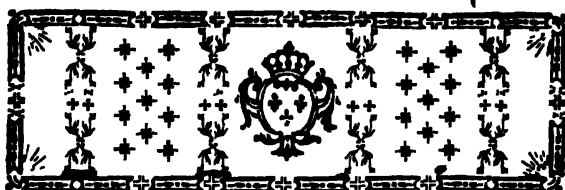
Denique, quod primo loco memorare debuissim, nisi in his videretur usus potius, quam temporis habenda ratio, quum ad hæc animum appellerem, dudum mihi innotuerat Clarissimi Reiskii Græcorum Epigrammatum editio, quam partim e vitioso apographo, partim ex edito & mendis scatente Jenii exemplari, festinato nimium & præcipiti paucorum mensium studio emiserat, quamque, si non magni faciendam esse dixerim, ab ipsius optimi, & inter eruditos huius ævi non ultimo loco censendi viri, iudicio non discefferim, qui opellam istam pro infecta haberi se non ægre ferre mihi significavit. Quum vero in illius libri præfationis fine apparatus consuectus ad universam Anthologiam mentionem injectam animadvertissem, sciremque omnem de his in publicum promendis abjecisse cogitationem Cl. Reiskium, eorum ut mihi concederet usum, interpolitis Rev. ELIÆ STOEBERI, in huius urbis Academia Theologiæ Professoris, officiis, facile impetravi, quæ

humanissimi viri liberalitas eo majori cum laude prædicanda mihi est, quo minus facilem malignioremque aliorum cum sæpe expertum fuisse morositatem scio. Ex illo apparatu quædam distraxerat vir eximius: in iis vero, quæ ad me transmisit, epigramma reperi ineditum, de quo in lectionibus monui, indicem fatis accuratum Planudeæ, ad Stephani editionem accommodatum, & quod præcipuum est, exemplar editionis Stephani cum infinitis emendationibus, quarum quas admiserim erudito viro acceptas tuli, aut si forte alicubi illius non memini, non eo hoc factum consilio, ut ei aliquid sublegerem, alienaque pro meis venditarem, sed quia quum emendationem aliquam mox in unum mox in alterum, ut fors ferebat, eorum tam scriptorum quam impressorum exemplarium, quæ mihi ad manum erant, transferrem, oræque adscriberem, sæpe laboris quadam impatientia festinationeque mea accidit, ut auctorem & librum, unde petita esset, adnotare omiserim.

Atque hæc fere sunt omnia, quibus te monitum, ERUDITE LECTOR, oportebat, nec te pluribus detinebo: his frui, quantulacunque sunt, & nostro labori in publicum rei litterariæ commodum absque ambitione suscepto boni consule. Vale. Dabam Argentorati die XVIII. Decembris MDCCLXXVI.

INDEX POETARUM,
quorum Carmina aut fragmenta in hæc Analecta re-
lata. Numerus Romanus Volumen indicat:
Arabicus paginam: L. lectiones.

A blabius	II, 451.	Antipater <i>Sidonius</i> II, 6. 527.
Aceratus	II, 189.	Antipater <i>Theſſalonic.</i> II, 109.
Addæus	II, 241.	Antiphanes II, 204. III, 331.
Admetus	II, 308.	Antiphilus II, 169.
Æmilianus	II, 275.	Antistius II, 284.
Æschines	I, 175.	Antonius II, 240.
Æschrio	I, 189.	Anyte I, 197.
Æschylus I, 148.	II, 523.	Apollinarius II, 283.
Æsopus	I, 76.	Apollonidas II, 132.
Agathias	III, 33.	Apollonius II, 358.
Agis	I, 185.	Arabius III, 109.
Alcæus <i>Meſſenius</i>	I, 486.	Aratus I, 253.
Alexander	I, 418.	Arceſilaus II, 62.
Alpheus	II, 128.	Archelaus II, 58. III, 330.
Ammianus	II, 385.	Archias II, 92. 528.
Ammonius	II, 448.	Archilochus I, 40. L. 236
Anacreon	I, 79.	Archimelus II, 64.
Andronicus	II, 399.	<i>M.</i> Argentarius II, 266. 529.
Antagoras	I, 260.	Arion III, 327.
Antigonus	II, 244.	Ariphron I, 159.
Antimachus	I, 167.	Ariſto II, 258.
Antiochus	II, 305.	Ariſtoteles , II, 108.

Aristodicus	II, 260.	Crates <i>Grammaticus</i>	II, 3.
Aristoteles	I, 177.	Grinagoras	II, 140.
Artemidorus	I, 263.	Cometas	III, 15.
Artemo	II, 79.	Cosmas <i>Monachus</i>	III, 127.
Asclepiades	I, 211.	Christodorus	II, 456.
Asclepiodotus	II, 490.	Cyllenius	II, 282.
Afinius <i>Quadratus</i>	II, 299.	Cyrillus	II, 491.
Astydamas	III, 329.	Cyrus	II, 454.
Athenæus	II, 257.		
Automedon	II, 207. III, 331.	Damagetas	II, 38. III, 331.
		Damascius	II, 475.
Bacchylides	I, 149.	Damocharis	III, 69.
Joannes Barbucallus	III, 11.	Damostratus	II, 259.
Lollius Bassus	II, 160.	Daphitas	III, 330.
Bianor	II, 154.	Demetrius	II, 65.
Bias	I, 154.	Democritus	II, 260.
Bio	I, 383.	Démodocus	II, 56.
Boëthus	II, 127.	Diocles	II, 182.
		Diodorus <i>Zonas</i>	II, 80. III, 331.
Callias	II, 3.	Diodorus <i>Junior</i>	II, 185.
Calliæter	II, 294. 529.	Diogenes <i>Episcopus</i>	II, 492.
Callimachus	I, 423.	Dionysius	II, 253. 529.
Callinus	I, 39.	Diophanes	II, 259.
Callistratus	I, 155.	Diophantus	II, 307.
Capito	II, 199.	Dioscorides	I, 493.
Carphylides	II, 401.	Diotimus	I, 250.
Cerealis	II, 345.	Dorieus	II, 163.
Chæremon	II, 55.	Dosiadas	I, 412.
Chœrilus	I, 185.	Duris	II, 59.
Claudianus	II, 447.		
Cleanthes	L. 225.	Empedocles	I, 163.
Cleobulus	I, 76.	Epigonus	II, 306.
Crates <i>Thebanus</i>	I, 186.	Eratoſthenes <i>Cyrenæus</i>	I, 477.

Eratoſthenes <i>Scholaſticus</i>	III, 123.	Hermocreon	II, 252.
Erinne	I, 58.	Hermodorus	I, 262.
Erycius	II, 295.	Herodes <i>Atticus</i>	II, 300.
Etrufcus	II, 307.	Herodicus	II, 65.
Euclides	I, 168.	Hippias	II, 57.
Evenus	I, 164.	Hippo	III, 330.
Eugenēs	II, 453.	Hybrias	I, 159.
Euodus	II, 288.	Ion	I, 161.
Euphorion	I, 256.	Irenæus	III, 10.
Eupithius	II, 402.	Iſidorus <i>Ægeates</i>	II, 473.
Euripides	II, 57.	Iſidorus <i>Scholaſticus</i>	II, 474.
Eutolmius	III, 8.	Julianus <i>Imp.</i>	II, 403. III, 332.
		Julianus <i>Ægyptius</i>	II, 493.
<i>Statilius</i> Flaccus	II, 262.	Julianus <i>Antceſſor</i>	III, 9.
Fronto	II, 346.		
		<i>Tullius</i> Laurea	II, 102.
Gabrias	L. 311.	Leo <i>Philofophus</i>	III, 128.
Gabriel	III, 7.	Leonidas <i>Tarentinus</i>	I, 220.
<i>Cn. Lentulus</i> Gætulicus	II, 166.	Leonidas <i>Alexandrin.</i>	II, 190.
<i>Ælius</i> Gallus	II, 106.	Leontius	III, 103.
Gauradas	II, 440.	Libanius	II, 404.
<i>Tullius</i> Geminus	II, 279.	<i>Corn.</i> Longinus	II, 200.
Germanicus	II, 159.	Lucianus	II, 308.
Glaucus	II, 347.	Lucillius	II, 317.
Glyco	II, 278.		
		Macedonius	III, 111. 322.
Hadrianus	II, 285.	<i>Q.</i> Mæcius	II, 236. III, 333.
Hedylus	I, 483. II, 256.	Magnus	II, 304.
Hegesippus	I, 254.	Marcellus	II, 302.
Heliodorus	II, 306.	Marianus	II, 511.
Helladius	II, 438.	Marinus	II, 446.
Heraclicides	II, 261.	Matron	II, 245.

Meleager	I, 1.	Panyasis	III, 328.
Menander	I, 203.	Parmenion	II, 201.
Menecrates	I, 476.	Parrhasius	II, 60.
Mefomedes	II, 292.	Paulus	III, 71.
Metrodorus	II, 476.	Peisēs	II, 4.
Michael	III, 124.	Phædimus	I, 261.
Mimnermus	I, 60. II, 522.	Phaennus	I, 257.
Mnafalcas	I, 190.	Phalæcus	I, 421. II, 525.
Mofchus	I, 394.	Phanias	II, 52.
Munatius	II, 240.	Phanocles	I, 414.
Mucius Scævola	II, 265.	Philemon	II, 61.
Myrinus	II, 107.	Philetas	I, 189. II, 523. L. 234.
Myro	I, 202.	Philiadas	III, 329.
		Philippus Rex	I, 492.
Nestor	II, 344.	Philippus Theſſaloniensis	
Nicænetus	I, 416.		II, 211.
Nicander	II, 2.	Philiscus	I, 184.
Nicarchus	II, 349.	Philo	II, 401.
Nicias	I, 248.	Philodemus	II, 83.
Nicomachus	II, 283.	Philoftratus	II, 400.
Nicomedes	II, 382.	Philoverus	II, 58.
Nilus	III, 14.	Phocylides	I, 77. II, 522.
Noſſis	I, 194.	Pindarus	II, 523.
Numenius	II, 346.	Pinytus	II, 288.
		Pisander	II, 294.
Ocnomaus	II, 402.	Pifo	II, 108.
Oneſtes	II, 289.	Pittacus	I, 154.
Orpheus	III, 1.	Plato Philoſophus	I, 169.
		Plato Junior	I, 175.
Palladas	II, 406. III, 332.	Polemo	II, 184.
Pamphilus	I, 258.	Pollianus	II, 439.
Pancrates	I, 259.	Julius Polytenus	II, 237.
Panteleus	II, 404.	Polyſtatus	II, 1.

Pompejus	II, 105.	Thallus	II, 164.
Pofidippus	II, 46. 528.	Theætetus	II, 251. III, 131.
Praxille	I, 157.	Theætetus <i>Scholasticus</i>	II, 514.
Proclus	II, 441.	Themistius	II, 404.
<i>Michael</i> Pfellus	III, 127.	Theo	II, 405. III, 4.
Ptolemæus	II, 66.	Theocritus <i>Chius</i>	I, 184.
Pytheas	II, 244.	Theocritus <i>Syracusanus</i>	I, 264.
		Theodoretus	II, 450.
Quintus <i>Smyrnaus</i>	II, 475.	Theodoridas	II, 41.
		Theodorus	III, 6.
Rhianus	I, 479. II, 526.	Theosebia	II, 450.
Rufinus	II, 390.	Thomas <i>Patricius</i>	III, 124.
Rufus	II, 490.	Thomas <i>Scholasticus</i>	III, 125.
		Thucydides	II, 236.
Sabinus	II, 304.	Thymocles	II, 259.
Samius	I, 485.	Tiberius <i>Illuftris</i>	III, 7.
Sapho	I, 54.	Timocreon	I, 148.
Satyrius <i>Thyillus</i>	II, 276.	Timon <i>Misanthropus</i>	I, 153.
Scythinus	II, 104.	Timon <i>Phliasius</i>	II, 67.
Secundus	III, 5.	Trajanus	II, 265.
Seleucus	II, 527.	Troilus	II, 450.
Serapio	II, 291.	Tryphon	II, 451.
Simmias <i>Thebanus</i>	I, 168.	Tymnes	I, 505.
Simmias <i>Rhodium</i>	I, 204. II, 525.	Tyrtæus	I, 48.
Simonides	I, 120.		
Solon	I, 64. L. 236.	Xenocrates	II, 59.
Sophocles	I, 163.	Xenocritus	II, 256.
Sophronius	III, 125.		
Sosipater	I, 504.	Zelotus	II, 400.
Speusippus	I, 176.	Zenobius	II, 402.
Strato	II, 359.	Zenodotus <i>Ephefus</i>	II, 61.
Synefius <i>Philofophus</i>	II, 449.	Zenodotus <i>Stoicus</i>	II, 78.
Synefius <i>Scholasticus</i>	III, 11.	Zofimus	II, 452.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

ΓΑΔΑΡΗΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

Μαῦσα Οἶλα, τίς τὰνδε Φόβος πάθοςσιν ἀοιδά;
ἢ τίς ὁ και τεύξας ὑμῖοῖται σιφάνον;
αἶυσε μὲν Μελέαγρος· ἀνδάλω δὲ Διὸς
μναμόσυνον, ταύταν ἐξεπείσειε χάριν.
Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Αὐτῆς κρίνα, πολλὰ δὲ Μυροῦς
λείρια, καὶ Σαπφούς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ρόδα.
νάοκισσόν τε τορῶν Μεναιτωπιδίου ἔβαιε ὕμνων,
καὶ νέον οἰκάνθης κληῖμα Σιμωνίδω·
σὺν δ' ἀναμῖξ πλεῖστος μυτιόωνον ἐλπίσας, ὅς ν
Νισσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτρεψε Φωίος·
τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἄσ' ἡδύτοισι Ρισιού,
καὶ γλυκὺν Ἡρίνης παῖθε ὄνειαρ, ὅς ν
Αλκαίου τε λάληθρον ἐν ὕμνοπόλοισι κακῶς,
καὶ Σαμίου δάφνης καὶ αὖ μελινκίπταλοι·
ἐν δὲ Λεωνίδω Φαλαερούς κισσῶν καὶ ἰμῶν,
Μνασάλκου τε κόμας ὄνυπόωνι τρυφῶς

βλαιοσὴν τε πλατάνισον ἀπέθριψε Παμφίλου, ὕγροϊς
 σύμπλεκτον καρύης ἔρισι Παϊφράτεος,
 Τύμνέω τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε τειστήσυμβρον
 Νικίου, Εὐσήμευ τ' ἀμμότιον πάραλον
 ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, ἴον μέλαν, ἠδὲ τε μύθηον
 Καλλιμάχου, συζελού μεσὸν αἰεὶ μέλιτος,
 λυχνίδας τ' Εὐφορίωνος, ἰδὲ ἐν Μούσαισιν ἄμεινον
 ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν εἰωνυμίην.
 τῆσι δ' ἄμ' Πηγῆσι πάπον ἐνέπλεκε, μακράδα βότρυν,
 Πέρσου δ' εὐώδη χυλὸν ἀμψάμειος,
 σὺν δ' ἄμα και γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
 καὶ ροιῆς ἀνθη πρῶτα Μενεκράτεος,
 σμυρναίους τε κλέδους Νικαινέτου, ἠδὲ Φαείνου
 τέρμητον, βιβλίην τ' ἀχράδα Σιμμίεω
 ἐν δὲ και ἐκ Λεϊμώνος Αἰωμήτοιο σέλινά,
 βασιὰ δὲ και κνίζων ἀνθεα Παρβενίδος,
 λείψανά τ' εὐκαυπεῦσα μελισσάκηλον ἀπὸ Μουσῶν,
 Ξανθοὺς ἐκ καλᾶμης Βακχυλίδεω σάχχας
 ἐν δ' ἄρ' Ανακροσίῳ, τὸ μὲν γλυκὺ κένο μέλισμα
 νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὐσπαρον ἀνθέμιον
 ἐν δὲ και ἐκ Σεξερῆς σκολιότοιχος ἀνθὸς ἀκανθὲς
 Ἀρχιλόχου, μικρὰς σφάγγας ἀπ' Ἀκραιῶν
 τοὺς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὀρεπῆκας ἐλαίης,
 ἠδὲ Πολύκλειτου πορφυρεῖν κυανοί.
 ἐν δ' ἄμ' ἀμάραιον ηκε, Πολύτράιον, ἀνθὲς αἰσιδῶν,
 Κοινισσάν τε νέαν κύπτεον ἀπ' Αἰτωπείας
 και μὴν και Συρίαν σαχλοτέρηκα Σηκαλο νάρεθον,
 ὕμνοέταν, Εὐμεῦ δῶρον ἀειδόμενον
 ἐν δὲ Ποσειδώνων τε και Ἠδύλον, ἀγχι ἀρούρης,
 Σικελίδεω τ' ἀνέμοις ἀνθεα Φυόμενα

ναὶ μὴν καὶ χρύσειον αἰεὶ Θείοιο Πλάτωνος
 κλῶν, τὸν ἐξ ἀμφῆς πάνθ' ὁσι λομπώμενον.
 ἄσπερον τ' ἰδὼν Ἀράην ὁμοῦ βάλεν, οὐραιομάκευς
 Φοῖνικος κείρας πρωτογόνους ἔλικας,
 λυτὸν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος ἐν Φλογὶ μίξας
 παιδίμου, Αἰλαῖου τ' εὐστροβὸν ὄμμα βοῶς,
 τὸν τε Σιλάκην Θεοδωρίδew νεοβαλῆ
 ἔσφυλλον, κυάνων τ' ἄνθεα φανίew,
 ἄλλων τ' ἔρεας πολλὰ ἐόγραφα τοῖς δ' ἅμα Μούσης
 καὶ σφετέρης ἐτι ποῦ πρώτα λευκοῖα.
 ἀλλὰ οἷοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἐστὶ δὲ μῦσαις
 κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς σέφανος.

II.

Πάγκαρπὸν σοι, Κύπρι, κατήριμσε, χερσὶ τρυγῆσας
 παίδων ἄνθος, Εἰρας ψυχασώτης σέφανοι.
 ἐν μὲν γὰρ κρίον ἡδὺ κατέπλεεν Διοδώρον,
 ἐν δ' Ἀσκληπιάδην τὸ γλυκὺ λευκοῖον.
 ναὶ μὴν Πριάμειον ἐνέπλεκεν, ὅς ρ' αὖτ' ἀκάνθης
 ἦν ῥόδον· οἰνάζει δ' ὥς τις ἐθαλλε Δίων·
 χιυσάνθη δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν,
 ἐν δ' ἔβαλ' ἐσφυλλοῦ κλωνίον, Οὐδιδωδην,
 ἀφροκόμην δὲ Μυισκον, αἰθερλὲς ἐριος ἐλαιης,
 ἡμερίους ἀρετῆς κλῶνας ἀποδέπρωτο.
 ὀλβίστη νησῶν ἱερὰ Τύρος, ἥ τὸ πυρίπνου
 ἄλσος ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνδροτόρον.

III.

Α Κύπρις Θήλεια γυναικομανῇ σλόγα βάλλει
 ἀμσενα δ' αὐτὸς Εἰρως ἡμεῖον ἀνοχεῖ.

ποῖ ρέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα; Οἶαμι δὲ καὺτὰν
Κύπριν ἐρεῖν· Νικά τὸ Φρασὺ παιδάφρον.

IV.

Ω προδότηι ψυχῆς, παῖδων κύνες, αἰὲν ἐν ἱεῶ
Κύπρινος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χιόμενοι,
ἤνυσάσ' αἶλλον ἰσχυρῶς, αἰεὶς λυκαί, οἷα κοράνη
σκορπιον, ὡς τέτθη πυρὺς υποθαλάσμιον.
δραῖβ' ὅ τι καὶ βέλεσθε. τί μιν νειοῖσμένω χεῖτε
δάκρυα, πρὸς δ' ἰκέτην αὐτομολεῖτε τάχος,
ὁπταῖσθ' ἐν κάμει, τύχουσθ' υποκαϊόμενοι νῦν,
ἄκρος ἐπὶ ψυχῆς ἐσὶ μαγειρὸς Ἔρως.

V.

Εἰ σε Πόθοι στείγουσι, φιλοκλέες, ἢ τε μυζήπιους
Πειθῶ, καὶ κλέους ἀνέλεγοι λαοῖτες,
ἀγκυρὰς ἐχέεις Διόλῳ, ὃ δὲ γλυκύς ἀνιὸς εἶδη
δαμόθεος, κεισθῶ δ' εἰς γόνυ Καλλιπιδάτης,
ἰαῖνοι δὲ Δίων, τὸ σε γ' εὐτεχρον ἐν χερσὶ τεινῶν
σὸν κέρας Οὐρανίης αὐτὸν τισημίσειαι,
δοίῃ δ' ἠδὲ Οἰλημν φιλῶν, ἐλπίων ἡε λαιεῖσαι,
Θηϊδοῖς δ' εὐρήμιον τυτῆν ἐπὶ χλαμύδι.
εἰ γάρ σοι ταδε τερπνὰ τέκνοι δύνει, ὦ μαλ' ἡμεῖς οἶον
ἀρβύσις παιδῶν Γωμικὴν λωπάδα.

VI.

Ζωροπώτει δύσεως, καὶ τοῦ φλόγος τὰν φιλόπαιδα.
κοιμάσθαι λάθας δωρεδοῖας βρόμιος.
Ζωροπώτει, καὶ πλῆρες ἀΐσσαντες σκύφος οἶνας
ἐκκρουτον συγεράν ἐκ κραδίας ὀδύναν.

VII.

Ουριος εμπενέυσας ναύταις Νότος, ὦ δυσέρωτες,
 ἥμισυ μευ ψυχᾶς ἀρπάσεν Ανδράγαθον.
 τρὶς μάκαρες νᾶες, τρὶς δὲ ὄλβια κύματα πόντου,
 τέτρακι δὲ εὐδαίμων παιδοΐορῶν ἄνεμος.
 εἴθ' εἴην δελφὶς, ἵν' ἐμοῖς βασιλῆος ἐπ' ὤμοις
 προβουλευεῖς ἐσίδῃ τὰν γλυκύπαιδα Ρόδον.

VIII.

Αρνεῖται τὸν Ερωτα τεκεῖν ἡ Κύπρις, ἰδῆσα
 ἄλλον ἐν ἡθέοις Ἰμερον Αντίοχον.
 ἀλλὰ νέοι σέργοιτε νέον Πόθον· ἦ γὰρ ὁ κῆρος
 εὔηται κρείσσων ἔτος Ερωτος Ερως.

IX.

Εἰ χλαμύδ' εἶχεν Ερως, καὶ μὴ πτερά, μηδ' ἐπὶ νώτων
 τόσσα τε καὶ Φαρέτραν, ἀλλ' ἐΦόρει πέτασον,
 καὶ μὰ τὸν ἄβυστον ἔφησον ἐπ'όμινυμαι, Αντίοχος μὲν
 ἦν ἄρ' Ερως, ὁ δὲ Ερως τοῦμπωαλιν Αντίοχος.

X.

Διψῶν ὡς ἐΦίλησα Θέρους ἀπαλόχροα παῖδα,
 εἶπα τότε αὐχμηράν δίψαν ἀποσπασσούγων·
 Ζεῦ πάτερ, ἄρα Φίλημα τὸ νεκτάρεον Γανυμήδεος
 πίνεις, καὶ τόδε σοι χεῖλεσιν οἰνοχοεῖ;
 καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν καλὸν ἐν ἡθέοισι Φιλῆσας
 Αντίοχον, ψυχῆς ἡδὺ πέπωκα μέλι.

XI.

Εἰς ὦραίον τινα νέον ἔ' ὄνομα Πραξιτέλης

Εἰκόνα μὲν Παρίην ζωογλύφος αἶυσ' ἔρωτος
 Πραξιτέλης, κύπριδος παῖδα τυπώσαμεϊος
 ἔν δ' ὁ θεῶν κάλλιστος ἔρωτος ἐμψυχον ἀγαλμα,
 αὐτὸν ἀπεικοίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
 ὅφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς, ὁ δ' ἐν αἰθέρι Οἰλήρα βραβεύη·
 γας θ' ἅμα καὶ μακίρων σκηπηροφύρωσι ποδοί.
 ὀλβίῃσι μερόπων ἱερὰ πόλεις, α θεόπαιδα
 καινὸν ἔρωτα νέων θρεψεν ὑψαγεμόνα.

XII.

Πραξιτέλης ὁ πάλαι ζωογλύφος αἰετὸν ἔρωτα
 αἰψυχον, μορῶας καὶ φὸν ἔτευξε τύπον
 πέτρῳ ἐνι τριφυρεῶ· ὁ δὲ ἔνδ' ἐμψυχα μαγεύων
 τὸν τριπαιανεργον ἱρωτ' ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ.
 ἡ τάχα τειομὲν ἔχει ταύτην μόνον, ἔργα δὲ κούσσαν
 ἔ' λίθον, ἀλλὰ σφενῶν πνεῦμα μεθαρρυσίσας.
 ἱλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρύπον, ἔσθρα τυπώσας
 ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὸν ἔρωτος ἔχει.

XIII.

Σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τῆτ' ἔπος αὐτῶ·
 καὶ Ζηνὸς σλέξω πῦρ τὸ κεραυνοβόλοι.
 καὶ μὴν καὶ Διοδώρος ἐνὶ στέροισι τόδε ζωνεῖ·
 καὶ τέτρον τήκω χρωτὶ χλιαινόμενον.
 δύσανος πικίδων ὃς ἐδέξατο, τῆ μὲν ἀπ' ὀσσαν
 λαμπάδα, τῆ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

XIV.

Οὐκ ἐθέλω χαρίδ' αἶμον· ὁ γὰρ καλὸς εἰς Δία λεύσσει,
 ὡς ἤδη νέκτωρ τῷ θεῷ οἶνοχρῶν.
 οὐκ ἐθέλω. τί δ' ἔμοι τὸν ἑσπουδαίων βασιλῆα
 αἰθ' ἀθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβῶν;
 αἰρηῶμαι τότ' ἐ μοῦνον ὁ παῖς ἀνιῶν ἐς Ολυμπον,
 ἐκ γῆς νύπ' ῥα ποδῶν δακρυα τὰ μὰ λάβοι,
 μιαιμότυνον σοργᾶς· γλυκὺ δ' ὀμματι νεῦμα δίυγρον
 δοίη, καὶ τι Φιλημὶ ἀρπάσαι ἀκροθιγές.
 ταῖλα δὲ πάντ' ἐχέτω Ζεὺς, ὡς θέμις. εἰ δὲ θελήσοι,
 ἦ τάχα που κ' ἔγω γεύσομαι ἀμβροστίας.

XV.

Ἦδη μὲν γλυκὺς ἥρως· ὁ δ' ἐν προσύρεσιν αὐτοῖος
 δάμης ἀπολύχει πνεῦμα τὸ λειψθὲν ἔτι,
 αἰχέλιος Ἡράκλειον ἰῶν· ἐστὶ γὰρ ὑπ' αἰγὰς
 ὀφθαλμῶν, βληθεὶς κηρὸς ἐς ἀνθρακίην.
 ἀλλὰ μοι εἴρεο δάμιν δυσάμμορον. καὶ τὸς Εὐώλος
 ἔλκος ἐχῶν ἐπὶ σοῖς ὀστέοισι ὀακρυχεῶ.

XVI.

Ἦν τι πᾶν, κλεόεσσε, τὸ γὰρ πλεόν ἐν πυρὶ παίδων
 βαλλόμενος κίμαι λείψαιον ἐν σποδῇ·
 λίσσομαι, ἀκλήτω μέυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θεῖσθαι,
 κάλῳν, ἐπιγράψας· Δῶρον Εὐρως Αἰδῆ.

XVII.

Εἰ μὴ τόξον Εὐρως, μηδὲ πτερά, μηδὲ Σφρέτταν,
 μηδὲ περιβλήτους εἶχε Πόδων ακιδας,

οὐκ, αὐτὸν τὸν πλανὸν ἐπόμενυμαι, οὐποτ' ἂν ἔγνωσ
ἐκ μορφᾶς, τις ἔφυ Ζωϊλος, ἢ τί, ἔρωσ.

XVIII.

Ψυχροπώτατι δυσέρωτες, ὅσοι φλόγα τὴν φιλόπαιδα
οἶδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος,
ψυχρὸν ὕδωρ νιψαι, ψυχρὸν, τάχος, ἄρτι τακείσῃς
ἐκ χιόνος τῇ μὴ χεῖτε περὶ καρδίῃ.
καὶ γὰρ ἰδεῖν ἐτλην Διονύσιον. ἀλλ' ὁμόθυλοι,
πρὶν ψαῦσαι σπλάγχων, πῦρ ἀπ' ἐμεῦ σθέσατε.

XIX.

Ὡθροῦται βωβήϊτε, τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν
ἀπτι με πρῶτόωλον ἰχνος ἐρεθόμενον
ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος ἔρωσ· φλόγα δ' οἶα προΦαίων
παιδὸς ἀπασφράπτει κάλλος ἔρασόν ἰδεῖν.
βαίνω δ' ἰχνος ἐπ' ἰχνος, ἐν αἰέρι δ' ἡδὺ τυτωθὲν
εἶδος ἀζωηπαύζων χεῖλεσιν ἡδυσιλῶ.
ἄρ' αὖ γε τὴν πικρὰν προΦυγὰν ἄλλα, πάλυ τι κείνης
πικρὸν χέρω κυμῶ περὶ Κύπριδος;

XX.

Ὀινοπώτατι δ' ἔαοθε τὴν ἐκ πελάγους ἄμα πόλιν
καὶ κλώπας προΦυγόνι, ἐν χόρῳ δ' ὀλλύμενον.
ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς με μόνον πέδα θείῃ ἐπι γαῖαν
αἰγείσας· ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος ἔρωσ,
ἐν' ἀδ' οὐοὺ τὸν παῖδα διασείχοντι ἐνόησα.
αὐτόματις δ' ἄκων πασσὶ ταχύς φερομαι.
καμιάω δ' εἰκ οἶνον ὑπὸ στέφει, πῦρ δὲ γεμιοθεῖς.
ἀλλὰ, φίλοι, ξείνῳ βαιὸν ἐπαρκεσάτε,

αἰρεσάτῃ, ξείνοι, καὶ μὲ Ξενίου πρὸς Ερωτος
δέξασθαι ὀλλύμενον τὸν Φιλίας ἱκέτην.

XXI.

Σοί με Πόβων δέσποινά θεῇ πόρε, σοί με, Θεόκλης,
αἶθροπέδιλος Ερως γυμνὸν ὑπεσώρεσεν,
ξείνον ἐπὶ ξείνης, δαμάσας αἰλύτοισι χαλινοῖς·
ἡμεῖρῳ δὲ τυχεῖν ἀκλινέος Φιλίας.
ἀλλὰ σὺ τὸν ξέροντ' ἀπαναΐναι, οὐδέ σε θέλγει
οὐ χρόνος, οὐ ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης.
ἰλαθ', ἀνάξ, ἰλαθί· σέ γάρ θεὸν ὤρισε Δαίμων·
ἐν σοι καὶ ζωῆς πείρεσσι καὶ θανάτῳ.

XXII.

Ὦ καλὸς Ἡράκλειος, ὅτ' ἦν ποτέ. νῦν δὲ παρ' ἥβην
κηρύσσει πόλεμον δέρις ἐπωδοσάταις.
ἀλλὰ, Πολυξενίδη, τάδ' ὄρων, μὴ γαῦρα Φρυάσσου.
ἔστι καὶ ἐν γλαυκίῃς Συομένη Νέμεσις.

XXIII.

ὦ Χάριτες, τὸν καλὸν Λριταγόρην ἐσιδούσαι,
αντίον εἰς τρυφεραῖς ἡῖκαλίσαυτε χέρας,
οὔνεκα καὶ μορφαῖ βάλλει Ολόγα, καὶ γλυκυμυθεῖ
καίρια, καὶ σιγῶν ὄμμασι τετρωνὰ λαλεῖ.
τηλόβι μοι πλάζοιτο. τί δὲ πλέον; ὡς αἶψ' Ολύμπῳ
Ζεὺς, ἰέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραυνόβολεϊν.

XXIV.

Ὦ δύ τι μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπσιον, αἶθρα γελῶντα
ἐκπαλαιήνῃ περὶ μετ' ἀκαλίσιν

ἤγαγ' Ἐρως ὑπὸ ἁλαινᾶν. ἐγὼ δ' αἰπαλῶ τερεὶ χρωτὶ
 τέρενα βαλὼν κενεῖς ἐλπίδας ἐτρεφόμην.
 καὶ μευ νῦν θάλλπει μνήμην πόθος ὄμμασι δ' ὕπνον
 αἰγρεῦ' ἤν' πῆν' Φάσματος αἰὲν ἔχω.
 ὦ δύσερως ψυχῇ, παῦσαι πῦρ· καὶ δι' ὀνείρων
 εἰδώλοισι κάλλεος κωπὰ χλαινομένη.

XXV.

Ἡρκαί μευ κραδίας ψαύειν πόθος ἡ γὰρ αἰλύων
 ἀκρονυχὶ ταύτων ἔκτισ' ὁ θερμὸς Ἐρως.
 εἶπε δὲ μειδήσας. ἔξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ κράμα,
 ὦ δύσερως, λάβρω πίομενος μέλιτι.
 ἐξ ἧ δὴ νέον ἔρνος ἐν ἡθέοις Διόφαινον
 λείσσω, ἔτε φυγεῖν, ἔτε μένειν δύναμαι.

XXVI.

Εἰνὸδιος σείχων τὸ μεσαμβρινὸν εἶδον Ἀλεξιν,
 ἀρτικόμαν καρπὸν κειρομένον θέρους.
 διπλαῖ δ' αἰκτῆές με κατέφλεγον· αἱ μὲν Ἐρωτος,
 παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ παρ' ἡελίος.
 ἀλλ' ἄς μὲν νύξ αὐθις ἐκοίμισεν. ἄς δ' ἐν ὀνείροις
 εἰδῶλον μορφῆς μᾶλλον ἀνεφλόγισεν.
 λυσίπονος δ' ἐτέροισι ἐπ' ἐμοὶ πόνον ὕπνος ἔτευξεν,
 ἔμπνην πῦρ, ψυχῇ κάλλος ἀπεικονίσας.

XXVII.

Αἰπολικάι σύριγες ἐν ἔρσι μηκέτι δάφνιν
 φωνεῖτ', αἰγιόατη Πανὶ χαριζόμεναι.
 μηδὲ σὺ τὸν σερχθέντα λύση Φοῖβος, προσῆτι
 δάφνη παρθένη, μέλφ' ἑσπέρῳ ἐτι.

ἦν γὰρ ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν ἕρσει, σοὶ δ' Ἰ Τάκινθος
τερπνός· νῦν δὲ Πόθων σκῆπτρα Δίων ἐχέτω.

XXVIII.

Κεῖμαι. λάξ' ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον.
οἶδά σε, ναὶ μὰ θεῆς, καὶ βαρὺν ὄντα Φερεν.
οἶδα καὶ ἐμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' ἐμὴν Σρένα πυρσὺς,
ὃ Φλέξεις ἤδη· πᾶτα γὰρ ἐσι τέφρη.

XXIX.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, Εἰως δ' οἶακα Φυλάσσει
ἄκρον ἔχων ψυχῆς ἐν χειρὶ πηδάλιον.
κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, ἔνεκα δὴ νῦν
Παμφύλῳ παίδων νήχομαι ἐν πελάγει.

XXX.

Ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράται γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν,
ἡδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὐτὸν ἑόντα καλόν,
εἶα τὸν ἀβροκόμην σέργει Κλεόβελον Ἀλέξης·
ὄντως ευκματον Κύπριδος οἰνόμελι.

XXXI.

Λευκανθῆς Κλεόβελος. ὁ δ' ἀντία τῷδε μελίχρος
Σάπολις, οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
ἔνεκά μοι παίδων ἔπεται πόθος. οἱ γὰρ Εἰωτες
ἐκ λευκῷ πλέξαι Ὀασί με καὶ μέλανος.

XXXII.

Λίσσομ', Εἰως, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρου
κοίμισον, αἰδωδῆεις Μούσταν ἔμαν ἱκέτιν.

ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δευδαγμένα βάλλειν
 ἄλλον, αἰεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
 εἴ κεν ἐμὲ κτείνης, λείψω Σωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ
 γράμματ'· Ἐρωτος ὅρα ξεῖνε μαιῶνιν.

XXXIII.

Ἦν ἐσίδω Ὀήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶν ἢν δὲ τὰ πάντα
 βλέψω, τὸν δέ γε μὴ, τερπασλιν εὖεν ὁρῶ.

XXXIV.

Εφθέγγω, ναὶ Κύπριν, αἰ μὴ Θέμις, ὦ μέγα τολμᾶν
 θυμὲ μαθῶν Ὀήρων σοὶ καλὸς ἐκ' Ἑρᾶν
 σοὶ καλὸς ἐκ' Ἑρᾶν Ὀήρων. ἀλλ' αὐτὸς ὑπέστης,
 εἰδὲ Διὸς πῆξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.
 τοίγαρ, ἰδέ, τὴν πρόσθε λάλον πρῆβηκεν ἰδέσθαι
 δεῖγμα θρασυτομῆς ἢ βαρύνων Κεμεσις.

XXXV.

Ἀβρᾶς, ναὶ τὸν Ἐρωτα, τρέφει Τύρος· ἀλλὰ Μυῖσκος
 ἐσβέσεν ἐκλάμψας ἀστέραις ἥελιος.

XXXVI.

Ἠγρεύθην καὶ πρόσθεν ἐγὼ πῶτε τοῖς δυσέρωσι
 κώμοις ἠιθέων πολλάκις ἐγχελάσας,
 καί μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πτανὸς Ἐρως προθυροῖσι, Μυῖσκε,
 ᾔσεν ἐπιγράψας. Σκυλ' ἀπὸ σωφροσύνης.

XXXVII.

Τὸν με Πόθρις ἄτρωτον ὑπὸ ξέρνοισι Μυῖσκος,
 ὀμμασι τοξεύσας, τῆτ' ἐβόησεν ἔπος·

• Τὸν θρασυὶ εἶλον ἔγώ· τὸ δ' ἔπ' ὀφρύσι κείῳ σφύαγμα
 σκηπτοφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ.
 τῷ δ', ὅσον ἀμυγνέουσας, τόδ' ἔειπ' ἔειπ' φιλε κῆρε, τί θάμβος;
 καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπων Ζήνα καθεῖλεν Εἰως.

XXXVIII.

Ἡστραῖψε γλυκὺ κάλλος· ἰδὲ Ολόγας ὄμμασι βαλλεῖ.
 ἄρ' αὖ κεραυνομάχαν παῖδ' ἀνέδειξεν Εἰως;
 χαίρει Πότνει ἀπτινα Θέρων θνατοῖσι, Μυισκε,
 καὶ λαίμποις ἐπὶ γὰ πυρσὸς ἔμοι Σιλιος.

XXXIX.

Εὐκαλὸν οἶδα τὸ πᾶν. ἔν' ἐμοὶ μόνον οἶδε τὸ λῆχον
 ὄμμα, Μυισκὸν ὄρα· τάλλα δὲ τιφλὸς ἔγώ.
 πάντ' αὖ δ' ἑκείῳ ἐμοὶ φαντάζεται· αὖ ἰσορῶσιν
 ὀφθαλμοὶ ψυχῆς πρὸς χάριν, οἱ κόλακες;

XL.

Εἰ Ζεὺς κείῳς ἔτ' ἔστιν, ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν
 ἀρπάξας, ἦν ἔχῃ νέκλεος οἰοχόον,
 κῆμοι τὸν καλὸν ἔτιν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυῖσκον
 κρύπτειν, μὴ με λάθῃ, παῖδι βαλὼν πτίρυγας;

XLI.

Στήσομαι ἔγώ καὶ Ζηνὸς ἑναιτίον, εἴ σε, Μυῖσκε,
 αἰσπασιν ἑθέλοι νέκλεος οἰοχόον.
 καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τάδ' ἔλεξ'· τί ταραχεῖς;
 καὶ σε βαλῶ ζήλεις· οἶδα παθὼν ἑλεῖν.
 χά μὲν δὴ τάδε Σησίην ἔγώ δ', ἦν μῦα παραττῆ,
 ταρβῶ, μὴ ψευτὴς Ζεὺς ἔπ' ἐμοὶ γέγοεν.

XLII.

Τί κλαίεις, Φρενολησά, τί δ' ἄγνοια τίς καὶ ἰὰς
 ἔρριψας, δι' οὗ ταρσὸν ἀνείς πηρύγων;
 ἦ ῥά γε καὶ σε Μυῖσκος ὁ δύσμειχος ὄμμασιν αἰθεῖ;
 ὡς μόλις, οἱ ἔδρας πρόσθε, πασῶν ἑμαυτοί.

XLIII.

Ἡδὺς ὁ παῖς, καὶ τ' ἔνομ' ἑμοὶ γλυκὺς ἔστι Μυῖσκος,
 καὶ χαρίεις, ὃν ἔχω μὴ ἔχι Φιλῆν πρόσασιν.
 καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός· ἦν δ' ἀνηρὸς,
 οἷδε τὸ πικρὸν ἔρωσ' συγκεράσσει μέλιτι.

XLIV.

Εν σοὶ τὰ μὰ, Μυῖσκε, βίη πρυμνήσι' ἀνῆπται
 ἐν σοὶ καὶ ψυχῆς πνεῦμα τὸ λειπθὲν ἔτι.
 ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ, κῆρε, τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα
 ὄμμασιν, ναὶ μὰ τὸ σὸν φαιδρὸν ἐπισκύνιον,
 ἦν μοι συννεῖδες ὄμμα βάλης ποτὲ, χεῖμα δέδορκα
 ἦν δ' ἱλαρὸν βλέψης, ἡδὺ τέτληεν ἑαυτοῦ.

XLV.

Χαιμέριον μὲν πνευμα. Φέρει δ' ἐπὶ σοὶ με, Μυῖσκε
 ἀμπατὸν κώμος ὁ γλυκύδακρυς ἔρωσ'.
 κυμαίνει δὲ βαρὺ πνεύμας πόθος. ἀλλὰ μὴ ἔς ὄρμον
 δεῖξι, τον ναύτην Κυπρίδος ἐν πελάγει.

XLVI.

Τερπνος μὲν Διωδοῖος, ἐν ὄμμασι δ' Ἡράκλειτος,
 ἡδυεπὴς δὲ Δίων, ὁσσοῦ δ' Οὐδιδάδης.

- ἀλλὰ σὺ μὲν ψαύοις ἀπαλόχροος ὥδ᾽ φιλοκλεῖς,
 ἔμβετε, τῷ δὲ λάλει, - τὸν δὲ... τὸ λειπόμενον.
 ὡς γινῶς οἷς ἑμὲς νῦν ἄφθονος ἦν δὲ Μυῖσκῳ
 λίχρος ἐνὶ ἐλέψῃς, μηκέτ' ἰδοῖς τὸ καλόν.

XLVII.

Εἰς Δάφνιν τελευτήσαντ' Ἄρχιος Πανός.

Οὐκέθ' ὁμῶς χιμάροισιν ἔχεν βίον, ἔκῃτι ναίειν
 ὁ τραγοῦπας ἑέλω Πὰν ἑρέων κορυθαί.
 τί γλυκύ μοι, τί πιθεῖνόν ἐν ἔρεσιν; ὤλετο Δάφνις,
 Δάφνις ὃς ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίῃ.
 ἄστυ τόδ' οἰκήσω· θνητῶν δὲ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
 σέλλεσθω. τὰ πάροιθ' ἔκῃτι Πανὶ φίλα.

XLVIII.

Οὐ μοι παιδομανῆς κραδίᾳ. τί δὲ τερπνὸν ἑρῶντι
 ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ ὅς τι λαβεῖν ἑθέλοι;
 αἱ χεῖρ γὰρ τὰν χεῖρα καλαμείειν παρὰ κοίταις
 εἰν — παρ αἰσὴν ἀρσενικαῖς λαβεῖσιν.

XLIV.

Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλός· οὐδὲ πυραυγῆς
 πρῶν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλός, Ἀπολλόδοτος.
 σέργω θῆλυν ἔρωτα. δασυτράγλων δὲ πίεσμα
 λασαύρων μελέτω ποιμήσιν αἰγὸβάταις.

L.

Τί ξένον, εἰ βροτολοι; ὃς ἔρωσ τὰ πυρίπνοα τόξα
 βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὀμμασι πικρὰ γελαῖ;

οὐ μάτηρ σέργει μὲν Ἀρη, γαμέτις δὲ τέτυται
 Ἀΐαις, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν,
 μαλῖρὸς δ' ὁ μᾶτηρ αἰμῶνι μάτιζι θάλασσαν
 τραχὺ βοᾷ, γενέτας δ' ἔχτε τις, ἔχτε τίος.
 τούνεκεν Ἀΐαις μὲν ἔχει ὁλόγα, κυμασι δ' ὄργαν
 σέμ' ἐν ἴσαν, Ἀερος δ' αἰμαλοΰντα βελη.

LI.

Δειὸς Ἔρως, θενός. τί δὲ το πλόν, ἦν τάλιν εἶπω.
 καὶ πάλιν, οἰμάζον πολλοί, ἔρως Ἐρως;
 ἦ γὰρ ὁ παῖς τέτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὴ κακιδεὶς
 ἰδεται' ἦν δ' εἰ γω λοιπὴν, κοὶ τρέφεται.
 θαῦμα δ' ἔμοι πῶς αἶς δ' αὖ γλυκερο Φανῆσα
 κύματος, ἔξ ὕγης, κύττι, σὺ τῷρ τέτοκας.

LII.

Ναι ταν Κυτριν, Γωως, λέω τω σι, τάλα τυρόσας
 τόλα τε, καὶ Σκυθιζὴν ἰοδόκον ὦρ' εἶπν.
 φλέξω ναί, τι ματσια γελῶς, καὶ σιμὲν τρεσθῶς
 μυχθίζεις, τάλα τὸ σαυδανὸν γελᾷς
 ἦ γὰρ σευ τὰ τοδηγὰ Ποθων κυττῆια κοῦσας,
 χαλκῶδετον σφ., ὧ σοὶς ἡερὶ τρεσσι πεδην.
 καίτοι λαυσιον κῆτος οἰσομένη, εἰ σε τὸ ρικον
 ψυχι συέύω, θῆρας παρ' αἰπολοῖς.
 ἀλλ' ἴθι ἔυσιν, λαβὼν δ' ἐπὶ κῆρα πεδῖλα
 ἐκπέτατον ταχυνὰς εἰς ἑτέρας πλῆσσης.

LIII.

Αἰέ μοι δέαι μὲν ἐν ῥόσῳ ἵχθως Γρατος,
 ὄμμα δὲ σιγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ Φέρει.
 οὐδ'

ἔσθ' ἢ νύξ, ἔφ' ἐγὼς ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ Φίλιππων
 ἦδη πεπικραδία γνωστὸς ἐνέσι τύπος.
 ὦ πῆλαιοι, μὴ καὶ ποτ' ἐΦίπῳλασθαι μὲν, Ερωτες,
 οἶδατ', ἀποπῳπῆναι δ' ἔσθ' ὅσον ἰσχύετε.

LIV.

Τρισσαὶ μὲν Χάριες, τρεῖς δὲ γλυκυπαρθενοὶ Ωραι·
 τρεῖς δ' ἐμὲ Φηλυμανεῖς οἰσερολῶσι πόθοι.
 ἦ γὰρ Ερως τρεῖς τόξα κατείρυσεν, ὥς ἄρα μέλλων
 ἔχει μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας;

LV.

Ψυχὴ δυσδάκρυτε, τί σοι τὸ πεπῳανθὲν Ερωτος
 τραῦμα διὰ σπλάγχχνων αὐτὶς ἀναφλέγεται;
 μὴ, μὴ, πρὸς σε Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ Φιλάεσλε,
 κηΐσης τέφρῃ πῦρ ὑποδαλπόμενον.
 αὐτίκα γὰρ, λήθαργε κακῶν, πάλιν εἴ σε Φυγῆσαν
 λήψεται Ερως, εὐρῶν δραπέτιν, αἰκίσεται.

LVI.

Βεβλήθω κύεος ἄπῳ, πορεύσομαι. ἦνιδε, τόλμα.
 οἰνοβαρές, τίν' ἔχεις Φροντίδα; κωμάσομαι.
 κωμάσομαι; πῇ θυμὲ τρέπῃ; τί δ'; ἔρωτι λογισμός;
 ἄπῳ τάχος. πᾶ δ' ἢ πρόοδε λόγων μελέτη;
 ἐρρίφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος· ἐν μόνον οἶδα
 τῷδ' ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ερως.

LVII.

Οἶσω, ναὶ μά σε, Βάκχε, τὸ σὸν θράσος· ἄγεο, κώμων
 ἄρχε, θεὸς θνατὰν ἀνιόχει κραδίαν.
 ἂ Β

ἐν πυρὶ γενναθεὶς σέργεις Ὀλόγα τὰν ἐν Ερωτι,
καί με πάλιν δῆσας τὸν σὸν ἄγεις ἱκέτην.
ἦ προδότας καὶ πιστὸς ἔφυς, τεὰ δ' ὄργια κούρωται
αὐδῶν, ἐκφαίνειν τὰμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

LVIII.

Ὅ σοι ταῦτ' ἐβόων, ψυχὴ, Ναὶ Κύπριν, αἰώσας
ὦ δύσερως, ἱξῶ πυκνὰ προσιωμένη;
ἐκ ἐβόων; εἰλεν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
σπαιρεις; αὐτὸς Ερως τὰ πλερά σε δέδεκε,
καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔστησε, μύροις δ' ἔρρανε λιπώπων,·
δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμά πιεῖν.
ἂ ψυχὴ βαρύνοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐν πυρὸς αἰθῇ,
ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
τί κλαίεις; τὸν ἀτεγκτὸν ὅτ' ἐν κόλποισιν Ερωτα
ἔτρεπες, ἐκ ἥδεις ὡς ἐπὶ σοι τρέφετο;
ἐκ ἥδεις· νῦν γινῶθι καλῶν ἀλλαγμάτων τροφείων,
πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.
αὐτὴ ταῦθ' εἶλε· φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάχεις
ὦν ἔδρασας, ὅπῃω καιομένη μέλιτι.

LIX.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν αἶν πολλὰκι καίης,
Φεῦξέτ', Ερως· καὐτὴ, χέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LX.

Ὅ ἴδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάσῳλον
μηνύει μυρόπωντος ἀντιβρεχθῆς πλόκαμος.
μηνύει ἀγρυπνον μὲν ἰδὲ βεβαρημένον ὄμμα,
καὶ σφίγκτὸς σεφάνων ἀμφὶ κόμαισι φίτος.

ἐσκυλῖται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένοις ἄρβι κίκιννος,
 πάντα ~~βλ~~ ὑπ' ἀκρήτε γῆα σαλευτὰ Φορεῖς.
 ἔρρε, γύναι πάσκεινε, καλεῖ σε γὰρ ἡ Φιλόκωμος
 πηκτὶς, καὶ κροτάλων χειροτυγῆς πάταγος.

LXI.

Αγγειλον τάδε, Δορκάς· ἰδὲ πάλι δεύτερον αὐτῇ
 καὶ τρίτον ἄγγειλον Δορκὰς ἄπαλαι· τρέχε.
 μηκέτι μέλλε, σέτετε — βραχὺ μοι, βραχὺ Δορκὰς ἐπίσχες.
 Δορκὰς, ποῖ σπαυδεῖς, πρὶν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
 πρόσθε δ' οἷς εἴρηκα πάλαι — μᾶλλον δ' ἔτι ληρῶ.
 μηδὲν ὅλως εἰπῆς — ἀλλ' ἴθι πάντα λέγε·
 μὴ Φεῖδς σὺ τὰ πάντα λέγειν — καίτοι τί σε Δορκὰς
 ἐκπέμπτω; σὺν σοι καὐτὸς, ἰδὲ, προάγω.

LXII.

Εἶπε Λυκαινίδι Δορκάς· ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα Φιλῶσα
 ἤλως· ἔ κρύπτει πλασὸν ἔρωτα χρόνος.

LXIII.

Εγνων, ἔ μ' ἔλαβες. τί θεός; ἔ γὰρ με λέληθας.
 ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' εμαθον,
 ταῦτ' ἦν, ταῦτ' ἐπαίρηκε; μόνῃ σὺ πάλιν, μόνῃ ὑπνοῖς;
 ὦ τόλμης· καὶ νῦν, νῦν ἔτι Φησι, μόνῃ.
 ἔχ' ὁ περιέλευτος παρεκέκλιτο, καὶ μιν ἐπαείδω;
 ἔρρε κακὸν κοίτης Θηρίον, ἔρρε τάχος.
 καίτοι σοι δώσω τερτωνὴν χάριν. οἷδ' ὅτι βέλεαι
 κῆνον ὀράν. αὐτῷ δέσμιος ὧδε μενεῖ.

LXIV.

Ασρα, καὶ ἡ Φιλέρωσι καλὸν Φαίνεσθαι Σελήνη,
 καὶ Νύξ, καὶ κώμων σύμπλωνον ὀργάνιον,
 ἀρά γε τὴν Φιλάσωλον ἐτ' ἐν κοίταισιν ἀβήσω
 ἄγρυπνον, λύχνω πολλὴ ἀποδαιομένην;
 ἢ τιν' ἔχει σύκοιον; ἐπὶ προθύροις μαρᾶϊας
 δάκρυσιν ἐκδήσω τῆς ἰκέτας σεφάνης,
 ἐν τόδῃ ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύσησ
 σῶν κώμων, σοργῆς σκυῖλα τάδῃ ἐκφέμασε.

LXV.

Ω πλόκαμον Δημῆς, ὦ σάνδαλον Ηλιοδώρας,
 ὦ τὸ μυρόρραλλον Τιμαρίε πρόδυρον,
 ὦ τρυφερὸν μείδημα βοάτωδος Αἰλικλείας,
 ὦ τῆς ἀρτιθαλεῖς Δωρεοθέας σεφάνης.
 ἔκείτι σοι χρυσέη Φαρέττη πτερόεντης οἰσῆς
 κρύπτει, Εἰως· ἐν ἔμοι πάντα γὰρ ἐσι βέλη.

LXVI.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμῆς Φιλέρωϊα κίκιννον,
 καὶ μυρόπωρον Δημῆς χρωῖτα τὸν ὑπαναπάτην,
 ναὶ πάλιν Ισιάδος Οἶλα ταίγνια, ναὶ Φιλάγρυπτον
 λύχνον ἐμῶν κώμων πολλὰ πτόνῳ μέγη,
 Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθέν, Εἰως, ἐπὶ χεῖλεσι τραῦμα·
 εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τῆτ', εἰπέ, καὶ ἐκπύσομαι.

LXVII.

Κῶμα τὸ πικρὸν Εἰωτος, ἀκούμητοί τε πνέοντες
 Ζήλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,

ποῖ Φέρομιν; πάντα δὲ Ορενῶν ὄσakes ἀΰεῖνται.
ἢ πάλῳ τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἐπιψόμεθα;

LXVIII.

Ναὶ τὰν νηξαμέναν χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
ἔστι καὶ ἐκ μοιζᾶς ἡ Τρυφερά τρυφερά.

LXIX.

Αφίλεώς· χαροποῖς Ασκληπιάς, οἷα γαλήνης,
ὄμμασι συμπεῖσι πάλλας ερωτοπλοεῖν.

LXX.

Γυμνὴν ἣν ἐσίδῃς Καλλίσιον, ὦ ξένε, Φήσεις·
ἤλλακται διῶλχεν γράμμα Συρηκόσιον.

LXXI.

Νῦν ἱερὴ, καὶ λύχνη, συνίστορας ἔτινας ἄλλας
ὄρκοις, ἀλλ' ὑμέας εἰλόμεθ' ἀμώτεροι.
χωὶ μὲν ἐμὲ σέρξεν, κείνον δ' ἐγὼ ἔποτε λείψεν
ῶμοσάμεν· κοινὴν δ' εἴχετε μαρτυρίην.
νῦν δ' ὁ μὲν ὄρκια Φησὶν ἐν ὕδασι κείνα Οἰρεσθαι·
λύχνη, σὺ δ' ἐν κόλποις αὐτὸν ὁρᾷς ἐτέρων.

LXXII.

Ομβροβόας δυσέρωμι κακὰ γέλε, νῦν τρισάλαστε,
εἰνύχιος κραζέεις πλευροῖσιν κέλαδον,
γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τῆτ' ἔτι νυκλὸς
καὶ το Σιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' αἰδὺ γελᾷς ὀδύνας.
αδὲ Σίλα θρέψῃσιν χάρις; ναὶ τὸν βαβὺν ὀρῶν
ἐχάτα γαρύεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

LXXIII.

Ματρός ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρβρινὰ παίζων
ἀτραγάλοις, τῆμόν Πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ερως.

LXXIV.

Ηοῦς ἄγγελε χαῖρε Φαεσφόρε, καὶ ταχὺς ἔλλοις
Εσπερος, ἣν ἀπάγεις, λάθριος αὐθις ἄγων.

LXXV.

Εἰς Τιμάριον ἐταίρην.

Καὐτὸς Ερως ὁ πλανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω,
τοῖς σοῖς ἀγρευθεῖς ὄμμασι, Τιμάριον.

LXXVI.

Οτρυφερὸς Διόδωρος ἐς ἡθέας Φλόγα βάλλων
ἤγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίᾳ,
τὸ γλυκύπικρον Ερωτος ἔχων βέλος. ἥ τόδε καινὸν
θάμβος ὀρῶ φλέγεται πῦρ πυρὶ καίόμενον.

LXXVII.

Οὐκέτι Τιμάριον τῷ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
πῆγμα φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίῃ.
ἀλλ' ἐπὶ μὲν νώτοιο μελάρρενον, ὡς κέρας ἰσῶ,
κυρτῆται, πολὺς δ' ἐκλέλυται πρότονος.
ἰστία δ' αἰωρητὰ χαλαρὰ σπαδονίσματα μασῶν,
ἐκ δὲ σάλυς σρεπλὰς γαστρός ἔχει ρυτίδας.
νέβη δὲ πάνθ' ὑπέραιλλα νεῶς, κοίλῃ δὲ θάλασσα
πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος,
θύταιός γ' ὅς ζῶος ἔτ' ὦν Αἰχερσιδάα λίμνην
πλεύσεται ἄνωθ' ἐπιβάς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρῳ.

LXXVIII.

Εἰς Φανίον ἑταίραν.

Οὐ μὲν ἔτρωσεν Ερως τόξοις, ἔλampaδ' ἀνάψας,
 ὥς πάρος, αἰθομένην θῆκεν ὑπὸ καρδίᾳ!
 σύγκωμον δὲ Πόθοισι φέρων Κύπριδος μοροφείγες
 Φανιοι, ἄκρον ἑμοῖς ὄμμασι πῦρ ἔβαλεν.
 ἐκ δὲ με φέγγος ετηξε. τὸ δὲ βραχὺ Φανίον ὤφθη
 πῦρ ψυχῆς τῇ μῇ καίόμενον καρδίᾳ.

LXXIX.

Εσπευδον τὸν Ερωτα Ουγεῖν. ὁ δὲ βαιὸν ἀνάψας
 Φανίον εκ τέφρης, εὔρε με κρυπτόμενον.
 κυκλώσας δ' ἔτόξα, χερὸς δ' ἀκρώνυχας δισσά,
 κνίσμα πυρὸς θραύσας, εἰς με λαβὼν ἔβαλεν.
 ἐκ δὲ φλογὸς πάϊλῃ μοι ἐπέδραμεν. ὦ βαρὺ φέγγος
 λάμψαν ἑμοι. μέγα πῦρ Φανίον ἐν καρδίᾳ.

LXX X.

Εὐροῖοι ἰᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἑλλης
 πλεῖτε, καλὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 ἣν πρὶ ἐπ' ἡϊόνων Κώαν κατὰ νᾶσον ἰδητε
 Φανίον ἐς χαροπὸν δερκομέναν πέλαγος,
 τῆτ' ἐπὸς ἀγ' εἰλασθε· Καλὴ νυὲ, σὸς με κομίζει
 ἡμερος ἔν ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.
 εἰ γὰρ τῆτ' εἰπωῖτ', εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 χριος ὑμετέρας πνεύσειαι εἰς ὀνόνας.

LXXXI.

Εἰς Δημῶ ἑταίρων.

Ορθρε, τί μοι δυσέρασε, ταχύς περὶ κοῖτον ἐπέστης,
 ἄρτι Φίλας Δημῶς χρωτὶ χλαιομένῳ;
 εἶθε πάλιν σρέψας ταχινὸν δρόμον Εσπερος εἰς,
 ὦ γλυκὺ Φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικροτάτῳ.
 ἦδη γὰρ καὶ πρόοθεν ἐπ' Αλκμήνην Διὸς ἦλθες
 αἰγίος, ἐκ ἀδαῆς δ' ἐσσι παλινδρομῆς.

LXXXII.

Ορθρε, τί νῦν, δυσέρασε, βραχὺς περὶ κόσμον ἐλίσσῃ,
 ἄλλος ἐπεὶ Δημῶς θάλαυνθ' ὑπὸ χλανίδι;
 ἀλλ' ὅτε τὰν ῥαδινὰν κολποῖς ἔχον, ὥκὺς ἐπέστης,
 ὡς βάλλων ἐπ' εμοὶ Φως ἐπιχαίμεκακον.

LXXXIII.

Δημῶ λευκοπαρεΐε, σε μὲν τις ἔχων ὑπὸ χιῶτα
 τέρωλει· αἱ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν σενάχει κραδία.
 εἰ δέ σε σαββαϊκὸς κατέχει πόθος, ἔμμεγα θαῦμα·
 ἐςὶ καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμὸς Ερως.

LXXXIV.

Εἰς Ζηνοφίλαν ἑταίρων

Ζηνοσίλα κάλλος μὲν Ερως, σύγκοῖλα δὲ Φίλτρα
 κῦπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

LXXXV.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίαν παρέδειξεν ἑταῖρον;
 τίς μοι ἐκ τρισσῶν ἤγαγέ μοι Χάριτα;

ῥ' ἐτύμως ὁδῷ ἀνὴρ κεχαρισμένον ἄνυσεν ἔργον
δῶρα δίδως, καὶ τὰν τὰν Χάρειν ἐν χάριτι.

LXXXVI.

Αδυμελῆς μῆσαι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
σὺν Πειρῶϊ, καὶ Εὐως καλὸς Ὑψηλόχῳ,
Ζηνοφίλα, σοι σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεὶ σοι
αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

LXXXVII.

Αδὺ μέλος, καὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα, τι λίγαι, ἀδὺ κρέκεις τι μέλος.
ποῖ σε φύγω; πάντη με περισεύχουσιν Εὐωτες,
ἐδῷ ὅσον ἀμωνεῦσαι βαιὸν ἐῷσι χρόνον.
αἱ γὰρ μοι μορφαὶ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μῆσαι,
ἢ χάρις, ἢ... τί λέγω; πάντα. πυρὶ φλέγομαι.

LXXXVIII.

Εὐδεις Ζηνοφίλα, τιτυερὸν θάλος. εἴθ' ἐπὶ σοι νῦν
ἄπειρος εἰσῆειν ὕψους ἐπὶ βλεφάροις,
ὥς ἐπὶ σοι μῆδ' ἔτος, ὁ καὶ Διὸς ὀμμαῖα θέλγων,
σοιτήσαι, καθάβῃ δ' αὐτὸς ἐγὼ σε μόνος.

LXXXIX.

Αἱ τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν σεφάνωμα συνεύνα
Ζηνοφίλα, τρισσᾶς σύμβολα καλλασύνας·
αἱ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, αἱ δ' ἐπὶ μορφαῖς
ἡμέρον, αἱ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.
τρισσάκι σεῦ δὲ μόνας καὶ αἱ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν,
καὶ Πειρῶ μύθος, καὶ γλυκὺ κάλλος Εὐως.

XC.

Πταιῆς μοι κώνωψ ταχὺς ἄγγελος, ἔ'ασι δ' ἄκροισι
 Ζηνοφίλας ψαύσας προσψιθύριζε τάδε·
 Ἀγρυπνῶν μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε Φιλέντων
 εὐδεις. εἴα, πέτευ· ναὶ Φιλόμυσε, πέτευ.
 ἤσυχ' αὖθ' ὀφείλεις, μὴ καὶ σύγκοιλον ἐγείρας
 κινήσεις ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπως ὀδύνας.
 ἦν δ' ἀγάγῃς τὴν παιῖδα, δορᾷ σείψω σε λέοντος,
 κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ Φέρειν ρόπαλον.

XCI.

Κηρύσσω τὸν ἔρωτα, τὸν ἄγριον. ἄρ' ἵ γὰρ ἄρ' ἵ
 ὀρθρινὸς ἐκ κοίτας ὥχετ' ἀποσπῶμενος.
 ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, αἰεταλός, ὠκύς, ἀθαμβῆς,
 σιμὰ γελῶν, πλερόεις νῶτα, ΦαρετροΦόρος.
 παῖρ' οὖν δ' ἐκέτ' ἐχὼ φράζειν τίνος· ἔτε γὰρ Λιθῆρ,
 οὐ χθὼν Φησι τεκνέειν τὸν θρασύν, ἔ Πέλαγος.
 πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. ἀλλ' ἐσοράτε
 μή περ νῦν ψυχᾷς ἄλλα τίθησι λῖνα.
 καίτοι κείνος, ἰδὲ, περὶ Φωλεόν. οὐ με λέληθας
 τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

XCII.

Ἦδη λευκὸν ἴον θάλλει, θάλλει δὲ Οἰλομβρος
 νάρκισσος, θάλλει δ' ἔρσιφοῖτα κρίνα.
 ἦδη δ' ἡ Φιλέρασος, ἐν ἀνθεσιν ὠρίμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα, Πειθῆς ἠδὲ τέτληε ρόδον.
 λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἐπὶ Φαιδρὰ γελᾶτε;
 αἱ γὰρ παῖς κρέσσων ἀδυπνόνων σεφάνων.

XCIII.

Ο ξυβόαι κωνώπες, ἀναιδέες, αἵμαλις ἀνδρῶν
 σίῳνες, νυκτὸς κνώδαλα διατρίβοντα,
 βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἥσυχον ὕπνῳ
 εὐδῆν, τὰμὰ δ' ἰδὲ σαρκεφαγεῖτε μέλη.
 καὶ τί πρὸς ἡλακάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἀτεγκτοὶ
 τέρπονται τρυφερῶ χρωτὶ χλαινόμενοι.
 ἀλλ' ἔτι νῦν πωλέγω, κακὰ θρέμματ' αἶμα, λήγῃε τόλμης,
 ἢ γνώσθετε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

XCIV.

Τὸ σκύφος ἡδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς φιλέρωτος
 Ζηνοφίλας ψαύει τῷ λαλίᾳ σόματι.
 ὄλβιον· εἰβ' ὕπ' ἐμοῖς νῦν χεῖλεσι χεῖλεα θείσας
 ἀπνευσί ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προσωπίοι.

XCV.

Πωλείδω, καὶ ματρός ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων.
 πωλείδω. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τῷτο τρέφει;
 καὶ γὰρ σιμὸν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον· ἄκρα δ' ὄνυξι
 κνίξει· καὶ κλαῖον πολλὰ μεῖλαξὺ γελᾷ.
 πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεσον, αἰάλαλον, ὃξὺ δεδορκός.
 ἀγριον, ὃ δ' αὐτῇ μητρὶ φίλῃ τιθασόν·
 πάντα τέρας. τοίγαρ πεπράσθαι. εἴ τις ἀπόπλες
 ἔμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.
 καίτοι λίσσετ', ἰδὲ, δεδακρυμένος. ἔτι σε πωλῶ,
 θάμνοσε Ζηνοφίλα σύντροφος ὥδε μένε.

XCVI.

Εἰς Ηλιοδώραν ἐγαίραν.

Εντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὐλαλον Ηλιοδώραν
 ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἔπλασεν αὐτὸς Ἐρως.

XCVII.

Σφαιριστὰν τὸν Ἐρωτα γρέϋω· σοὶ δ᾽, Ηλιοδώρα,
 βάλλει τὰν ἐν ἔμοι παλλομένην καρδίαν.
 ἀλλ' ἄγε συμπαίκε' αὖ δέξαι Πόδον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
 ῥίψαις, ἔκ οἷσ' αὖ τὰν ἀπάλαιστον ὕβριν.

XCVIII.

Εγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ηλιοδώρας·
 εἰπὲ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
 καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροισι καὶ χρίζον ἐόητα,
 μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει σέϋσανον.
 δακρυεὶ Φιλέρασον ἰδὲ ρόδον, ἔνεκα κειναν
 ἄλλοθι, καὶ κόλποις ἡμετέροις ἐσθραῖ.

XCIX.

Εγχει τὰς Πειθῆς καὶ Κύπριδος Ηλιοδώρας,
 καὶ πάλι τὰς αὐτὰς ἀδυλόγω Χάρμιτος.
 αὐτὰ γὰρ μὲν ἐμοὶ γράφε' αὖ θεός, ἅς το παθεῖν
 ἔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πόμοι.

C,

“ - - - - - ”

- - - - -

ἄρπαται· τίς τότ' ὅσον ἐναιχμάσαι ἄγριος ἦν,
 τίς τ' ὅσον ἀντᾶραι καὶ πρὸς Ἐρωτα μάχην;

ἀπ' ἧε τάχος πεφύκας, καὶ... τίς κλύπος; Ηλιοδώρας.
βαίνει πάλιν σέρνων ἐντὸς ἐμῶν, κραδίᾳ.

CI.

Τρηχὺς οὔτις ὑπ' Ερωῖος ἀνέτραφες Ηλιοδώρας.
ταύτης γὰρ δύνει κνίσμα καὶ εἰς κραδίην.

CII.

Εν τόδῃ, παμμήτερά θεῶν, λίτομαί σε, Οἴλη Νυξ,
ναὶ λίτομαι, κώμων σύμπλανε, πότνια Νυξ,
εἴ τις ὑπὸ χλαῖνῃ βεβλημένος Ηλιοδώρας
θάλλεπται, ὑπναπάτῃ χλωτὶ χλωανόμενος,
κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκείνης
ρίπτασθῆις κείσθω δεύτερος Εἰδυμίων.

CIII.

Ω Νυξ, ὦ Οἰλάγρυπνος ἐμοὶ πόθος Ηλιοδώρας,
καὶ σκολιῶν ὄνυχων κνίσματα δηξιχαρῆ,
ἄρα μένει σοργῆς μοι λείψανα, χ' ὅτι Οἴλητα
μνημόσυνον ψυχρᾷ θάλλετ' ἐν οἰκισίᾳ;
ἀρὰ γ' ἔχει σύκοιτα τὰ δάκρυα, καμὸν ὄνειρον
ψυχαπάτην σέρνοις ἀμφιβαλῆσα φιλεῖ;
ἢ νέος ἄλλος ἔρως, νέα παίγνια; μήποτέ λύχνε
ταῦτ' ἐσίδοις, εἴης δ' ἥς παρέδωκα Φυλάξ.

CIV.

Ὁ σέφανος περὶ κρατὶ μαραινέσθαι Ηλιοδώρας.
αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τῷ σεφάνῃ σέφανος.

CV.

Πλέξω λευκοίον, πλέξω δ' αἶπαλὴν ἅμα μύθοις
 νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
 πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
 πορφυρέην, πλέξω καὶ Φιλέρασα ῥόδα,
 ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβότρυος Ἡλιοδώρας
 εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ σέφανος.

CVI.

Ναὶ τὸν Ερωτα, θέλω τὸ παρ' ἔασιν Ἡλιοδώρας
 φθέγμα κλύειν, ἢ τὰς Λατοίδεω κιθάρας.

CVII.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὖλαλον Ἡλιοδώραν
 νικάσκειν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

CVIII.

Ανθοδίαίτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιοδώρας
 ψαύεις, ἐκπρολιπῶς· εἰαρινὰς κάλυκας;
 ἢ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ, καὶ δυσύποισον
 πικρὸν αἰεὶ κραδίᾳ κένηρον Ερώτος ἔχει;
 ναὶ δοκέω, τῷτ' εἵπας· ἴθι Φιλέρασε, παλίμπρος
 σεῖχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγέλην.

CIX.

Δάκρυά σοι καὶ νέμθε διὰ χθονός, Ἡλιοδώρα
 δωρεῖμαι, φοργῆς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 δάκρυα δυσδακρυῖα· πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπένδω ναμα πόθων, μνάμα Σιλοφροσύνας.

οἰκτραὶ γὰρ, οἰκτραὶ Οἴλαν σε καὶ ἐν Φθιμένοις Μελέαγρος
αἰάζω, κενεὰν εἰς Αχέρονῃα χάριν.
αἰ αἰ, πῶ τὸ ποθεῖνόν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Αἰδας,
ἄρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθρωπος ἔφυρε κόνις.
ἀλλὰ σε γενῶμαι, γὰρ πανηρόφει, τὰν πανόδυρτον
ἡρέμα σοῖς κόλποις, μάτερ, ἐναγκάλισαι.

CX.

Εἰς τὸ Εαρ. εἰδύλλιον.

Χείμαλτος ἡνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,
πορφυρὴν μείδῃσε Θερανθέος εἶαρος ὥρη.
γαῖα δὲ κυανὴν χλοερὴν ἐσέψατο ποίην,
καὶ φυτὰ θηλάσαντα νέοις ἐκόμησε πετῆλοις.
οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀέξιφύτῃ ὄροσον Ἡῷς
λειμῶνες γελόωσιν, ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.
χαίρει καὶ σύριγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λυγαίων,
καὶ πολιαῖς ἐρίφοις ἐπιέρπεται αἰπόλος αἰγῶν.
ἦδη δὲ πλώσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται
πνοιῇ ἀπημαίνω Ζεφύρου λῖνα κολπώσαντες.
ἦδη δ' εὐάζουσι φερεσαφύλῳ Διονύσῳ
ἀνθεὶ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσῷ.
ἔργα δὲ τεχνήνῃα βοηγενέεσσι μελίσσαις
καλὰ μέλει, καὶ σίμβλῳ ἐφήμεναι ἐργάζονται
λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλῃα κηρῷ.
πάντη δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἰείδει
αἰκυόνας περὶ κῆμα, χελιδόνες ἀμῶδι μέλαθρα,
κύκνος ἐπ' ὄχθαισιν ποταμῷ, καὶ ὑπ' ἄλσος ἀηδῶν.
εἰ δὲ φυτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθλη,
σφρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρπειαι εὐκόμα μῆλα,

καὶ ναῦται πλώσσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
καὶ μέλπει πετεηνά, καὶ ὠδίνσσι μέλισσαι,
πῶς ἔχρη καὶ αἰοδὸν ἐν εἰαρι καλὸν αἶσαι;

CXI.

Ἡ χήεις τέτλιξ ὀροσεραῖς σαγόνεσσι μέθυοις,
ἀγρονόμον μελπεις μῆσαν ἐρημολόλους.
ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πεταλοῖς πριονώδετι κώλοισ,
αἰθιοπι κλέζεις χρωτι μέλισμα λύρας.
ἀλλὰ, Φίλος, Φθέγξ τι νέον δεινῶδεσι Νύμφαις
παίγνιον, ἀντῶδὸν Πανὶ κρέκων κέλατον,
ἔφρα συγῶν τὸν Εὐρώα, μεσημέριον ὕπτιον ἀγρεύτω
εἰθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνω.

CXII.

Ἀκρίς, ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνῃ,
ἀκρίς, ἀρχαίη Μῆσα, λιγυπτερυγε,
αὐτοφύες μίμημα λύρας, κούκε μοι τι παθεῖνόν,
ἐγκύχῃσα Φίλοις ποσσὶ λαλῆς πτέυγας,
ὥς με πόνων ρύσαιο παναγούπιοιο μαζίνης,
αἰοὶ, μιτωσαμένη Φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
δάουα δέ σοι γήτειον αἰεθαλὲς ὀμφρινὰ δάσω,
καὶ ὀροσεραῖς στοματι ριζομένας ψεκάδας.

CXIII.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἤλαθ' ὁ κῆρος,
νύψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλινδόμενον.
τῆνεκα σὺν Νύμφαις Βηρύμιος Φίλος. ἦν δέ νιν εἰργῆς
μίσγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καϊόμενον.

CXIV.

CXIV.

Αἰθερά' σοὶ Μελέαγρος ἐὼν συμπαίισα λύχρον,
κύπρι φίλῃ, μύσῃ σῶν θετο παινουχίδων.

CXV.

Τίς τάδε μοι θητὰ περὶ θριγοῖσιν ἀνῆψε
σκῦλα, παναισχίστην τέρεψιν Εὐναλίσ;
ἔτε γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, ἔτε τι πῆληξ
ἄλλοφος, ἔτε Φόνω χροανθὲν ἀρηρε σάκκη.
ἀλλ' αὐτως γανόων' αἰ ἀσυδέλικτα σιδάρω,
οἷά περ ἐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χρῶν ἑναρὰ
οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον. ὅπλα δὲ λυθρῶ
λειδόμενα βροτέω σηκὸς Ἀρης ἔχει.

CXVI.

Αὐτὸς ὁ βῆς ἱκέτης ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
μυκάται, ψυχὴν ῥύόμενος θανάτῃ.
ἀλλὰ μέθες, Κρονίδῃ, τὸν ἀροτρεῖα. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
προβμεὺς Εὐρώπῃς ταῦρος, ἀναξ, ἐγένε.

CXVII.

Ταῖα παῖ, Νιόβῃ, κλύ' ἐμὰν Θάτιν, ἄγγελον ἄτας
δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
λῦε κόμης ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι φοῖβῃ
γενναμένα τόξοις ἀρσενόπαιδα γόνον.
ἔ σοι παῖδες ἔτ' εἰσίν. ἄταρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
αἰ, αἰ, πλημμύρει παρθενικᾷσι Οὔρος.
αἰ μὲν γὰρ ματρὸς ἐπὶ γένασιν, αἰ δ' ἐνὶ κόλποις
κέκλυται. αἰ δ' ἐπὶ γᾶς, αἰ δ' ἐπιμαστίδιος.

ἄλλα δ' ἂν τωπὸν θαμβᾷ βέλος· αἱ δ' ἐπ' οἷσιν
 πλώσσει· τὰς δ' ἐμπιπὼν ὁμῶς ἔτι φῶς ὀράα.
 αἱ δὲ λάλον σέβξασα πάλαι σόμα νῦν ὑπὸ θαμβέως
 μάτηρ σαρκωπαγῆς οἷα πέπῳγε λίος.

CXVIII.

Ὠνύρω·, Ἡράκλειος ἐγὼ σοῦδ' αἰετῶν,
 σῆμι τάδ' ἐς πάτρην κρείσσονα καὶ σοφίης.
 λαῖξ γὰρ καὶ κοτέω, Ἀσία, ξίε, δύσφρονος ἀνδρίας
 ὑλάκτευν· λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.
 ἐκ αὖτ' ἐμεῦ; μὴ τρηχὺς· ἐπεὶ τάχα καὶ σὺ τι πείσῃ
 τρηχύτερον. πάτρης χαίρει σὺ δ' ἐξ Ἰφέσχ.

CXIX.

Ἦς τὸν Λυλαυεΐδης.

Δεξιτερὴν Αἶδαο θεῶ χεῖρα, καὶ τὰ κελαϊὰ
 ὀμνυμὲν ἀφρίτῃ δέμνια φερσεφόρης,
 παρθένοι ὡς ἐσμεν καὶ ὑπὸ χθονί· πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
 αἰοχρὰ κατ' ἡμετέρης ἔφλυσε παρθενίης
 Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν Φάτιν ἐκ ἐπὶ καλὰ
 ἔργα, γυναικείον ἔτραπεν εἰς πέλσμον.
 Πιερίδης, τί κέλητιν ἐπ' ὑβρισηῆας ἰάμβους
 ἐτραῶετ', ἐχ' ὅσιω ζωτὶ χαρίζεσθαι;

CXX.

Τὸν ταχύπῳ, εἰ παῖδα συναρπασθέντα τεκνέης
 ἄρτι μ' ἀπὸ σείρων, χατόεντα λαγῶν
 ἐν κόλπαις σέβξασα διέτρεφεν αἱ γλυκερόχρως
 φανίον, εἰαρηνοῶς ἀνθεσι βοσκόμενον."

ἔδ' ἐ με μητρὸς ἔτ' εἶχε πόλοισι θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης
 ἀπλήγῃς, πολλή δ' αὖτις παχυνόμενος.
 καί με πρὸς κλισίῃσι κούφει νέκυν, ὡς ἐν ἀνείροις
 αἰὲν ὄραν κοίτης γαστρονέοι' αὖ τάφον.

CXXI.

Παμμήτορ γῇ χαῖρε, σὺ τὸν πάρος εἰ βίβρυν εἰς σέ
 Αἰσιχέην καυτὴ νῦν ἐπείχοις ἀβαρής.

CXXII.

Ἔϊπὸν αἰετομέειω τίς καὶ τίος ἐσσί. Ἐφίλαυλος
 Εὐκραΐδεω. ὅ ποδαπὸς δ' εὐχέ' ἔμεν; Ἐθριασεύς.
 Ἄεξσας δὲ τίνα στέργων βίον; Ἐτὸν ἀρότρεα,
 ἔδ' ἐ τὸν ἐκ ἡνῶν τὸν δὲ σοφῶϊς ἔταρον.
 Ἄγῃσαι δ' ἡ νέσι' βίον ἔλλιπας; Ἐῆλυτον Αἰδαν
 αὐτῆς εἰλεῖ, κείνων γινουσιμενος κυλίκων.
 Ἄῃ πρίστεις; Ἐκαὶ κείναι. Ἄλκι' υἱὸς σε βῶλος ἐλαφρῇ
 σύμφωνον πινυτῶ χόντα λόγῳ βίον.

CXXIII.

Εἰς τὸν τάφον Ἀλκίποτος Σιδωνία ποιητὴ, ὅς ᾤ σύνθημα ἦν ἀλέκτωρ,
 καὶ φοινίκας κατέειρε, καὶ ἀστέγαλος.

Ἀσάλα, σύνθημα τί σοι γοργυπὸς ἀλέκτωρ
 ἔπει, καλλαιμία σκαπτοφῶρες πτέρυγι;
 ποσσὶν ὕψιστον ἄλκας κλαίων' ἀκρὰ δ' ἐπ' αὐτᾶς
 βαβυλῶν προπεσὼν ἐκκλινεῖ ἀστέγαλος;
 ἢ ῥά γε νικαίντα μάχα σκαπτοφῶν ἀνακλῖ
 κούπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστέγαλος;
 πρὸς δὲ, τί λυγρὸς ὁ τύμβος; ἐπιτωρέωνε ἀνδρὶ πενιχρῶ
 οὐκ ἔστι κλαυθραῖς νυκτὸς ἀνεγχιόμενῳ.

ἔ' δοκέω· σκάπτρον γὰρ ἀναίνεται. ἀλλὰ σὺ κεύθεις
 ἀθλοφόρον, νίκαν ποσσὶν ἀειράμενον.
 ἔ' ψεύω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχύς ἐκείλος ἀνὴρ
 ἀτρυγάλῳ; ἵν' δὴ τῶτρεκὲς ἐΦρασάμαν.
 Φοῖνιξ ἔ' νίκαν ἐνέπει, πάτρην δέ, μεγαυχῇ
 ματέρα φοινίκων, τὰν πολύπαιδα Τύρον·
 ὅςινι δ', ὅτι γεγωνὸς ἀνὴρ, καὶ παρὰ περὶ Κύπριν
 πρῶτος, κῆν Μῆταις ποικίλος ὕμνοβέτας.
 σκάπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγῳ θναόκειν δὲ πεσόντα
 οἰνοβρεχῇ, προπετὴς ἐννέπει ἀσφράγαλος.
 καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τὸ δ' ἔ' νόμα πέτρος αἰεῖδι,
 Ἀντίπατρον, προγόνων οὖντ' ἀπ' ἐριδενέων.

CXXIV.

Οἰκτρότατον ματὴρ, σε, Χαρίζενε, δῶρον ἐς Αἶδαν,
 ὀκτωκαιδέκετην ἐσόλισε χλαμυδί.
 ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστηεν, αἰεὶ ἀπ' οἴκων
 ἄλικες οἰμωγᾷ σὸν νέκυν ἀχέροφόρευν.
 πένθος δ', ἔχ' ἑμνέαιον ἀνωρύσιο γυναικές,
 αἱ αἶ, τὰς μαισῶν ψευδομέναις χάριτας,
 καὶ κενεὰς ὠδῖνας. ἰὼ κακοπαρεβείε Μοῖρα
 Σπείρογόνος, συγγὰν ἐπτυσσας εἰς ἀνέμους.
 τοῖς μὲν ὀμιλήσασι τοβεῖν πάρα, τοῖς δὲ τοκεῦσι
 πενθεῖν, τοῖς δ' ἀγνώως πευθομένοις ἐλεεῖν.

CXXV.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Αἶδαν ἐπινομήσιδιον κλεαοῖσα
 δέξατο, παρξενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γὰρ ἐσπώτεριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχουν
 λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπ' αὐλαγαυῆνιο θύραι·

ἦώς δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' ἱμέναιος
 σιγαθεὶς γοερὸν θόρυβον μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ Θέγρος ἐδάδρχον παρὰ πασῶ
 πύλαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔβαινον ὄδρῳ.

CXXVI.

Ἀλγέμας, ὦ ξένη, βᾶνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
 εὐδαι, κοιμηθεὶς ὕπνον ὀφειλόμενον,
 Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυον ἔρωτα
 καὶ Μῆσας ἱλαραῖς συστολίσας χάρισιν·
 ὃν θεόπαις ἠνδρώσε Τύρος, Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών·
 Κῶς δ' ἔρατὴ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
 ἀλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, ΣΕΛΟΜ'· εἰ δ' ἔν σὺ γε φοῖνιξ,
 ΑΥΔΟΝΙΣ'· εἰ δ' Ἑλλήν, ΧΑΙΡΕ. τὸ δ' αὐτὸ Φράσον.

CXXVII.

Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρας δ' ἐμὲ τεκνοῖ
 Ατθίς ἐν Ασσυρίαις ναιομένα Γαδάροις.
 Εὐκράτεω δ' ἐβλάσων ὁ σὺν Μῆσαις Μελέαγρος,
 πᾶντα Μενιπείαις συντροχάσας χάρισιν.
 εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, παρίδα, κόσμον
 ναιομεν· ἐν θνατοῖς πάντας ἔτικτε Χάος.
 πολυειτὴς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοις πρὸ τύμβου·
 γήρως γὰρ γείτων, καὶ γυῖον Αἰδῶ.
 ἀλλὰ με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπῶν
 χαίρειν, εἰς γῆρας καὶ τὸς ἴκαιο λάλον.

CXXVIII.

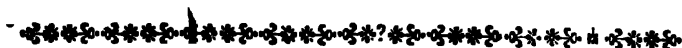
Λιηνιματώδες. ὅτι διὰ τὴν ἑνωμένην τῇ παλαιᾷ ἕξει Μελέαγρου τὸν
ἐαυτοῦ τάφον ἔως ἐνόησεν σιῶν καὶ κλέψαι δέρυχτι.

Πτανέ, τί σοι σιῶνι, τί δὲ καὶ σοὺς εὗαθε δέσμα ;
καὶ τίς ἑὼν, σάλας σύμβολον ἐσσί τίος ;
ὃ γὰρ Ερωτὶ ἐνέτω σε. τί γάρ; νεκύσσι πάροις
ἡμερος; αἰάζειν ὁ Θυσεύς ἐν ἐμῷ.
ἔδὲ μὲν ἔδῃ αὐτὸν ταχύπικν Κρησιον. ἐμπαλι γὰρ δὴ
κείνες μὲν τριγέμων' σὲ δὲ τέβηλ' ἐμέλῃ.
ἀλλ' ἄρα, καὶ δεκέω γαρ, ὁ γὰρ μὲν ἐνείκε, σοφιστὰς
ἐστὶ σὺ δῖ, ὁ πικρὸς, τὸ οὐα τῶν λίγες.
ἐν προβολῇ δῖ ἀριστικὸς χρεὶς γέως, ἐς τε γελωτα
καὶ σπᾶδαι, καὶ τὰ μύτικα τὸ γυλῖνοι.
καὶ μὲν δὲ Μελέαγρον ἐρωτῶν Οἰκιστὴρ
σύμβολα στίσι καὶ ταῖς σουσιγυσίς.
χαῖρε καὶ εἰ Θύμιον, ἐπὶ κα. Μύσαν Γρωτι,
καὶ Λακωνίας Σουσιγυσίς ἐν μίαν ἡμῶσαο.

CXXIX.

Απύματον καμπύνημα καταγέλλεσσα κορωνίς,
ἐκείνης γυμνασίης πιστάτα οἰλίσι,
Φαμὶ τὸν ἐκ παιδῶν ἡρώοισιν εἰς ἐν ἄμωσμον
ὕμνοβεται βύβλω τᾷδῃ ἐνελεζάμενον
ἐκτελέσει Μελέαγρον, ἀέμνησον δὲ Διοκλεῖ
ἀνδρὶ συμπαλῆσαι μεσοπόλον σέβανον.
ἔλα δῖ ἐγὼ καμπυθεῖσα δρακοντείοισιν αἰώτοις
σύνθετος ἰδρυμαί τέρμασιν εὐμαλίας.

Κ Α Λ Λ Ι Ν Ο Υ

Ε Φ Ε Σ Ι Ο Τ.

Μέχρῃς τοῦ καλᾶκειοθε; πόκ' ἄλκιμον ἔξετε θυμὸν,
 ὦ νέοι; ἔδλ' αἰδέϊσθ' ἀμϋπερικλίονας,
 ὥδε λήν μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
 ἦσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

καί τις ἀποθνήσκων ὕσαι' ἀκοντισάτω.
 τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 γῆς πέρι, καὶ παίδων, κεριδίης τ' ἀλέχῃ,
 δυσμενέσι· θάνατος δέ ποτ' ἔσσεται, ὅσπότε κεν δῇ
 μοῖρα ἐπικλώσῃ. ἀλλὰ τις ἰθὺς ἰτω
 ἔλχος ἀναρχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
 ἔλσας, τοτὼντον μιγνυμένῃ πολέμῃ.
 ἔ γάρ κως θάνατόν γε Φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστὶν
 ἀνδρ', ἔδλ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
 πολλάκι δηιότητα Φυγῶν καὶ δᾶπον ἀκόντων
 ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτῃ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ ἐμπῶος δῆμῳ φίλος ἔδὲ ποθεινός·
 τὸν δ' ὀλίγος σενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ.
 λαῶ μὲν σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
 θιγέσκοντος· ζῶων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
 ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
 ἐρθεὶ γὰρ πολλῶν ἄξιαι μῆνος ἑών.

* Hiatum supplevit CAMERARIUS hoc versu :

ἢ νυ τις ἀσπίδα θ' ἰδῶ ἐν ἀντίκτοις πολέμῳ, *

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ

ΠΑΡΙΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

I.

Κήδεαι μὲν τρονόεντα, Περίκλεες· ἔδ' ἑ τις αὐτῶν
 μεμνόμενος, θαλίσ τέρψεται ἔτε πόταις.
 τοίγες γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἔκλυσεν· οἰδαλέες δ' ἄμ' ὀδύνῃ ἔχομεν
 πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
 ᾧ Οἶλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔβεσαν
 Φάρμακον. ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
 ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀναστρέφει.
 ἐξαῦτις δ' ἐτέρως ἐπαμείβεται· ἀλλὰ τάχιστα
 τλήτε, γυναικῆιον πένθος αἰωσάμενοι.

II.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Εὐναλίοιο ἀνακτοῦ,
 καὶ Μυσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιτράμενος.

III.

Ασπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
 εἰτὸς ἀμώτητον κάλλιπον ἐκ ἐθέλων.
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτῳ τέλος. ἀσπὶς ἐκείνῃ
 ἐρρέτω. ἐξαῦτις κλήσομαι ἐ κακίῳ.

IV.

Οὐ τοι πῆλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται, ἐδὲ θαμνισαὶ
 σφενδόναί, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἀρης συνάγῃ
 ἐν πεδίῳ· Ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον.
 ταύτης γὰρ κείνοι δαίμονες εἰςὶ μάχης
 δεσπότηται Εὐβοίας δρυκλυτοί,

V.

Ἀλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλμαϊα ἱπὸς
 φοίτα, καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
 ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός, ἐδὲ γὰρ ἡμεῖς
 νήφειν ἐν ζυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

VI.

Θρηῶν δ' τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχύνειν
 νομίμῃς τάφας, λέγει μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνέκειν,

Εἰ κείνῃ κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
 ἠΨαίτος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπολήθη.

VII.

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἡύσομαι· ἔτε κάκιστον
 θήσω, τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

VIII.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέβηκε καλύπτειν
 Ἥρῃ, κεριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

IX.

Οὐ Οἰλέω μέγαν στρατηγόν.
 ἐδὲ διαπεπλεγμένον,

ἔδ' ἐ βοσρύχοισι γαῦρον,
 ἔδ' ὑπεξυημένον.
 ἀλλὰ μοι εἴη ραιβὸς,
 ἀσφαλῶς βεβηκώς,
 καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

X.

Οὐ μοι τὰ Γύγῳ τῷ πολυχρούσῃ μέλει.
 ἔδ' εἴλέ πω με ζήλος, ἔδ' ἀγασσόμεαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' ἐκ ἐρῶ τυραννίδος.
 ἀπόπρεβεν γὰρ ἐστὶν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

XI.

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς, Γλαῦκε λεωπίνεω παῖ,
 γίνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ' ἡμέρην αἰεῖ.

XII.

Καὶ φρονεῦσι τοῖ, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργομασι.

XIII.

Γλαῦκε ὄνα, βαθύς γὰρ ἡδὴ κύμασι ταρασσεται
 πόντος, ἀμῶν δ' ἄκρα γυρεὸν ὀπίθιον ἰσάται νύξος,
 σημα χειμῶνος. κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίης φόβος.

XIV.

Θυμὲ, θυμὲ ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκῶμενε,
 ἀνεχε, δυσμειῶν δ' ἀλέξου προσθαλῶν ἐναντίον
 στενον, ἐν δοκσιπιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεῖς
 ἀσφαλῶς. καὶ μήτε νικῶν ἀμείλιχον ἀγᾶλλεο,

μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο.
ἀλλὰ χαρτοῖτ' ἴν' τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ἀρχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυθμὸς ἀνθρώπων ἔχει.

XV.

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα. πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἀνδρας ὀρθῶσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί·
πολλάκις δ' ἀνατρέψουσιν, καὶ μαλ' εὖ βεβηκότας
ὕψις κλίνουσ'. ἔπειτα πολλὰ γίνεται καλὰ.
καὶ βίη χρήζων πλανᾶται, καὶ νόος παρήγορος.

XVI.

Χορημάτων ἀελπτον ἔδέν ἐσιν, ἔδ' ἀπώμοτον,
ἔδ' θαυμάσιον, ἐπεὶ δὴ Ζεὺς πατὴρ οὐλυμπίων
ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ', ἀποκρύψας Φάος
ἡλίε λαμπρόντος· λυγρὸν δ' ἦλδ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τῶ ἐκ ἄπειρα πάντα ἀπώλετ' ἵστα γίνεται
ἀνθρώποις; μηδὲς ἔδ' ὕμῶν εἰσορῶν θαυμάζετω,
μηδ' ἵνα δολφίσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
εἰναλίον, καὶ σφι θαλάσσης ἡχίεντα κύματα
ζίλτερ' ἠπείρες γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὄρος.

XVII.

Ὡ Ζεῦ, σὸν μὲν ἔσαν κρᾶτος, σὺ δ' ἔργα
ἐπ' ἀνθρώπους ῥεῖς λεωργά τε κατέμειπα.

XVIII.

Οὐ γὰρ ἐοθλὰ κατ' ἱμενέσι κροτομεῖν ἐπ' ἀνθρώποις.

XIX.

Οὐ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν καί περ εὐφήμεος θανῶν
γίνεται. χάριν δὲ μάλλον τῷ ζωῖ διώκομεν
ζωοὶ ἀνθρώπων. κάκισα δὲ τῷ θανόντι γίνεται.

XX.

Κλυθ' ἀναξ Ἡδοῖτε, καὶ μοι σύμμαχος γενεμένω
ἔλαος γενῆ, χαρίζου δ' οἷά περ χαρίζεαι.

XXI.

Ἀρχίλοχος τῆς Θάσας τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα περὶ ὧν, διὰ τὸ
τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπὼν,

Ἦδε δ' ὥς' ὄντα ῥάχιδας
ἔστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεῖλης.

XXII.

Ἀρχίλοχος ὑπερθεοῦμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν.
περὶ γὰρ τῆς Θάσας, ὡς ἦσσανος, φητίν·

Οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, ἔδ' ἐφίμερος,
ἔδ' ἐρατὸς, οἷος ἀμφὶ Σίριος βοάς.

XXIII.

Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῆς τάναντίας φρονέσης ἢ κακῶς εἶπε·

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφέρει δρολοφρονέσασα χεὶρὶ,
τῇ ἐτέρῃ δὲ πῦρ.

XXIV.

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυαθεῖς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευε,
κλέψας ἐκ σπηθέων ἀπαλαῖς φρένας.

XXV.

Εἰ γὰρ ὥς
ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβέλης θιγενί,

XXVI.

Ἀλλὰ μ' ὁ λυσιμελής, ὦ ταῖρε, δάμναται πόθος.

XXVII.

Οὐκ ἔβ' ὁμῶς θάλλεις ἀπαλὸν χρόα, κάρτεται γὰρ ἤδη.

XXVIII.

Εμεῦ δ' ἐκεῖνος ἔκαταπρεξίζει.

XXIX.

Ερέω πολὺ φίλταθ' ἐταίρων· τέρψαι δ' αἰχῶν·
Φιλέεν συγγόν περ ὄντα, μηδὲ διαλέγεσθαι.

XXX.

Ἡμελακον, καὶ περ τιν' ἄλλον ἤδ' ἄτη κιχήσατο.

XXXI.

Ε' ὕψω·
εστητυμένον γὰρ ξυγὸς ἀνθρώποις Ἀρης.

XXXII.

Νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

XXXIII.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλω καρδίην ἰαίνεται.

XXXIV.

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἡλείφειο.

XXXV.

Εσμυρισμένας κόμας
καὶ σῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἡράσσατο.

XXXVI.

Διωνύσοιο ἄνακτος
καλὸν ἐξάρξαι μέλος οἶδα, διθύραμβον, οἶνον
συγκεραυνώεις Ὀρένας.

XXXVII.

Εχχσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
ρῶγῃ, τε καλὸν αἰῶς.

XXXVIII.

Αἷός τις ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἂν ἀλώπηξ κερύοντῃ τε καίετος
ξυνωιίην ἐβειτο.

XXXIX.

Εμὲν τιν' ὑμῶν αἶσον, ὦ Κηρυκίδη,
αχρυμένη σκυτάλη

- - - - -

πίσηκος γει Θηρίων ἀποκριθεῖς
μῆνος αἶν' ἐχατήν.

ταῦ δ' αὖ ἀλώπηξ κερύοντῃ συνήντετο
πυκνὸν ἐχχσα νοον.

XL.

Βῆς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἰδοίς.

XI.I.

Ἰση κατ' ἡκὴν κύματος τε καίνεμα.

XLII.

Ελπωμαι,
πολλὰς μὲν αὐτῶν Σείριος κατατανεῖ
ὄξυς ἐλλάμπωι.

XLIII.

Μηδ' οἱ Ιστυαλὸς λυδὸς
ὑπερκερέαδω τησδε νήσῃ.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ

Λ Ε Ι Ψ Α Ν Α.

I.

Τ ευνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμήχοισι πεσόντῃ
 ἀνδρὶ ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρτυρούμενον.
 τὴν δ' αὐτῆς προλιπύοντα πόλιν καὶ πτόνας ἀγρὰς
 πτωχεύειν, πάντων ἐς' ἀνιηρότατον,
 πλαζόμενον σὺν μητρὶ Φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι,
 παισὶ τε σὺν μικροῖς κρηιδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσεται, ἅς κεν ἰκῆται,
 χυψομοσύνη τ' εἰκὼν καὶ συγερῇ πενίῃ
 αἰχρύνει τε γένος, κατὰ δ' ἁγλαὸν εἶδος ἐλείχει,
 πᾶσα δ' αἰτιμία καὶ κακότης ἔσσεται.
 εἴθ' ἔτις ἀνδρὸς τοι ἀλωμένης ἐδεμὶ ὥση
 γίνεται, ἔτ' αἰδᾶς εἰσοπίσω τελέσει.
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
 θν. σκαμεν, ψυχῶν μηκέτι Φειδόμενοι.
 ὦ νέεσι, ἀλλὰ μαχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 μηδὲ θυγῆς αἰχρῶς ἀσχετε, μηδὲ φόβῳ.
 ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἀλκιμον ἐν ὄρεσσι θυμὸν,
 μινε σιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαυνοῦμαιοι.
 τῆς δὲ παλαιότερης, ὣν ἔκκετι γένεατ' ἐλαφρὰ,
 μὴ καταλείποντες Φεύγετε τῆς γεραίας.
 αἰχρῶι γὰρ δὴ τῷτο, μετ' ἐπὶ προμήχοισι πεσόντα
 κισῶσι πρόθε νέωι ἀνδρῶα παλαιότερον,

ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένηιον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 αἱματόεντ' αἰδοῖα Φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδὲν)
 καὶ χροὰ γυμνωθέντα. νέεσι δὲ πάντ' ἐπέεικεν·
 ὃ φρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θνητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναῖξι
 ζωὸς ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μείετω ποσὶν ἀμφοτέροισι
 σφριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδῶσι δακνών.

II.

Αλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτα γένος ἐσέ·
 θαρσεῖτ', ἔγωγε Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν διμυαίνετε, μήδ' ἐφθεῖσθε,
 ἱθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,
 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτῳ δὲ μελαίνας
 κῆρας, ἰσ' αὐγαῖσιν ἱελίοιο, Φίλας.
 ἴτε γὰρ ὡς Ἀρεως πολυδακρύς ἐργ' ἀρίδηνλα,
 εὖ δ' ὀργὴν ἔδραπ' ἀργαλέα πολέμῳ.
 καὶ μετὰ Τευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγείεσθε,
 ὦ νέει, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἡλάσατε.
 αἱ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 ἐς τ' αὐτοσχεδὴν καὶ προμάχους ἵεναι,
 ταί, στερροὶ θνησκουσιν, σάασι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετῇ.
 εἴεις μιν τρεῖς ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 εἰσ', ἂν αἰσχρὰ παθῇ, γίνεται ἀνδρὶ κακά.
 αἰγυγλεον γὰρ ὅπως μετὰ Φρενὸν ἐς δαίξειν
 αἰὲν ὅς Τευγότος δηῖω ἐν πολέμῳ.

αἰσχρὸν δ' ἐς τὸ νέκυς κατακείμενός ἐν κονίῃσι
 νῶτον ὁπποῖοι αἰχμῇ δακρὸς ἐληλαμένοις.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
 σπριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδῶσι δακῶν,
 μηρὺς τε κνήμας τε κάτω, καὶ σῆμα καὶ ὦμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.
 δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
 κινεῖτω δὲ λόφον θειὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκείτω πολυμήτιν,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐσάτω ἀσπίδι ἔρχων.
 ἀλλὰ τις ἔργυρ' ἰὼν, αὐτοχρὸν ἔλχει μακροῶ
 ἢ ξίφει ἐτάζων, δῆϊον ἀνδρ' ἐλέτω·
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θεῖς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδι ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέη,
 καὶ σῆμον σῆμον, πεπαλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ξίφειος κώπῃ, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλῶν.
 ὑμεῖς δ' ὦ γυμνήτες, ὑπὸ ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πῶσσοντες, μεγάλοις σφάλλεξε χερμαδίοις,
 δέμασί τε ξέροισιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτὰς,
 ταῖσι πανοπλίας πλησίον ἰσάμενοι.

III.

Οὗτ' ἂν μνησάμην, ἔτ' ἐν λόγῳ ἀνδρα τιθείμην,
 ἔτε ποδῶν ἀρετῆς, ἔτε παλαισμοσύνης,
 ἐστὶ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν Ὀρηίκιον Βορέην·
 ἐστὶ εἰ Τιβωνοῖο Φυὴν χαριέστερος εἴη,
 πλετοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω Βάθιον·
 ἐστὶ εἰ Τηλαλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστῃ μαιλιχόγηρυν ἔχοι,

ἐδῶ εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν Θυρίδος αἰκῆς.
 ὃ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίῃ μὲν ὀρῶν Φόνον αἱματόεντα,
 καὶ δειῶν ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰσάμενος.
 ἡ δ' αὖτε, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν αἰετον.
 κάλλιστόν τε Φέρειν γίνεται ἀνδρὶ νέῳ.
 ξυγὸν δ' ἐθλὸν τῷτο πόλῃ τε, παντί τε δήμῳ,
 ὅσις ἀνὴρ διαδᾶς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αἰσχυρᾶς δὲ θυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάβηται,
 ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρβέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεσῶς.
 ἔτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ·
 αἰψά δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε Φαλαγγας
 τρηχείας, σπασθὲν τ' ἔρχετο κύμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν ἦλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄνυ τε καὶ λαὸς καὶ πατέρ' εὐκλεισας,
 πολλὰ διὰ σέβριο καὶ ἀσπιδοῦ ὀμυαλοεσσης
 καὶ διὰ θάψης πρὸθεν ἐληλαμένους.
 τὸν δ' ὀλοφύροισι μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀνγαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν αἰετώποις ἀρίτημοι,
 καὶ παῖδων πεινῶν, καὶ γενοῦς ἐξοπισσω.
 ὃ δ' ἐπεὶ κλέος ἐθλὸν ἀπολλυται, ἐλὶ ὅισι' αὐτῶν
 αἰ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίνεται ἀθάνατος,
 ὃν τιν' αἰριτεύοντα, μένοντά τε, μακρόμενον τε
 γῆς πέρι καὶ παιδων, θυγὸς Ἀρης ὀλέσθῃ.
 εἰ δὲ Φύγη μὲν κῆρα ταιηλεγέος θανάτοιο,
 νικῆσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
 πάντες μιν τμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τετραπὰ παλῶν ἐρχεται εἰς Αἰθήνη.

γηρασκων δ' ἄστοῖσι μέλαιπρόπαι, ἔδ' τις αὐτὸν
 βλάβῃεν, ἔτ' αἰδῆς, ἔτε δικῆς ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἰκασ' ἐκ χώρης, οἱ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νυν τις αἰὴρ ἀρετῆς εἰς ακρον ἰκέσθαι
 πευράσθω θυμῷ, μὴ μέδεις πόλεμον.

IV.

Ἀμὲν αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκα ἔτη
 νωλεμέως, αἰε. ταλασίφρονα θυμὸν εχοντες,
 αἰχμηταὶ πατέρων ἰμπεριῶν πατέρες.
 εἰκοσῷ δ' οἱ μὲν κατα πῖονα εὐγα λιπώντες
 Σεύγον Ἰωμαιῶν ἐκ μεγάλαν ὀρέων.

V.

Αὐτος γὰρ Κρονίων καλλυψάϊς πόσις Πηχης
 Ζεὺς Πηακλειδαῖς τήνδ' ἐδίωκε πύλιν,
 οἷσιν ἅμα προλιπώντες Εἰννεὸν ἠνεμόντα,
 ευρεῖαν Πέλοπος ἦeson ἀΐκόμεθα.

VI.

Ὡσπερ ὅιοι μεγάλοις αχθεσι τειρόμενοι,
 δεσποσύνοσι φέροιτες ἀναΐκαίης ὑπὸ λυγμῆς
 ἥμισυ πᾶν καρπῶν ἔσπερ ἄρσενά φέρει

- - - - -
 - - - - -

θεσπύτας οἰμώζοντες, ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
 εὐτέ τιν' ἐλομένη Μῆδρα κίχοι θανάτῃ.

VII.

Ημετέρῳ βασιλῇ θεοῖσι φίλῳ ὁσιόμην
 ἐν δια Μεσσήνῃν εἰλομεν εὐρύχορον.

VIII.

Φεῖδ' ἀκήσαντες Πυθωνόθεν οἰκάδ' ἔνεικαν
 μαϊτείας τε θεῶ καὶ τελέεντ' ἔπειτα·
 ἄρχιν μὲν βελῆς θεοτιμήτης βασιλῆας,
 οἷσι μελεῖ Σπάρτας ἱμερόεστα πόλις,
 πρεσβύτας τε γέροντας, ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας,
 ευθείαις ῥήτραις ανταπαμειβόμενους.

IX.

Ἄγετ' ὦ Σπάρτας εὐάνδρας
 κῆροι πατέρων πολιῆται.
 λαῖα μὲν ἵπυ πρὸβαλέεσθε,
 δόρυ εὐτόλμως βάλλοντες,
 μὴ σφιδόμενοι τᾶς ζωᾶς.
 ἔ γάρ πατρὶον τᾶς Σπάρτας

X.

Αλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς (βιβλίοις ὁ Χερσιππος) τοτὲ μὲν τῷ Αντιόχῳ
 Ἰπαιων πρὸς τὴν τὸ δὲ κλῆθαι νῦν, ἢ βρόχον
 καὶ τῷ Τριτάτῃ τὸ,

Πρὶν γ' ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν, ἢ θανάτῳ.

XI.

Αἰώνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

Σ Α Π Φ Ο Υ Σ.

I.

Ποικιλόβρον', ἀθάνατ' Αἰροδίτα,
 παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί τυ,
 μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάρμνα,
 πότνια Θῦμον.
 ἀλλὰ τυίδ' ἐλθ', αἰ ποκα κατέρωτα
 τᾶς ἐμᾶς αὐδαί, αἰόιντα πολλύ
 ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
 χρύσειον ἤλθες
 ἄρμ' ὑποζεύξασα, κελιοὶ δέ σ' ἄγον
 ὠκέες ἑρῆθαι περι γᾶς μελαίνας
 πυκνά δινῦντες πτερ' ἄπ' ὥραν αἰθέ-
 ρος διὰ μέσσω·
 αἰψ' ἀλλ' ἐξικοίτο· τὺ δ' ὦ μάκαιρα
 μειδιάσας' ἀθανάτω προσώπῳ
 ἤρε' ὅτ' ἵ γ' ἦν τὸ πέπονθα κ' ὅτ' ἵ
 φῆ τυ κάλημμι,
 κῶτ' τι γ' ἐμῷ μάλισ' ἐθέλω γενέσθαι
 μαινόλα Θύμῳ, τίνα δ' αὖτε πεύδημ-
 μι σαγηνέσσαν Φιλόταϊα, τίς σ', ὦ
 Σαπφοῖ ἀδικῇ;
 καὶ γὰρ αἱ Σεύγει, ταχίως διώξει
 αἱ δὲ δῶμα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
 αἱ δὲ μη Φιλῇ, ταχίως Φιλάσει,
 ἢ ἐκὶ ἐδέλοισ.

ἐλθέ' μοι καὶ νῦν, χαλεπῶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνῶν, ὅσα δέ μοι τελέσσαι
Θυμός μ' ἐρέει, τέλεσον, τὸ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

II.

Παιδὴν ἄφρονος εἰσα τάδ' ἐννέπω, αἵ τις ἔρηται,
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰδοῦνί με κόρη Λατῆς ἀνέβηκεν Αἰσῶ
Ερμολκλείδαο τῷ Σαοναιάδα,
σὰ πρόωλος, δέσποινος γυναικῶν· ἃ' σὺ χαρῆϊσα
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείσον γενεάν.

III.

Τῷ γριπῆϊ Πελάγωνι πατὴρ ἐνέβηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κῶπαν, μῆμα κακοζῶιας.

IV.

Τιμάδος ἄθε κόνις, τὰν οὐ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν
δέξατο φερσεφόνας κυάειος θαλαμῆς,
ἃς καὶ ἀποσβιμέναις πᾶσαι νεοβάγι σιδήρῳ
ἀλικες ἡμερτὰν κρατὸς ἔβηντο κόμαν.

V.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
εἰμὲν ὠϊήρ, ὅς τις ἐναντίος τοι
ἰσχνει, καὶ πλασιον ἀδύ' ὦανέυ-
σαι σ' ὑπακχεί,
καὶ γελαῖς ἡμερόν. τό μοι ἴμῶν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπέοικεν.

ὥς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με Φωνᾶς
 εὐδὲν ἔτ' εἴκει·

ἀλλὰ καμμέν γλῶσσα ἔαγε. λεπτὸν δὲ
 αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδύμακεν,
 ὁππᾶτεσσιν δὲ εὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρομ-
 θεῦσι δὲ ἀκχαί·

καὶ δὲ ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
 πάσαν ἀγρῆι, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἐμμί· τεθνάκην δὲ ὀλίγω ὑπιδεύσῃ
 φαίνομαι ἄωνος.

ἀλλὰ πᾶν τολμαῖον, ἐπεὶ πένηλα

- - - - -
 ' - - - - -
 - - - - -

VI.

Ελθέ, Κύπρι, χουσεΐαισιν
 ἐν κυλίκεσσιν ἄβροις
 συμμεμιγμένιον θαλίαισι
 νέκταρ οἰνοχοῶσα
 τῆτοισι τοῖς ἐταίροις
 ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

VII.

Γλυκεῖα μάτερ, ἔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἰσὸν,
 τόδῃ δαμῆϊσα παιδὸς, βραδινὰν δὲ Ἀφροδίταν.

VIII.

Δέδυκε μὲν αἰ Σελάνα
 καὶ Πληιάδες, μέσαι

νύκτες, παρὰ δ' ἔρχεθ' ὥρᾳ·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

IX.

Ἀλλ' ἐὼν φίλος ἄμμι, λέχος ἄρυσσο νεώτερος·
ὃ γὰρ τλάσομ' ἐγὼν συνοικῆν νέ' εὖσα γεραιτέρῳ.

X.

Ἐφ' οὗ δ' αὐτὴ μ' ὁ λυσιμελής δονεῖ,
γλυκύπικρον αἰμάχανον ὄρωετον.
Ατθίς, σοὶ δ' ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο
Φροντὶς δὴν· ἐπὶ δ' Ανδρομέδαν ποτὲ...

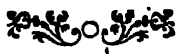
XI.

Πρὸς τινὰ πλεσίαν, ἀλλ' αἰμαθῇ καὶ ἄμυσον γυναιῖκα.

Καίθανοῖσα δὲ κείσεται
ὃδὲ τι μναμοσύνα σέθεν
ἔσσεται, ὃδὲ ποκ' ὕστερον·
ὃ γὰρ πεδέχεις ῥόδων
τῶν ἐκ Πιερίας. ἀλλ' ἀφανῆς
κὴν Αἶδα δόμοις Φοιτάσεις.
ὃδεῖς δέ σε βλέψει παῖδ', αἰμαυρῶν
νεκύων ἐκπεποταμέναν.

XII.

Ὅτι Διὸς παῖς ὁ Χρυσὸς,
κῆνον ὃ σῆς ὃδὲ κίς δάπτει,
βροτέαν Φρένα κάλλις· εὐφραίνων.

Η Ρ Ι Ν Ν Η Σ.

I.

Εξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματ'α. λῶστε Προμαθεῦ,
 ἐντι καὶ ἄνθρωποι τὴν ὀμαλοὶ σοφίαν.
 ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅσις ἔγραψεν,
 αἰκ' αὐδᾶν ποτέθηκ', ἧς κ' Ἀγαθαρχὺς ὅλα.

II.

Εἰς Βαυκίδα τὴν Μίθυληναίην Ἡρίνης συνεταυρίδα.

Στάλαι, καὶ σειρῆνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσέ,
 ὅσις ἔχεις Αἶδα τὰν ὀλίγαν σποδιάν,
 τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοσι παῖ' ἡρίον εἶπατε χαίρην,
 αἰὶ' ἀσσοὶ τελέθοντ', αἰθ' ἑτεροπτόλιες,
 χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τὸ,
 ὅτ'ι τατῆρ' μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος
 τήνῳ εὐγενὲς ἐντι, καὶ ὅτ'ι μοι αἰ συνεταυρίς
 Ἡρὴν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

III.

Εἰς Βαυκίδα τὴν νύμφην ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσαν.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παμέρπων
 σάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τῷτο λέγοις Αἶδα·
 ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ' ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλὰ μευ ποθορῶντι
 ὠμοτάταν Βαυκῆς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παῖδ' Ἰμμέναιος ὕφ' αἶς δόμον ἀγετο πεύκας
 ταῖδ' ἐπὶ καδιδας ἔφλεγε πυρκαϊᾶς, .

καὶ σὺ μὲν, ᾧ τρέναιε γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
 ἐς Θρήνων γοερόν Φθέγμα· μεθηρημόσας.

IV.

Εἰς τὴν Ρώμην.

Χαῖρέ μοι Ρώμα θυγάτηρ Ἀρης,
 χρυσεομίτρα, δαιφρων ἀνάστα
 σεμνὸν ἂ νάϊεις ἐπὶ γᾶς Ολυμπων
 αἰὲν ἄβραυσον.

σοὶ μόνῃ πρεσβίῃα δέδωκε Μοῖρα
 κύδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 ὄφρα κοιρανῇον ἐχοῖσα κάμτος
 ἀγεμονεύης.

σᾶ δ' ὑπὸ σθεύγλα κρατερῶν λεπιδῶν
 σέβρα γαίης καὶ πολιᾶς θαλάσσης
 σφίγεται. σὺ δ' ἄσφαλέως κυβερνᾷς
 ἄσπεα λαῶν.

πάνηα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
 καὶ μελαπλάσσω βίον ἄλλοι ἀλλως,
 σοὶ μόνῃ πλησίσιον ἔρον ἀρχᾶς
 ἔ μεταβάλλει.

ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίζεις
 ἀνδρᾶς αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
 εὖσταχυν Δαματρός ὅπως σινοίσης
 καμπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ

ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

I.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτεο χουστῆς Ἀφροδίτης;
 τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
 κρυπταδίη Φιλότης, καὶ μέλιχα δῶρα καὶ εὐνή,
 ἄνδρα τῆς ἥβης γίνεται ἀσπαλέα
 ἀνδράσιν ἢ γυναιξίν. ἔπει δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μὲν Φρένας ἀμΐ κακαὶ τείρεσσι μέριμναι,
 ἔθ' αὖγὰς προσορῶν τέρωται ἡελίς.
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν,
 ἔτῳς ἀργαλέον γήρας ἔθηκε Θεός.

II.

Ημεῖς δ' οἷά τε Φύλλα Φύει πολυαύθεμος ὥρη
 ἥρος, ὅτ' αἰψ' αὖγῃ αὖξειαι ἡελίς,
 τοῖς ἴκελαι, πῆχμον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
 τερπόμεθα, πρὸς Θεῶν εἰδότες ἔτε κακὸν,
 ἔτ' ἀγαθόν. Κῆρες γὰρ παρεσῆκασι μέλαινας,
 ἢ μὲν ἔχαστα τέλος γήματος ἀσπαλέα,
 ἢ δ' ἐτέρη θανάτοιο. μίνυνθα δὲ γίνεται ἥβης
 καρπὸς, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδνυται ἡέλιος.
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τῷτο τέλος παρσμεύεται ὥρης,
 αὐτίκα δὴ τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοςτος.

πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίνεται, ἄλλοτε δ' οἶκος
 τρυχᾷται, πεινῆς δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει.
 ἄλλος δ' αὖ παῖδαν ἐπιιδεύεται, ὣν τε μάλιστα
 ἰμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Αἰθην.
 ἄλλος νῆσυν ἔχει θυμοσύνων, ἐδέ τις ἐστὶν
 ἀνθρώπων, ὃν Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδῶ.

III.

Τοπριν ἐὼν κλέλιτος, ἐπὴν παραμείνεται ὥρη,
 εὐὸς πατὴρ παισὶ τιμῖος, ἔτε φίλος.

IV.

Τὴνὼ μὲν ἐδωκεν ἔχει κακὸν ἀσθιτον ὁ Ζεὺς,
 γῆρας, ο καὶ θανάτῃ ρίγιον ἀργαλέα
 - - - - -
 ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ
 ἔνι τιμήσσαι, τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμμορον
 γυναις ὑπὲρ κεφαλῆς ἀντίχ' ὑπερεκμαίαι,
 χθρὸν ομᾶς καὶ ατιμεν, ὃ τ' ἀγνωστον τίθει αἰδοῖα,
 βλάπτει δ' ὁ σβαλμὰς καὶ νοσὶν ἀμχιχύνει.

V.

Οἷα δὴ σιλήσῃσι οἱ ἱατροὶ λέγειν
 τὰ σαύλα μνίσσω, καὶ τα δεῖν ὑπὲρ νόσον,
 πυογάντες αὐτοῖς.

VI.

Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ
 ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντ' αὖτ' αἰνέσαι.

VII.

Τὴν σαυτῷ Φρένα τέτυπε. δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τις σὲ κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

VIII.

Αἱ γὰρ ἄτερ νῆσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδῶνων
ἐζηκοιταῖται Μοῖρα κιχοὶ θανάτῃ.

IX.

"

Ἐν γῇ Νανναί.

Ἡ ἥλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόσιον ἡματα πάντα
ἐδὲ ποτ' ἀμπαυσίς γίνεται ἐδεμία
ἴστωποσίν τε καὶ αὐτῷ, ἐτῶν ῥοδοδάκτυλος Ἡὼς
αἰκενιὸν προσλιπῆσ' ἔρσανόν εισαναβῆ.
τὸν μὲν γὰρ διὰ κύμα θέρει πολυέροτος εὐνὴ
κοίλῃ, Πισαίς χερσιν ἐληλαμένη
χρυσῆ τιμῆτος, ὑπὸ πτερν, ἀκρον ἐὼ ὕδωρ,
εὐδονὶ ἀμπαλεως χῶμα αὖτ' Ἐσπερίδων
γαίαν ἐς Αἰθιοπῶν, ἡα οἱ θοὸν ἄρμα καὶ ἴστωποι
εἶσας ὁπρ' Ἡὼς ἡυιγένεια μόλη.
ἐνθ' ἐπέεθι ἐτέρων ὀχέων Ἰσπεριονος ἥος.

X.

Ἐν τῇ Νανναί.

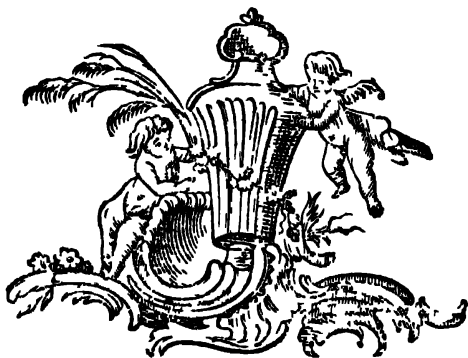
Ἡμεῖς δ' αἰτῶ Πύλον, Νηλίου ἄστυ, λιπόντες
ἱμερτην Ἀσιν νηυσιν ἀΐκόμεθα.
ἐς δ' αὖτα τὴν Κολοσσῶνα, βίχην ὑπέροπλον ἔχοντες,
ἐξομεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόεις.
κεῖθεν δ' Ἀσθένιος ἀπαρνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βεβλη σμύναν εἰδομεν Αἰολίδα.

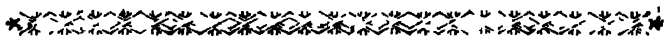
XI.

Οὐδ' ὁκόταν μετὰ Κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
 ἐξ Αἰγῆς, τελέσας ὠλυμπέσσαν ὁδὸν,
 ὕψιστ' ἢ Πελὶν τελέων χαλεπῆμες ἄεθλον,
 ἐδ' ἂν ἐπ' ὠκεανῷ καλὸν ἱκόντο ῥόον.

* * *

Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἡελίοιο
 ἀκτῖνες χρυσέῳ κείται ἐν θαλάμῳ,
 ὠκεανῷ παρὰ χεῖλεσ', ἣν ὤχετο θεὸς Ἰήσων.

Σ Ο Λ Ω Ν Ο Σ.

I.

Παῖς μὲν ἄνηθος ἔων ἔτι νήπιος ἔρκος οὐδὲν ἔτι
 ζύσας, ἐκδύλλει πρῶτον ἐν ἑσπέρῳ ἔτεσιν·
 τὰς δ' ἑτέρας ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑσπέρῳ ἐνιαυτὸς,
 ἥθεος ἐκθαίνει σημάδι γινωμένης.
 τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον, ἀέρομενον ἐπὶ γῆσιν,
 λαχνῶται, χροῖης ἀνδρὸς ἀμειβεμένης.
 τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐβδόμαδι ἔστιν ἀριστος
 ἰαχὺν, οἱ τ' αἰῶνες σῆματ' ἔχουσ' ἀνετῆς.
 πέμπτῃ δ' ὥμιον ἀνδρᾶ γάμος μνηστῆρον εἶναι,
 καὶ τὴν δὲ ζήτησιν εἰσοπίσαι γυναικί.
 τῇ δ' ἑκτῇ τρεῖς παλιν καταρτίεταί τις ἀνδρῶν,
 ἑσπέρῳ δὲ οὐκ ἔτι σῆματ' ἔχει· ἀπὸ δὲ
 ἑσπέρῳ δὲ καὶ γλωσσῶν ἐν ἐβδόμαδι μὲν ἄριστος,
 οὐκ ἔτι, ἀμειβεμένων τίσσασθαι καὶ δὴ ἔτι.
 ἡ δ' ἑνιάτῃ δυνάμει μὲν ἔτι, μελακωτέρῃ δ' αὐτῶν,
 πρὸς μεγαλήν αὐγὴν, σωμὲν τε καὶ σοφίῃ.
 τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑσπέρῳ ἐνιαυτὸς,
 ἐκ τῶν αὐτῶν ἔων μοῖραν ἔχει τριτάτης.

II.

Περὶ Μινέρμης, ἡ δὲ ὅτι ἐστὶν (supra in Mimnermi
 fragmentis VIII.) εἰρησίων ἐστὶν.

Αλλ' εἰ μοι καὶ νῦν ἐτι πείσεται, ἐξέλε τῶτον
 μήτις μέγαλιν' ὅτι σεῦ λαιὸν ἐφρασάμεν.

καὶ

καὶ μεταποίησον λυγέως ταδὶ, ὥδε δ' αἶεθε·
 ὀγδωκονταέτη Μοῖρα κίχιοι θανάτῃ.
 μηδὲ μοι ἀκλαυτος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοις
 καλλείπομαι θανῶν ἄλγεα καὶ σοιχαάς.

III.

Εὖδ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
 μυρῶν ἱμεύρων καὶ γλυκερῷ σόματος.

IV.

Εργα δὲ Κυπριγενῆς νῦν μοι Φίλα καὶ Διονύσῃ
 καὶ Μαστέων, ἀ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

V.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

VI.

Μνημοσύνης καὶ Ζηγὸς Ολυμπίῃς ἀγλαὰ τέκνα
 Μῆσται Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένω.
 ὄλβον μοι τρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἀπάντων
 ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχεν ἀγαθήν.
 εἶναι δὲ γλυκὺν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χεῖρματα δ' ἱμεῖρω μὲν ἔχεν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 ἐκ ἐβέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη.
 πλῆστον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπροσθεν ἐκ νεάτῃ πυλμένος εἰς κορυφὴν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὅφ' ὕβριος, εἰ κατὰ κόσμον
 ἐρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἐργμασι πειθόμενος

ἐκ ἐθέλων ἔπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγῃ γίγνεται, ὥστε πυρὸς,
 Φλαύρῃ μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερῇ δὲ τελευτᾷ.
 ἔ γάρ δ' ἄν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος. ἐξαπίνης δέ,
 ὥς' ἄνεμος νεφέλας αἰψὰ διεσκέδασεν
 ἡρινὸς, ὃς πάντ' πολυκύμοις ἀτρυγέτοιο
 πυθμένα κινήσας γῆν κατὰ πυροφόρον,
 δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος, αἰπῶν ἰκάνει
 ἔρανόν, αἰθρίην δ' αὖτις ἔβηκεν ἰδεῖν,
 λάμπει δ' ἡλιομο μένος κατὰ πύονα γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων ἔδρ' ἐστὶν ἰδεῖν.
 τοιαύτῃ θῆνός πέλεται τίσις, ἔδ' ἐὼ' ἐκάσῳ,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται ὀξύχολος.
 αἰεὶ ἔτε λελήθε διαμπερές, ος τις ἀλγυρὸν
 θυμὸν ἔχει. πάντως δ' εἰς τέλος ἐξεΐσῃ.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕπερον. εἰ δὲ Οὐγῶσιν
 αὐτοῖ, μηδὲ θεῶν Μοιρ' ἐπίσσει κίχη,
 ἤλυθε πάντως· αὐτίκ' ἀναίτιοι ἔργα τίνεσιν
 ἢ παῖδες τέτων, ἢ γείος ἐξοπίσω.
 θνητοὶ δ' ὥδε νοεῦμεν, ὁμῶς ἀγαθὸς τε κακὸς τε.
 ἐσθλὴν δ' εἰς αὐτὰ δόξαν ἕκαστος ἔχει,
 πρῖν τι παθεῖν· τότε δ' αὖτις ὀδύρεται. ἄχρι δὲ τότε
 χάσκοντες, κέφαίς, ἐλπίσι τερπόμεθα.
 χ' ὅσις μὲν ἰσσοισιν ὑπ' αὐγαλέῃσι πιεσθῇ,
 ὥς ὑγῆς ἔσαι, τὶτο κατεθράσατο.
 ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνὴρ·
 καὶ καλὸς, μορῶν δ' χαρίεσσαν ἔχων.
 εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενήτης δέ μιν ἔργα βιάται,
 κλίσσασθαι πάντως χυήματα πολλὰ δοκεῖ

σπαυέδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος. ὁ μὲν κατὰ πόνον ἀλαῖται
 ἐν ἡυσίν, χορήγων οἴκαδ' ἐκείδος ἀγειν,
 ἰχθυέει, ἀνέμοισι φορέυμενος ἀργαλείοισι,
 Φειδωλὴν ψυχῆς ἐδεμήην φέμενος.
 ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον, εἰς ἐνιαυτὸν
 λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἀροῖσα μέλει.
 ἄλλος Αθηναίης τε καὶ Ἱφαιῖς πολυτέχνῳ
 ἐργασίῃ χειροῖν ξυλλέγειν βίον.
 ἄλλος Ολυμπιασίων Μεσσηνίων πάρα δῶρα διδάχθη
 ἰμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.
 ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἐγὼ δ' αἰδοῖ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
 ὃ συνομαρτήσωσι θεοί. τὰ δὲ μύσησσι παύσας
 ἕτε τις οἰωνὸς ῥύσσει, ἕθ' ἱέρα,
 ἕθ' οἱ Παιῶνος πολυφαρμάκῃ ἔργον ἔχοντες
 ἱητροί, καὶ τοῖς ἑδὲν ἔπεισι τέλος.
 πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ἐδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
 καὶ ἂν τις λυσαὶ ἡπία Σαρμακα δῆς.
 τὸν δὲ κακῆς νύκτοσι κυκώμενον ἀργαλείαις τε,
 ἀψάμενος χειροῖν, αἰψά τίθησ' ὕγν.
 Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει, ἡδὲ καὶ εὐχλόν.
 δάουα δ' Ἀστυλῆα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
 πᾶσι δέ τοι κήρυξις ἐπ' ἐργασίῃ, ἑδὲ τις εἶδεν
 ἢ μέλλει ὀχλήσειν χρημάτων ἀρχομένη.
 ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἐρδεῖν πειρωμένος, ἔπειροσάσας
 εἰς μεγάλην αἶψαν καὶ χαλεπὴν ἔπεισε.
 τῷ δὲ κακῶς ἐρδοντι θεὸς περὶ πάντα διδωσι
 συντυχίην ἀγαθὴν, ἐκλυσιν ἀφροσύνης.
 πλέττε δ' ἑδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
 οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλείστον ἔχουσι βίον,

ὄντο λάσιον σπαυέουσιν· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 κέρδεά τοι θνητοῖς ὥπασαν ἀθάνατοι·
 Ἀτὴ δ' ἐξ αὐτῶν ἀνασταίνεται, ἣν ὁπότεν Ζεὺς
 πέμψῃ τιτομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

VII.

Οὐδὲ μάκαρ ἔδεις πέλεται βροτός· ἀλλὰ πόνηρε
 πάντες, ὅσας θνητὸς ἥελις καθορᾷ.

VIII.

Εργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπόν.

IX.

Γνωμοσύνης δ' ἀΐανές χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
 μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μῆνον ἔχει.

X.

Πάμπαν δ' ἀθάνατων ἀΐανής νόος ἀνθρώποις.

XI.

Τίκτηι γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἔτιλται.

XII.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς ἔστω ὀλεῖται
 μισοῖν, καὶ μακάρων θεῶν Οἰένας ἀθανάται.
 τοίῃ γὰρ μεγάλυμος ἐπίσκοπος, ὀβριμοπάτρη
 Παλλὰς Ἀθηναίη, χειρας ὑπερβεν ἔχει.
 αὐτοὶ δὲ θείουσιν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
 αἶσοι βελούλαι, χημήμασι πειθόμενοι,

δήμα θ' ἡγεμόνων ἀδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
 ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεια πολλὰ παθεῖν.
 ἔ γὰρ ἐπίστασθαι κατέχεν κόρον, ἐδὲ παρέσας
 εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

- - - - -
 πλετῶσι δ' ἀδικοῖς ἔργμασι πειθόμενοι.

- - - - -
 ἔθ' ἱερῶν κτεάτων, ἔτε τι δημοσίων
 σκειδόμενοι, κλέπτουσιν ἐφ' αἰρωπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
 ἐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ Δίκης φέμεθλα,
 ἢ σιγῶσα σύνοιδε τα γιγνόμενα, πρό τ' ἐόντα
 τῶ δὲ χροίῳ παίτωσ ἥλβ' ἀποτισομένη.
 ταύτῃ δὴ πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἀφυκτον,
 εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δελοσύνην,
 ἣ σᾶσιν ἐμφυλον, πόλεμόν θ', εὐδυντ' ἐπεγεῖρει,
 ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην.
 ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήμιστοι αἴστυ
 τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικῶσι φίλως.
 ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ συνέζεται κακὰ τῶν δὲ πενιχοῶν
 ἰκνῶνται πολλοὶ γαῖαν εἰς ἀλλοτρίαν,
 πράξιτες, δεσμοῖσι τ' ἀκελεύεσι δύντες.

- - - - -
 ἔγω δημοσίῳ κακὸν εἰχεται οἰκιστὶ ἐκείνῳ
 αὐτεῖοι δ' ἵπ' ἐχέειν ἐκ ἐέλθοσθαι θύραι,
 ἡμιλὸν δ' ὑπερὶ εἰκος ὑπεύθυνον, ευρε δὲ πάντας,
 εἰ γέ τις ἢ Τευγῶν ἐν μυχαῷ, ἢ θαλάμῳ.
 ταῦτα διδᾷ αἰ θυμὸς Αἰθναῖος με κελεύει,
 ὥς κακὰ πλείστα πόλει Δυσνομία παρέχει
 Εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ ἀστυς πάντ' ἀποφάνει,
 καὶ θαμὰ τοῖς ἀδικοῖς ἀμειβίλλοι πέδας,

τραχέα λαιάνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
 αὐαίνει δ' Ἀτῆς ἀνθεα Φυόμενα,
 εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήβαν τ' ἔργα
 πραύνει, παύει δ' ἔργα διχოსασίης,
 παύει δ' ἀργαλέης Εἰριδος χόλον. ἔστι δ' ὕψ' αὐτῆς
 πάντα κατ' ἀνθρώπων ἄρτια καὶ πινυτά.

XIII.

Ἰσόν τοι πλετῶσιν, ὧ καὶ πολὺς ἀεγυρός ἐστι
 καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυριφόρα πεδία,
 ἔστωσι θ' ἡμίσιόι τε, καὶ ὧ μόνᾳ ταῦτα πάρεςι,
 γαστρί τε καὶ πλευρῇ καὶ ποσὶν ἀβρὰ παθεῖν,
 παῖδές τ' ἠδὲ γυναῖκες· ὅταν δέ κε τῶνδ' ἀΐκηται,
 ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίνεται ἀρμοδία·
 τῷτ' ἄφενος θνητοῖσι. τὰ γὰρ περιώσια πάντα
 χρήματ' ἔχων ἑδείς ἐρχεται εἰς Αἶδην·
 ἑστ' ἂν ἀπώονα λιδὸς θάνατον φύγοι, ἑδὲ βαρείας
 νύκτες, ἑδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

XIV.

Πολλοὶ γὰρ πλετῶσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
 ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς ἐ διαμεψόμεθα
 τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῆτον· ἔστωι τὸ μὲν ἔμπροδόν ἐστι,
 χρήματα δ' ἀνθρώπων ἀλλοτε ἄλλος ἔχει.

XV.

Ἐκ τῆς ἐλεγείας ἣ ἐπεγένετο Σαλαμῖς.

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀθ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

εἶην δὴ τότε ἐγὼ φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίῃς, πατρίδ' ἀμειψάμενος.
 αἶψα γὰρ ἂν Φάτις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
 Ἀττικὸς ἔστος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων

- - - - -

ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα μαχησόμενοι περὶ νήσῃ
 ἡμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἶχος ἀπώσόμενοι.

XVI.

Δεῖξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀσσοῖς,
 δεῖξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

XVII.

Ἐξ ἐλεγείας τινὸς περὶ τῆς τῷ Πεισιπτεῖα τυραννίδος

Ἐκ νεφελῆς φέρεται χιόνος μένος, ἠδὲ χαλάζης,
 βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
 ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταρασσέται· ἦν δέ τις αὐτὴν
 μὴ κινῇ, πάντων ἐς δίκαιστατη.
 ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὀλλύται· εἰς δὲ μονάρχῃς
 δῆμος αἰδοῖς ἐὼν ὀχλοσύνην ἔπασεν.

XVIII.

Περὶ τῆς αὐτῆς τυραννίδος, ἡ ἀλλοτὴ τινὸς ἐλεγείας,

Εἰ δὲ πεπώθητε δεινὰ δι' ὑμετέστην κακότητα,
 μή τι θεοῖς τέτων μῆσαν ἑωραμφόμετε.
 αὐτοὶ γὰρ τέτρες ηυξήσατε, ῥύσια δόντες,
 καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔχετε δαλοσύνην.
 ὑμῶν δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἰχνεσι βαίνει,
 σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἐνεσι νόος.

εἰς γὰρ γλῶσσαν ὀράτε, καὶ εἰς ἔπη αἰμύλῃ ἀνδρός·
εἰς ἔργον δ' ἔθδεν γιγνόμενον βλέπετε.

XIX.

Τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεξε τοῖς ποιήμασιν ἀπολογισμὸς τῶν
τῶν πεπραγμένων ἔχοντα ἐπιστημαίνεσθαι δ' αὐτὸς
αὐτῷ τὴν ἐξίσωσιν ἔτως·

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσον ἐπαρκεῖν,
τιμῆς ἔτ' ἀφελὼν, ἔτ' ἐπορεξάμενος.
οἱ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγνητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικές ἔχειν.
ἔστην δ' ἀμειβαλὼν κρατερόν σάκος ἀμφοτέροισι·
νικᾶν δ' ἐκ εἵας ἔδετέρως ἀδίκως.

XX.

Καὶ τῷτῳ δ' ἔοικε συνιδεῖν πρότερος ὁ Σόλων, ἔτι δῆμος,

ὧ δ' αὖν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἔπειθο,
μήτε λῆν ἀνεθεῖς, μήτε πιεζόμενος.

XXI.

Α δὲ φυγόντος αὐτοῦ (τῷ Σόλωνος) τὴν τυραννίδα τελευτᾷ
καταχλῶντες ἔλεγχοι, γίγχεσθιν ἔτως·

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων, ἐθὲ βεβλήεις ἀνὴρ.
ἐθλὰ γὰρ θεῷ διδόντος, αὐτὸς ἐκ ἐδέξατο.
περιβαλὼν δ' ἄγρην, ἀγαθεὶς ἐκ ἀνέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμῷ δ' ἀμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
ἤθελον γὰρ κεν κρατήσας, πλῆτον ἀφθοιον λαδῶν
καὶ τυραννίσας Ἀθηνῶν μῆνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκότος ὕστερον δεδάρθαι, καὶ πωτερίῳ γένος.

XXII.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσατο, νῦν δέ μοι χολόμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥς τε δήιον.

XXIII.

Εκ τῆ πρὸς Φῶκον.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχῃ
καθηψάμην, μιάνας καὶ καταιοχύνας κλέος,
εἰδὲν αἰδέσμαι. πλέον γὰρ ὧδε νικήσεν δοκῶ
πάντας ἀνθρώπους.

XXIV.

Συμμαρτυροῖη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χερόνῃ
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
αἰψα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ὄμρες ἀνείλον πολλὰ χη πεπηγότας·
πρόωδε δὲ δελεύσασα, ἰὺν ἐλευθέρα.
πολλὰς δ' Ἀθῆνας πατρίδ' εἰς θεοκτινὴν
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδικῶς,
ἄλλον δικαίως, τὰς δ' ἀναγκαίης ὑπο
χρησμον λέγοντας, γλῶσσαν ἑκέρ' Ἀττικὴν
ιέντας, ὥς ἂν πολλὰ χη πλανωμένους.
τὰς δ' ἐνθάδ' αὐτῇ δελείην ἀεικέα
ἔχοιτας, ἥδη δεσποῦσας τρυμευμένους,
ἐλευθέρας ἔβηκα. ταῦτα μὲν κρατεῖ,
ὅμῃ βίαν τε καὶ δίκην συναρμέσας,
ἔρεξα, καὶ διπλῆον ὡς ὑπερχόμην.
θεομῆς δ' ὁμοίως τῷ κακῷ τε καὶ αγαθῷ.

εὐθεΐαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην,
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγώ, λαβὼν
 κακοφραδῆς τε καὶ Φιλοκλήμων ἀνὴρ,
 ἔκ ἀν κατέχευε δῆμον, ἔτ' ἐπαύσατο
 πρὶν ἀν ταράξας, πῖαυρ ἐξέλεη γάλα.

* * *

εἰ γὰρ ἤθελον,
 ἀ τοῖς ἐναντίοισιν ἠνδανεν τότε,
 αὐτῆς δ' ἀ τοῖσιν αἰτέροις, δρᾶσαι, διὰ
 πολλῶν ἀν ἀνδρῶν ἢ δ' ἐχηρώβη πόλεις.
 τῶν ἔνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος,
 ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

XXV.

Αμα γὰρ ἅελας σὺν θεοῖσιν ἤνυσα,
 ἅμα δ' ἔ μάτην ἔρδον.

XXVI.

Ἐνία δέ Φασιν ὅτι καὶ τῆς νόμης ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος
 ἐξελκεῖν, καὶ διαμνημονεύεσσι τὴν ἀρχὴν ἔτως ἔχουσιν,

Πρῶτα μὲν εὐχόμεθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῇ,
 Θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

XXVII.

Πρῶτον μὲν ἄν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκομαι, καὶ διέτρεψεν, ὡς καὶ
 πρότερον αὐτός Φησι,

Νεῖλα ἐπὶ προχοῇσι, Κανωβίδος ἐγύθεν ἀκτῆς.

XXVIII.

Πρὸς Φιλόκυπρον τινὰ τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλέων.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω
τὴν τε πόλιν ναίοις, καὶ γένος ὑμέτερον.
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηὶ Θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσῃ
ἀσκηβῇ πέμπωσι Κύπρις ἰοσέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάσσοι
ἐσθλόν, καὶ νόσον πατρίδ' ἐς ἡμετέρεην.

XXIX.

Γῆρος ὅτι πλαγκτὸς εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς ἰάμβοις φησὶ·

Πίνεσι καὶ τρώγεσιν, οἱ μὲν ἱτρία,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γέρας Φακοῖσι. κεῖθι δ' ἔτε πεμμάτων
ἄπεισιν ἔδεν, ἄσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀσθύνως πάρα.

XXX.

Σ Κ Ο Λ Ι Ο Ν.

Πεφυλαγμένος αἰδομαι ἕκαστον,
ὄρα μὴ κρυπλὸν ἔγχος ἐχων
κραδίῃ, Φαιδρῷ προσενέπῃ προσώπῳ·
γλώσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης Ἰρενὸς γεγωνῆ.

Κ Λ Ε Ο Β Ο Υ Λ Ο Υ

Λ Ι Ν Δ Ι Ο Τ.

I.

Χ αλκῇ παρθένος εἰμι, Μίδης δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
 ἔς' ἂν ὕδωρ τε ρέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
 καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
 ἡελίος τ' ἀνιῶν Φαίη, λαμπρὰ τε σελήνη,
 αὐτῇ τῇδε μένῃσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
 ἀγγελέω παριῶσι, Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

II.

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυνάδευα· τῶν δὲ ἐκάστῳ
 κῆραι ἐξήκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
 αἱ μὲν λευκαὶ ἕασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
 ἀθάναται δὲ τ' ἔχειν ἀποφθινύουσιν ἅπασαι.

Α Ι Σ Ω Π Ο Υ

Π ὥς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γὰρ σε
 λυγρὰ καὶ ἔτε Ουγεῖν εὐμαρές, ἔτε φέρειν.
 ἡδέα μὲν γὰρ σε τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
 ἄστυ, σεληναίης κύκλα καὶ ἡελίχ·
 τἄλλα δ' πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα. κῆν τι πάθῃ τις
 ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

Φ Ω Κ Υ Λ Ι Δ Ο Υ

Μ Ι Λ Η Σ Ι Ο Υ.

I.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα.
 τῆς δὲ κακῆς διόλῃ πάντας ἀποστρέφομαι.
 εὖνεα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· ἔς δ' ἄρα τιμῶ,
 τᾶτας ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

II.

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα ἴηματ' ἔχοντας·
 τλήμενες, οἱ τ' ἀγαθῶν πέλας ἔντων ἐκ ἐσοῶσιν,
 ἔτε κλυεσι, λυσιν ὅτε κακῶν, παῦροι συνίσασιν.

III.

Χρηζὼν πλᾶτε μελέτην ἰχε πίοιος ἀγρῶ.
 ἀγρὸν γὰρ τε λέγουσιν Ἀμαλγαίᾳς κύμας εἶναι.

IV.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω. τετόρων ἀπὸ τῶνδε γίνονται
 Φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνὸς, ἡ δὲ μελίσσης,
 ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἰώπων χαιτηέσσης.
 εὐφορὸς ἦδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη.
 ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἔτ' αὖ κακῇ, ἐδὲ μὲν ἐσθλή.
 ἡ δὲ κυνὸς, χαλεπὴ τε καὶ αἰγρὸς. ἡ δὲ μελίσσης,

οἰκονόμος τ' ἀγαθή, καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι,
ἥς εὐχῃ, Φίλ' ἐταῖρε, λαχεῖν γάμῳ ἡμερόεης.

V.

Καὶ τόδε Φωκυλίδῃ, τοπωλέον γένος εὐγενὲς εἶναι
οἷς ἔτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις, ἔτ' ἐνὶ βελῇ.

VI.

Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσι ἄλλοτε ἄλλοι.
οἱ μὲν, ἐπερχομένῃ κακὸν ἀνέρος, ἐκλύσασθαι . . .

VII.

Παῖδ' ἔτ' ἔοντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.

VIII.

Πολλ' ἀπαληθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐδδλόν.

IX.

Καὶ τόδε Φωκυλίδῃ. πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ, κρείσσων Νίνῃ ἀφραινέσσης.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Λ Τ Ρ Ι Κ Α.

I.

Θέλω λέγειν Ατρείδας,
 , θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·
 αἱ βάμβιτος δὲ χορδαῖς
 Ερωτα μῦνον ἤχει.
 ημεῖψα νεῦρα πρώην,
 καὶ τὴν λύσιν ἀπάσαν,
 καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄβλες
 Ηρακλῆες· λύρη δὲ
 Ερωτας ἀντεδῶνει.
 χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
 ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
 μόνος Ερωτας ἀδῶει.

II.

Φύσις κέρατα ταυροῖς,
 σπλαγὲς δ' ἔδωκεν ἰωπαῖς,
 ποδωκίην λαγωαῖς,
 λέεσι χάσμι' ὀδόντων,
 τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκλὸν,
 τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 τοῖς ἀνδράσι Φρόνημα.
 γυναιξὶν ἔκ' ἔτ' εἶχεν.
 τί ἔν δίδωσι; κάλλος,

ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 ἀντ' ἐσχέων ἀπάντων.
 νικᾷ δὲ καὶ σιδηρον
 καὶ πῦρ καλή τις ἔσα.

III.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
 σοέζεται ὅτ' Ἀρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτε, ,
 μερόπων δὲ Φύλα πάντα
 κέεται κόπῳ δαμέντα,
 τότ' Ἐρως ἐπισαθείς μευ
 θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφη, Θύρας ἀράτσει;
 κατὰ μεῦ χισεῖς ὀνειῖρας.
 ὁ δ' Ἰρως, αἰοιγε, φησὶ,
 βρέφος εἰμὶ, μὴ θόβησαι,
 βρέχομαι δὲ, κασέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάιημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκῆσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἀψας
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἐσορῶ Θέροισα τόξον
 πτείυγας τε καὶ Σαρέρτην.
 παρὰ δ' ἰτίην καθίξας,
 παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ
 ἀνέβαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέβλισον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ' ἔπει κρύος μεθήκε,
 θέρε, φησὶ, πειράσωμεν

τόδε τόξον, ἐς τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖστα νευρή-
 τανύει δὲ, καί με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένε δ', εἴπω, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ,
 σὺ δὲ, καρδίην πονήσεις.

IV.

Ἐπὶ μυρσίνομις τερεΐναις.
 ἐπὶ λωτίαις δὲ πύλαις
 φορέσας θέλω προσωπίνειν.
 ὁ δ' ἔρως χιτῶνα δήσας
 ὑπὲρ αὐχέιος παπύρω,
 μέθυ μοι διακονεῖτω.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 βίος τρέχει κυλιθεῖς·
 ὀλίγη δὲ κεισόμεθα
 κόνις, ὅσων λυθείῃων.
 τί σε δεῖ λίον μυρίζειν;
 τί δὲ γῇ χεῖν μάταια,
 ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἐτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶττα
 πύκασον, κάλει δ' ἐταίρην.
 πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νεότερων χορείας,
 σπεδάσαι θέλω μερίμνας.

V.

Τὸ ρόδον τὸ τῶν Ερώτων
 μίξωμεν Διονύσω·
 το ρόδον τὸ καλλίφυλλον
 κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
 πίνωμεν ἄβρα γελῶντες.
 τὸ ρόδον Φέρισον αἶνος,
 ρόδον ἔαρος μέλημα·
 ρόδα καὶ θεοῖσι τερπιά,
 ρόδοι, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
 τέσσεται καλὰς ἰάλας
 χαίτεσσι συγχορεύων.
 σεφάμεθ' ἔν. λυρίζων
 παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
 μετὰ κέρης βαβυκόλῳ,
 ροδίνοισι σεφανίσκοις
 πεπυκασμένος, χορεύσω.

VI.

Στεφάνης μὲν κροτάφοισι
 ροδίνης συναρμόσαντες
 μεθύμεν ἄβρα γελῶντες·
 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κερὰ
 κατακίσσοισι βρεμοντας
 πλοκάμοις Φέρεσσα θυρῆς
 χλιδανόσφυρος χορεύει.
 ἄβροχαίτας δ' ἅμα κῆρος,
 σομάτων αἰθ' πνεοῶν,
 κατὰ πηκτιδῶν αἰθ' ὠν
 προχέει λιγείαν ὀμφάν.

ὅς Εἰρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τῇ καλῇ Λυαίᾳ,
μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπῆρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

VII.

Υακινθίνῃ με ῥάεδω
χαλεπῶς Εἰρως βαδίζων
ἐκέλευσε συνήμοχάζειν.
διὰ δ' ὅξέων μ' ἀναύμων
ξυλόχων τε καὶ φαραγῶν
τροχάοντα τεῖρεν ἰδρῶς,
κραδίῃ δὲ ῥινόσ' ἄχρῃς
ἀνέβαινε, κὼν ἀπώεσθην.
ὁ δ' Εἰρως μέτωπα σείων
ἀπαλοῖς πλεροῖσιν, εἶπε·
σὺ γὰρ εἰ δύνῃ φιλήσαι.

VIII.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδωι
ἀλιπορῶντοῖς ταπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,
εὐδοκῆν ἄκρῃσι ταρσοῖς
δρομον ὠκυν ἐκλανύειν.
μετὰ παρθένων αἰγύρων.
ἐπεκερτόμεν δὲ παῖδες
ἀπαλώτεροι Λυαίᾳ,
ὁακέθυμά μοι λέγοντες.
δια τὰς καλάς ἐκείνας.

ἐθέλοντα δὲ φιλήσαι
 Φύγον ἔξ ὑπῶν με πάντες.
 μεμοιωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἤβελον καθεύδειν.

IX.

Ερασμίη πέλεια,
 πόθεν; πόθεν πέτασαι;
 πόθεν μύρων τοςχῶν
 ἐπ' ἡέρος θέεσσα
 πνέεις τε καὶ ὑεκάξεις;
 τίς ἐσσί; μοι μέλαι δέ.
 Ανακρέων μ' ἔπεμψε
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν αὐτὶ τῶν ἀπάντων
 κρατῆντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
 λαβῶσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 διακονῶ τосαῦτα·
 καὶ εὔν, ὀρεῶς, ἐκείνῃ
 ἐπιτολὰς κομίζω.
 καὶ φησιν εὐδέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν·
 ἐγὼ δὲ, κῆν ἀΦῇ με,
 δέλη μενῶ παρ' αὐτῶ.
 τί γὰρ με δεῖ πέτασθαι
 οὐη τε καὶ κατ' ἀγρῶς,
 καὶ δεινόμεσιν καθίζειν,
 θαγέταν ἀγριόν τι;

τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
 ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτῆ.
 πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
 πιῆσα δ' ἂν χορεύσω,
 καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
 πλεῖοισι συγκαλύψω.
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 τῷ βαρβιτῷ καθεύδω.
 εχεις ἀπ' αὐτῶν· ἀπαλθε.
 λαλιτέραν μ' ἔδηκας,
 ἀνθρώπε, καὶ κορώνης.

X.

Ερωτα κήρινόν τις
 νεηνίης ἐπώλει·
 ἐγὼ δέ οἱ παρμασᾶς,
 πόσχα θελεις, ἔφη, σοὶ
 το τευχδὲν ἐκπρίωμαι·
 ὃ δ' εἶπε δωριαζών·
 λάβ' αὐτὸν ὅπως ὅσχα λῆς·
 ὅπως δ' ἂν ἐκμάθης πᾶν,
 ἐκ εἰμὶ κηροέχνης·
 ἀλλ' εἴ θέλω συνοικεῖν
 ἐρωτι παιδοέκτα.
 ὅς ἔν, ὅς αὐτὸν ἡμῖν
 δεσυχμῆς, καλὸν σύννευιον.
 Ερως, σὺ δ' εὐδέως με
 πύρρῳσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 κατὰ φλογὸς τακῆστη.

XI.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
 Ανακρέων γέρον εἶ,
 λαβὼν ἔσοπλον ἄβρει
 κόμας μὲν ἐκέτ' ἔσας,
 ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
 εἶτ' εἰσὶν, εἶτ' ἀπῆλθον
 ἐκ οἶδα· τῷτο δ' οἶδα,
 ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
 ὅσω πέλας τὰ Μοίρης.

XII.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 τί σοι, λάλῃ χελιδών;
 τὰ ταρσά σευ τὰ κῆφα
 θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
 ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
 τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 ἐκεῖνος, ἐκθερίζω;
 τί μευ καλῶν ὀνείρων
 ὑπερβρίαισι Φωναῖς
 ἀφημῶσας Βάθυλλον.

XIII.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
 τὸν ἡμίθελον Αἴγιον
 ἐν ἔρεσι βοῶντα
 λέγουσιν εκμανῆναι.

οἱ δὲ κλάρη παρ' ὄχθαις
 δαφνηφόροιο φοίβου
 λάλον πιόντες ὕδαρ
 μεμνηότες βοῶσιν.
 ἐγὼ δὲ τῷ Λυαίῳ
 καὶ τῷ μύρῳ κορεσθεῖς
 καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

XIV.

Ⓜ ἐλω, θέλω Φιληῆσαι.
 ἔπειθ' Ἑρως Φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἄβυσλον, ἐκ ἐπέοδον.
 ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην Φαρέτρην,
 μάχη με πρὸςκαλεῖτο.
 καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 καὶ δῶρα, καὶ βοεῖν,
 ἐμαρνάμην Ἑρῶτι.
 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔΦευγον·
 ὡς δ' ἐκέτ' εἶχ' οἰσῶς,
 ἤρχαλλεν, εἴθ' ἑαυτὸν
 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
 μέσος δὲ καρδίας μευ
 ἔδυνε, καὶ μ' ἔλυσε.
 μάτην δ' ἔχω βοεῖν.
 τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
 μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

XV.

Οὐ μοι μέλει Γύγας
 τῷ Σαρδίων ἀνάκτορ·
 ἔθ' αἰρέει με χρυσὸς,
 ἔθ' ὀφθονῶ τυράννοισι,
 ἐμοὶ μέλει μύροισι
 καταβρέχειν ὑπὸ νῆπν·
 ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
 κάλασέφειν κάρηννα.
 τὸ σήμερον μέλει μοι·
 τὸ δ' αὖριον τίς οἶδεν;
 ὡς ἔν' ἔτ' εὐδι' ἐστὶ,
 καὶ πῖνε καὶ κύβευ,
 καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
 μὴ νῆστος, ἣν τις ἔλθῃ,
 λέγῃ, μὴ δεῖ σε πίνειν.

XVI.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 ὃ δ' αὖ φρυγῶν αὐτάς·
 ἐγὼ δ' ἐμὰς αἰλώσεις.
 ἔχ' ἰσῶπος ὥλεσέν με,
 ἔχ' πεζὸς, ἔχ' νῆες·
 στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
 ἄπ' ὀμμάτων βαλὼν με.

XVII.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας
 ἠΨάσέ μοι ποιήσον,
 παιοπλῖαν μὲν ἔχί·

τί γὰρ μάχαισι κἄμοί;
 ποτήριον δὲ κοῖλον
 ἔσον δύνῃ βάθυνον.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
 μήτ' ἄσπρα, μήθ' αἰμάξας,
 μὴ συγνὸν ὠρίωνας·
 τί Πλειάδων μέλει μοι,
 τί δ' ἄστέρος βοώτεω;
 ποιήσον ἀμώπελγος μοι
 καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
 καὶ χρυσέας πατῆνας
 ὁμῶ καλῶ λυαίῳ
 Ερωτα καὶ Βάθυλλον.

XVIII.

Καλλιτέχνας τύουσον
 Εαρος κύπελλον ἡδύ.
 ταπρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
 ῥήδα Φέρεσαν Ὄρην·
 τὸν αργυρον δ' ἀπώλῃσας
 ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 τῶν τελετῶν παραινῶ
 μή μοι ξένον τομεύσης,
 μὴ Θευκτὸν ἰσόρημα.
 μάλλον ποίει Διὸς τε
 γονὴν Εὐιον ἡμῖν,
 Μνηστὺν θ', ἅμα τε Κύπριν
 Τμεναίοις κροτῆσαν,
 καὶ Ερωτας ἀνόπλους,
 καὶ Χάριτας γελώσας

ὕπ' ἄμπελον εὐπείταλον,
 εὐβότρυον, κομῶσαν
 σύναπτε κέρχης εὐπρεπεῖς,
 ἀν' μὴ φοῖβος ἀθύρη.

XIX.

Ἡ γῇ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 πίνει θάλασσ' ἀναύρης,
 ὃ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
 καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

XX.

Ἡ ταντάλῃ ποτ' ἔση
 λίθος φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
 καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἑπ' ἡ
 Πανδίονος χελιδών.
 ἐγὼ δ' ἔσοπλον εἶην,
 ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με·
 ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 ὅπως αἰεὶ φορῇς με.
 ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
 ὅπως σὲ χροῶτα λάσω.
 μύρον, γύναι, γενοίμην,
 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
 καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
 καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
 καὶ σάνδαλον γενοίμην,
 μόνον ποσὶν πατεῖν με.

XXI.

Δότε μοι, δέτ' ὦ γυναῖκες
 βρομίᾳ πιεῖν ἀμυσί·
 ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
 προσωθεῖς ἀνασθενάζω.
 δότε δ' ἀνδρέων ἐκείνῃ·
 σεφάνης δ', οἰοῖς πυκάζω
 τὰ μέτωπά μιν, ἵπικαίω.
 τὸ δὲ καῦμα τῶν Εὐρώων,
 κραδίη, τίνι σκεπαάζω;

XXII.

Παρὰ τὴν σκιὴν, Βάβυλλε
 κάβισον· καλὸν τὸ δένδρον,
 ἀπαλαῖς σίει δὲ χαίτας
 μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
 παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
 πηγὴ ῥέχσασα πειθῆς.
 τίς αν ἔν ὁρῶν παρέλθοι
 καταγώγιον τοῖχτο;

XXIII.

Ὁ πλῆτος εἴ γε χρυσῶν
 τὸ ζῆν παυῆγε θνητοῖς,
 ἐκαυτέμεν συλάτλων,
 ἐν, ἀν θανεῖν ἐπέλθῃ,
 λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
 εἰ δ' ἐδὲ τὸ πρῖαοθαι
 τὸ ζῆν ἔνεσι θνητοῖς,
 τί καὶ μάτην σεναζώ,

τί καὶ γόαs προπέμψω;
 θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
 τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
 ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
 πiónτι δ' οἶνον ἡδύν
 ἐμοῖs φίλοις συνεῖναι,
 ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
 τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

XXIV.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
 βιότῃ τρίβον ὁδεύειν,
 χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
 ὃν δ' ἔχω δραμεῖν ἔκ οἶδα
 μέθετέ με φροντίδες,
 μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔσω.
 πρὶν ἐμὲ θθάσῃ τὸ τέλος,
 παίξω, γελάσω, χορεύσω
 μετὰ τῷ καλῷ Λυαίῃ.

XXV.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
 εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
 τί μοι πόνων, τί γόων μοι,
 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 θανεῖν με δεῖ, καὶ μὴ θέλω.
 τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
 πῶμεν ἔν τὸν οἶνον,
 τὸν τῷ καλῷ Λυαίῃ.
 σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶs
 εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.

XXVI.

Οταν ὁ Βάκχος ἐσέλθῃ,
 εὐδῶσιν αἱ μέριμναι.
 δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
 θέλω καλῶς αἰεῖδειν.
 κισσοσεφῆς δὲ κείμεναι,
 πατῶ δ' ἄπαιλα θυμῶ.
 ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
 Σέρε' μοι κύπελλον, ὦ παῖ
 μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
 πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

XXVII.

Τῷ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
 ὁ λυσίφρων Λυαῖος
 ὅταν φρένας τὰς ἐμὰς
 εἰσέλθῃ μεθυδότης,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν
 ὃ τὰς μέθας ἐραστὰς
 μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
 τέρπει με ἡ Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

XXVIII.

Αγε ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδὶς κοίρανε τέχνης,
 ἔπεισάν, ὡς ἂν εἴπω.

γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
 γράφε μοι τρίχας το πρῶταν
 ἀπαλας τε καὶ μελαίνας·
 ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 γράφε καὶ μύρξ πιεῖσας.
 γράφε δὲ ἐξ ὅλης παρειῆς
 ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
 ἐλεοάντινον μέτωπον.
 τὸ μετόφρυον δὲ μὴ μοι
 διάκοπῃ, μήτε μίσγε.
 ἐχέτω δὲ, ὅπως ἐκείνη,
 τολεληβότως σύιοφρυον
 βλεφάρων ἰτυν κελαίνην·
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
 ἀπὸ τῆ πυρὸς ποίησον,
 ἅμα γλαυκὸν, ὡς Αθῆνης,
 ἅμα δὲ ὑγρὸν, ὡς Κυβήρης.
 γράφε ῥίνα καὶ παρειῶς,
 ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 γράφε χεῖλος, οἷα Παιδῆς,
 προκαλέμειον Σίλημα.
 τρυφερῇ δὲ ἔσω γενεῖς
 περὶ λυγρῶν τραχήλων
 χαριτεῖς πέτοιντο πάσαι.
 σόλισον τολοιπὸν αὐτὴν
 ὑποπομφύμοισι πέπλοις·
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἀπέχει βλέπω γὰρ αὐτήν·
 τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

XXIX.

Γράφε μοι Βαθύλχον ἔτω,
 τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσον,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
 τὰ δ' ἑς ἄκρον, ἡλιώσας·
 ἑλικας δ' ἐλευθέρας μοι
 πλοκάμων, ἄτακτα συνθεῖς,
 ἄφεσ ὡς θ' ἔλυσσι κεισθαι.
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 σεφέτω μέτωπον ὀφρύς
 κυανωτέρῃ δρακόντων.
 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔσω,
 κεκερασμένον γαλήνῃ,
 τὸ μὲν ἐξ Ἀρης ἔλκον,
 τὸ δὲ, τῆς καλῆς Κυθήρης,
 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῇται,
 τὸ δ' ἅπα' ἐλπίδος κρεμάται.
 ῥοδίνην δ', ὅποῖα μῆλον,
 χνοῖην ποίει παρειήν·
 ἐρύθημα ὡς ἂν Αἰδοῖς
 δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον.
 τὸ δὲ χεῖλος, ἐκέτ' οἶδα
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις . . .
 ἀπαλὸν, γέμον τε Πειθῆς.
 τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔσω
 τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
 ἐλεφάντινος τράχηλος.

μεταμάζιον δὲ ποίει
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμῆ ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρῆς ,
 Διονυσίην δὲ νηδύν .
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν ,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων ,
 ἀφελῇ ποιήσον αἰδῶ ,
 Παφίην θέλῃσαν ἤδη .
 Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην ,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω .
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν ;
 λάβε μισθὸν ὅσον εἰσῆς .
 τρεῖς Ἀπολλῶνα δὲ τῆτον
 κατέλων , ποίει Βάβυλλον .
 ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης ,
 γραφε φρεῖον ἐκ Βαβυλῆς .

XXX.

Αἰ Μῆσαι τὸν Ἑρωτα
 ὀήσασαι σεφάνοισι ,
 τῷ Κάλλῃ παρέδωκαν .
 καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
 ζῆτεῖ , λύτρα φέρουσα ,
 λυσασθαι τὸν Ἑρωτα .
 καὶ λύσῃ δέ τις αὐτὸν ,
 ἐκ ἔξεισι , μενεῖ δέ·
 δελεύειν δεδίδακται .

XXXI.

Αφες με τοῖς θεοῖσι
 πιεῖν, πιεῖν ἀμυσί.
 θέλω, θέλω μανῆναι.
 ἐμαίνεται Ἀλκμαίων τε,
 χ' ὁ λευκόπους Ορέστης,
 τὰς μητέρας κτανόντες.
 ἐγὼ δὲ μηδένα κλῆς.
 πικρὸν δ' ἐρυθρόν οἶνον
 θέλω, θέλω μανῆναι.
 ἐμαίνεται Ἡρακλῆς πρὶν
 δεινὴν κλοιῶν Φαρύτην,
 καὶ τόξον ἰφίτειον
 ἐμαίνεται πρὶν Αἴας
 μετ' ἀσπίδων κραδαίων
 τὴν Ἑκτορος μάχαιραν.
 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 καὶ σέμμα τῷτο χαίταις,
 ἔ τόξον, ἔ μάχαιραν,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

XXXII.

Εἰ οὐλα πάντα δένδρων
 ἐπίσασσαι κατεπεῖν,
 εἰ ἡμαθῶδες εὐρεῖν
 τὸ τῆς ὕλης θαλάσσης,
 σὲ τῶν ἐμῶν Ερώτων
 μόνον ποιῶ λογιστήν.
 πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηναίων
 Ερώτας εἰκοσιν θές,

καὶ πεντεκαίδεκ' ἄλλης.
 ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
 θεὸς ὀρμαθὺς Εἰώτων·
 Αἰχαιῆς γὰρ ἐστίν,
 ὅπως καλαὶ γυναῖκες.
 τίθει δὲ Λεσβίαις μοι,
 καὶ μέχρ' ἰσθμῶν Ἰωνῶν,
 καὶ Καρίας, Ρόδου τε
 διὰ χιλίους Εἰώτας.
 τί Φῆς; — αἰεὶ κηρῶν θεός.
 ἔγωγε Σύρου ἐλέξα,
 ἔγωγε Πόθου Κανώβου,
 καὶ τῆς ἅπασαν ἐχέσσης
 Κρήτης, ὅπως πόλεσσι
 Εἰώας ἐπορροιάζει.
 τί σοι θέλεις ἀριβμῶ
 τῆς ἐκτὸς αὐτῶν Γαδείρων,
 τῶν Βακτρῶν τε καὶ Ἰνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς Εἰώτας;

XXXIII.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
 ἐτησίη μολῶσα,
 θέρει πλέκει καλὴν
 χειμῶνι δ' εἰς ἄφαιτος
 ἢ Νεῖλον, ἢ πρὸς Μέμφιν.
 Εἰώας δ' αἰεὶ πλέκει μευ
 ἐν καρδίῃ καλὴν.
 Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
 ὁ δ' ὧν ἐστίν ἀκμὴν.

ὃ δ' ἤμίλεπτος ἤδη.
βοή δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοτῶν.
Ερωτιδεῖς δὲ μικρὰς
οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραδέντες εὐθύς
πάλιν κύσιν ἄλλας.
τί μῆχος ἔν γένηται;
ἔ γάρ οἱ δένω τοσάττας
Ερωτας ἐκβοῆσαι.

XXXIV.

Μή με Φύγης ὀρώσα
τὰν πολιὰν ἐθειμαν
μηδ', ὅτι σοι πάρεσθ
ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
τὰ μὰ Φίλτρα διώξης.
ὄρα καὶ σεφάνοισι
ὅπως πρέπει τὰ λευκα
ρόδοις κρινα πλακένια.

XXXV.

Ὁ ταῦρος ἔτος ὦ παῖ,
Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
Φέρει γὰρ ἀμφι νώτοις
Σιδωίην γυναῖκα·
περὰ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
ἔκ αὖν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἔξ ἀγέλης ἐλαοδῆς

ἔπαυσε τὴν θάλασσαν
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

XXXVI.

Τί με τὰς νόμους διδάσκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ' ἐμοὶ λόγων τσάτων
τῶν μηδὲν ὠφελόντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἀπαλὸν πόμα λυαῖα·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολαὶ σέφουσι κάραν.
δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχὴν με κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν ἐκ ἐπιθυμεί.

XXXVII.

Ἴδε πῶς ἔαρος Φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύχσιν.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὀδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονεῖνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
καρπὸς ἰτέας προκύπτει,
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
βρομίς σρέφεται νάμα·
κατὰ σύλλον, κατὰ κλῶνα
καβελῶν ἤνθισε καρπός.

XXXVIII.

Ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 νέων πλεόν δὲ πίνω.
 καὶν δεήσῃ με χορεύειν,
 σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
 ὁ νάρθηξ δ' ἔδέν ἐστιν.
 ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
 παρέστω καὶ μαχέσθω.
 ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
 μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
 ἔγκεράσας, Ὀρήσον.
 ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
 Σειληνὸν ἐν μέσοισι
 μιμνήμενος χορεύσω.

XXXIX.

Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 τότε μευ ἦτορ ἰανθὲν
 λιγυρίνειν ἀρχεται Μῆσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 ἀπορρίπτειν μέρμυλαι,
 πολυζυγόντιδές τε βχλαὶ
 ἐς ἀλικτύωνος ἀήτας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 λυσιπῆμων τότε Βάκχος
 πολυανθέσιν μ' ἐν αὖραις
 δονέει, μέθη γανώσας.
 Ὅτ' ἐγὼ πίνω τὸν οἶνον,
 σεφάνης ἀνθεσι πλέξας,

ἐπιθείς δὲ τῷ καρήνῳ,
 βιώτῃ μέλω γαλήνην.
 ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 μύρῳ εὐώδει τέγξας
 δέμας, ἀϊκάλαις δὲ κήρη
 κατέχων, Κύπριν αἰείδω.
 ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
 τὸν ἐμὸν νόον ἀπαλώσας,
 θιάσω τέρωμαι κήρων.
 ὅτ' ἐγὼ πίων τὸν οἶνον,
 τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος,
 τόσ' ἐγὼ λαδὼν ἀποοίσω.
 τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

XL.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοις
 κοιμωμένην μέλιτταν
 εἶκε εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
 τὸν δ' ἀκίυλον παταχθεὶς
 τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
 δραμῶν δὲ καὶ πεταοθεὶς
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
 ὄλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 ὄλωλα, καὶ ποθνήσκω.
 ὄφιν μὲ ἔτυψε μικρὸς,
 πλερωτὸς, ὃν καλῆσι
 μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 αἱ δ' εἶπεν εἰ τὸ κέντρον
 πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,

πόσον δοκεῖς πονῆσσω,
Ερως, ὅσας σὺ βάλλεις;

XLI.

Ἰλαροὶ πίωνμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἑΦευρεῖαν χορείας,
τὸν ὅλας ποθόντα μολῶτας,
τὸν ἑμότηροπον Ερωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' Ἀνία.
το μὲν ἔν πόμα κεράσθην
αἰπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφυγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν ἔν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ Ὀροντίδας μεθῶμεν.
τί γὰρ ἐσί σοι τὸ κέρδος
ὀδυρωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
ο βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζω
- - - - -
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θεύεσσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

ἱλαροὶ πῖωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

XLII.

Ποθέω μὲν Διονύσῃ
Φιλοπαίγμοις χορείας·
Φιλέω δ' ὅταν ἐΦήβῃ
μετὰ συμπότην λυρίζω.
σεφανίσκῃς δ' ὑακίνθων
κροταφοῖσιν ἀμφοιπλέξας
μετὰ παρθένων αἰθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόγον ἐκ οἴδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόγον ἐκ οἴδα δαικτόν.
Φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωΐα.
συγέω μάχας παρούσας
πολυκώμῃς κατὰ δαίτας,
νεοθηλές ἅμα κέραις
ὑπὸ βαρβιτῷ χορεύων.
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

XLIII.

Μακαρίζομέν σε τέτλιξ,
ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκάς,
βασιλεύς ὅπως, αἰείλεις.
σὰ γὰρ ἐστὶ κείνα πα.τα
ὅπωςα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
καὶ ὅπωςα φέρουσιν ὦραι.

σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν ,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι ,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 Φιλέεσσι μὲν σε Μῆσαι ,
 Οἰλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς ,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τείρει ,
 σοφὴν γηγεινής , Φίλυμνε ,
 ἀπαθής , ἀναιμύσαρκε·
 χεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος·

XLIV.

Ἐδόκην ὄναρ τροχάζειν ,
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 ὃ δ' Ἐρως ἔχων μόλυβδον
 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 ἐδίωκε καὶ κίχανε·
 τί θέλει ὄναρ τόσ' εἶναι ;
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν Ἐρωσί με πλακέντα
 διολιθανεῖν ἐν ἄλλοις ,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι·

XLV.

Ὁ ἀνὴρ ὃ τῆς Κυθήνης ,
 παρὰ Λημνίαις καμίοις ,
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ερῶτων
 ἐπαίει λαβὼν σίδηροι·
 αἰκίδας δ' ἔβαπτε κύπρις ,

μέλι τὸ γλυκὺ λαβῆσα·
 ὃ δ' Ἐρως χολὴν ἔμισγεν.
 ὃ δ' Ἀρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 σιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
 βέλος ἠύτελιζ' Ἐρωτος.
 ὃ δ' Ἐρως, τόδ' ἐστίν, εἴπω,
 βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
 ἔλαβεν βέλεμον Ἀρης·
 ὑπεμειδίασε Κύπρις·
 ὃ δ' Ἀρης ἀνασενάξας,
 βαρὺ, Φησὶν ἄρον αὐτό.
 ὃ δ' Ἐρως, ἔχ' αὐτὸ, Φησί.

XLVI.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι·
 χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι·
 χαλεπώτερον δὲ πάντων
 ἀποτυγχάνειν φιλῆντα.
 γένος ἔδεν εἰς ἔρωτα·
 σοφίῃ, τρόπος πατεῖται·
 μόνον ἄργυρον βλέπασιν.
 ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός,
 ὃ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 διὰ τῆτον ἔκ ἀδελφός,
 διὰ τῆτον ἔ τακῆες·
 πόλεμοι, φόνοι δὲ αὐτόν.
 τὸ δὲ χεῖρον, ὀκλύμεθα
 διὰ τῆτον οἱ φιλῆντες.

XLVII.

Φιλῶ γέροντα τεσσάνον ,
 Σιλῶ νέον χορυταν.
 γέρων δὲ ὅταν χορεύῃ ,
 τρίχας γέρον μὲν ἔσι ,
 τὰς δὲ Σενας ισαίνει.

XLVIII.

Δ' ὅτε μοι λυγρὴν Ομήρῃ ,
 Θονίης αἰευθε χορῶδῃς.
 Φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν ,
 Φέρε μοι νόμους κεράσσω ,
 μεθύων ὅπως χορεύσω ,
 ὑπὸ σωθρονος δὲ λύσσης
 μετὰ βαρβίτων αἰείδων
 τὸ παρόντιον βοήσω.

XLIX.

Ἀγε ζωγιάζων ἄρισε ,
 λυρικῆς ἀκτὲ Μίσσης ,
 φιλοπαίγμοιός τε Βάκχῃ
 ἑτεροπνόςῃ ἐναύλῃς.
 γράφε τὰς πόλεις τοπρωῶτον
 ἱλαράς τε καὶ γελώσας ,
 ὁ δὲ κηρὸς ἀν' δύναιτο ,
 γράφε καὶ νόμους Φιλίσσας.

L.

Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀτειρῇ
 νέον , εἰ πότοις ἀταρβῇ ,

καλὸν ἐν πότοις χορεύτην
 τελέων θεὸς κατήλθεν,
 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
 πότον ἄσνον κομίζων,
 γόνον ἀμώελα, τὸν οἶνον,
 πεπεδημένον ὀπώραις
 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων·
 ἴν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
 εἰς ἔκτερ Φανέντος ἄλλα.

LI.

Εἰς ὄσκειν ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Αρα τις τόρευσε πόντον,
 ἄρα τις μανῆσα τέχνα
 ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
 ἄρα τις ὑπερθε λευκὰν
 ἀπαλὰν χάραξε κύπριν
 νόος ἐς θεὸς αἰερθεῖς,
 μακάρων φύσιος ἀρχάν;
 ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνὰν,
 χ' ὅσα μὴ θέμις ὀρᾶσθαι,
 μόνον κῦμα συγκαλύπτει.
 ἀλαλημένη δ' ἐπ' ἀκτὰν,
 βρύον ὡς ὑπερθε λευκὸν
 ἀπαλοχρὸν γαλήνας,
 θέμας ἐς πλόον φέρεσσα,

ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 ροδέων ὑπερθε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἐνερθε δειρῆς
 μέγα κύμα πρῶτα τέμνει
 μέσον αὐλακος δὲ κύπρις,
 κρῖνον ὡς ιοῖς ἐλιχθὲν,
 διαφαίνεται γαλήνας.
 ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχῶνται
 ἐπὶ δελφίοισιν χορευταῖς,
 δολευὲν νοον μ' ἐρώντων
 ἔρως, ἱμερος γελῶντες.
 χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
 Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
 ἵνα νήχεται γελῶσα.

LII.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 ταλάροις Σέρονες ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων.
 κατὰ ληνὸν δὲ βολόντες
 μόνον ἄρσενες παῖδας
 σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτάζετε
 ἐπιληνίοισιν ὕμνις,
 ἔρατὸν πίθοις ὀρῶντες
 νέον ἐς ζέοντα βάκχον,
 ὃν ὅταν πῆ γεραιαί.
 ἢ τρομεροῖς ποσὶν χορεύετε
 πολίας τρίχας γινάσσαν.

ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
 ἐρατὸς νέος ἐλυαθεῖς,
 ἀπαλὸν δέμας χυβεῖσαν
 σκιερῶν ὑπερθε Φύλλων,
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
 ὁ δ' Ἐρως ἄωρα θέλγων
 προδότιν γάμων γενέσθαι,
 ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 τότε μὴ θέλυσαν ἄλγχι.
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἀτακτὰ παίζει.

LIII.

Στεφανηφόρος μετ' ἦρος
 μέλωμαι ρόδον θερνόν.
 σὺ δ' ἔταιο' ἀέξε μέλπειν.
 τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
 τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
 Χάρισιν τ' ἀγαλμ' ἐν ὥραις
 πολυανθέων Ερώτων,
 Ἀφροδισιὸν τ' ἀθυρμα.
 τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
 χαρμέν Φυτὸν τε Μισῶν
 γλυκὺ καὶ ποιῶντι πείραν
 ἐν ἀκανθίναις ἀταρπνοῖς.
 γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλλωται
 μαλακαῖσι χερσὶ, κέφως
 προσάγοντ' Ἐρωτος ἄνθος.
 τῷ ψόφῳ τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
 θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,

Διονυσίοις θ' ἑορταῖς.
 τί δ' ἄνευ ῥόδῳ γένοιτ' ἄν;
 ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἡὼς,
 ῥοδοπαῆχες δὲ Νύμφαι·
 ῥοδόχρως δὲ κ' Ἀφροδίτα
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 τόδε καὶ νοσῶσιν ἀρκεῖ,
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔχεν ὁδμήν.
 Σέμε δὴ Οὐνὴν λέγωμεν.
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρωσμένην Κυθήρην
 ἐλόχευε Πόντος Ἀφρῶ,
 πολεμόκλονόν τ' Αἰθήνην
 , κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 Φοβεράν θ' Ἐαν Οὐλύμπῳ,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτῶν
 νέον ἔργος ἤνθισε Χθών,
 πολυδαίδαλον λόχευμα.
 μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
 ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
 ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 Φυτόν ἀμβροτον Λυαίε.

LIV.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
 ἴσομαι, πάρεσιν ἦθα.

τότε δὴ, τότε ἐς χορείην
 ὁ γέρον ἐγὼ πλεῖμαι.
 περίμενόν με, κυθήβα,
 παράδος, θέλω σέφεσθαι.
 πολὺν ἑκάς δὲ γῆρας·
 νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δὲ μοί τις
 Φερέτω ῥοιὰν ὁπώρας,
 εἴν' ἰδὴ γέροντος αἰλικήν
 δεδαηκότος μὲν εἰπῆν,
 δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 χαριέντως τε μαινῆσαι.

LV.

Εν ἰαχίοις μὲν ἴστωσι
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
 καὶ Παρθίας τις ἀνδρας
 ἐγνώρισεν τιάραις.
 ἐγὼ δὲ τὰς ἐρῶντας
 ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
 ἔχουσι γὰρ τι λεωτὸν
 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

LVI.

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
 κρόταφοι, πάρα δὲ λευκόν·
 χαρίεσσα δ' ἐκ ἔθ' ἦθη
 πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες·
 γλυκερὰ δ' ἐκ ἔτι πολλὸς
 βίος χρόνος λέλειπται.

διὰ ταῦτα δὲ ἀσφαλύζω
 θαμὰ, Τάρταρον δέδοικώς·
 Αἰδέω γάρ ἐστι δεινὸς
 μυχὸς, ἀργαλέη δὲ ἐς αὐτὸν
 κάρθορος, καὶ γὰρ ἔτοιμον
 καταδοᾶντι μὴ ἵναβῆναι.

LVII.

Ἀγε δὴ φέρε' ἡμῖν, ὦ παῖ,
 κελεύθην, ὅπως ἀμυσιν
 προπώϊω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
 ὕδατος, τὰ πέντε δὲ θίνῃ
 κυάβοις, ὥς ἀνυβρισι
 ἀναδεύων βασσαμήσω.

* * *

Ἀγε δῶτε, μηκέβ' ἔτω
 πατάγω τε καλαλχητῶ
 Σκυΐκην πόσιν παρ' οἴνω
 μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
 ὕποπνίνοντες ἐν ὕμνοις

LVIII.

Τον Εἰρωτα γὰρ τὸν αἰθρὸν
 μέλωμαι βρύοντα μίτραις
 πολυανθέμοις, αἰείδων.
 ὅδε καὶ Θεῶν δυνάστης·
 ὅδε καὶ βροτῶς δαμάζει.

LIX.

Γυνῆμαί σ', Ελαφειόλε,
 ξανθή παῖ Διός, ἀγρίων
 δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν·
 ἴκx νῦν ἐπι Ληβαίx
 δίνῃσι, θρασυκαρδίων
 ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
 χαιρxτ· x γὰρ ἀνημέρxς,
 ποιμαίνεις πολίτηxς.

LX.

Πῶλε Θρηικίη, τί δὴ με
 λοζὸν ὄμμασι βλέπxσα
 νηλέωxς φεύγεις, δοκέεις δὲ
 μ' xδὲν εἰδέναι σοφόν;
 ἰοθι τοι, καλῶxς μὲν ἂν σοι
 τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
 ἡνίας δ' εχῶν σρέφειμι
 ἀμφὶ τέρματα δρόμx.
 νῦν δὲ λειμώνxς τε βόσκειαι,
 κxφά τε σκιπτῶxα παίζεις·
 δεξιὸν γὰρ ἰπποσώπειν
 xκ ἔχειxς ἐπεμβάτην.

LXI.

Οἶά τε νεβρὸν νεοθηλέα,
 γαλαθηνόν, ὅx τ' ἐν ὕλῃ
 κεροέσσης ἀπολειφθεῖxς
 ἰππὸ μητρὸς ἐπωτήθη.

LXII.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτο·
 ἔ γάρ ἂν ἄλλη
 λύσις ἐκ πόνων γένοιτο,
 ἔχ' ἅμα τῶνδε.

LXIII.

Φέρ' ὕδωρ, ῥέθ' οἶνον ὦ παῖ,
 ῥέγε δὲ ἀνθεμεῦνης ἡμῖν
 τεφάνης· ἔνεικον, αἷς μὴ
 πρὸς Εξωτα πυκλαλίσσω.

LXIV.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
 σεφαιίσκας θέμενοι, νῦν
 θάλαϊαν ἐορτὴν
 ἀγάγωμεν Διονύσω.

LXV.

ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
 δίξῃμ' ἱ σε, σὺ δ' ἐκ αἰεὶς,
 ἐκ εἰδώς ὅτι τῆς ἐμῆς
 ψυχῆς ἥμισυ χεύεις.

LXVI.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἔκητι
 οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
 χαρίετα μὲν γὰρ ἰδῶ,
 χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

LXVII.

Μεγάλω δὲ ἡυτέ μ' ἔρωσ ἔκο' ἐν ᾧσε χυλκείᾳ
 πελέκει, χειμερίῃ δὲ ἔλυσεν ἐν χ' ράδιῃ.

LXVIII.

Θεάων ἀνασσα, κύπρι,
 Ἰμερε, κράτος χ' σόνων,
 Γάμε, βιότοιο θυλάξ,
 ὑμέας λόγοις λιγαίνω-
 ὑμέας σίχοις κυδαίνω,
 Ἰμερον, Γάμον, Πασιιν.
 δέρεο τὴν νεανὶν, δερκεο, κύρε
 ἔγρεο, μὴ σε θυγὴ πέυθικος ἀγχα.
 Στραβόκλεις Οἶλος Κυθήρης,
 Στραβόκλεις ἀνερ Μυρῆλης,
 ἴδε τὴν Φίλην γυναικα,
 κομάει, τέθηλε, λάμπωει.
 ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
 ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
 ἥελιος τὰ σέθεν δέμια φαίνοι,
 κυπάριστος πεϋύκοι σεῦ ἐνὶ κηῶι.

ΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

LXIX.

Αλκίμων σ', ὦ ῥισοκλείδῃ, πρῶτον ἀιχλιέω φίλωι.
 ὤλεσας δὲ ἤβην, ἀμύνων πωλιδος δελητην.

LXX.

Οὗτος φειδόλα ἴωπος αὖτ' εὐρυχόροιο Κορίνθε
 ἀγκειται Κροειδᾷ, μναμα τούων ἀρετᾷς.

I.XXI.

Πρῆξιδικη μὲν ἔρεξεν, ἐβλάευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε. ἕνῃ δ' αἰμυδέρων σοφίῃ.

LXXII.

Πρόψων, Αργυρότοξε, δίδε χάριν Αἰχύλῃ ἡῶ
Ναυκρατεί, εὐχλωὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

LXXIII.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύτατο· τόνδ' ἐκείνῃ
ἐκγονοὶ ἐσάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδε.

LXXIV.

Πραξαγόμας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίῃ
ἡὸς ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

LXXV.

Παιδὶ Οἰλοσεΐανῃ Σεμέλῃς ἀνέθηκε Μέλανθος
μῆμα χορᾷ νίκας, ἡὸς Ἀρηφίλῃ.

LXXVI.

Ρυσαμένα Πύθωια δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπίς, Ἀθηναίῃς ἐν τεμένει κρέματα.

LXXVII.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄσει κόσμον,
Θεσσαλίας μ' ἀνέβηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

LXXVIII.

Εὐχοομαι Τιμώνακ' ἱερῶν κήρυκα γενέσθαι
 ἥπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροισιν
 Εὐμῇ τε κρείοντι κατέσσατο. τὸν δ' ἐθέλοντα
 ἀσῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

LXXIX.

Τελλία ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
 αἰτ' ἐρατῶν δάριον τῶνδε χάριν δέμενος.
 δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
 ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

LXXX.

Καρτερός ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, ἔ τὸδε σᾶμα.
 Ἀρης δ' ἐκ ἀγαθῶν Φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

LXXXI.

Ἀεθέρων προθανόντα τὸν αἰνοεῖν Ἀγάθωνα
 παῖς' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
 ἔ τινος γὰρ τοιοῖδε νέων ὁ Φιλαίματος Ἀρης
 ἠνάρτισε συγερεῖς ἐν σροφάλιγι μάχης.

LXXXII.

Καί σε, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε παλίδος αἵης
 θαρσύναντα Νότῃ λαίλαπι χειμερῇ.
 ὥρῃ γὰρ σε πέδησεν ἀνέγλυος· ὕγρα δὲ τὴν σὴν
 κύματ' ἀφ' ἱμερτὴν ἐκλυσεν ἡλικίην.

LXXXIII.

Η τὸν Θύρσον ἔχασ', Ελικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτὴν,
 Ξανθίωπαι· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη
 ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ Φέρεσι
 κισσὸν, καὶ σαφύλην, πίνονα καὶ χίμαρον.

LXXXIV.

Ο φίλος, ὅς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
 νείκεα καὶ πόλιν δακρυόεντα λέγει·
 εἰλ. εἰς Μασέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Αἰθυδίτης
 συμμίτγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐζροσύνης.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΚΕΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ ΟΜΩΝΥΜΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ.

I.

Οὐδὲ γὰρ οἱ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
 θεῶν δ' ἐξ ἀνάγκῃων ἐγένοντο ἤες,
 ἡμίθεοι, ἄπονον ἔδ᾽ ἄφθιτον
 ἔδ' αἰκίνδυνον βίον, ἐς γήρας
 ἐξίκοντο, τελέσαντες.

II.

Ἀνθρωπος γὰρ ἐὼν μήπολε ζήσης ὅ τι γίνεται,
 μήδ' ἄνδρα ἰδὼν, ὅσπον χρόνον ἔσσειται.
 ὠκεία γὰρ ἔδ᾽ ἐταυρωτέρυγχε μῆας
 ἔτως ἂν μετᾴσασις.

III.

Πάντα γὰρ μίαν ἰκνεῖται δεσπολήτα Χαρυβδί,
 αἱ μεγάλαί ἀρεταὶ καὶ ὁ πλῆθος.

IV.

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν εἰς τεθνάναι χρόνος
 ζῶμεν δ' ἀριθμῶ
 παύρα κακῶς ἔτεα.

V.

Βιοτῆς μὲν γὰρ
χρόνος ἔστι βραχύς· κοῦφθεις δ' ὑπὸ γῆς
κείται θνητὸς τὸν ἀπῶνλα χρόνον.

VI.

Ρεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.

VII.

Οτε λάρνακι ἐν δαιδαλέᾳ ἄνεμος
βρέμη πνέων, κινήσεισα δὲ λίμνα
δείματι ἔρειπεν, ἔτ' ἀδιάνταισι
παραῖαίς, ἀμφὶ τε Περσῶν βάλε
Σίλαν χίεα, εἵπεν τε ᾧ τέκος,
οἷον ἔχω πόνον. σὺ δ' ἄντεῖς, γαλαθῆναι
τ' ἦτορι κνώσσεις ἐν ἀτενῶν δώματι,
χάλκεο γόμφῳ δὲ, νυκτιλαμπῶνι,
κυανέῳ τε δινόσω. τὺ δ' αὐαλέαν
ὑπεῖλε τὴν κόμην βαθεῖαν
παλαιὸς κύματος ἐκ ἀλέγεις,
ἐδ' ἀνέμῃς σθόγων, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλαϊῇ, πρόσσωπον καλοί.
εἰ δέ τσι δεινὸν τέγε δεινὸν ἦν,
καὶ κεν ἐμῶν ρημάτων λεῖπρόν
ὑπείχες εἶας, κέλαιαι, εὐδε, βρέφος,
εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν.
ματαιοβελία δέ τις Φαιίη,
Ζεῦ πατερ, ἐκ σέο ὅτι δὴ Θαρσαλέον
έπος, εὐχομαι τεκνόει δίκας μοι.

VIII.

Χρυσῶ δ' αἰγλήεντι προσήρμοσεν ἀμφὶ δασείας
κόρσας καὶ σόμα λαβρὸν ὀπιοδοτέουσιν ἱμάσιν.

IX.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς περὶ τῷ Μελεάγρῳ τὸν λόγον
πρὸς τὸν Μελαντινὸν φησὶν·

Ος δὲρὶ πάντας νίκασε νέεες
δινάειτα βαλὼν Ἀναυρον ὑπὲρ,
πολυβότρυτος ἐξ Ἰωλκῆ.
ἔτω γὰρ Ὀμηρος ἡδὲ Στησίχορος
ἄεισε λαοῖς.

X.

Τίς κεν αἰνήσειε νῶ πύσυνος
Λίνδ'α ναέταν Κλεόβελον,
ἄεινάοις ποταμοῖς,
ἄνθεσ' ἢ εἰαρινοῖς,
αἰελίῃ τε Φλογί, χρυσᾶς τε σελάνας,
καὶ θαλασσαιαῖσι δύναις
ἀντιθέντα μένος σάλας;
ἅπαντα γὰρ ἐστὶ θεῶν ἥσσω·
λίθον δὲ καὶ βρότεοι παλάμαι θραύοντι.
μωρῷ Φωτὸς ἀδὲ βελά.

Σ Κ Ο Λ Ι Ο Ν.

XI.

Υγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι,

πλητέειν δὲ ἀδόλως τρίτον· κ' ἔπειτα
τέταρτον, μετὰ τῶν φίλων συνηθᾶν.

XII.

Τίς γὰρ ἀδονᾶς ἄτερ
θνατῶν βίος ποθεινός;
ἢ ποια τυραίνις;
τᾶς δὲ ἄτερ ἔθ' ἔ
θεῶν ζαλωτὸς αἰών.

XIII.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος,
ἄπρακτοι δὲ μελεδόνες.
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόιος ἀμφὶ
πόνῳ. ὁ δὲ ἀΐυκτος ὁμῶς
ἐπωικρέμαται θάνατος.
κείνῃ γὰρ ἴσον λάχον μέρος
οἱ τ' ἀγαθοὶ, ὅς τις τε κακός.

XIV.

Ἔσι τις λόγος τὰν ἀρετὰν ναίειν
δυσамβάτοισι ἐπὶ πέτραις, νῦν δέ
μιν θοὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.
ἔδ' ἐ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσωτος,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἰδυὼς ἔνδοθεν
μόλη, ἵκητ' ἐς ἀκίον ἀνδρείας.

XV.

Τῶν ἐν θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεῆς μὲν αἱ τύχα, καλὸς δὲ ὁ

πόντος, βυμός δ' ὁ τάφος,
 προγόνων δὲ μνάσις, ὁ δ' οἶτος
 ἔπαινος. ἐντάφιον δὲ τοίχτον
 ἔτ' εὐρώς, ἔθ' ὁ πανδαμάτωρ
 ἀμαυρώσει χρόιος, ἀνδρῶν ἀγαθῶν.
 ὁ δὲ σηκὸς οἰκετᾶν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἶλατο. μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας
 ὁ Σπάρτας βασιλεὺς, ἀρετᾶς μέγαν
 λελαιπῶς κόσμον, αἰεῖαόν τε κλέος.

Ε Κ Τ Ω Ν Ι Α Μ Β Ω Ν.

XVI.

Γυναικὸς ἑδὲν χρίμ' ἀνὴρ ληίζεται
 ἐσθλῆς ἀμεινοί, ἑδὲ ρίγιον κακῆς.

XVII.

Π. ἢ γυναικῶν.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 ταπρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος
 τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κείται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
 αὕτη δ' ἄλγος, ἄπλυτός τ' ἐν εἰμασιν,
 ἐν κοπρήσιν ἡμένη πιαίνεται.

Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκεν ἀλώπεκος
 γυναῖκα, πάντων ἰδρῆ, ἑδὲ μιν κακῶν
 λéléηεν ἑδὲν, ἑδὲ τῶν ἀμεινόνων·
 τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ πολλάκις κακόν,
 τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοι' ἀλλοίην ἔχει.
 Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτρυγόν, αὐτομήτορα,

ἢ πάντ' ἀκῆσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
 πάντῃ δὲ παῖσιν αἰνεῖσα, καὶ πλανωμένη
 λεληκεν, ἣν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὄρα.
 παύσειε δ' ἂν μιν ἔτ' ἀπειλήσας ἀνήυρ
 ἔσθ' εἰ χολωθείς ἐξαρᾷξειεν λίβω
 ἡϊόντας, ἔσθ' ἂν μελίχως μυθεύμενος,
 ἔσθ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχη·
 ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὖτον ἔχει.

Τὴν δὲ πλάσαις γηινῇ Ολύμπιοι,
 ἔδωκαν ἀνδρὶ πόνηρον· εἴτε γὰρ κακόν,
 εἴτ' ἐσθλὸν ἔδεν οἷδε τοιαύτη γυνή.
 εὐργειν δὲ μῆνον ἐδίειν ἐπιστάται.
 κῆρ', ἂν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
 ριγῶσα δὲ θυὸν ἄσπον ἐλκεται πυρός.

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν Θερσίῳ γ' ἤδη ἰσεί.
 τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμεῖς,
 ἐπαιέσει μὲν Ζεὺς ἐν δόμοις ἰδών·
 οὐκ ἔτιν ἄλλῃ τῇσδε λωίων γυνή
 ἐν παῖσιν ἀνθρώποισιν, ἔδδ' ἐκ καλλιῶν.
 ἡ δ' ἐκ αἰετὸς ἔσθ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οἷ' ἄσπον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαινέται τότε
 ἀπλήγον, ὥσπερ ὁμῆϊ τέκνοισιν κύων.
 ἀμείλιχος δὲ πασι κῆρυπόδ' ὄμιος,
 ἐχθροῖσιν ἴσα καὶ φίλοις, γίνεται
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
 ἐστηκ' ἀπῆμων, χάσμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
 βαρυκλύποισι κύμασιν φορυμένη.
 ταύτῃ μάλισ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
 οὐ γὰρ· θυὴν δ' ὥς πόντες ἀλλοεῖν ἔχει.

Τὴν δ' ἔκ τε σπαοδιῆς καὶ παλινῳθεός ονα,
 ἢ σύν τ' ἀνάγκῃ, σύν τ' ἐνιωῆσιν μέγισ
 ἐρέξεν ἔν ἀπάνια καὶ πονήσατο
 ἀρεσά. τόσσα δ' ἐοδίει μὲν ἐν μυχαῷ
 προνυξ προῆμαρ, ἐοδίει δ' ἔπ' ἐρχαμῃ
 ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
 ἐλθόνθ' ἐτάωρον ὄντιν' ἐδέξατο.

Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύσηνον οἰζυρὸν γένος.
 κινή γὰρ ἔτι καλὸν ἐσθ' ἐοίμερθι
 πρύεσσιν, ἐδὲ τερωπὸν, ἐσθ' ἐράσμιον
 εὐρυς δ' ἀδηνῆς ἐσιν ἀφροδισίης,
 τον δ' αἰδοῖα τὸν συνόντα ναυσίῃ διδοί
 κλέπτεισσα δ' ἐρδὲι πολλὰ γείτονας κακὰ,
 ἄθυσα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεοδίει.

Τὴν δ' ἰωπὸς ἀβροχαιτόεσσ' ἐγείνατο,
 ἢ δ' ἑλί' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει,
 καὶ τ' ἀν μύλης ψαύσειεν, ἔτε κόσκινον
 ἀρείεν, ἔτε κόπρον ἐξ οἴκx βάλοι,
 ἔτε πρὸς ἰωνον, ἀσδόλην ἀλευμένῃ,
 ἰζοίτ', ἀνάγκῃ δ' ἀνδρὰ ποιεῖται Σιλον.
 λῆται δὲ πάσης κμέρης ἀπὸ ρύπον
 δις, ἄλλοτε τρις, καὶ μύροις ἀλείφεται.
 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην Σορεῖ,
 βαβείαν, ἀνδέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ἔν θέαμα τοιαύτῃ γυνὴ
 ἄλλοισι τῷ δ' ἔχοντι γίνεται κακόν,
 ἢ μὴ τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτέχος ἢ,
 ὅσις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαίζεται.

Τὴν δ' ἐκ πιθήκx τῆτο δὴ διακριδὸν
 Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὥπασεν κακόν.

αἰχίσα μὲν προσώπα· τοιαυτὴ γυνή
εἴσιν δι' ἄσπεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
ἐπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μογίς,
ἄπυγος, αὐτοκώλος. ἃ τάλας ἀνήμ
ὅσις κακὸν τοῖσ'τον αἰκαλίζεται.

δήϊεα δὲ πάντα καὶ τρόπῳς ἐπίσεται,
ὥσπερ πίθηκος, ἐδέ οἱ γέλως μέλει.
ἐσθ' ἂν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τῷθ' ὀρᾷ,
καὶ τῷτο παῖσαν ἡμέρην βελεύεται,
ὅκως τί, χ' ὥς μεγιστον, ἔρξειεν κακόν.

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης. τὴν τις εὐτυχεῖ λαβών.
κείνη γὰρ οἱ Μώμος εἰ προσίζανει.
θαλλεῖ δ' ὑπ' αὐτῆς καπναέξεται βίος.
Φίλη δὲ σὺν Ξιλεῦνι γηραύσκει πύσει,
τεκῆσα καλὸν κ' ἐνομακίλυον γενος.
καυοπαρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θεῖη δ' αἰμυιδέδρομεν χαίρει.
ἐσθ' ἐν γυναιξὶν ἡδέεται καθημένη,
ὅκω λέγασιν ἀφροδισίς λόγος.
τοιαῖς γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς αἰείας, καὶ πολυξυαυδέσ' αἶτας.

Τὰ δ' ἄλλα Σῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔσιν τε πάντῃ, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τῷτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἦν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντι τῷ μάλιστα γίνεται κακόν.
εἰ γὰρ κοτ' εὐφρων ἡμέρην διέρχεται
ἄπασαν, ὅσις σὺν γυναικὶ πέλεται.
ἐσθ' αἴψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆμα, δυσμενέα θεόν.

ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηθεῖν δοκῇ
 κατ' οἶκον, ἢ θεῶ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπων χάριν,
 εὐρῆστα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
 ὅκω γυνὴ γὰρ ἔστιν, ἔσθ' ἐς οἰκίαν
 ξεῖνον μολόντα προΐρόνως δεχοίατο.
 ἥτις δέ τοι μάλιστα σωΐροειν δοκεῖ,
 αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη.
 κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γειτονες
 χαίρουσ' ὀρώντες καὶ τόν, ὥς ἀμειβάνει.
 τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
 γυναῖκα, τὴν δὲ θατέρω μωμήσεται.
 ἴσῃ δ' ἔχοντες μοῖραν ἔ' γινώσκωμεν.
 Ζεὺς γὰρ μέγιστον τῶντ' ἐπαίησεν κακόν,
 καὶ δεσμὸν ἀμείβετο ἀορηκτὸν πένη.
 ἔξ' ἔ' τε τῶς μὲν Αἰδῆς ἐδέξατο
 γυναικὸς εἶνεκ' ἀμειβόμενης.

XVIII.

ὦ ται, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύνκτυπος
 παίων, ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ἰπὴ θέλει.
 νῆς δ' ἔκ' ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
 αἰεὶ βοῦτοὶ δὴ ζῶμεν, ἔσθ' ἐν εἰδότες
 ὅπως ἕκαστον ἐκτελεῖ ἡσὴ θεός.
 ἐλπίς δὲ πάντας κατωπιπεδεῖν τυέθει
 ἀωρηκτὸν ὁρμαίνοντάς. οἱ μὲν ἡμέρην
 μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περὶ τοσούτας.
 νέωται δ' ἔσθ' ὅστις ἔ' δοκεῖ βροτῶν
 πλεῖτω τε καὶ γαθοῖσιν ἰξεῖσθαι φίλον.
 θάνατι δὲ τόν μὲν γῆρας ἀζήλον λαβόν,
 ποῖν τέρεμ' ἵκηται· τῶς δὲ ὁύσηνοι νόσοι

Ἐφθείρασι θνητῶν· τὰς δ' Ἀρεῖ δεδμημένους
 πέμπει μελαίνης Αἰδὸς ὑπὸ χθονός.
 οἱ δ' ἐν θαλάσῃ, λαίλαπι κλονεύμενοι
 καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς αἰλός, ἴ
 θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζᾶν.
 οἱ δ' αἰσχόνην ἄψαντο δυσήνω μόρω,
 καὶ αὐτάγχελοι λείπασιν ἡλίκ' Φάος.
 ἔτω κακῶν ἅπ' ἔδεν· ἀλλὰ μυρίαί
 βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δῦαι,
 καὶ πῆματ' ἐστίν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
 ἔκ' ἂν κακῶν ἐρῶμεν, ἔσθ' ἐν ἄλγεσι
 κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκίζόμεθα.

XIX.

Τῷ μὲν θανόντος ἔκ' ἂν ἐνθυμοίμεθα,
 εἴ τι φρονοῖμεν, πλείον ἡμέρας μιᾶς.

XX.

Πάμπαν δ' ἄμωμος ἔτις ἔσθ' ἀκήριος.

XXI.

Εἰδωκεν ἑδείς ἔσθ' ἀρυσῆρα τρυγός.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΕΓΕΙΩΝ.

XXII.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μῆνος ἔχει.

XXIII.

Μέσσοι δ' οἳ τ' Εφύραν πολυπίδακα ναιέ[αυ]ν[ε]ς
 παντοίης ἀρετῆς ἰδρύες ἐν πολέμῳ.

οἳ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
οἱ καὶ κάλλιπον μάρτυν ἔβηντο πόνων
χρυσῷ τιμήντος ἐν αἰθέρι, καὶ σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

XXIV.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἱ θάνον εὐμηλον ρύομενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόλης, ἵνα σφίσι μὴ καθέλῃται
Ελλάς ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας.

XXV.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν ἔχ' ἵκετο καπνὸς
αἰθέρα, δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέης,
οἱ βέλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερία τεθαλῆαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

XXVI.

Οἷδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίμοις
Ἰναχίδας Θυρέαν ἄμφι μαχεσσάμενοι,
αὐχένας ἔτρεψάντες, ὅπα ποδὸς ἰχνια πρᾶτον
ἀρμόσαμεν, ταῦτα καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀβρυάδαο Φόνῳ κεκαλυμμένον ὅπλον
καρύσσει· Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἱ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστῃ.
Σπάρτα δ' ἔτ' ἐν τῷ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

XXV-II.

Ἡ μέγ' Ἀθηναίοισι Σωὺς γένεθ', ἥνικ' Ἀριστο-
γείτων Ἰωπαρχον κλείνε, καὶ Ἀρμόδιος,

XXVIII.

Τὸν τραγόπῳχ' ἐμέ Παῖνα, τὸν Ἀρκαάδα, τὸν καλὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, σήσατο Μιλτιάδης.

XXIX.

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριηκοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσῃ χιλιάδες τέτορες.

XXX.

Ὡς ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμόνιοις ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

XXXI.

Μνήμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὃν ποτε Μῆδοι
Σπερχεῖον πόσι μὸν κτεῖαν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπ' ἐνχομένηας σάφα εἰδώς,
ἐκ ἔτλη Σωαύτας ἡγεμόνας προλιπεῖν.

XXXII.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τῶντ' ἀπένειμε Τύχη.
Ἐλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίαν περιβέβαια
κείμεθ' ἀγεράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

XXXIII.

Ασβεστον κλέος οἶδε Φίλη περὶ παλῖδι θέντες
 κυάνεον θανάτῃ ἀμυβεάλοιο νέφος.
 ἔδ' ἐτεθῆασι θανόντες, ἔπει σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
 κυδαίνυσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Αἰδέω.

XXXIV.

Ευκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σείῳ
 τῇδ' ἔθανον, Σπάρτας εὐρυχόρου βασιλεῦ,
 πλείων δὴ τόξων τε, καὶ ὠκυπόδων ὀφένος ἰσπῶων,
 Μηδείων τ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

XXXV.

Θηρῶν μὲν κάρηιστος ἐγὼ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
 Φρυγῶν, τῶνδε τάσῳ λαινῷ ἐμβεβαώς.
 ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμόν, ὡς ονομ' εἶχεν,
 ἔκ' αἶν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

XXXVI.

Αἰδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητῶν
 ἐσθλὸν εὐξάμεναι κύπριδι δαιμόνισι
 ἔ' γὰρ τοξοφόροις ἐμήσατο δι' Ἀφροδίτα
 Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν.

XXXVII.

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρῃ
 ὅπλ' ἀνέθεντο λατοῖ, μνάματα ναυμαχίας.

XXXVIII.

Δημόκριτος τρίτος ἤρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
 Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει.
 πέντε δὲ νῆας ἔλεν δῆϊον, ἕκτην δ' ἀπὸ χειρῶν
 ῥύσατο βαρβαρικῶν Δωρίδ' ἀλίσκομένην.

XXXIX.

Ωξεῖν', εὐδρόν ποτ' εἰαίομεν ἄστυ Κορίνθ'·
 νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμῖς.
 ἐνβάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
 καὶ Μήδους, ἱερὰν Ἑλλάδα ῥύομεθα.

XL.

Ακμᾶς ἐσακῆαν ἐπὶ ξυρῷ Ἑλλάδα πᾶσαν
 ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ρυσάμενοι
 δαλοσύνας Πέρσαις δὲ περὶ ὄρεσσι πῆμασι πάνηα
 ἠΐψαμεν, ἀργαλέας μνάμαλα ναυμαχίας.
 ὅς τέα δ' ἄμμιν ἔχει Σαλαμῖς πατὴρ δὲ Κόρινθος
 ἀντ' εὐεργεσίας μνάμ' ἐπέθηκε τόδε.

XLI.

Οὗτος Αδειμάντης κείνῃ τάφος, ἧ δια βεβλᾶς
 Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφοτέρο σέφανον

XLII.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολεσαντες
 ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δαλοσύνην.

XLIII.

Ελλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ᾤλεσα Μήδων
 Πausanias φοίβῳ μνάμ' ἀνέθηκα τόδε.

XLIV.

Τόνδε ποθ' Ἕλλανες νίκας κράτει, ἔργῳ Ἀρης
 εὐτόλμῳ ψυχᾷς λάματι πειθόμενοι,
 Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρῳ Ἑλλάδι κοινὸν
 ἰδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίῃ.

XLV.

Φημι Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζην, Θρασύβηλον
 παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνέμεναι,
 ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πένήκοντα ταλάντων
 Δαρετίῃ χρυσῷ, τᾷς δεκάταις δεκάταν,
 βάρβαρά νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παραχρῆν
 σύμμαχον Ἑλλήσι χεῖρ' ἐς Ἐλευθερίην.

XLVI.

Εξ ἧ γ' Εὐρώπῃ Ἀσίας δίχα πόντος ἔνιμε,
 καὶ πολέμῳ θνατῶν θῆρος Ἀρης ἐφέπει,
 ἔδαμά πω κάλλιον ἐπιχθονίων γέ ἐτ' ἀνδρῶν
 ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.
 οἶδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλὰς ὀλέσαντες,
 φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
 ἀνδρῶν πληθυσᾶς· μέγα δ' ἔσειεν Ἀσις ὑπ' αὐτῶν
 πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ, κράτει πολέμῳ.

XLVII.

Οἶδε παρ' Εὐρυμέδαντί ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἦθ' ἔην
 μαρναμένοι Μήδων τοξοτόρων προμάχοις
 αἰχμηταί, περὶ τε αἰκτωόρων ἐπὶ νηῶν
 κάλλισον δ' ἀρετῆς μνήμ' ἔλιπον φθίμενοι.

XLVIII.

Τῶνδε ποτὲ σέροισι ταυγλωχῖνας οἷσ' ἔ
 λῃσεν φοινίσσα θῦρος Ἀρης ψεκᾷδι.
 ἀντί δ' ἀκοηδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
 ἄλυσχ' ἐμψύχων ἄδε κέκευθε κόνις.

XLIX.

Τόσσα τάδε πολέμοιο πεπαιμένα δακρυόεντος
 νηῶ Ἀθηναίης κείται ὑπ' αὐρόφια,
 πολλάκι δὲ σονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαί Φωτῶν
 Περσῶν ἰσχωμάχων αἵματι λυσάμενα.

L.

Οὕτω ται μελίη ταναή ποτὶ κίονα μακρον
 ἦσο, Πανομθαίω Ζηνὶ μένυσ' ἱερά·
 ἤδη γὰρ ἄχαλκός τε γέρον, αὐτὴ τε τέτρυσαι
 πυκνὰ κραδαινομένη δηίω ἐν πολέμῳ.

LI.

Χαίρει ἀριστῆες πολέμῳ, μέγα κῦδος ἔχοντες,
 κῆροι Ἀθηναίων, ἔξοχοι ἰσχωσύνη,
 οἳ ποτε καλλιχόρῳ περὶ πατρίδος ὠλέσας ἦθην
 πλείοις Ἑλλήνων ἀντία μαρναμένοι.

LII.

Δίφους ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί· σῆμα δ' ἐφ' ἡμῖν
 ἔγρυσεν Εὐρίπῳ δημοσίᾳ κέχυται,
 ἔκ' ἀδικῶς· ἐρατὴν γὰρ ἀπώλεσαμεν νεότητα,
 τρηχεῖν πολέμῳ δ' ἐξάμενοι νεφέλῃν.

LIII.

Ανδρὸς ἀριτεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐϋ' ἑαυτῷ
 Ἰωπώϊς Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
 ἢ πατρός τε, καὶ ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' ἔσα τυράννων,
 παίδων τ', ἐκ ἥρθη νῦν ἐς ἀτασθαλίην.

LIV.

Ημερὶ πανθέλλειρα, μεθυβρόφε, μήτερο ὀπώρας,
 ἔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα Φύεις ἔλικος,
 Τηίῃς ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
 σήλῃ, καὶ λεωτῷ χρώματι τῷδε τάφῳ,
 ὡς ὁ Φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς Φιλόκωμος
 παννύχιος κρῶν τὴν Φιλόπαιδα χέλυον,
 κὴν χθονὶ πεπρωτῶς, κεῖσάλης ἐϋύπερθε Θέουσιτο
 ἀγλαὸν ὠραίων βότρυον ἀπ' ἀκρεμόνων,
 καὶ μιν αἰεὶ τέγχοι νοτερὴ δρόσος, ἥς ὁ γεραίὸς
 λαρότερον μαλακῶν ἔπυνεν ἐκ σομάτων.

LV.

**Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν Ἀθήϊον εἶεκα Μουσῶν
 ὕμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τῆω,
 ὃς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρώτων,
 τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμέρον ἡρμόσατο.
 μῆνος δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, ἐχ' ὅτι λείπων
 ἥελιον, Λήθης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
 ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίεντα μετ' ἡιδέοισι Μεγιστέα,
 καὶ τὸν Σμερδίεω Θρηῖκα λέλαττε πόθον.
 μολπῆς δ' ἐλγῆι μελιτερωέος, ἀλλ' ἐτ' ἐκείνη
 βαμβίτον ἐδὲ θανῶν εὐνάσεν εἰν Αἰδίῃ.**

LVI.

Μνήμη δ' ἔτινα Φημί Σιμωνίδῃ ἰσοΦαρίζειν
ὀγδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπαρεπώεος.

LVII.

Εξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδες, ἦραο ταύρας
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' αἰθέμεναι πίνακα.
τοσσάκι δ' ἡμερόεντα διδασσάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξῃ Νίκῃς ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέθης.

LVIII.

Ἦρχε μὲν Αδείμαντος Αθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντισχὺς Κυλὴ δαιδαλέον τρίποδα·
Ξεινοσίλῃ δέ τις υἱὸς Αριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθήντι χορῶ.
ἀμφὶ διδασκαλία δὲ Σιμωνίδῃ ἔσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπαρεπώεος.

LIX.

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι· οἱ δ' ὑπὸ γῆν θέντες, ὄναιν' ο βίη.

LX.

Οὗτος ὁ τῷ Κεῖσιο Σιμωνίδῃ ἐστὶ σωτήρ,
ὃς καὶ τέλνῃως ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν.

LXI.

Πολλὰ Φαγῶν καὶ πολλὰ πίων, καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
ἀνθρώπων, κἄμαι Τιμοκρέων Ρόδιος.

LXII.

Ω ἴτε Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον, ὦ ἴτε μύσαι,
 μηδ' ὕδατος προχοαὶς δείδετε χειμερίας.
 τοῖον Ξεινοκλῆς γὰρ ὁ Λίνδιος ἀσφαλὲς ὑμῖν
 Ζεῦγμα διὰ πλατέος τῆδ' ἔβαλεν ποταμῷ.

LXIII.

Βοίδιον ἡ ὑλητρίς καὶ Πυθιάς, αἵ ποτ' ἐρασαί,
 σοὶ Κύπρι τὰς ζώνας τὰς τε γρηῤαῖς ἔβησαν.
 ἔμπροσε καὶ Κορήγῃ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
 καὶ πόθεν αἱ ζῶναι, καὶ πόθεν οἱ πίνακες.

LXIV.

Εὐφρὴ καὶ Θαῖς καὶ Βοίδιον, αἱ Διομήδης
 γραῖαι, ναυκλήρων ὀλκάδες εἰκόσοροι,
 Ἄπιν, καὶ Κλεοφῶντα, καὶ Ἀνθαγόρην, ἐν ἑκάσῃ,
 γυμνὰς, ναυηγῶν ἥσσονας, ἐξέβαλον.
 ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ ληστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης
 Φεύγῃ· Σειρήνων αἶδε γὰρ ἐχθρότεραι.

LXV.

Ησέῦ καὶ Φθιμένας λευκ' ὀσέα τῶδ' ἐν τύμβῳ
 ἴσκῳ ἔτι τρομέειν Θῆρας, ἀγρῶστα Λυκάς·
 τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἅ τ' ἀρίδαλος
 Οσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκυωαῖ.

LXVI.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,
 ἄρμυσι δ' ὠκυπόδων ἱππέων νικῶσα Κυνόκα

ἐκόντα τάνδ' ἔστησα. μόναν δ' ἐμὲ Φαμί γυναικῶν
Ελλάδος εκ πάσας τόνδε λαβεῖν σέφαιον.

LXVII.

Γυνῶθι Θεόκριτον προσιδῶν, τὸν Ολυμπιονίκαν
παιδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἥνιοχον,
κίλλισον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ' ἐ χειρόνα μορφάς,
ὅς πατέρων ἀγαθῶν ἐσεΐσάνωσε πολιν.

LXVIII.

Στοῖβ' παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' αἰέθνης
Ερμῇ, καλλικόμῃς ἐκ ἑλαβες Χάριτας.
ἔτ' Ακαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοςῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιάντι λέγω.

LXIX.

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Σπλωις Αθαιας.
τέκνον μελαίνης Γῆς. χαμειντας αὐλές
τ' ὅσθ' ἐ σὺν Πισαίῳ τελεσας, ἀνέστηκ' Ἀσπιδότῃ
καλῶ δαμασθεις ἡμέρῳ Βουσιωνος.

LXX.

Πύθια δις, Νέμεα δις, Ολύμπια ἐσεΐσάνωτην
ἐ πλάττει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνη,
Αἰσιόδαμος Θυράσιδος, Αλείος, πάλα.

LXXI.

Αργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδ' ἐκεῖται,
νίκαις ἰπποκόροτον πατρίδ' ἐπευκλείσας,
Ολύμπια δις, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,

δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πέντεκαίδεκ' ἐν Νεμέῃ·
τὰς δ' ἄλλας νίκας ἐκ εὐμαρές ἐς' ἀριθμῆσαι.

LXXII.

Παῖρὶς μὲν Κορκύρα, φίλων δ' ὄνομ'· εἰμὶ δὲ Γλαύκη
ἕως, καὶ νίκη πύξ δὴ Ὀλυμπιάδας.

LXXIII.

Ἰθμία καὶ Πυθοῖ Διεφῶν ὁ φίλωνος ἐνέκα
ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

LXXIV.

Εἰπὼν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῆς.
Κάσμυλος, Ευαγόρης, Πύθια πύξ, Ρόδιος.

LXXV.

Ἀνθήκεν τόδ' ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνέκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολάδας,
καὶ Παναθηναίοις τεφάνης λάβε πέντ' ἐπ' ἀέθλοις
ἑξῆς, ἀμφιφορεῖς ἐλαίῃς.
Ἰσθμῷ δ' ἐν ζαθέῳ τρεῖς ἐπιχερῶν, ἔδ' ἐγένοντο
ἀκτίνων τομίδων ποταβμοί.
καὶ Νεμέῃ τρεῖς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλω
Πελλάνῃ, δύο δ' ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέῃ, καὶ ἐν Αἰγίῃ, κρατερᾷ τ' Ἐπιδαύρῃ,
καὶ Θήβῃ, Μεγάρων τε δάμν.
ἐν δὲ Φλιῦντι καὶ ἑαδίῳ τὰ τε πέντε κρατήσας,
ἠΰφραναν μεγάλαν Κόρινθον.

LXXVI.

Πολλάκι δὴ Φυλῆς Ακαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ωραι
 ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις,
 αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων αἰώτοις
 σφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,
 οἱ τόνδε τρίποδά σ' ἴσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
 θῆκαντο. κείνης δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας·
 εὖ δ' ἐτίθηνεϊτο γλυκερὰν ὅσα Δωρείους Ἀρίστων
 Ἀργείος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς,
 τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἰωπώνικος
 Στρεβλῶνος υἱός, ἄρμασιν ἐν Χαρίτων Ὀρηθεῖς,
 αἱ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν, ἀγλαάν τε νίκαν
 θῆκαν, Θεᾶν ἰοσεφάνων ἑκάβι Μοισᾶν.

LXXVII.

“Τίς εἰκόνα τάσδ' ἀνέθηκε; Ἦ Δωριεὺς ὁ Θάριος.
 “ὃς Ῥόδιος γένος ἦν; Ἦ ναί, πρὶν Φυγεῖν γε πατρίδα·
 δειῖα δὲ χερὶ δεινὰ πολλὰ ἔρεξε καὶ βία.

LXXVIII.

Μίλωνος τόσδ' ἄγαλμα καλὸν καλόν, ὅς ποτε Πίσση
 ἐπ' ἰάκι νικήσας, εἰς γόνατ' ἔκ ἔπεσεν.

LXXIX.

Σῶσος καὶ Σωσῶ Σωτείρῃ τόνδ' ἀνέθηκαν·
 Σωσος μὲν σωθεῖς, Σωσῶ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

LXXX.

Ἀρτέμιδος τόσδ' ἄγαλμα, διηκόσαι δ' αὖ ο μισθός
 δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημ' ἀκσίλας

ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Αθηναίης παλάμῃσιν
ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκης.

LXXXI.

^α Τίς ἄδε; ^β Βάκχα. ^α τίς δέ μιν ξέσε; ^β Σκόπας.
^α τίς δ' ἐξεμήνε, Βάκχος, ἢ Σκόπας; ^β Σκόπας.

LXXXII.

Γράϊε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς, περβομένην Ἰλίξ ἀκρόπολιν.

LXXXIII.

Οὐκ ἀδαῆς ἐγραΐε Κίμων τάδε. παντὶ δ' ἐπ' ἐρίῳ
μῶμος, ὃν ᾑδ' ἴππῳ Δαιδαλος ἐξεΐσυγεν.

LXXXIV.

Κίμων ἐγραΐε τὴν θύραι τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιαν Διοιύσιος.

LXXXV.

Ιϋων ἐγραΐεν ἐᾷ χερσὶ, τὸν ποκα ὕδωρ
ᾧ θρέψε Πειρήνης ἄπο.

LXXXVI.

Ιϋων τοδ' ἐγραΐε Κορινθίος. ἐκ ἑνὶ μῶμος
χερσιν, ἐπεὶ δόξας ἔγχα πολὺ προφέρει.

LXXXVII.

Δῆμος Αθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ', εὐνοίης εὐσεβείης θ' ἕνεκα.

LXXXVIII.

Εὐχέο τοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆνασθαι
 Λητοιδὴν ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε, καὶ οἱ ναίεσι Κόμινθον
 αἶνον ἔχεις χαρίτων, δέσποβα, τοῖς τεύχεσσι.

LXXXIX.

Τὸν ἐν Ρόδῳ κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
 Λάχης ἐποίησεν πηχέων ὁ Λίνδιος.

XC.

Πηλείτελῆς ὃν ἐπαχε δῆκρῖξεν Φρῶτα
 ἐξ ἰθιῆς ἔλκεων ἀρχετυπὸν κλαδίης,
 φουρῆ μισθὸν ἐμείο διδῶς ἐμε. Σιλητὰ δὲ τίκτω
 σκετὶ τοξέων, ἀλλ' ἀτενέζομενος.

XCI.

Μιτομαι, ὃ γὰρ εἴκειν ἀνώνυμον ἐνδ' Ἀρχεναύτῳ
 κεῖσθαι θαιῖσαν ἀγλαὰν ἀκοίτην,
 θαιβιπῶν Περσανδρὸς ἀπ' ἐκ' ὄνον, ὅς ποθ' ὑψιπυργῶ
 σήμαινε λαοῖς ἔρμ' ἔχων Κορινθῶν.

XCII.

Ηερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὠφέλες ἰσχυρὸν
 τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθίων μακρὸν ὄρεν Τάναν,
 ὑπὲρ πελαγὸς ναίειν Σκυριωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
 ἀλκὰ νιφομένην ἀμφὶ Μεθροιάδαν.
 ὅς δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κυνεὸς ἰέκυς· εἰ δὲ βαρεῖαν
 ναυτιλίην κειεὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

XCIII.

Σῆμα θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέως, ὦ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἐταμεῖης ἀντὶ πολυχρονίᾳ.

XCIV.

Σῆμα καλὰ θιμένοιο Μεγακλέος εὖτ' ἀν' ἰδῶμαι
οἰκείρῳ σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἐπαβες.

XCV.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπῇ κεῦθει κόνης, ἐν δέ σε πόνῳ,
κλείσθινες, Εὐξείνῳ Μοῖρ' ἔκιχεν θανάτῳ
πλαζόμενον· γλυκερὲ δὲ μελίθρονος οἴκαθε νόστῳ
ἠμῶλακες, εἴδ' ἴκευ Χίον ἐς ἀμφιρύτην.

XCVI.

Αἰδῶς καὶ κλεόδαμον ἐπὶ προχοῇσι θεαίρῳ
ἀενάῳ σόνοντ' ἤγαγεν εἰς θαλάσῃον,
θυγικίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννὸν
Διόλῳ αἰχμητῆς υἱὸς ἔθηκε ὄνομα.

XCVII.

Τ' εἴδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροβίνια φοῖβῳ ἀγόντας
ἐν πέλαγος, μία ναῦς, εἰς τάφος ἐκτέρισε·

XCVIII.

Τῶν αὐτῶν τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικοδικῶ δὲ, φίλοι καὶ πόλεις ἤδε Πόλη.

XCIX.

Χαίρει τις Θεόδωρος ἑπεί θάνον. ἄλλος ἔπ' αὐτῷ
χαιρήσει. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

C.

Φῆ πῶλε Τίμαρχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος,
ἥνικ' ἀφ' ἡμερτὴν ἔπυνεν ἡλικίην·
ὦ Τιμνορίδη, παιδὸς φίλῃς ἔποτε λήσῃ,
ἔτ' ἀρετὴν ποθέων, ἔτε σαιοφροσύνην.

CI.

Αἰ αἰ νῆστε βαρεῖα, τί δὴ ψυχᾶσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων, ἐρατᾶ παρ' νεότητι μένεις;
ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἦῖθεον, πρὶν ἰδεῖν κεριδίην' αλοχον.

CII.

Ενθάδ' Πυθῶνακ' ἀσπιγνήτην τε κεκευθεῖ
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
μῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάρσιος ἐθήκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

CIII.

Ἀνθρώπ', ἔκ Κροίσου λεύσσεις τάδ' οὖν, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτew. μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἱκανός.
ἐκ ἐπιθῶν νύμφεια λέχη, κατέβην τὸν ἀστυκλόν
Γόργιππος ξανθῆς φερσεφόνης θάλαμον.

CIV.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χυτῆμ' ἐμπεδὸν αἰεῖ.
ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·

οἷη περ Φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
 παῦροί μιν θνητῶν ἔασι δεξάμενοι
 σέρνοις ἐγκατέβηντο. πάρεσι γὰρ ἐλπίσι ἐκάστω,
 ἀνδρῶν ἢ τε νέων σήβεσιν ἐμψύεται.
 θνητῶν δ' ὅφρα τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
 κῆφον ἔχων θυμὸν, πόλλ' ἀτέλεσ' ἀνοεῖ.
 ἔτε γὰρ ἐλπίδι ἔχει γηρασσέμεν, ἔτε θανεῖσθαι,
 ἔδ' ὕγιής ὅταν ἦ, Φρονίδι ἔχει καμάτῃ.
 νήπιοι οἷς ταύτη κεῖται νόος, ἐδὲ τ' ἴσασιν
 ὡς χρόνος ἔδ' ἥβης καὶ βίότης ὀλίγος
 θνητοῖς. ἀλλὰ σὺ ταῦτα μάθων βιότῃ ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλήθι χαριζόμενος.

CV.

Τῇ ρά ποτ' Οὐλύμπωιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
 ὄξύς αὖτὸ Θρηκῆς οὐνύμενος Βορέης,
 ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε Φρένας. αὐτὰρ ἐκρύβθη
 ζῶν, Πιερίην γῆν ἐπώισσασμένην.
 ἐν τις ἔμοιγ' αὐτῆς χεέτω μέμος. ἔ γὰρ ἔοικε
 Φερμὴν βασιάζειν ἀνδρὶ Οἴλῳ πρότωσιν.

CVI.

Μεξονόμῃ τε πατὴρ ἐρίσῃ, καὶ χέτλιος ἰχθύς
 πλησίον ἤρεϊσαντο καρῆατα, παῖδα δὲ νυκτὸς
 δεξάμενοι βλεφάμοισι, Διωνύσοιο ἀνακτος
 βεβρόνον ἐκ ἐθέλῃσι τίθηνεῖσθαι θεράποντα.

CVII.

Φημὶ τὸν ἐκ ἐθέλοντα φέρειν τέτιγος ἄεθλον
 τῷ Παιονηϊάδῃ δώσειν μέγα δειπνον Ἐπειῶν.

CVIII.

Ἡ γρηῦς Νικῶ Μελίτης τάφον ἐστὶ φάνωσθε
παρθενικῆς. Αἰδοῖ, τῷ δ' ὁσίως κέκρικας·

CIX.

Ἐξάμετρος, καὶ ἑπτος τροχαϊκὸς πεντάμετρος καὶ μεταθυσιν
τῆς λέξεως.

Μῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρα υἱὸν αἶεδε.
υἱὸν Ἀλκμήνης αἶεδε Μῦσά μοι καλλισφύρα.

CX.

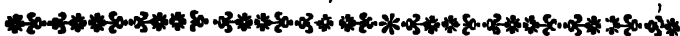
Οὕτω χρόνος ὄξυς ὀδόντας
καὶ πάντα ψήχει, καὶ τὰ βεβαιότατα.

CXI.

Ἐσείσθης γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
οἶνωπὸν Βάκχῃ βότρυν ἐρεπτόμενος.

CXII.

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἠνίκ' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα,
υἱὸν ἄρτι κόμης ἀπεμόρξατο. τῷ δὲ κατ' ἵχνος
βροτάλος ἐς κοίλῃν αἵτραπὸν ἵκητο λέων.
αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ἔχευε χειρὶ·
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἄνθρωπον ἅπαν.
ἔσθ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν νόμον ὑλονόμος θῆρ
μῆναι, αἶν' ὕλῃν δ' ὠκύς ἔβυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τὰδε Ρεῖη
ἐνδύτα καὶ ξανθὰς ἐκρέμασε πλοκάμους.

ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ.

I.

Σ Κ Ο Λ Ι Ο Ν α

Ωφέλες ὦ τυφλὲ πλῆτε
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
μήτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν
κ' ἀχέρουσα· διὰ σε γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακ' ἐστὶ.

II.

Ομοιον τῷ Σίμωνίδῃ, Μῆσά μοι Αλκμήνης.

Κῆία με προσῆλθε Φλυαρία ἐκ ἐθέλοντα.
ἐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κῆία Φλυαρία.

Α Ι Σ Χ Υ Λ Ο Υ.

Κυανὴ καὶ τέσθε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, παλὺρρητον παλιδά ῥυομένους.
ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἳ ποτε γήοις
τλήμονες οσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

Β Α Κ Χ Υ Λ Ι Δ Ο Υ .

I.

Θητοῖς ἐκ αὐθαίρετοι
 ἔτ' ὄλβος, ἔτ' ἀκαμπτῆς Αἰῆς
 ἔτε πᾶμϑέροισι τᾶσις·
 ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος
 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν
 αἰ πάνδωρος Αἴσα.

II.

Εἷς ὅρος, μία βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
 θυμὸν εἰ τις ἔχων ἀπενδῆ δύναται διατελεῖν βίον.
 ὦ δὲ μυρία μὲν ἀμϑιπολεῖ Τρενὶ, τὸ δὲ
 πᾶν ἡμᾶρ τε καὶ νύκτα μελλόντων χάριν
 δάπτειαι κέαρ, ἀκαρτων ἔχει πόνον.

III.

Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἐς' ἄπρα-
 κτ' οὐδύρομενον δονεῖν καρδίαν;

IV.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
 μανύει χρυσόν·
 ἀνδρῶν δ' ἄρετάν
 σοφίαν τε παῖκρατῆς
 ἐλέγχει ἀλήθεια.

V.

Ως δ' ἅπαξ εἰπεῖν,
Φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ἀνθρώπῳ βιάται.

VI.

Πάντεσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε
πόνος ἄλλοισιν ἄλλος.

VII.

Θνατοῖσι μὴ Φῦναι Θέριον,
μηδ' ἀελίς προσιδεῖν Φέγγος·
ὄλβιος δ' ἑδεῖς βροτῶν πάντα χρόνον.

VIII.

Ολβιος ὧς τινι θεὸς μοῖραν τε καλῶν ἔπαυσε,
σύν τ' ἐπιζήλω τύχῃ
ἀφνειὸν βιοτὰν διάγειν.
ὃ γάρ τις ἐπιχθονίων πάντ' εὐδαίμων ἔφυ.

IX.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνη μεγάλη,
πλῆτον, καὶ μελιγλώσσω ἀοιδῶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεται βοῶν
ξανθὰ φλογὶ μηρία, εὐτρίχων τε μήλων.
γυμνασίῳ τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει,
ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπασιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
ἴσοι πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
ξίφεά τ' ἀμφάκεια εὐρὺς δάμνασαι, χαλκίων

ὅτ' ἔκ' ἐτι σαλπείγων κλύ' ὤπας, ἔδ' ἐ συλαῖται μελίφρων ὕπνος
 ἀπὸ βλεφάρων, ἄμμος ὅς θ' ἀλάττει κέαρ.
 συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίβοντ' ἀγχαῖ,
 παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.

X.

Αἰ αἰ τέκος ἀμέτερον, μεῖζον ἢ πενθεῖν
 ἐϑάνη κακὸν, ἀφθέγκηοισιν ἴσον.

XI.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
 θάλατῃσι θυμόν· Κύπριδος
 ἐλπίς δ' αἰθύσσει φρένας,
 ἀναμιγνυμένα Διυνυσίοισι δώροις,
 ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω
 πέμπται μερίμνας.
 αὐτὸς μὲν πόλεων
 κηήδεμνον λύει,
 παῖσι δ' ἀνθρώποισι
 μοναρχήσεν δοκεῖ.
 χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε
 μαρμαίρεσσιν οἴκοι·
 πυροδόροι δ' ἐ κατ' αἰγλήεντα
 νῆες ἄγασ' ἄπ' Αἰγύπτῃς
 μέγιστον πλῆτον,
 ὅς πίνοντος ὀρμαίνει κέαρ.

XII.

Ἐστη δ' ἐπὶ λαΐνον ἄδ' ὄν,
 (τοὶ δὲ θοΐνας ἔντυνον) ὦδ' ἔ τ' ἔφασκ'.

αὐτόματοι ἀγαθῶν δαΐτας εὐόχθες
ἐπ'έρχονται δίκαιοι Φῶτες.

XIII.

Οὐ βοῶν πάρεσι σώματ', ἔτε
χρυσός, ἔτε πορφύρεοι τάπητες,
ἀλλὰ θυμός εὐμενής, μῦσά τε
γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

XIV.

Οὐχ ἔδρας ἔργον, ἐδ' ἀμβολᾶς,
ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαιδάλον ναὸν
ἐλθόντας, αἶβρόν τι δεῖξαι.

XV.

Φάσωμεν πισὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
πλῆτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

XVI.

Ἀκώσωμεν ἔν πάλιν Βακχυλίῃς τῇ μελοποιᾷ περὶ τῇ θείᾳ
λέγοντος.

Οἱ μὲν ἀδμῆτες ἀεικελίῳν νῆσων εἰσὶ,
καὶ ἀναίτιοι, ἐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

XVII.

Ἐτερος δ' ἐξ ἑτέρᾳ σοφός
τό τε πάλαι τό τε νῦν. ἐδὲ γὰρ ῥαῖς
ἀρήτων ἐπ'έων πύλας ἐξευρεῖν.

XVIII.

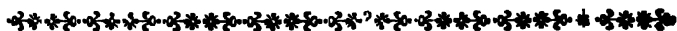
Παύροισι δὲ θνητῶν τὸν ἅπαντα χρόνον
ὁ δαίμων δῶκε πρᾶσσοίης ἐν καιρῷ,
πολιοκρόταφον γῆρας ἰκνεῖσθαι,
πρὶν ἐκλύσθαι δύαις.

XIX.

Κέρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκη,
πρόφρων Κραναιῶν ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐπωπλιεύεις, πολέας δ' ἐν ἀθύρματι Μοισᾶν
Κηῖω ἀμφιτίθει Βακχυλίδη σεφάνης.

XX.

Εὐδημος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγρᾷ τόνδ' ἀνέθηκε
τῷ πάντων ἀέμων πιστάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐσταμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοηθός, ὅπως τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσυχύων.

Τ Ι Μ Ω Ν Ο Σ

Τ Ο Υ Μ Ι Σ Α Ν Θ Ρ Ω Π Ο Υ.

Ενθάδ' ἀπορήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
τένομα δ' ἔπεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Σ Κ Ο Λ Ι Α

Ἡ ΠΑΡΟΙΝΙΑ ἈΣΜΑΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ ΑΔΗΛΩΝ.

Ι. ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Εχοντα δὲ τόξον καὶ ἰοδόκον Φαρέτραν
τείχειν ποτὶ Φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ ὄδῳ γλῶσσαι διὰ στόματος λαλεῖ,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα.

ΙΙ. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσαι ὥπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

ΙΙΙ. ΒΙΑΝΤΟΣ ΠΡΙΗΝΕΩΣ.

Ασοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἰκε μένης·
πλείεσσαν γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβεράν ἐξέλαμψεν ἄταν.

ΙV.

Εκ γῆς χρηὴ κατιδεῖν πλόνον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχει·

ἔπει δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρέοντι τρέχειν ἀνάγκη.

V.

Εἴθ' ἐξῆν ὅποῖός τις
ἦν ἕκαστος, τὸ σῆθος
διελόντα γνῶναι, ἔπειτα
τὸν νῆν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαν-
τ', ἄνδρα^ο φίλον νομίζειν ἀδόλῳ Φρενί.

VI.

Αἱ αἰ λειψύδριον προδοσέταιρον,
οἷς ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθὸς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἱ τότ' ἔδειξαν οἷων πατέρων κύρησαν.

VII. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Εν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμος τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

Φίλταβ' Ἀρμόδι', ἔ τι περ τέθνηκας
νήσοις δ' ἐν μακάρων σε Φασὶν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τε Φασὶν Διομήδεα.

Εν μύρτῃ κλαδί τὸ ξίφος Φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν Θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἰωπάρχον ἐκαινέτην.

Αἰὶ σφῶν κλέος ἔσsetαι κατ' αἶαν ,
 Φίλταδ' Ἀρμόδιε κ' Ἀρισόγετον ,
 ὅτι τὸν τύραννον κλάνετον
 ἰσονόμης τ' Ἀθήνας ἐποίησατον.

VIII.

Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας
 μεδέων κλεενναῖς ,
 ὀρχησά , Βρομίαις ὀπαδὲ
 Νύμφαις γελασίαις ,
 ἰὼ Πὰν ἐπ' ἐμαῖς
 ταῖσδ' εὐφροσύναις αἰοιδαῖς
 αἶεide κεχαρημένος .
 νικήσαμεν ὡς ἐβελόμεθα ,
 καὶ νίκην ἔδοσαν οἱ θεοὶ ,
 ὄεροντες παρὰ Πανδρόσῃ
 ὡς Φίλην Ἀθηναῖν.

IX.

Παλαιὰς Τριτογένεια , ἀνασσ' Ἀθηναῖ .
 ὄρῃς τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
 ἄτερ ἄλγεων τε , καὶ σάσεων ,
 καὶ θανάτων αἰώρων ,
 σύ τε καὶ πατήρ.

X.

Πλῆτ' μῆτέρ' Οἰωνίαν
 αἰείδω Δήμητρα ,
 σεφανηφόροις ἐν ὥραις
 παῖ Διὸς Περσεφόνῃ ,
 χαίρετον , εὖ δὲ τάνδ' ἀμφείπειον πόλιν.

XI.

Εν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατῶ,
 φοῖβον χρυσοκόμαν, ἀνακτ' Ἀπόλλωνα,
 ἐλαφεβόλον τ' ἀγροτέραν Ἀρτεμιν,
 ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

XII.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμητὰ,
 λέγασί σ' ἐς Τροίαν ἄρῃσιν
 ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.
 Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
 Αἴαντα δὲ δεύτερον
 ἐς Τροίαν λέγασιν
 ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

XIII. ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ΤΗΣ ΣΙΚΤΩΝΙΑΣ.

Αδμήτης λόγον, ὦ ταῖρε, μάστιγ'
 τὰς ἀγαθὰς φίλει, τῶν δειλῶν δ' αἰσέχῃ,
 γινῆς ὅτι δειλοῖς ἐλίγη χάρις.

XIV.

Ο δὲ καρκίος ὥσθ' ἔφη
 χαλαρὸν τὸν ὄσῳ λαβῶν·
 εὐθέα χρητὸν ἐταῖρον ἔμεν,
 καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

XV.

Υπὸ παντὶ λίθῳ σκόρπιος,
ὦ ταῖρ', ὑποδύεται· φράζου μὴ σε βάλῃ.
τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἔπεται δόλος.

XVI.

Οἷς ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν,
μεγάλην ἔχει τιμὰν, ἐν τε βροτοῖς
ἐν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

XVII.

Εἴ γχει κῶβωνι, διάκχε,
μηδ' ἐπιλήθῃς, εἰ δὴ χρεῖ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἶνοχοεῖν.

XVIII.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,
συνέρα, συντεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο.
συνσωφρονήσω σῶφρονι.

XIX.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διούσιον εἰς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίῃ
καβαρὸν θεμένη νόον.

XX.

Αὖς τὰν βάλανον
τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
καὶ γὰρ παῖδα καλὴν
τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

XXI.

Πόρνη καὶ βαλανεύς
τῷ τὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταῦτ' αὖ πνέλω
τόν τ' ἀγαθόν, τόν τε κακὸν λόει.

XXII. ΤΥΒΡΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Εἰσι μοι πλῆτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήιον, πρόβλημα χρωτός.
τέτῳ γὰρ ἀρῶ, τέτῳ θεριζῶ, τέτῳ
πατέω τὸν ἀδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπελώ,
τέτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι. τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχεν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήιον,
πάντες γόνυ πεπληγότες ἐμοὶ, κυνέοντι
δεσπότην, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

XXIII. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ.

Υγίεια, πρεσβεία μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειψόμενον βιοτᾶς.
σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἶης.
εἰ γὰρ τις ἢ πλῆτ' χάρις, ἢ τεκέων,
ταῖς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις

βασιλίδος ἀρχᾶς, ἢ πόων,
 ἔς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύμεν
 ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέτυκται,
 ἢ πόων ἀμύνοα πέφανται,
 μετὰ σείῳ, μάκαιρ' Ὀγύγεια,
 τέθλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρ·
 σέθεν δὲ χωρὶς ἔτις εὐδαίμων.

ἦ μὲν

ΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΕΓΕΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

I.

Οἶνος θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρὸς βεύων Διόνυσος
 αὐτὴ γὰρ πρόφασις πανθοδαπῶν λογίων.
 αἳ τε Πανελλήνων ἀγοραί, θαλιαί τε ἀνάκτων,
 ἐξ ἧ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχρῶνιον
 πτόμβον ἀναρχομένη, θαλερῶ ἐπτύξατο πῆχαι·
 αἰθέρος ὀφθαλμῶν δ' ἐξέβουον πύκνιοι
 παῖδες ὠνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.
 πρὶν δὲ σιωπῶσι. παυσάμενοι δὲ βοῆς
 νέκταρ ἀμέλγονται, μοῖον ὕλθιον ἀνθρώποισι,
 ζυὸν τῷ χαίρειν φάρμακον αὐτοθύες,
 τὰ θαλία φίλα τέκνα, φιλοφροσύνην τε, χοροί τε
 τῶν ἀγαθῶν βασιλεὺς ὅπως ἔδειξε φύσιν·
 τῷ σὺ πάτερ Διόνυσε, φιλοσεφάνισιν ἀρέσκων
 ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρυτανί,
 χαῖρε, δίδε δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
 πίνειν καὶ παίζειν, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

II.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτὴρ τε πατὴρ τε
 ἡμῶν δὲ κρητὴρ οἰνοχόοι θέρωντες
 κινῶντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρύσης
 οἶνον ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἑδάφος.

L

σπένδοντες δ' ἄγνως Ἡρακλεῖ τ' Ἀλκμήνῃ τε,
 Προκλεί, Περσείδαις τ', ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι,
 πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοιδή·
 ορχεῖσθω τις· ἐκὼν δ' ἄρχε ΦιλοΦροσύνης.
 ὅν τινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
 κείνος τῶν ἄλλων κυδύτερον πίεται.

III.

Ὡς ὁ μὲν ἠγορέη τε κεκασμένος ἡδὲ λαὶ αἰδοῖ,
 καὶ Φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοντον.
 εἵπεν Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
 ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

IV.

Ἐνιο δὲ καὶ τεκνὸν ἐκ Θησείας Ἀρμόδιον, Οἰνοπίονα καὶ Σταφύλον, ὧν καὶ
 ὁ Χῖος Ἴων ἐστὶ, τὰ τῆς αὐτοῦ πατρὸς ἡγῶν,

Τὴν πόλιν Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΟΤ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

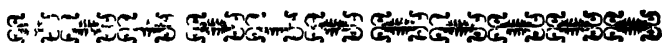
Ακρον ἱατρὸν Ἀκρων, Ακραγαντίνον, πατὴρὸς ἀκρος,
κρύπτει κτήνιος ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

ἢ ἄλλο.

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

II.

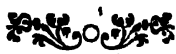
Παυσανίαν ἱατρὸν ἐπώνυμον, Ἀλκίτις υἱόν,
ὣτ' Ἀσκληπιῶν πατὴρ εὐαψέε ἱέλα,
ὡς πολλὰς μογεμοῖσι μαρμαρινομένους καμάτοισι
φῶτας ἀπέστρεψεν φεμσεζόνας θαλάμων.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἡλιος ἦν, ὃ παῖς, Εὐρυπύδη, ὃς με χλιαίων
γυμνὸν ἐποίησεν σοὶ δὲ Σιλῆϊ ἐτέραν
Βορρᾶς ὠμίλῃσεν. σὺ δ' ὃ σοφός, ὃς τον Ερωτά,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΟΜΩΝΥΜΩΝ.

I.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πελὺ χειριότερον.

II.

Πρὸς σοφία μὲν ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ἐστι
χωρὶς δὲ, βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

III.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντός ὁμοίως
ὁρθῶς δ' ἀντιλέγειν, ἔκετι τῷτ' ἐν ἔθει.
καὶ πρὸς μὲν τῆς ἀρκεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιός·
σοὶ μὲν ταῦτα δοκῶντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τὰδε.
τῆς ξυνηγῆς δ' ἂν τις πείσειε τάχις α λέγων εὖ,
οἷω καὶ ράτης εἰσὶ διδασκαλίας.

IV.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρῶγμ' ἀνηρόν ἐστι.

V.

Ιδεὶ ὅση λύπη παῖς πατρὶ πάντῃ χρόνον.

VI.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δὲ ὀλέθραν
αἰρῆμαι χρηστῆς ἔλκος ἔχειν οδυνης.

VII.

Κῆν με φάγῃς ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἐτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπῶεῖσά σοι, τράγε, θυομένω.

VIII.

Εἰθὲ ἐν Κνίδῳ Αφροδίτης ἄγαλμα.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις εἶπον, ἰδῆσαι
τὴν Κνιδίην· ἀδίκως τον φύγα μεμφόμεθα.

IX.

Πρόθε μὲν Ἰθαίοισιν ἐν ἔρεσιν αὐτὸς ὁ βῆτας
δέυξατο τὰν κάλλεος πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν.
Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπῆεσσιν ἐθήκε,
μάρτυρα τῆς τέχνης ὤηθον ἔχων Πάριδος.

X.

Εἰς τὴν Μύρωνος βῆν.

Η τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοὶ τᾷδ' ἐπίκειται
ἐκτοθεν, ἢ ψυχὴν ἐνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

XI.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τῆτο Μύρων· ἔκ' ἐπλάσα ταύταν
τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀπεπλάσαμένην.

XII.

Απότε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμῃσιν
κύπριδα σὺν πεύκαις, καὶ γάμον εὐζαμένας,

κεριδίης ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας,
 ἀνδρὸς ἀφ' αὐρ' ἀμειβῶν ἐξελόχευσα τύπας.
 κυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης
 Ἀρεα, καὶ βωμὸς ἔτεφον Ἡρακλέους.
 Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγον ποτε, νῦν δέ με Χαλκίς
 τὴν πάρος ἐν μήτραις ἡσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

XIII.

Ἀτθὶ Κόρα, μελίβρετ' ἔ, λάλος λάλον ἀρωάξασα
 τέτλιγ', ἀπ' αὐτῆσιν δαῖτα Φέρεϊς τέκεσι,
 τὸν λάλον ἀλαλόεσσα, τὸν εὐπ' ἔτερον ἀπεροέσσα,
 τὸν ξένον ἀξείνα, τὸν θεμιτὸν θερινά.
 ἔχ' ἰσχυρὸς ῥιζεύεις; ἔ γάρ θεμῖς, ἐδὲ δίκαιον
 ὄλλυαδ' ὑμναπόλης ὑμναπύλοις σόμασι.

XIV.

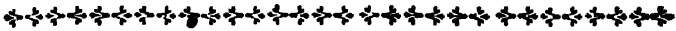
Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πόλιν, Ἴλιον ἱρήν,
 τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληρομένην,
 αἰῶνος τέτρη κατεδήδοκεν. ἀλλ' ἐν Ομηρῷ
 κεῖμαι, χαλκείων ἔρκος ἔχουσα πυλῶν.
 ἔκ' ἔτι με σκάπτει Τρωοφθόρα δ' ἔρατ' Ἀχαιῶν,
 πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν σόματι.

XV.

Βάκχης μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ, μηδ' ἐλάχιστον
 ἐστὶ γὰρ ἢ λύπης αἴτιος, ἢ μανίης.
 χαίρει κιννάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτραλος αὐτός·
 τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἐτοιμότατος.
 αἱ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπ' ἑσπέρῳ μὲν Ἐρωτῆς,
 βασιλίζει δ' ὕπνῳ γέγονι τῷ θανάτῳ.

XVI.

Εχρίβιση Μῆσαις σελιδηΦάγε, λωθήτειρα
 Ωωλὰς, αἰὲ σοΦίης κλέμματα Φεβομένη;
 τίπῳ κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
 σίλφῃ, τὴν Οθονερὴν εἰκόνα πλατῖομένη;
 Θεῦγ' ἀπὸ Μῆσάων, ἴβι τηλόσε, μηδ' ὅσον ὄψει
 βάσκανον εὐψήκτω δῆξιν ἐπεισαγάγῃς.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ

ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Τίπῳ μύθων ἄτλητος, Εὐναλίσιο λέλογχας,
 Κύπρι; τίς ὁ ψεύσας συγνὰ καθαίψε μάταν;
 ἔντεά σοι γὰρ Ἐρωτες ἐΦίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνὰν
 τέξις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοιοι.
 ἔκκρατα δ' αἰμοτόεντα μέβες Τριτωνίδι δία
 ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Τρέναιον ἴθι.

ΣΙΜΜΙΟΥ

ΘΗΒΑΙΟΥ.

I.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλῃ,
τὸν τραγικῆς Μῆσης ἀσέρεα Κεκρότωνιον,
πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελῶς
βλαιοσὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρειψε ξόμην,
τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος. ἀλλ' ὁ περιστὸς
αἰὼν ἀθανάτοις δέρεκεται ἐν σελίσι.

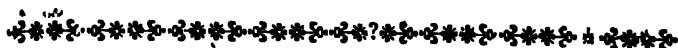
II.

Ηρέμι' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα κισσὲ
ἐρπύλοιο, χλοερὰς ἐκπυροχέων πλακάμης,
καὶ πεταλὸν πάντῃ θάλλοι ρόδον, ἥ τε Φιλορρῶς
ἄμπελος, ὕγυα πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἶνεκεν εὐμαθίης πινυόφρενος, ἣν ὁ μελιχοὺς
ἥσκησεν, Μισαῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Ημίονος καὶ ὄνος Φορέεσσαι οἶνον ἔδαινον.
αὐτὰρ οἶος σενάχιζεν ἐπ' ἄχθει Φόρτῃ ἐοῖο·
τὴν δὲ βαρυσενάχυσαν ἰδῶσ' ἐρέενεν ἐκείνη·
μῆτερ, τί κλαίεις; ὀλοφύρεαι, ἥ τε κέρη;
εἰ μέτρον ἐν μοι δοίης, διπλάσιον σέβην ἦραι·
εἰ δὲ ἐν ἀντιλάβοις, πάντως ἰσότηλα Φυλάξεις.
εἰπὼν τὸ μέτρον, ἄρισε γεωμετρίας ἐπίισορ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

I.

Αστέρας εισαθρεῖς Ἀστὴρ ἐμός. εἴθε γεινοίμην
Οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὁμμασιν εἰς σε βλέπω.

II.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα Φιλῶν, ἐπὶ χεῖλεσιν εἶχον
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων, ὥς διαβησομένη.

III.

Νῦν ὁ τὸ μηδὲν Ἀλέξεις, ὅσον μόνον εἶδ' ὅτι καλὸς
ᾧπαι, καὶ πάντα πᾶς τις ἐπιστρέφεται.
Θυμὲ, τί μηνύεις κυσὶν ὄσέον; εἰτ' ἀνιήσει
ὑστερον. ἔχ' ἔτω Φαῖδρον ἀπωλίσσαμεν;

IV.

Μῆλον ἐγώ· βάλλοι με Φιλῶν σέ τις. ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίῳπω· καὶ γὰρ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

V.

Τῷ μῆλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκῆσα Φιλεῖς με,
δεξαμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετὰδος.
Λοιπὸν αἶψά μὴ γίνωιο νοεῖς, τῷ αὐτὸ λαβῆσα,
σκεῦσαι τὴν ὥρην, ὥς ὀλιγοχρόνιας.

VΙ.

Αρχεάνασσαν ἔχω, τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἐταῖραν,
 ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ἔζετο δριμύς Ερως.
 ἂ δειλὸν, νεότατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
 πρωτοβόλῃ, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

VΙΙ.

Ησοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τὸν ἐρασῶν
 ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχυσανέων,
 τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπιθρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 ἐκ ἐθέλω· οἷη δ' ἦν πάρος ἐ δύναμαι.

VΙΙΙ.

Εἰς βάτραχον χαλκῆν αἰατερίνα ταῖς Νύμφαι· παρὰ ὁδοιπόροις.

Τὸν Νυμφῶν θεράπωντα, Φιλόμυρον, ὕγρον αἰοιδόν,
 τὸν λιβάσιν κέῳαῖς τερπόμενον βάτραχον
 χαλκῶ μορφώσας τις ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκεν,
 καύματος ἐχθροτάτην δῖψαν ἀκεσσάμενον.
 πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρον αἰείσας
 κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιδίῳ στόματι·
 φωνὴν δ' ἠγήτειραν ὁδοιπόρος ἐκ ἀπολείπων
 εὔρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπὶθεε λιβάδων.

ΙΧ.

Εἰς τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Αφροδίτης ἄγαλμα.

Η Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδατος ἐς Κνίδον ἦλθε,
 βελομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην.
 πάντῃ δ' ἀβρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 φθέγγατο· πᾶ γυμνὴν εἰδέ με Πραξιτέλης;

Πράξιτέλης ἔκ εἶδεν ἂ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδερος
ἔξεσ', Ἀρης οἶαν ἤθελε τὴν Παφίην.

X.

Οὔτε σε Πράξιτέλης τεχνάσατο, ἔθ' ὁ σίδερος
ἀλλ' ἔτῳς ἔτης ὡς ποτε κρινομένη.

XI.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἔχι πεσεῖται,
ζητῆσαι, ψυχὴν εὖρον Αἰσοφάνης.

XII.

Εννέα τὰς Μῆσας ὧσιν τινες· ὡς ὀλιγώρως,
ἡνιόδε καὶ Σαπφῶ λεσθόθεν ἡ δεκάτη.

XIII.

Εἰς ἄγχι Πανό..

Υψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο Φωνήεσσαν
Ὀρίσσεσαν πυκινῶς κῶμον ὑπὸ Ζεφύροις,
καὶ σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
Θελγομένων ἀξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

XIV.

Εἰς ἄγχι Πανός συρίζον.

Σιγάτω λάσιον δρυάδων λέπας, οἱ τ' ἀπὸ πέτρας
κρηνοί, καὶ βληχὴ πηλυμιγῆς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσσεται εὐκελάδω Πανί,
ὑγρὸν εἰς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐσήσαντο
Τορριάδες Νύμφαι, Νύμφαι Αἰμαδουάδες.

XV.

Εἰς Σάτυρον κρήνη ἰφισῶτα, καὶ Ἐρωτα καθυδονία.

Τὸν Βρομῖξ Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέῃ χεῖρ
κωφῶ θεσπεσίως πνεῦμα βαλῆσα λίθῳ.
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμείψιος· ἀντὶ δὲ τῷ πρὶν
πορφυρέε μέθυος, λαρόν ὕδωρ προχέω.
εὐκηλον δ' ἰθύνη φέρων πόδα, μὴ τάχα κῆρον
κινήσης, ἀπαλῶ κώμαλ' ὀφελγόμενον.

XVI.

ὃν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, ἔκ ἐτόρευσεν.
ἦν νύξῃς ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

XVII.

Εἰς δακτύλιον.

Εικόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἰασπας,
ὡς ἤδη πάσας ἔμωνοα βοσκομένας.
ναὶ τάχα καὶ ἀπέστευγε τὰ βοῖδια· νῦν δὲ κραλεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βεκόλιον.

XVIII.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρὼν ἔλιπε βρόχαν· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν ἔχ' εὐρὼν, ἦψεν ὃν εὖρε βρόχαν.

XIX.

Αἰὼν πάντα φέρει. δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
ἔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἥδ' ἐτύχην.

XX.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
 παισὶ λιθοβλήτῃ παίγνιον εὐστοχίης.
 πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνης
 κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.
 δείδρεσιν εὐκάστωις ἔδρ' ἐπὶ πλέον. ἥ γὰρ ἔγωγε
 δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρον.

XXI.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωῶσιν ἐῷος·
 νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἔσπερος ἐν φθιμένοις.

XXII.

Δάκρυα μὲν ἑκάβη τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναῖξι
 μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις.
 σοὶ δέ, Δίῳν, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
 δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.
 κῆσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀσπίς,
 ᾧ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳν.

XXIII.

Οἶδε ποτ' Αἰγαίαιο βαρύβρομον οἶδμα λιπώντες
 ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
 χαῖρε κλυτὴ ποτε πατὴρ Εἰρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι
 γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα Φίλη.

XXIV.

Εὐβοίης γένος ἐσμέν Εἰστροκὸν, ἄλχι δὲ Σάσων
 κείμεθα. Φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

XXV.

Ναυηγῷ τάφος εἰμί· ὁ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργῷ.
ὥς ἀλλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπνῳ Αἰδῆς.

XXVI.

Ναυηγὸν με δέδορκας, ὃν οἰκτεῖρας θάλασσα
γυμνώσαι πυμάτῃ Θάλαος ἠδέσατο.
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοισι μ' ἀπέδυσσε,
τόσσον ἄγος τόσσῃ κέρδεος ἀνέμενος.
κεῖνο μὲν ἐνδύσασατο, καὶ εἰν Αἰδαο Θέροιοτο,
καὶ μιν ἴδοι Μίνως τῆμόν ἔχοντα ράκος.

XXVII.

Πλωτῆρες σώζοιθε καὶ εἰν ἀλλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴτε δὲ ναυηγῷ σῆμα παρερχόμενοι.

XXVIII.

Ἀρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀσπίς,
Πίνδαρος, εὐφάνων Πιερίδων πρόπολος.

XXIX.

Εἰς Ἐρωτα ἐν ἄλσσι κοιμώμενον.

Ἄλσος δ' ὥς ἐκόμεθα βαλυσκίον, εὖρμεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυβέλης.
ἔδ' ἔχεν ἰοδόκον Θαρύτην, ἔ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὕπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ρόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὖδεν μειδιών· ξυβαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κῆροχύτοις ἐντὸς λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

XXX .

Α κύπρις Μοῖσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνιν ἐΦοπλίσσεται.
χαί Μοῖσαι ποτὶ Κύπριν· Ἀρεὶ τὰ σωμαῦλα ταῦτά·
αἰμὴν ἔ πέταται τῷτο τὸ παιδάριον.

XX

Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ

Ν Ε Ω Τ Ε Ρ Ο Τ .

I.

Ανέρα τις λιπώγονον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγῆς
ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρητάμενος.
ἀμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν, ὅψεις·
ὅς δέ, βάσεις· ἄλλος δ' ἄλλος ὑπηρεσίῃ·
τυτλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρους ἄρας
ἀτραπὸν ὀθνεῖοις ὄμμασιν ἀκροβάτει.
· μία δ' ἀμφοτέροις ἥκει φύσις· ἐν γὰρ ἐκάσῳ
τέλλωπές ἀλλήλοισι εἰς ὅλον ἡράνισαν.

II.

Εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμείβῃ.

Αλίθος ἔς' ἀμέθυσος· ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος.
ἢ πιβέτω νήφειν, ἢ μαθέτω μεθύειν.

III.

Ασφραγὶς ὑάκινθος· Ἀπόλλων δ' ἐστὶν ἐν αὐτῇ
καὶ Δάφνη· ποτέρη μᾶλλον ὁ Λητοῖδας;

Σ Π Ε Υ Σ Ι Π Π Ο Υ

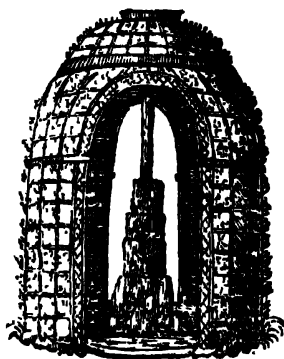
Σ ὤμα μὲν ἐν κόλποισι κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος·
ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων.

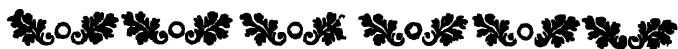

Α Ι Σ Χ Ι Ν Ο Υ

Τ Ο Υ Ρ Η Τ Ο Ρ Ο Σ.

Θητῶν μὲν τέχναις ἀπορρέμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὐπαιδᾶς Αθῆνας,
ιάβην ἐλθὼν, Ασκληπείῳ, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
ἔλπιος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μητί.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

I.

Αρετὰ πολύμοχθε
 γένει βροτείῳ,
 θήραμα κἀλῆισον βίῳ,
 σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν, ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
 καὶ πόνος τλῆναι μαλερὲς
 ἀκάμαντας· τοῖον
 ἐπὶ Φρένα βάλλεις
 καρπὸν τ' ἀθάνατον,
 χρυσῷ τε κρέσσω καὶ γονέων,
 μαλακαυχηλοῖό θ' ὕπνου.
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης,
 Λήδας τε κῆροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
 ἔργοις σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς
 Αἴας τ' Αἰδάο δόμους ἦλθον.
 σᾶς δ' ἔνεκα Φιλίᾳ μορφᾶς
 καὶ Ἀταρνέως ἑντροφός
 ἡελίᾳ χήρωσεν αὐγὰς.
 τοιγὰρ αἰοίδιμος ἔρτοισι,
 ἀθάνατόν τε μιν αὖξισι Μῆσαι
 Μναμοσύνας θύγατρες,
 Διὸς Ξενίᾳ σέβας αὖξισαι
 Φιλίᾳς τε γέρας βεβαίᾳ.

II.

Τόνδε ποτ' ἔχ' ὁσίως, παραβὰς μακάρων θέμιν ἀγῆν,
 ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεὺς,
 ἔ' Φανερώς λόγχῃ Φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
 ἀλλ' ἀνδρὸς πίσει χρησάμενος δολίχ.

III.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ, ΗΡΩΑΣ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.

Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένῃ ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ' ἐπὶ Κηφιστῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ρέοντι
 παῖδες Βοιωτῶν σῶφρονα Πηνέλεων.

Ἐπὶ Ασκαλάφῃ καὶ Ιαλμένῃ.

Ασκαλάφῃ Τροίῃ φθιμένῃ καὶ Ιαλμένῃ ἥδε
 ὅσ' εἰα πληξίππων γῇ Μινυῶν κατέχει.

Ἐπὶ Αἴαντος τῷ Οἰλῳ, κειμένῃ ἐν Μυκονῷ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδ' ἐπὶ Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέχει
 Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθιμένον.

Ἐπὶ Ελεφάντορος κειμένῃ ἐν Τροίᾳ.

Νήσῃ ἀπ' Εὐβοίης Ελεφάντορα ἀρχὸν Ἀδάντων
 ἐνθάδ' ἐπὶ Τροίῃ μοῖρα κατέχευε βίη.

Ἐπὶ Μενεσθέως κειμένῃ ἐν Αθῆναις.

Ταξιλόχος λαῶν, ὑὸς Πετῆω Μενεσθεύς
 ἐνθάδ' ἐπὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

Ἐπὶ Αἴαντος Τελαμωνίᾳ κειμένῃ ἐν Τροίᾳ.

Ἀδ' ἐγὼ αἰ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κᾶθημαι
 Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
 θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβλημένα, ἔνεκ' Ἀχαιοῖς
 αἰ δολοφῶν Ἀπᾶτα κρέσσον ἐμῷ κῆκρῑται.

Ἐπὶ Τεύκρῳ κειμένῳ ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἰῶν ὠκυπόρων ταμίην Τελαμώνιον ἦδε
Τεύκρον ἀποφθίμενον γῇ Σαλαμῖς κατέχει.

Ἐπὶ Διομήδῃς κειμένῳ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδῃ
ἥδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμία.

Ἐπὶ Σθένει καὶ Εὐρυάλῃ κειμένων ἐν Ἀργεῖ.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανθίος ὧδε τέθαπται
τύμβῳ, καὶ τῷ πλησίον Εὐρύαλος.

Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος κειμένῳ ἐν Μυκῆαίς.

Λεύσσεις Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος, ὃς ἔνε, τύμβον,
ὃς θάν' ὑπ' Αἰγιάδῃ κηλομένης ἀλόχε.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

Μνήμα τόδ' Ἀτρεΐδῳ Ἀγαμέμνονος, ὃν ῥα κατέκτα
διὰ Κλυταιμνήστῃ Τυνδαρεὺς ἔχ' ὁσίως.

Ἐπὶ Μενέλῃ.

Ὀλβιος ὃς Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλῃ.

Ἐπὶ Νέστορος κειμένῳ ἐν Πύλῳ.

Τὸν βαθύνην, ψυχὴν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα,
ἀνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἦδε θανόντα
γῇ κατέχει, βελῇ Φέρεττον ἡμιθέων.

Ἐπὶ Ἀντιλόχῃ κειμένῳ ἐν Τροίῃ.

Μνήμ' ἀρετῆς ἔσθ' ἡ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνει ἐν Τροίῃ ρυσάμενος πατέρα.

Ἐπὶ Ἀγαπήνωρος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίης υἱός,
κεῖθ' ὕπ' ἐμοὶ, Ταφίων πελτοφόρῳ βασιλεύς.

Ἐπὶ Ἀμφιμάχῃ καὶ Διώρῃ.

Ἀρχὸς τ' Ἀμφίμαχος Κλεάτης παῖς, ἡδὲ Διώρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχασσι βίῃ.

Ἐπὶ Θαλπείῃ καὶ Πολυξένῃ κειμένων ἐν Ἡλίδι.

Οἶδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἡλιδι δῖη
δμηθέντες κρυερῷ δῶμ' Αἰίδαο ἔβαι.

Ἐπὶ Κενταφίῃ Μίγρῳ ἐν Δελφίῳ.

Μηῆμα Μέγῃσι Φοῶ, μεγαθύμῃ φυλέως υἱῷ,
Δελφίῳι τεύξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ Οδυσσεύῳ κειμένῳ ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν, ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

Ἐπὶ τῇ αὐτῇ.

Οὗτος Οδυσσῆος κείνῃ τάφος, ὃν δία πολλὰ
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχισαν.

Ἐπὶ Θόαντι.

Τιὸν ὑπερθύμῃ Ἀνδραίμονος ἡδὲ Θυγατρὸς
Γόργης τῆς Οἰνέως ἡδὲ κόνης κατέχει.

Ἐπὶ Ἰδομενέῳ καὶ Μηρίνῳ κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίῃ Ἰδομενῆος ὀραῖς τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τῷ
πλησίον ἰδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλῃ.

Ἐπὶ Τληπολέμῳ κειμένῳ ἐν Ρόδῳ.

Ἀδ' Ἰρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ρόδος.

Ἐπὶ Δηϊπύλῃ.

Δηϊπύλῃ κόρης εὐειδὲος Ὀρμενίου
μνήμα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος.

Ἐπὶ Νιρέως κειμένη ἐν Τροίᾳ.

Εὐθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπῃ παῖδα καὶ Αὔλαις.

Ἐπὶ Φειδίππῃ καὶ Αντίφῃ.

Φειδίππων Τροίην πέρσαντ' ἦδ' Αντίφον ἦρω
γαῖα πατρὶς κώμη ἦδ' Εὐρύρα κατέχει.

Ἐπὶ Αχιλλέως κειμένη ἐν Τροίᾳ.

Παῖδα θεῶς Θέτιδος Πηληϊάδην Αχιλλῆα
ἦδ' ἱερὰ Προποντίς ἀμφὶς ἔχει πεδίω.

Ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

Θεσσαλὸς ἕτος ἀνὴρ Αχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ· ἐβρόνησαν δ' ἑννέα Πιερίδες.

Ἐπὶ Πατρόκλῃ κειμένη μετὰ Αχιλλέως.

Πατρόκλῃ τάφος ἕτος· ὁμῶ δ' Αχιλλῆϊ τέθαπται,
ὃν κλάνεν ὠκύς Αρης Ἐκτορος ἐν παλάμαις.

Ἐπὶ Ποδάρκῃ κειμένη ἐν Σικυῶνι.

Γῇ μὲν Αχαιῖς ἔθρεψε Ποδάρκην Ἄκτορος υἱόν·
ὅς τ' αὖ Σικυῶν γῇ κατέχει Φθιμένῃ.

Ἐπὶ Φιλοκλήτῃ.

Τόξων Ηρακλῆς ταμῖν, Ποιάντιον υἱόν,
ἦδε Φιλοκλήτην γῇ Μινυᾶς κατέχει.

Ἐπὶ Εὐμήλῃ.

Γιὸς ὅδ' Ἀδμήτῳ Φερετιάδης Εὐμήλος
νέρεθ' ὕπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτῃ.

Ἐπὶ κενοταφίᾳ Ποδαλείριος καὶ Μαχάωνος ἐν Τρίκλῃ.
 Οἷός· Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 πρόσθεν μὲν Θνητοὶ, νῦν δὲ Θεῶν μέτοχοι.

Ἐπὶ Εὐρυπύλῃ κειμένῃ ἐν Ορχομενῷ.
 Πάτρη ἐν Ορχομενῷ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν,
 Εὐρύπυλον, κρύπτει δακρυέσσσα κόνις.

Ἐπὶ Πολυποίτῃ καὶ Λεοντέως.
 Ἀρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεύς
 ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀΐκοντο βίῃ.

Ἐπὶ Γενίως.
 Σῆμα τὸ μὲν Γενῆος ὄρας· ψυχὴ δὲ Θανόντος
 αἶρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ἐπὶ Κενοταφίᾳ Προβός.
 Σῶμα μὲν ἐν πόλῳ Προβός Τενθρηδόνης ἤϊ'
 κεῖται· ἀνοίξιον δ' ἔνομα τύμβος ἔχει.

Ἐπὶ Ταλθύδι κειμένῃ ἐν Μυκῆναις.
 Ταλθύδιον Θεράπωνια, Θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
 ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔβαλψεν ἄπας.

Ἐπὶ Αὐτομέδοντος κειμένῃ ἐν Τροίῃ.
 Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ εὖν καὶ πισὸν ἑταῖρον,
 ἠδὲ καλεσκίασε Τρωαὶς ἄρρα τάφῳ.

Ἐπὶ Εκλῆρος κειμένῃ ἐν Θήβαις.
 Εκλῆρι τόνδε μέγαν Βοιωτῆται ἄνδρες ἔτευξαν
 τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγυγνομένοις.

Ἐπὶ Πυραίχμῃ κειμένῃ ἐν Τροίᾳ.
 Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἄπ' Ἀξίῃ ὧδε Πυραίχμης
 ἀκύμμος πάντων νόσφι Φίλων ἔθανε.

ΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.

Επὶ Λαομέδοντος.

Ενθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἴστων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποθνήσκον.

Επὶ Αἰήτε κειμένε ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἀνάκτια
ἐνθάδε πανδαμάτωρ Μοῖρα θεῶν κ' ἔρισε.

Επὶ Ζήθῃ κειμένε ἐν Θήβαις.

Επαπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὁδε κεῖται ὑπὸ χθων
Ζήθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

Επὶ Ορφέως κειμένε ἐν Κικονίᾳ.

Θρήικα χρυσολύρην Οἰάγορ παῖδα θανόντα
Ορφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

Επὶ Πυλάδῃ κειμένε ἐν Φωκίᾳ.

Τιὸς ὁδε Στροφίᾳ Πυλάδης ἐν Φωκίᾳ γαίῃ
κεῖται, ἔπει παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίῃ.

Επὶ Ἀταλάντης ἐν Ἀρκადίᾳ.

Κέρη, Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα, πέλας στείχων, ἀτρεκέες ἐστὶ τόδε.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Τ Ο Υ Χ Ι Ο Υ.

Ερμεία εὐνέχα τε, καὶ Εὐδάλω τὸδε δάλω
 μνήμα κενὸν κενόφρων θῆκεν Αριστετέλης,
 ὃς διὰ τὴν ἀκρατῇ γαστρὸς Φύσιν, εἴλετο ναίειν,
 ἀντ' Ἀκαδημείας, Βορβορέα ἐν προχοαῖς.

* Φ Ι Λ Ι Σ Κ Ο Υ.

ΕΙΣ ΛΥΣΙΑΝ ΤΟΝ ΡΗΤΟΡΑ.

Καλλιόπης θυγάτερ πολυήγορε, Φροντίδι δείξεις
 εἴ τι Φρονεῖς, σοφίης καὶ τι περισσὸν ἔχεις.
 τῷ γὰρ εἰς ἄλλο χῆμα μεταρροαδέντι, καὶ ἄλλοις
 ἐν κόσμοισι βίβω σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
 δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινὰ Λυσία ὕμνον,
 δόντα καλαφθιμένῳ καὶ τάφον ἀθάνατον,
 ὃς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει Φιλέταιρον ἅπασι,
 καὶ τὴν τῷ Φθιμένῳ πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

* Omissum est suo loco hoc Epigramma, quod Platonis carmina
 præcedere debuit.

Χ Ο Ι Ρ Ι Λ Ο Υ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΥ ΤΑΦΟΝ.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφους, σὸν θυμὸν ἄεξε
 τερπόμενος θαλίῃσι· θανόνῃ τοι ἔτις ὄνησις.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σπωδὸς εἰμι, Νίνε μεγάλης βασιλεύσας.
 ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐτύβρισα, καὶ μέν' ἔρωτος
 τέμνων ἔπαβον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀλβία κεῖνα λέλειτται.
 ἥδε σοφὴ βιότοιο παραινέσις ἀνθρώποισι.

Α Γ Ι Δ Ο Σ.

Καὶ σάλικας καὶ πῆνα λαιγωβόλα σοι ταῦδε μείδων,
 φοῖβε, σὺν ἱξευταῖς ἐκρέμασεν καλαμοῖς,
 ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἣν δέ τι μεῖζον
 δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ

Θ Η Β Α Ι Ο Υ.

I.

Ερωτα παύει λιμός· εἰ δὲ μὴ, χρόνος.
 εἰδὲν δὲ μὴδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσει,
 θεραπεΐα σοὶ τοιοῦτον ἡγήσῃ βρόχος.

II.

Πῆρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπῳ τύφῳ,
 καλὴ καὶ πείρα, περίρρυτος, ἔδὲν ἔχουσα,
 εἰς ἣν ἔτε τις εἰσπλῆι ἀνὴρ μωρὸς παρὰσις,
 ἔτε λίχνος πόρνης, ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν·
 ἀλλὰ θυμὸν καὶ σκόρδα φέρει, καὶ σῦκα, καὶ ἄρβυς,
 ἐξ ὧν ἔ πολεμῶσι πρὸς ἀλλήλους· ἐπὶ τέτοις
 ἔχ' ὅπλα κέκλινται, ἐπὶ κέρματι δ', ἢ ἐπὶ δόξῃ.

III.

Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἱατρῷ δραχμήν·
 κόλακι τάλαντα πέντε, συμβάλλω κατωνόν·
 πόρῳ τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

IV.

Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
 εὐτελής, κλεινὴς ἔκγονε Σωφροσύνης·
 σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκήσι'.

V.

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔμαθον, καὶ Ἐφροῖνισσα, καὶ μετὰ Μυρσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τυφὸς ἔμαρψε.

VI.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ολυμπίῃς ἀγλαὰ τέκνα,
Μῆσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένω.
χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥ τε μοι αἰεὶ
χωρὶς δαλοθύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

* * *

ᾠφέλιμον δὲ Φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' ἐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κανθάρα οἶτον,
μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαϊόμενος·
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν, καὶ πλῆστον ἀγνέειν
εὐφρονον, εὐκλειστον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν δὲ τυχῶν Ερμῆν καὶ Μῆσας ἰλάσομ' ἀγνάς,
καὶ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίοις.

VII.

Κρατήτης ἐπεὶ καὶ τόδ', ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ περιγένοιο.

Θέρμων τε χοίνιξ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

VIII.

Συναποθόμενος ὅτι ἀποθῆσκει, ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑαυτὸν λέγων·

Στείχεις δὴ φίλε κύβων,
βαίνεις τ' εἰς Αἶδαο δόμους, κυφὸς διὰ γῆρας.

ΙΧ.

Πρὸς Ἀλέξανδρον πυθόμενον εἰ βλέπεται αὐτῷ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι,
 ἔφη· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος
 ἄλλος αὐτὴν καλᾶσκάψει·

Ἐχειν δὲ πατρίδα,
 ἀδοξίαν τε καὶ πέναν, ἀνάλωτα τῇ Τύχῃ.

καὶ Διογένης
 εἶναι πολίτης, ἀνεπιβλεύετ' ὀφθῆναι.

Χ.

Καὶ θυσίᾳ ἐξέδωκε, ὥς αὐτὸς ἔφη,
 Κυνὶ, ἐπὶ πείρᾳ δ' ἄς τριήκονθ' ἡμέρας.

ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ.

Εγὼ φιλαίνις ἢ ᾧβίωλος ἀνθρώποις
 ἐνταῦθα γῆρα τῷ μακρῷ κεκοίμημαι.
 μή μ', ᾧ μάταιε ναῦτα τὴν ἄκραν κάμπωλον,
 χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
 ἔ γάρ, μὲ τὸν Ζεῦν, ἔ μὰ τῆς κάτω κέρας,
 ἐκ ἧν ἐς ἀνδρας μάχλος ἐδὲ δημῶδης·
 Πολυκράτης δὲ τὴν γενὴν Αθηναῖος,
 λόγων τι παιπαῖλμα, καὶ κακὴ γλῶσσα,
 ἔγραψεν ὅσσ' ἔγραψ'. ἐγὼ γὰρ ἐκ οἶδα.

ΦΙΛΗΤΑ.

Περίηκονταέτις καὶ ἔτι πλέον ἢ Φιλέρασος
 Νικίας εἰς νηὸν Κύπριδος ἐκρέμασε
 σάνδαλα, καὶ χαίτης ἀνελίγμῳ, τὸν τε διαυγὴ
 χαλκὸν, ἀκριβεῖς ἐκ ἀπολειπόμενον,
 καὶ ζώνην πολύτιμον, ἃ τ' ἔ Φωνηλὰ πρὸς ἀνδρας,
 ἀλλὰ πορεῖ πάσης Κύπριδος ὀψίασιν.

II.

Ασάλα βαρύθεσα λέγει τάδε· τὰν μινύωρον,
 τὰν μικρὰν Αἰδας ἄρπασε Θεοδοῦταν.
 χαὶ μικρὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· ἴοχεο λύπας
 Θεοῖδ' ἔ, θνατοὶ πολλάκι δυσυχέες.

Μ Ν Α Σ Α Λ Κ Ο Υ

Σ Ι Κ Υ Ω Ν Ι Ο Υ.

I.

Αμπελ', ἐπεῖτοι φύλλα χαμαὶ σπυῖδ' ὄχθα βαλέομαι
 δεΐδιας ἐσπέριον Πλειάδα δυομένηαν,
 μέινον ἐπ' Αντιλέονῃ πεσεῖν ὑπὸ τὸν γλυκὺν ὕπνον,
 ἔωδ' ὅτε τοῖς καλοῖς πάντα χαριζομένα.

II.

Ησο κατ' ἠγάθειον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπὶ Φαεινὰ,
 ἄνθεμα λατῶα δῆιον Ἀρτέμιδι.
 πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλέξανδρος μετὰ χερσὶν
 μαρναμένα, χρυσέαν ἔκ ἐκόνισσας ἵτυν.

III.

Ασπίς Ἀλέξανδρος τῷ φυλλέως ἱερὸν ἄδ'ε
 δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι,
 γηραλέα μὲν ἵτυν πολέμων ὕπο, γηραλέα δὲ
 ὀμφαλόν· ἀλλ' αἰρετᾷ λάμπωμαι, ἅς ἔκιχον
 ἀνδρὶ κορυσσομένα σὺν ἀριστεί, ὅς μ' ἀνέθηκεν.
 ἐμμὶ δ' αἰήσατος πάμπαν ἀφ' ἧ γενόμαν.

IV.

Ηδη τῇδε μένω πολέμῳ δίχῃ, καλὸν ἄνακτος
 σῆρνον ἐμῷ νώτῳ πολλάκι ρυσαμένα.

καίπτερ τηλεβόλῃς ἰς, καὶ χερμάδι' αἰνὰ
 μυρία, καὶ δολιχὰς δεξάμενα κάμακας,
 ἔδέποτε Κλείτοιο λιπῶειν περιμάκεια πᾶχυν
 Φαμι καταὶ βλοσυρὸν Φλοῖσθον Εὐναλίσ.

V.

Τῆτό σοι, Ἀβέμι δῖα, Κλεώνυμος εἷσα] ἄγαλμα
 τῆτο σύ γ' εὐθήρῃς τῆθ' ὑπὲρ ἵαχε βίῃ
 εἴτε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ πότνια βαίνεις,
 δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέχσας κυσὶν,
 * * * * *

VI.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα Φαρέτρα,
 δῶρα παρὰ Προμάχῃ, φοῖβέ, τάδε κρέμαται
 ἰς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλονον ἄνδρες ἔχουσιν
 ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια, δυσμενέες.

VII.

Ἀσυριγξ, τί τοι ὦδε παρ' ΑΦρογένειαν ὄρχσας;
 τίτωτ' ἀπὸ ποιμενίῃς χεῖλεος ὦδε πάρεϊ;
 ἔ τοι πρῶνες ἔθ' ὦδ', ἔδ' ἄγκεια πάνηλα δ' Ἐρώϊες
 καὶ Πόβος. αἰ δ' ἄγρία Μῆσ' ἐν ὄρεϊ μενέτω.

VIII.

Στάμεν ἀλιρράνιοι παρὰ χθαμαλὰν χ' ἵνα πόντῃ,
 δερκόμενοι τέμενος Κύπριδος Εἰναλίας,
 κρᾶναν τ' αἰγείροισι καλᾶσκιον, ἅς ἀπὸ νᾶμα
 ἔσθαι ἀφύσσονται χεῖλεσιν ἀλκυόνες.

IX.

Τραυλὰ μινυρομένα, Πανδιονὶ παρθένε, Φωνᾶ,
 Τηρέος ἔ θεμίτων αἵψαμένα λεχέων,
 τίωτε παναμέριος γοάεις ἀνὰ δῶμα χελιδόν;
 παῦσαι, ἐπεὶ σε μένει δάκρυα καὶ καλῶτιν.

X.

Ουκέτι δὴ πτερύγεσσι λιγυφθόγγοισιν αἰείσεις,
 ἀκρὶ, κατ' εὐκάρπες αὐλακας ἐξομένα,
 ἔσθ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
 ἐκβαῖν ἐκ πτερύγων αἰδὺ κρέκχουσα μέλος.

XI.

Ακρίδα Δημοκρίτῃ μελεσίτωτον ἀδὲ θανῆσαν
 αὐγίλλος δολιχαὶν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει,
 ἃς καὶ, ὅτ' ἰθύσειε πανέσπερον ὕμνον αἰεῖδεν,
 παῖν μέλαθρον μολπαῖς ἰαχ' ὑπ' εὐκελάδῃ.

XII.

Αμπαῦσει καὶ τῇδε θοὸν πτερόν ἱερὸς ὄρνις,
 τᾷσθ' ὑπὲρ ἀδείας ἐζόμενος πλατάνῃ.
 ὤλετο γὰρ Ποίμανδρος ὁ Μάλλιος, ἔσθ' ἔτι νεῖται
 ἱζὼν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.

XIII.

Αιθήας, ξένε, τόνδε ποδηνέμῃ ἐννεπε τύμβον,
 τᾷς ποτ' ἐλαφρότατον χέρσος ἔθρεψε γόνυ.
 πολλαῖς γὰρ νάεσσιν ἰσόδρομον ἄνυσε μᾶκος,
 ὄρνις ὅπως, δολιχαὶν ἐκπονέουσα τρίβον.

XIV.

XIV.

Αδ' ἐγὼ αἰ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθ'·μαι
 Ἡδονῇ, αἰσχίστως κεραμμένα πλοκάμεις,
 θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβωλημένα, εἴπωρ ἄπασσιν
 αἰ κακόφρων Τέρψις κρείσσον ἐμῷ κέκριται.

XV.

Ασκηρὴ μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόνῃς
 ὅς τε πλεῖστ' ὧπων γῇ Μινυῶν κατέχει
 Ἡσίοδος, τῷ πλείστον ἐν Ἑλλάδι κῦδος ὀρεῖται
 ἀνδρῶν κυνομένων ἐν βασιάνῳ σοφίης.

XVI.

Οἶδε πάτιν, πολύδακρον ἐπ' αὐχέει δεσμὸν ἔχουσαν,
 ῥύομενοι, θνοφερὰν ἀμφεβάλλοντο κόνιν·
 ἄρουνται δ' Ἀρετᾶς αἶνον μέγαν. ἀλλὰ τις ἀστῶν
 τέσσε' ἐσιδὼν, θνάσκειν τλάττω ὑπὲρ πατρίδος.

XVII.

Α, αἱ παρθενίαις ὀλοόφρονος, ἅς ἄπο Σαιδραὶν
 ἔκλασας ἀλικίαν ἱμερόεσσα Κλεοῖ,
 καὶ δὲ σ' ἀμυξάμεναι περὶ δάκρυσιν αἰδῶ' ἐπὶ τύμβῳ
 λαῶς Σειρηῶν ἔσαμες εἰδάλιμοι.

XVIII.

Αἱ αἰ Ἀριστοκράτειρα, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέρουῃα
 οἴχεται, ὠραίῃς κεκλιμένα πρὸ γάμῃ·
 ματρὶ δὲ δάκρυα σᾶ καταλείπεται, αἰ σ' ἐπὶ τύμβῳ
 πολλὰ κεκλιμένα κωκύει ἐκ κεφαλᾶς.

Ν Ο Σ Σ Ι Δ Ο Σ.

I.

Αδιον ἔδ' ἐν ἔρωτος, ἔρωτος δεύτερα πάντῃ
 ἐστίν· ἀπὸ σώματος δ' ἔπ' ἔπυσσε καὶ τὸ μέλι.
 τῆτο λέγει Νοσσίς· τινὰ δ' αἱ Κύπρις ἤκ' ἐφίλασεν,
 ἢ οἶδεν τήνας ἀνθεα ποῖα ῥόδα.

II.

Ηρα τιμήεσσα, Λακίνιον ἀ τὸ Φυῶδες
 πολλάκις ἔβρανόθεν νεισομένα κοβορῆς,
 δέξαι βύσσινον εἴμα, τό τοι μέγ' αἰ παιδὸς ἀγαυᾶς
 Νοσσίδος ὕψανεν Θεοφιλὶς ἀ Κλεόχας.

III.

Αρετμὶ Δᾶλον ἔχοισα καὶ Οἰτυγίαν ἐρόεσσαν·
 τόξα μὲν ἐς κόλπου ἀγν' ἀπόθες Χαρίτων,
 λῆσαι δ' Ἰνωπῶ καθαρόν χιρὰ, βαῖθι δ' ἐς οἶκον
 λύσας ῥοδίων Ἀλκίτιν ἐκ χαλεπῶν.

IV.

Ελθοῖσαι ποτὶ ναόν, ἰδοίμεθα τᾶς ΑΦροδίτας
 το βρέτας, ὃ χρυσῶ δαιδαλόεν τελέθει.
 εἰσατό μιν Πολυαρχίς, ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν
 κῆρσιν ἀπ' οἰκίης σώματος ἀγλαίας.

V:

Χαίρουσάν τοι ἔοικε κομᾶν ἄπο τὰν ΑΦροδίταν
 ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθρας·
 θαιδαλέος τε γάρ ἐστι, καὶ αἰδύ τι νέκταρος ὄζει,
 τῆ, τῷ καὶ τήνα καλὸν Ἀδῶνα χροίει.

VI.

Εντεα Βρέτλιοι, ἄνδρες ἅπ' αἰνομόρων βάλον ὦμων,
 θεινόμενοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ὠκυμάχων,
 ὧν ἀρετὰν ὑμνεῦντα, θεῶν ὑπ' ἀνέκτορα κείνται,
 ἔδ' ἐποθεύντι κακῶν πάχους, ἔς ἑλιπῶν.

VII.

Αὐτομέλινα τέτυκται· ἴσ' ὡς ἀγανὸν το πρόσωπον
 ἀμὲ ποιοῦσ' ἄζειν μελιχίως δοκέει·
 ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τῇ ματέρι πάντα ποτῶκει.
 ἡ καλὸν ὅκκα πέλει τέκνα γονεύσιν ἴσα.

VIII.

Γνωτὰ καὶ τηνῶθε Σαβειθίδος εἶδες ὅπως ὦπα·
 αἶσ' εἰκὼν μορφαῖ καὶ μεγαλοφροσύναν.
 θάεο τὰν πιτυτὰν, τό τε μείλιχον αὐτόθι τήνας
 ἑλπομ' ὀρῆν· χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γύναι.

IX.

Θυμαρέτας μορφαὶν ὁ πίναξ ἔχει· εὖ γε τὸ γαῦρον
 τεύξε, τό θ' ὠραῖον τᾶς ἀγανοβλεφάρης.
 σαῖνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα
 δέσποιναν μελάρων οἰομένα ποθοῖν.

X.

Τὸν πίνακα ξανθᾶς καλῶ δόμον εἰς Ἀφροδίτας,
 εἰκόνα γραψαμένα πάντ' ἐνέθηκεν ἴσαν.
 ὡς ἀγανῶς ἔσακεν· ἰδὲ ἂ χάρις ἀλίκον ἀνθεῖ.
 χαιρέτω· ἔτινα γὰρ μέμψιν ἔχει βιοτᾶς.

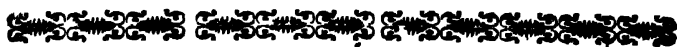
XI.

Ω ξεῖν', εἰ τύ γε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν,
 τᾶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄνθος ἐνοψόμενος,
 εἰπῶν ὡς Μῦσαισι φίλαν, τήνα τε Λοκρὶς γᾶ
 τίχλειν ἴσαν, ὅτι θ' οἱ τένομα Νοσσίς. ἰθι.

XII.

Καὶ κατωρὸν γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν
 ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ρίνθων εἰμὶ ὁ Συρακόσιος,
 Μισάων ὀλιγὴ τις ἀηδονίς· ἀλλὰ γλυκῶν
 ἐκ τραγικῶν ἰδίον κισσοῖν ἐδρεψάμεθα.

Α Ν Υ Τ Η Σ.

I.

Εσαθι τῇδε κράνεια βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν
 χάλκεον ἀμφ' ὄνυχᾶ σάζε Οὐόνον δαίων.
 ἀλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμεν ἡμένα αἰῶν Ἀθάνας
 ἄγγελ' ἀνορέων Κρητὸς Εἰχεκυστίδου.

II.

Βεχάνδης ὁ λέβης· ὁ δὲ θεὸς Εἰριασπίδα υἱὸς,
 κλέυβοτος· αἰ πάτρα δ' εὐνύχορος Τεγέα·
 τ' Ἀθάνᾳ δὲ τὸ δῶρον· Ἀριστέλης δ' ἐπέσκησε
 Κλειτόριος, γενέτα ταῦτ' ὀνομα.

III.

Φριζοκόμα τόδε Πανί, καὶ Αὐλιάσιν θεῖτο Νύμφαις
 δῶρον ὑπὸ σκοπιάς Θεύδοτος οιονομος,
 ἔνεχ' ὑπ' ἀζαλέας θέρους μέγα κεκμηῶτα
 παῦσταν, ὀρέξασαι χερσὶ μελιχρὸν ὕδωρ.

IV.

Ηνία δὴ τοι παῖδες ἔνι, τράγε, Φοινικόεη
 θέντες, καὶ λασίῳ Φιμᾷ περὶ σῶματι,
 ἔπωια παιδεύεσι θεῶν περὶ ναὸν ἄεβλα,
 ὅφρ' αὐτὰς φορέης ἥπια τερωομένους.

V.

Εἰς Ἀφροδίτης ἄγαλμα ἐφ' αὖτ' αἰγιαλῷ καὶ ἀποσκοπεῖν
πρὸς τὸ πέλαγος.

Κύπριδος ἔτος ὁ χῶρος, ἔπει Φίλον ἔπαλετο τήνας
αἰὲν ἀπ' ἠπειρᾶ λαμπρὸν ὄρῃν πέλαγος,
ὄφρα Φίλον ναύταισι τελῇ πλόον· ἀμΦι δὲ πόνητος
δειμαίνει, λιπαρὸν δερκόμενος ξόανον.

VI.

Ιζευ ἅπας ὑπὸ ταῖσδε δάφνας εὐθαλέα φύλλα,
ῥαίαι τ' ἄρυσαι νάματος ἀδύ πόμα,
ὄφρα τοι ἀδμαίνοντα πόνοις θέρεος Φίλα γῆα
ἀμπαύσης, πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρα.

VII.

Ξεῖν, ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γῆ ἀνάπαυσον
ἀδύ τι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θραεῖ πηλάγοις.
πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε· δὴ γὰρ ὀδίταις
ἀμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τῆτο Φίλον.

VIII.

Εἰς ἄγαλμα Πανός.

Τίπῃ κατ' οἰόεσθαι, Πὰν ἀγρότα, δάσκιον ὕλαν
ἡμενος, ἀδυβόα τῶδε κρέκεις δόνακι;
ὄφρα μοι ἐρσήεντα κατ' ἔρεα ταῦτα νέμοιντο
πόρτιες, ἡυτόκων δρεπτόμεναι σαχύων.

IX.

Ερμᾶς τᾶψι ἔσακα παρ' ὄρχατον ἠνεμόεντα
ἐν τριόδοις, πολιᾶς ἐγλύθεν αἰόνας,

ἀνδράσι κεκμηῶσιν ἔχων ἄμπαυσιν ὁδοῖο·
ψυχρὸν δ' ἀχραῆς κρανὰ ὑποιάχει.

X.

Θάεο τὸν Βρομίη κεραὸν τράγον, ὡς ἀγερώχως
ὄμμα κατὰ λασίαν γαῦρον ἔχει γενύων,
κυδιῶν ὅτι οἱ θάμ' ἐν ἔρῃσιν ἀμφοὶ παρῆδα
βόστυχον ἐς ροδέαν Ναῖς ἐδεκτο χέρα.

XI.

Εἰς αἰκίλορα.

Οὐκ ἔτι μ' ὡς τοπάρως πυκιναῖς πλερύγεσσιν ἐρέσσων
ὄρσεις ἐξ εὐνῆς, ὄρθριος ἐγρόμενος.
ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαβηθὼν ἐπελθὼν
ἔκλεινεν, λαιμῷ ρίμφα καθεῖς ὄνυχα.

XII.

Εἰς δελφῖνα ἐκβαδέντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ.

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
αὐχέν' ἀναρρίψω βυσσόθεν ὀρνύμενος,
ἔδ' παρ' εὐσκάλμοιο νεῶς περικάλλεα χεῖλη
ποιφύζω, τὰ μᾶ τερπόμενος προτομᾶ.
ἀλλὰ με πορφυρέα πόντις νοτὶς ὥσ' ἐπὶ χερσὸν,
κεῖμαι δὲ ραδινὰν τάνδε παρ' ἡϊόνα.

XIII.

Ἦε μὲν συ, Πυόαρχε, πεσὼν παίδων, τὰ γε ματρὸς
τήλεα ἐν διοφερῶ πένθει ἔβδ' ὀβήμενος.
ἀλλὰ καλὸν τοι ὑπερθεῖν ἔπος τόδε πέτρος αἰεῖδει,
ὡς ἔθανες πρὸ Φίλας μαρναμένος παλῖδος.

XIV.

Ακρίδι τᾷ κατ' ἄρξῃραν αἰθρόνι, καὶ δρυοκοίτῃ
 τέτλιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ,
 παρθένιον φάξασα κόρα δάκρυ· δισσα γὰρ αὐτᾷς
 παίγνι ὁ δυσπειθὴς ὤχετ' ἔχων Αἴδας.

XV.

Μνάμα τόδε Φθιμένῃ μενεδαίῃ εἰσαῖο Δᾶμις
 ἔπαυε, ἔπει εἴριον τῷδε θαφεινὸς Ἀρης
 τύψε· μέλαν δέ οἱ αἶμα ταλαυρίης διὰ χρωτὸς
 ζέσσε', ἐπὶ δ' ἀργαλέαν βῶλον ἔδευσε Οὐρανῷ.

XVI.

Αντί τοι εὐλεχέος θαλάμῃ, σεμνῶν θ' ὕμναίων
 μάτηρ σῆσε τάττω τῷδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ
 παρθενικῶν, μέτρον τε τεὸν καὶ κάλλος ἐχοῖσαν,
 Θέρσι· ποτιφθέγκῃα δ' ἔπαλεο καὶ Φθιμένα.

XVII.

Ωχόμεθ', ὦ Μίλητε, Φίλῃ παλῇ, τὰν ἀθέμιστον
 τῶν ἀνόμων Γαλατᾶν ὕβριν ἀναινόμεναι,
 παρθενικαὶ τρισσαὶ πολυήτιδες, αἷς ὁ βίαιος
 Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἀρης.
 εἰ γὰρ ἐμείναμεν αἶμα τὸ δυσσεβὲς, εἰδ' Ἰμμέναιοι
 νυμφῶν, ἀλλ' Αἴδην κηδεμόν' εὐρόμεθα.

XVIII.

Λοίδια δὴ τάδε πατρὶ Φίλῳ, περὶ χεῖρε βαλῆσα,
 εἴπω Ἐρᾷ, χλωροῖς δάκρυσι λειβομένα·

ὦ πάτερ, ἔτοι ἔτ' εἰμὶ, μέλαν δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει
ἥδη ἀποφθιμένης κυάνεος θάνατος.

XIX.

Πολλάκι τῷδ' ὀλοφυνδὰ κόρας ἐπὶ σάμασι κλεινῷ
μάτηρ ὠκυμῶρα, παῖδ' ἐβόασε φίλαν,
ψυχὰν ἀκαλέεσσα Φιλαίνιδος, ἀπρὸ γάμοιο
χλωρὸν ὑπὲρ ποταμῷ χεῦμ' Ἀχέροντος ἔβα.

XX.

Λύδιον ἔδρας ἔχει τόδ' Ἀμύντορα, παῖδα φιλίππῳ,
πολλὰ σιδαρείας χερσὶ θιγόντα μάχας·
ἔδέ μιν ἀλγινόεσσα νόσος δόμον ἄγαγε Νυκτὸς,
ἀλλ' ὅλετ' ἀμφ' ἐτάρω χῶν κυκλόεσσαν ἴτυν.

XXI.

Μάνης ἔτος ἀνῆρ ἦν ζῶν ποιε. νῦν δὲ τεθνηκὼς
ἶστον Δαρείῳ τῷ μεγάλῳ δύναται.

XXII.

Παρθένον Ἀντιβίαν καλοδύρομαι, ἃς ἐπὶ πολλοὶ
νυμφῖοι ἰέμενοι πατρὸς ἰκόντο δόμον,
κάλλευσ καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος. ἀλλ' ἐπὶ πάντων
ἐλπίδας ἐλομένα μοῖρ' ἐκύλισσε πρόσω.

XXIII.

Ωλεο δῆποτε καὶ σὺ πολὺρριζον παρὰ θάμνον,
λόκρι, Φιλοφθόγων ὠκυτάτη σκυλάκων,
τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάτθετο κῶλῳ
ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχεις.

Μ Υ Ρ Ο Υ Σ

Β Υ Ζ Α Ν Τ Ι Α Σ.

I.

Κ εἶσαι δὴ χουσεάν ὑπὸ πασάδα τὰν Αφροδίτας
 βότρυ, Διωνύσῃ πληθόμενος σαγόνι
 ἔσθ' ἔτι τοι μάτηρ ἔρατὸν περὶ κλῆμα βαλῆσα
 Φύσκει ὑπὲρ κρατὸς νεκτάρεον πέταλον.

II.

Νύμφαι Αμαδρυάδες, πόσαμῃ κόραι, αἱ τάδε βένθη
 ἀμβρόσια ῥοδέοις σείθετε ποσσὶν αἰεῖ,
 χαίρετε καὶ σώζετε Κλεώνυμον, ὃς τάδε καλά
 εἰσαβ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι θεαὶ ἕοικα.

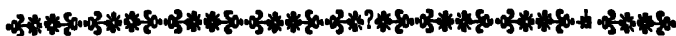
III.

Αποσπασμάτιον ἐκ τῆς ἐπιγραφομένης

Μνημοσύνης.

Ζεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ Κρήτῃ τρέφετο μέγας, ἔσθ' ἄρα τίς νιν
 ἤηδαι μακάρων· ὃ δ' ἀέξετο πᾶσι μέλεσσι.
 τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἀντρω,
 ἀμβροσίην φορέεσθαι ἅπ' Ωκεανοῖο ῥοάων·
 νεκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσω,
 γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διι μητιόεντι.
 τὸν καὶ, νικήσας πατέρα Κρόνον, εὐρύοπα Ζεὺς

ἀθάνατον ποιήσῃ, καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασεν·
ὥς δ' αὐτὼς τρήρωσι πελεκάσιν ὥπασε τιμὴν,
αἱ δὲ τοι θεῆρος καὶ χεϊμάτων ἀγγελοὶ εἰσι.

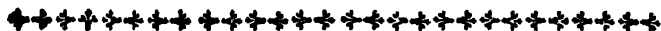

MENANΔPOT

Εἰς Θεμισοκλέα καὶ Εὐπίκην.

Χ αἶρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
παῖριδά θελοσύνας ῥύσασθ', ὁ δὲ ἀποσύνας.

Σ Ι Μ Μ Ι Ο Υ

Ρ Ο Δ Ι Ο Υ.

I.

Πρόσθε μὲν ἀργαύλοιο δασύτριχος ἰξάλας αἰγὸς
 δισσὸν ἐπὶ χλωροῖς ἐστὲ Φόρμην πετάλοις
 νῦν δὲ με Νικομάχῳ κεραυξόος ἤρμωσε τέκλων,
 ἔγτανύσας ἑλικὸς καρτερὰ νεύρα βοός.

II.

Σωφροσύνη προφέρων θνητῶν, ἤθει τε δικαίῳ
 ἐνθάδε κείται ἀνὴρ δῖος Αἰριοκλέης.
 εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχειν ἔπαινον,
 ἔστος ἔχει πλεῖστον, καὶ Φθόνος ἔχ' ἔπεται.

III.

Υσατα δὴ τάδ' ἔεσπε Φίλαν ποτὶ ματέρα Γοργῶ
 δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐπατωμένα.
 αὐθι μένιδις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοῖρα
 ἀλλαν, σὺ πολὺν γήραι καθεμένα.

IV.

Οὐκέτ' ἀν' ὕλην δρύϊος εὖσκιον, ἀγρότα πέριξ,
 ἡχέεσσαν ἰεὺς γῆρυν ἀπὸ σομάτων,
 θηρεύσεις βαλίης συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης·
 ὦχεο γὰρ πυμάταν εἰς Ἀχέρωντος ὄδον.

ΠΤΕΡΙΓΕΣ.

Λεῦσσε με τὸν Γᾶς τε βαθυτέρου ἀνακτ', Ἀκμονίδαν τ' ἄλλυδις ἐδράσανθα,

μηδὲ τρέσης εἰ τόσος ὢν δάσκα βέβρωθα λάχνα γένεια.

τᾶμος ἐγὼ γὰρ γενόμεν, ἀνὴρ ἔκραιν' Ἀνάγκη,

πάντα δὲ Γᾶς εἴκε Φραδαῖσι λυγραίς

ἐρπειτὰ, πάνθ' ὅσ' ἐρπει

θι' αἰθέρας

χάους τε.

οὔτι γε Κύπριδ' ἔπεισας,

ὦκυπ' ἔτας τ' αἰέμιος καλεῦμαι·

ἔστι γὰρ ἔκρηνα βία, πᾶν δ' ἐπ' αἶψα πειθόη.

εἴκει ἐμοὶ Γαῖα, Θαλάσσης τε μυχρὸς, χάλκεος Οὐρανός τε,

τῶν ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγυγίον σκαῖπτρον, ἔκρινον δὲ θεοῖς θ' ἐμίσας.

In fequentibus duobus poëmatiis, *Ovo & Securi*, non eo ordine legendi funt verſus , quo conſpiciuntur ; ſed a primo ad ultimum , a ſecundo ad penultimum , a tertio ad antepenultimum transgrediendum , & ſic deinceps uſque ad duos medios, qui ſententiam claudunt. Ut autem amoto hoc impedimento plana procedat eorum lectio , faciliorique opera percipiatur ſenſus , ſinguli a tergo verſus eo ordine excudi curavi, quo legendi funt, turbatis & everſis figuris quas re- præſentare voluit poëta.

Ω Ο Ν.

Κωτίλας

μαίερος

τῇ τ' αὖτ' ὦον νεον

προφρων δὲ θυμῷ δέξῃ δὴ γὰρ ἀγνας

το μὲν θένων εἰβοῖας Ἑρμας ἐδίξε καρυῖ

ἀνωγὲ δ' ἐκ μετρεῖ μονοβαμονος μέγαν παροῖ' ἀέξεν

θούως δ' ὑπὲρ λεχρίων Φεῶν νευμα ποδῶν σποραδῶν πιΐαυσκε

θασαῖσι τ' αἰολαῖς νεβροῖς κωλ' ἀλλαστῶν οἰσιποδῶν ελαΐων τεκεσσι

παλιγκραιπνοῖς ὑπὲρ ακρῶν ἱεμεναὶ ποσι λοΐων κατ' ἀρῆμιας ἰχνες τίθηνας

καὶ τις ὠμοθυμὸς ἀμφιπαλῖον αἰψ' αὐδαν θῆρ ἐν κολπῷ δεξάμενος θαλαμῶν παγκοῖαν

καὶ τοδ' ὠκυβοῖας μεθέρετων ἀφαρ ὅσγῃ το λασιον νιφοβολῶν ἀν' ὀρεῶν ἐστυται ἀγκος

ταῖσι δὴ δαιμῶν κλυτὰς ἰσα θεῶσι ποσι δονεῶν τὰ πολυπλοκά μετρεῖ μετρεῖ μολῶτας

ῥιμφοῖα πετροκοιτον ἐκλυτῶν ὀρας εὐναν ματρός πλατῖλον μιαιόμενος βαλίας ἔλεον τεκος

βλαχκαὶ δ' οἶων παλυβολῶν ἀν' ὀρεῶν νομον εἶσαι ταυσόφυρον τ' ἀν' ἀνδρα Νυμῶν

ται δ' ἀμφοτέρῳ πότῳ Φίλας μαίρος ῥωνοῖ' αἰψά μεθ' ἡμεροεῖα μαζόν

ἰχνει θένων ταν πανακαλον Πιερίδων μονοδουτων αὐδαν

αἰθῖμον εἰς ακρῶν δεκάδ' ἰχνῶν κοίμεμενον τε ῥυθμῷ

φυλ' ἐς βροχῶν ὑπὸ Φίλας ἔλῶν πῆροισι μαίρος

λυγία μιν καμ' ἀμφι ματρός ὠδῖς

ἀγνας ἀηδονος

Δωϊας

ατρίων

ΩΟΝ.

Κατίλας

ἄτριον

μαίερος

Δωρίας,

τῇ τετ' ὦν νέον

ἀγνάς ἀηδόνας·

πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο'· δὴ γὰρ ἀγνάς

λίγεια μιν καμ' ἀμυδι ματὺς ὠδὴς.

τὸ μὲν θεῶν ἐρίσας Εὐμᾶς ἐδίξε κάμυς

ἄνδρ' ἐς βροτῶν, ὑπὸ Σιλάς ἐλὼν πτεροῖσι μαίρος.

ἀνωγε δ' ἐκ μέτρων μοισθαίμονος μέγαν πάροιθ' ἀέξεν

ἀριθμόν, εἰς ἄκραν δεκάδ' ἰχθύων, κομμένον τε ρυθμῷ.

Θοῶς δ' ὑπὲρ λέχρῳ φέρον νεῦμα ποδῶν σποράδων πίψαυσκε,

ἰχνει θένων τὰν παναίολον Πιερίδων μονόουπον αὐδαν,

Θοαῖσι τ' αἰόλαις νεβροῖς κῶλ' ἀλλάσσων, ὀρσιπῶδων ἐλάδων τέκασσι·

ταὶ δ' ἀμβρότω πέτρῳ φίλας ματὺς ρώνοντ' ἀπ' αἰῶνι μετ' ἡμετέροισι μαζόν,

παλιχραῖωνοις ὑπὲρ ἀκρῶν ἰέμεναι ποσὶ λῶδων, κατ' ἀρ' ἡμίας ἰχνος τίθησιν·

βλαχαὶ δ' οἶων παλυσότων ἀν' ὀρέων νόμον ἔβαν, ταυτοφύρων τ' ἀν' ἄνθρωπα Νυμφῶν·

καί τις ὠμόθυμος ἀμφίπαλιν αἰψ' αὐδὰν βηρὲν κόλπῳ δεξάμενος θαλάμων περικλιάτων,

ρίμῳ παρὲρ κοῖτον ἐκλιπὼν ὄρεας εὐνὰν, μαίρος πλαγκτὸν μαϊόμενος βαλίας ἐλεῖν τέκος,

καὶ τότ' ὠκυπόδας μετέβρωτων, ἄταρ ὅσγε τὸ λάσιον νιφοδόλων ἀν' ὀρέων ἔσσυλας ἄγκυρας.

ταῖσι δὲ δαίμων κλυτὰς ἴσα θεούσι ποσὶ δονέων τὰ πολὺ πλοκα μετρίε μέτρα μολπᾶς.

ΠΕΛΕΚΥΣ.

Ἀνδρούθεα δῶρον ὁ Φωκεύς κρατέρας μῆδοσυνας ἤρα τιῶν Ἀθάνῃ
 τᾶμος ἔπει ταν ἱέραν κῆρι πυρρῶνι πολιν ἠθάλωσεν
 οὐκ ἐναρῆτος γεγάως ἐν προμαχῶσι Ἀχαιῶν
 νυν δ' εἰς Ὀμηρεῖον ἔβα κελευστοί
 τρεῖς μακάρ ὃν συ θυμῶ
 ὁδ' ὀλβος

αἶ πνι

ἰλαος ἀμϗιδερχθης

σαν χάριν ἄγνα πολυβῆλε Παλλὰς

ἀλλ' ἀπο κρανῶν ἰθάραν νᾶμα κομίζε δυσκλής

Δαρδανίδαν χρυσοδαφύς τ' ἐσφυλίζ' ἐκ βεμβλῶν ἀνακτας

ῶπας' Ἐῶσιος πελεκυν τῷ ποκα πυργῶν θεοεικλῶν κἀρερεῖν αἰπός

ΠΕΛΕΚΤΣ.

Ἀνδροθέα δῶρον ὁ Φωκυὺς κρατερᾶς μηδοσύνας ἦρα τίνων Αἰθάνῃ
 ὥπασ' Ἐπειὸς Πέλεκυν, τῷ πόκα πύργων θεοτεύκων κατέρεψεν ἄκωος,

τᾶμος ἔπει τὰν ἱερὰν κηρι πυρίωνι πόλιν ἠθάλωσεν

Δαρδανιδᾶν, χμ·σοδοῦεῖς τ' ἐς τελέλιξ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας,

οὐκ ἐνάμθμις γεγαῶς ἐν προμάχοις Αἰχαιῶν,

ἀλλ' ἀπο κραναῖν ἰθαράν νᾶμα κόμιζε δυσκλής·

νῦν δ' ἐς Ομήρειον ἔβα κέλευθον,

σὰν χάριν, ἀγνὰ πολύβουλε Παλλὰς.

τρεῖς μάκαρ' ὃν σὺ θυμῷ

ἱλαος ἀμειβεσθ' ἔχῃς.

ἔθ' οἴβος

αἰεὶ πνεῖ.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

ΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΟΜΩΝΥΜΩΝ.

I.

Νῦν αἰτεῖς, ὅτε λεωλὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἔελος
ἔρπει, καὶ μηροῖς ὀξὺς ἔπεισι χνόος·
εἶτα λέγεις· ἥδιον ἐμοὶ τόδε. καὶ τις ἂν εἴπῃ
κρείσσονας αὐχμηρὰς ἀσαχύων καλὰμας.

II.

Εἰ πλερά σοι προσέκειτο, καὶ ἐν χερὶ τόξα καὶ ἰοί,
ἐκ ἂν Εὐρώς ἐγράφη Κύπριδος, ἀλλὰ σὺ, παῖ.

III.

Εἰ καθυπερέε λάβοις χρύσεα πλερά, καὶ σὺ ἀπ' ὤμων
τείνοιτ' ἀργυρέων ἰοδόκος Φαρέτη,
καὶ σταίης παρ' Εὐρώτα, Φιλάγλαον ἔμ' μὰ τὸν Γρημῆν,
ἔδ' αὐτὴ Κύπρις γινώσεται ὃν τέτοκεν.

IV.

Αὐτὰ μοι σέθεναι παρὰ δικλίσιν ταῖσδε κρεμαστοὶ
μῖμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
ὡς δακρυοῖς κατέβρεξα, κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐγνώων
ἀλλ' ὅτ' ἀνοιγομένης αὐτὴν ἴδητε θυρῆς,
ῥάξας ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὕετον, ὡς ἂν ἄμεινον
ἢ ξανθὴ γε κόμη δάκρυα ταμὰ πῆν.

V.

Μικρὸς Ἔρως ἐκ μητρὸς ἔτ' εὐθήρατος ἀποπαῖς
 ἔξ οἰκῶν, Οἴσιν, Δάμιδος ἔ πέταμαι.
 ἀλλ' αὐτὸν Οἰλέω τε, καὶ ἀζήλωτα Οἰληθεῖς,
 ἔ πολλοῖς εὐκράς, τῷδ' ἐνὶ προσφύρομαι.

VI.

Οὕτω τοξοφόρων ἐράγιος, ἀλλὰ νεογνὸς
 αὐμὸς Ἔρως παρὰ τὴν Κύπριν ἐπιστρέφεται,
 δέλτον ἔχων χρύσειον· τὰ φιλοκρατέως δὲ Διαύλης
 τσαυλίζει ψυχῆς φίλτρα κατ' Ἀντιγένεας.

VII.

Εὖρεν Ἔρως τι καλὸν, μίξιν καλῶ, ἔχι μάραγδον
 χρυσῶ, ὁ μὴτ' ἀνθεῖ, μῆτε γένοιτ' ἐν ἰσῶ,
 ἔδ' ἐλέφαντ' ἔθειον λευκῶ μέλαν· ἀλλὰ κλέανδρον
 εὐβίοτῳ, πειθῆς ἀνθεα καὶ Φιλίης.

VIII.

Οὐκ εἴμ' ἔδ' ἐτέων δύο κ' εἴκοσι, καὶ κοπιῶ ζῶν.
 ὦ ἥρωτες, τί κακὸν γῆτο; τί με φλέγετε;
 ἦν γὰρ ἐγὼ τι πάδω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἐρῶτες,
 ὡς τοπάρους παίζεσθ' ἄφρονες ἀτραγάλοις.

IX.

Πῖν' Ἀσκληπιάδην· τί τὰ δάκρυα ταῦτα; τί πάχεις;
 ἔ σε μόνον χαλεπὴ Κύπρις ἐλπίσατο,
 ἔδ' ἐπὶ σοι μέγαν κατεβήκατο τόξα καὶ ἰστὴν
 πικρὸς Ἔρως. τί ζῶν ἐν στωδιῇ τιθεσθαι;

πίνωμεν βάκχῃ ζωρὸν πόμα. δάκτυλος αἰώς.
ἡ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;
πίνωμεν γαλερῶς. μετὰ τοι χρόνοι ἔκτετι πελὺν,
χέτλιε, τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα.

X.

Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος. ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῖν
ἦνυσαν αἱ πολλαὶ Νικαγόρην προσώσεις.
καὶ γὰρ ἐδάκρυθεν καὶ ἐνύσασε, καὶ τι κατηφὲς
ἔβλεπε, χῶ σφιγχθεῖς ἔκ' ἔμενε σέφανος.

XI.

Πρόσθε μοι Ἀρχεαῖδης ἐβλίβετο· νῦν δὲ τάλαιναν
ἔδ' ὅσπον παίζων εἰς ἔμ' ἐπιτρέφεται.
ἔδ' ὁ μελιχρὸς Ἑρως αἰεὶ γλυκύς· ἀλλ' ἀνιήσας,
πολλακὸς ἡδίων γίνετ' ἐρῶσι θεός.

XII.

Δόρκιον ἡ Φιλέτηςος ἐπίσπεται, ὡς ἀπαλὸς παῖς,
ἔσθαι πανδήμῃς κύπριδος ὠκὺ βέλος,
ἡμερον ἀστράπτουσα κατ' ὀμματος, ἥς ὑπὲρ ὤμων
ἐν πετάσῳ, γυμνὸν μηρὸν ἔφαινε χλαμύς.

XIII.

Τὲρ' ὅ τι μοι λοιπὸν ψυχῆς, ὅ τι δὴ ποτ', ἰσώλεις,
τῆτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν ἡσυχίην ἄφετε.
εἰ καὶ μὴ, τόξοις μὴ βάλλετέ μί, ἀλλὰ κεραυνοῖς,
καὶ πάντως τέφρην θέσθε με κἀνθρακίην.
ναὶ ναὶ βέλλετ' Ἑρωτες· ἐνεσκληκῶς γὰρ ἀνίαῖς,
εἰ μείζον τῶτων ἔς' ἐτι, βέλομ' ἔχειν.

XIV.

Ω μολόγησ' ἤξεν εἰς νύκτα μοι ἡ παῖδός τοι
 Νικῶ, καὶ σεμνὴν ὥμοσε Θεσμοφόρον·
 κῆχ' ἤκει, Φυλακὴ δὲ παροίχεται. αἶψ' ἐπιόρκειν
 ἤθελε; τὸν λύχρον παῖδες ἀποσβέσσετε.

XV.

Νικαρέτης τὸ Πόσειδ μεμελημένον ἠδὲ πρόσωπον,
 πικρὰ δι' ὑψιλόφων φαινόμενον θυρίδων,
 αἱ χαρσθαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροις ἐμάρνανται,
 κύπρι Φίλη, γλυκερᾷ βλέμματος ἀστερωπαί.

XVI.

Ερμιόνη ποτ' ἐγὼ πύανῃ συνέωαιζον, ἐχέσῃ
 ζωνίον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὦ Παζίη,
 χρύσεια γράμματα ἔχον. διόλυσ' ἐγγέγραπτο· Φίλει με,
 καὶ μὴ λυπηθῆς, ἦν τις ἔχη μ' ἑτέρος.

XVII.

Ηλαμυρὴ μ' ἔτρωσε φιλαίνιον· εἰ δὲ τὸ τραῦμα
 μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύνεται εἰς ὄνυχα.
 οἴχομ', Ερωτες, ὀλωλα, διοίχομαι· εἰς γὰρ ἐταῖραν
 νυσάζων ἐπέβην, ἥδ' ἐβίγον τ' Αἶδα.

XVIII.

Νύξ, σὲ γὰρ, ἐκ ἄλλην μαρτύρομαι, οἶά μ' ὑβρίζει
 Πυθιάς ἢ Νικᾶς, ὅσα Φίλη, ἔξ ἀπατήης.
 κληθεῖς, ἐκ ἀκλήτος ἐλήλυθα. ταῦτά παρθῆσα
 σοὶ μέμψαντ' ἐπ' ἐμοῖς εἰσά ποτε προθύροις.

XIX.

XIX.

Υετὸς ἦν καὶ νύξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι,
οἶνος, καὶ βορέης ψυχρὸς, ἐγὼ δὲ μόνος,
ἀλλ' ὁ καλὸς μόχθος πλέον ἴσχυε, καὶ σὺ γὰρ ἔτιως
ἤλυθες, ἐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσύχασας.
τῇ δὲ τοσῷτ' ἐδόησα βεβρεγμένους ἄχρη τίνος, Ζεῦ;
Ζεῦ φίλε, σίγησον, καὶ αὐτὸς ἐραῖν ἔμαθες.

XX.

Ἡδὺ θέρκε διψῶντι χιῶν ποτὸν, ἡδὺ δὲ ναύταις
ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν ἥέθανον.
ἡδίστον δ' ὅπόταν κρύψῃ μία τὴν Φιλέοντα
χλαίνας, καὶ αἰνεῖται κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

XXI.

Φεῖδῃ παρβενίης· καὶ τί πλέον; ἔ γὰρ εἰς Ἀθην
ἐλθῶσ' εὐρήσεις τὸν Φιλέοντα, κόρη.
ἐν ζωῷσι τὰ τερῶνὰ τὰ κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
ὁσέα καὶ σπαοδιῇ, παρθένε, κεσόμεθα.

XXII.

Αἰ Σάμιαι Βιτῶ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
σοιτᾶν τοῖς αὐτῆς ἐκ ἐθέλῃσι νόμοις
εἰς δ' ἔτερ' αὐτομολῶσιν, ἀ μὴ καλὰ. δεσπότη κύπρις.
μίσει τὰς κοίτης τῆς παρὰ σοὶ Φυγάδας.

XXIII.

Νύξ μακρὴ καὶ χεῖμα, μέσην δ' ἐπὶ Πηλιάδα δύνει,
καὶ γὰρ παρ' προθύροις νύισσομαι ὕμνος.

τρωθεῖς τῆς δολίης Ελένης πόθῳ· ἔ γὰρ ἔρωϊα
 Κύπρις, αἰνιχρὸν δὲ ἐκ πυρὸς ἦκε βέλους.

XXIV.

Τῷ Θαλλῷ Διδύμῃ με συνήρπασεν· ὦ μοι, ἐγὼ δὲ
 τήκομαι, ὡς κηρὸς παρ πυρὶ, κάλλος ὀρῶν.
 εἰ δὲ μέλαινα, τί τῷτο; καὶ ἀνθρακες· ἀλλ' ἂν ἐκείνης
 θάψωμεν, λάμπωσ' ὡς ρόδεαι κάλυκες.

XXV.

Λύχγε, σὲ γὰρ παρεῖσα τρεῖς ὥμοσεν Ἡράκλεια
 ἥξειν, κῆχ' ἥκει· λύχγε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
 τὴν δολίην ἐπαμυνον· ὅταν Φίλον ἔνδον ἔχῃσα
 παίξῃ, ἀποσβέσθεις μηκέτι Φῶς πάρεχε.

XXVI.

Νῖφε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνε,
 πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖε νέϋη.
 ἦν γάρ με κλίνης, τότε παύσομαι· ἦν δέ μ' ἀΦῆς Ζῆν
 καὶ διαθεῖς τῶτων χείρονα, κωμάσομαι.
 ἔλκει γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σὺ θεός, ὃ ποῖε πειοθεῖς,
 Ζεῦ, διὰ χαλκείων χρυσὸς ἔδους θαλάμων.

XXVII.

Τῶν Καρίων ἡμῖν λάβε κωλάδας· ἀλλὰ πόθ' ἥξει,
 καὶ πέντε στεφαίνης, τῶν ροδίνων δ' ἀποπασῇ.
 ἔ Φῆς κέρματ' ἔχων· διολώλαμεν· ἔ τροχιεῖ τις
 τὸν Λατώϊθην; λησὴν, ἔ θεράπωντ' ἔχομεν.
 ἐκ αἰδικεῖς; ἔδεν; Φέρε τὸν λόγον· ἐλθὲ παῖδ' ἔσσε,
 φρύνῃ, τὰς ψήφους· ὦ μεγάλῃ κινάδῃς.

πέντ' ἄλλος δραχμῶν· ἄλλος δὺο . . .
 ὧτα λέγεις. σκόμβροι θεῦ μυκίης χαδόνης.
 αυριον αὐτὰ καλῶς λογιζέμεθα· νῦν δὲ πρὸς Αἴχραν
 τὴν μυρόπωνιν ἰών, πέντε λάβ' ἀργυρέας.
 εἰπὼ δὲ σημείον, βακχῶν ὅτι πέντ' ἐφίλησα
 ἑξῆς, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφειο.

XXVIII.

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντῃ
 γλαυκίσκῃς αἰτεῖ, καὶ δέκα Φυκίδια,
 καὶ κυφαῖς καρίδας (ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός)
 εἴκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαβὼν ἄπειθι.
 καὶ παρὰ Θαυβορίῃ ροδίνῃς ἕξ πρόσλαβε δεσμούς,
 καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

XXIX.

Πομφυρέην μάστιγα, καὶ ἥνια σιγαλόεντα
 Πλατῶνιν εὐίππων ᾄδειεν ἐπὶ προδύρων,
 νικήσασα κέλῃτι φιλαινίδα τὴν πολύχαρμον,
 ἐσπερίων πώλων ἄρτι φρουασσομένων.
 Κύπρι Οἶλη, σὺ δὲ τῇδε πόροις νημερίεα νίκης
 δόξαν, αἰείμνησον τήνδ' ἐπιθεῖσα χάριν.

XXX.

Λυσιδίῃ σοι, Κύπρι, τὸν ἰσπασηῖρα μύωπα,
 χρύσειον εὐκνήμη κέντρον ἔθηκε ποδός,
 ᾧ πολὺ ὕψιον ἵππων ἐγύμνασεν, ἔ ποτε δ' αὐτῆς
 μηρὸς ἐΦοινίχθῃ κῆφα τινασσομένης·
 ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεόδρομος· ἔνεκεν ὅπλων
 σοὶ κατὰ μεσσοπύλης χρύσειον ἐκρέμασι.

XXXI.

Νικήσας τὲς παῖδας, ἔπει καλὰ γράμμαϊ ἔγραψε,
 Κόνναρος ὀγδώκοντ' ἀσφαγάλης ἔλαβε,
 καί μὲ, χάριν Μῆσαις, τὸν κωμικὸν ὦδε Χάρητα
 πρεσβύτην θορύβῳ θήκατο παιδαρίων.

XXXII.

Κύπριδος ἄδ' εἰκὼν· Φέρ' ἰδόμεθα μὴ Βερενίκας.
 διαζώω ποτέρᾳ Φῇ τις ὁμοιότεραν.

XXXIII.

Εἰμὶ Μίθη τὸ γλύμμα σοφῆς χειρὸς, ἐν δ' ἀμεθύσῳ
 γέγλυμμαι· τέχνης δ' ἢ λίθος ἀλλοτρίῃ.
 ἀλλὰ Κλεωπάτρης ἱερὸν κλέαρ· ἐν γὰρ ἀνάσσης
 χειρὶ Θεὸν νήθειν καὶ μεθύσαν ἔδει.

XXXIV.

Αὐταὶ ποιμαίνοντα μεσαμβρινὰ μῆλά σε Μῆσαι
 ἔδρακον ἐν κραναοῖς ἕρπιν, Ησίοδε,
 καί σοι καλλιπότηλον, ἐρυσσάμεναι περὶ πᾶσαι,
 ὥρεξαν δάφνας ἱερὸν ἀκρέμονα,
 δῶκαν δὲ κράνας Ελικωνίδος ἔνθεον ὕδωρ,
 τὸ πλανῆ πῶλε πρόδεν ἐκοψεν ὄνυξ,
 εἰ σὺ κορεσσάμενος, μακάρων γένος, ἔργα τε μολπᾶϊς
 καὶ γένος ἀρχαίων ἔγραφες ἡμιθέων.

XXXV.

Ο γλυκὺς Ἡρίνης ἔτος πόνος, ἔχι πολὺς μὲν,
 ὥς ἂν παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτους,

ἔκ' εἰχλῶν πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Αἰδᾶς μοι
μὴ ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔχ' ὄνομα;

XXXVI.

Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ ἄνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κόδρου
σεμνοτέρη πασῶν εἰμὶ δι' Ἀντίμαχον.
τίς γὰρ ἐμ' ἐκ ἤεισε; τίς ἐκ ἀνελέξατο Λύδην,
τὸ ζυγὸν Μισσῶν γραμμή καὶ Ἀντιμάχῃ;

XXXVII.

Ὡ παρέρπων, μικρὸν, εἴ τι χαρτὸν, εἰσάκυσσον,
τὰ Βότρυος περισσὰ δῆτα κήδη,
ὅς πρέσβυς ὀγδώκοντ' ἐτῶν τὸν ἐκ νέων ἔβαλψεν,
ἤδη τι τέχνα καὶ σαφὸν λέγοντα.
Οεῦ τὸν τεκόλια, Οεῦ δὲ καί σε, Βότρυος Φίλος παῖ,
ὅσων ἄμοιρος ἡδονῶν ἀπώλου.

XXXVIII.

Ὅ κ' ἰώ μευ πήχεις ἄπεχε τρηχεῖα θάλασσα,
καὶ κύμαινε βόα θ', ἡλίκαι σοι δύναμις·
ἦν δὲ τὸν Εὐμάρεω κατέλῃς τάφον, ἄλλο μὲν ἔδ' ἐν
κρήγυον, εὐρήσεις δ' ὅσ' ἑα καὶ σπωοδίην.

XXXIX.

Ὡ παρ' ἐμὸν σείχων κενὸν ἡρίον, εἰπὼν ὀδίτα,
εἰς Χίον εὐτ' ἂν ἴκη, πατρὶ Μελησαγόρῃ,
ὥς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὐρος
ᾤλεσεν, Εὐίπ' ὅτ' αὐτὸ λέλπειτ' ὄνομα.

Λ Ε Ω Ν Ι Δ Α

Τ Α Ρ Α Ν Τ Ι Ν Ο Υ.

I.

Μηλὼ καὶ Σατύρη ταυνήλικες, Αντιγενεΐδew
 παῖδες, καὶ Μῆσέων εὐκολοὶ ἐργάτιδες·
 Μηλὼ μὲν Μῆσαις Πιμπληΐσι τὲς ταχυχειλεῖς
 αὐλὰς, καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδόκην·
 ἡ Φίλεως Σατύρη δὲ τὸν ἑσπερον οἰνοποτήρων
 σύγκωμον, κηρῶ τευξαμένη, δόνακα,
 ἡδὺν συρικλῆρα, σὺν ᾧ πανεπώρΦιος ἡᾶ
 ἡγάσεν, αὐλείοις ἐγκρατέσσα θυραῖς.

II.

Εὐθύσανον ζώνην ται ὁμῶ καὶ τόνδε κύπασσιν
 Ατθίς παρθενίω, θῆκεν ὑπερθε θυρῶν,
 ἐκ τόκx, ᾧ Λητώα, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν
 ζῶν ἅπ' ὠδίνων λύσας τῆσδε βρέΦος.

III.

Εκ τόκx, Εἰλήθια, πικρὰν ὠδήνα Ουγῆσα
 Αμβροσίη, κλειῶν θῆκατό σοι πρὸ ποδῶν
 θέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐν ᾧ δεκάτῳ ἐπὶ μηνὶ
 δισσὸν ἀπὸ ζώνης κύμ' ἐλόχευσε τέκνων.

IV.

Τέκνονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχῃ, αἷ τε χαρὰ κλαί
 ῥῖναι, καὶ κάλων οἱ ταχίνοι τορέες,
 θάβμαι καὶ μιλτέια, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλῆγες
 σφῦραι, καὶ μίλτῳ Φυρόμενοι κανόνες,
 αἰ τ' αἰρίδες, ξυστῆρ τε, καὶ ἐς τελεωμένους ἔστος
 ἐμβριθῆς, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς,
 τρύπανά τ' εὐδίνητα, καὶ ὠκύνετ' αἰ τέρετρα,
 καὶ γόμφων ἔτοι τοὺς πίσυρες τορέες,
 ἀμφίζεν τε σκέπαρον· ἃ δὴ χαμῖεργῳ Αἰάνα
 ἀνὴρ ἐκ τέχνας θήκατο παυόμενος.

V.

Τὸν ἀργυρεῖν Ερωτα, καὶ περισφύρον
 πέζαν, τὸ πορφυρεῖν τε λεοσείδος κόμης
 ἔλιγμα, καὶ μηλεῖχον ὑαλόχουσα,
 τὸ χάλκεόν τ' ἔσσωπον, ἡδὲ τὸν πλατὺν
 τριχῶν σαγηνευτῆρα, πύξιον κλίενα,
 ὧν ἠβελεν τυχεῖσα, Κτησία Κύπρι,
 ἐν σαῖς τίθησι Καλλίνκεια πασάσι.

VI.

Τὸν μόνιον καὶ ἑπαυλα βοῶν καὶ βώτορας ἀνδρας
 σινόμενον, κλαγγάν τ' ἐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
 Εὐάλκης ὁ Κρής ἐπινοκτία μῆλα νομεύων
 πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασε πίτυος.

VII.

Δίνδυμα καὶ φρυγίης πυρκαϊέος ἀμφιπολεῦσα
 πρῶνας, τὴν μικρὴν, μήτερ, Αἰρισθίην,

κέρην Σειλήνης, παμπότνια, κείς ὑμέναιον,
 κείς γάμον ἀδρύναις, πείρατα κηροσύνας,
 αἰνέ' ὧν σοι καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμῶν
 παρθενικὴν ἐτίναξ ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

VIII.

Αἱ Λυκομήδους παῖδες, Αθηνῶ, καὶ Μελίτεια,
 καὶ Φιντώ, Γληνίς θ', αἱ Φιλοεργόταται,
 ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια τὸν τε πρόσεργον
 ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κριναμένην
 κερκίδα, τὰν ἰσῶν μολπατίδα, καὶ τὰ τροχαῖα
 πανία, κέργασας τέσδε περιρράγας,
 καὶ σπάθας ἐμβριθεῖς, πολυέργας, τηδε πενιχραὶ
 ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

IX.

Αὐτονόμα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ Φιλομήδεια
 καὶ Νικῆς Κρηῖσαι τρεῖς, ξένη, θυγατέρες·
 αἱ μὲν τὸν μίτοεργον αἰεδίνητον ἄτρακτον,
 αἱ δὲ τὸν ὀρϕνίταν εἰροκόμον τάλαρον,
 αἱ δ' ἅμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἰσῶν
 κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας Φύλακα,
 δῶρον Αθαναΐας Πιτανάτιδι τῷδ' ἐνὶ ναῶ
 θῆκαν, Αθαναΐας παυσάμεναι καμάτων.
 ὧν χέρας αἱ σὺ, Αθαΐα, ἐπιπλήσας, ἐσσωπίσω
 θεῖης δ' εὐσιπύης ἐξ ὀλιγησιπυῶν.

X.

Οσκήπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πῆγνια Κύπρι,
 ἄγκεται κυνικῆ σκυῖλα Πασωχάρους,

ὕμνωι· ἔρυπώεσσα, πολυρήτοίό τε πήρας
 λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης·
 σοὶ δὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἡνίκα πρέσβυν
 ἤγρευεν, σεωτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

XI.

Πήρην, καὶ δέψητον ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
 σέρφος, καὶ βάκλῃρον τῆτο τὸ λοιπώρινον,
 ὀλπῶν τ' ἀσλέγγῃσον, ἀχάλκωτόν τε κυνῆχον,
 καὶ πῖλον κεφαλαῖς ἐχ' ὁσίας σκέπτανον
 ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
 σκῦλα Πωσυχάρους λιμὸς ἀπεκρέμασεν.

XII.

Ἀσεμφῇ ποδάγρην, καὶ δ' ἄνακας αἰθυκτῆρας,
 καὶ λῖνα, καὶ γυρὸν τῆτο λαγωοβόλον,
 ἰοδόκην, καὶ τῆτον ἐπ' ὀρυγι τέτρανθέντα
 αὐλόν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκεῖς ἀμφιβόλον
 Ἑρμείῃ Σώσιπῶπος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸν πλῆν
 ἥβης, ἐκ γήρως δ' ἀδρανὴν δέδεται.

XIII.

Λαφροίη, ἐκ πενίης ταύτην χάριν, ἔκ τε πινέσειω
 κῆξ ὀλιγησιπῶύω δέξο Λεωνίδεω,
 ψαισά τε πτήντα καὶ εὐθήσαιρον ἐλαΐαν,
 καὶ τῆτο χλωρὸν σῦκον ἀποκραδίον,
 κεύθοις σαφυλῆς ἔχ' ἀποσπᾶδα πενιάρραγον,
 πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑπασπυθμίδιον.
 ἦν δ' ἐμέ γ', ὥς ἐκ νεότητος ἀνειρύσω, ὧδε καὶ ἐχθραῖς
 ἐκ πενίης ῥύσῃ, δέξο χιμαιροθύτην.

XIV.

Λαβροσύνα τάδε δῶρα, φιλευλείχῳ τε λαφυγμῷ
 θήκατο Δηισὸς Δωριέως κεφαλᾷ,
 τῷς Λαρισσαίῳς κυογάτορας ἐψητῆρας,
 καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῇ κύλικα,
 καὶ τὰν εὐχάλλκωτον εὐγναμπῶλον τε κρεάγραν,
 καὶ κνήσιν, καὶ τὰν ἐτνοδόπον τορύναν.
 Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακῶ κακὰ δωρητῆρος
 δεξαμένα, νεύσαις μὴ ποκα σωφροσύναν.

XV.

Αμάτηρ ζῶν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ,
 βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.
 Βάκχε, σὺ δ' ὤψωής τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
 ῥωπικόν, αἰ λυτὰ ταῦτα φέροις πενίᾳ.

XVI.

Υλοφόρος τόδ' ἄγαλμα, ὁδοιπόρε, Μικκαλίῳνος·
 ἀλλ' ἴδε τόνδ' Ἑρμῆ, κρήγυον ὕλοφθρον,
 οἷς ἀπ' οἰζυρῆς ἠπίσσωτο δωροδοκῆσαι
 ἐργασίης· αἰὲν δ' ὧ γαβός ἐς' ἀγαβός.

XVII.

Εὐάγρει λαγόθηρα, καὶ εἰ πετεηνὰ διώκων
 ἰξευτῆς ἤκεις τῷ ὑπὸ δισσὸν ὄρος,
 καί μὲ τὸν ὕληωρὸν ἀπὸ κρημνοῦ βόασον
 Πᾶνα· συναγρεύσω καὶ κυσὶ καὶ καλάμοις.

XVIII.

Γλευκοπόταις Σατύροισι, καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
 Ἡρώναξ πρώτης δράγματα Φυταλῆς,
 τρισσῶν οἶνοπέδων τρισσῶς ἐρώσατο τέσδε,
 ἐμπλήσας οἶνον πρωτοχύτοιο, κάδους
 ὧν ἡμεῖς σπαείσαντες, ὅσον θέρμις, οἶνοπι Βάκχῳ
 καὶ Σατύροις, Σατύρων πλείονα πτόμεθα.

XIX.

Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν ὄμαιμοι,
 ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης.
 ὅς μὲν ἀπὸ πτηνῶν, Πίγρης τάδε· ταῦτα δὲ Δᾶμις,
 τετραπόδων· Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος, εἰναλίων.
 ἀνθ' ὧν τῶ μὲν πέμπω δι' ἥερος εὐτοχον ἄγρην
 τῷ δὲ, διὰ δρυμῶν· τῷ δὲ, δι' ἡϊόνων.

XX.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς
 καὶ σπιθάμης ἕλης Βίττιον εἰργάσατο·
 θάτερα δ' Ἀντιάειρα προσήρμοσε· τὸν δὲ μεταξὺ
 Μαϊάνδρον καὶ τὰς παρθενικάς, Βιττή.
 κερᾶν καλλιῆσι Διὸς, Ἀρτεμι, τέτο τὸ νῆμα
 πρὸς ψυχῆς θείης, ἣν τριπλόνητον ἔριν.

XXI.

Τὸς θυρεὺς ὁ Μολοσσὸς Ἰτωνίδι δῶρον Αθάνα
 Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασε Γαλατῶν,
 πάντα τὸν Ἀντιγόναν καθελὼν στρατόν· ἔμμεσα θαιῦμα·
 αἰχμηταὶ καὶ νῦν, καὶ πάρος Αἰακίδαί.

XXII.

Αΐδε ποτ' Ασίδα γαῖαν ἐπ' ὀρήσαν πολύχρυσον,
αἶδε καὶ Ἑλλάδι τὰν δαλοσύνην ἐπαρον·
νῦν δὲ Διὸς ναῶ ποτὶ κίονας ὀρφανὰ κείται,
ταῖς μεγαλαυχίῃσι σκῦλα Μακεδονίας.

XXIII.

Οκτώ τοι θυρεῖς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντῆς
θώμης, τόσσας θ' αἰμαλέας ὑποῖδας,
ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν Κορυφασία ἔντε' Αθάνᾳ
Ἀγνων Οἰανθεὺς θῆχ' ὁ βιαιομάχης.

XXIV.

Οἶδ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἶδε χαλινὸι
σοιχηδόν, ξεσαί τ' ἀμΦίβολοι κάμακες
δέδμηται, ποθέεσαι ὁμῶς ἴππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι· τῆς δ' ὁ μέλας ἀμφέχανεν θάνατος.

XXV.

Εὐκαμπῆς ἄγκιστρον, καὶ δέματα δαλιχόεντα,
χωρμίνῃ, καὶ τὰς ἰχθυόεσσιν σπυρίδας,
καὶ τῆτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα
κῦρτον, ἀλιπλάγκτων ἄρμενα δικτυόλων,
τρηχύν τε τριόδοντα, Ποσειδάωνιον ἔγχος,
καὶ τῆς ἐξ ἀκάτων διχθαδίδος ἐρετμῆς
ὁ γριπνεὺς Διόφαντος ἀνάκτορι θήκατο τέχνης,
ὡς θέμις, ἀρχαίης λείψανα τεχνουσύνης,

XXVI.

Ἀμφοτέραις παρ' ὁδοῖσι Φύλαξ ἔστηκα Πρίητος
 ἰθυτενὲς μηρῶν ὀρθιάσας ῥόπαλον.
 εἶσατο γὰρ πισὸν με Θεόκριτος. ἀλλ' ἀποτηλῆ
 Φῶρ ἴθι, μὴ κλαύσης τὴν Φλέβα δεξάμενος.

XXVII.

Τᾶν αἰγᾶν ὁ νομεὺς Μόριχος τὸν ἐπίσκοπον Ερμᾶν
 ἔσχε' αἰτωλίων εὐδόκιμον Φύλακα.
 ἀλλὰ μοι αἶτ' ἀν' ὄρη χλωρᾶς κεκορεσμένοι ὕλας,
 τῶν ἀρπακλήρων μὴ τι μέλεσθε λύκων.

XXVIII.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τᾷ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπτῇ,
 καὶ τέλανόν, νώτῳ καμπτόμενον, πρίονα,
 καὶ πέλεκυν, ρυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγῆς
 τρύπανον, ἐκ τέχνης ἀνθετο παυσάμενος.

XXIX.

Ὡ τάνδε σείχοντες ἀταρπιτὸν, αἵτε ποτ' ἀγορᾶς
 δαμόβεν, αἵτ' ἀπ' ἀγρῶν νεῖσθε ποτ' ἀκρόπολιν,
 ἄμμες ὅρων Φύλακες, δισσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν, Ερμᾶς,
 οἷον ὄρης μ', ἔτος δ' ἄτερος, Ηρακλῆς.
 ἄμφω μὲν θνατοῖς εὐάκοι, ἀλλὰ ποθ' αὐτοὺς
 αἶψ' ὡμὰς παραβῆς ἀχράδας, ἐγκεκλιμένῃ
 ναὶ μὰν ὥσαύτως τῶς βότρουας, αἵτε πέλονται
 ὠρῆμοι, αἵτε χύδαυ ὀμφακες, εὐτρέπικεν.
 μισέω τὰν μετοχάν, ἔσθ' ἥδομαι· ἀλλ' ὁ φέρων τι,
 ἄμφω, μὴ κοινᾷ, τοῖς δυσὶ παρτιθέτω,

καὶ λεγέτω· τῇ τῆθ', Ἡράκλεες· ἄλλο τὸ τῆτο.
 Ερμᾶ· καὶ λύοι τὰν ἔριν ἀμφοτέρων.

XXX.

Ἀγρονόμῳ τάδε Πανί, καὶ εὐασῆρι Λυαίῳ
 πρέσβυς, καὶ Νύμφαις Ἀρκὰς ἔθηκε Βίτων.
 Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαιήτορα ματρὸς,
 κισσῷ δὲ βοομῖῳ κλῶνα πολυπλανέος,
 Νύμφαις δὲ σκιερῶς εὐποίκιον ἄνθος ὀπώρας,
 Σύλλα τε πεπταμένων αἱματόεσσι ῥόδων.
 ἀνθ' ὧν εὐδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
 αὖξετε· Πάν, γλαγερόν· Βάκχε, πολυστάφυλον.

XXXI.

Ὅ Κιῆς Θηρίμαχος τὰ λαγωῦλα Πανὶ Λυκαίῳ
 ταῦτα πρὸς Ἀκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.
 ἀλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δῶρων χάριν, ἀγρότα δαῖμον,
 χεῖρα κατήνυς τοξότιν ἐν πολέμῳ,
 ἐν τε συναίνεις ἰσι παρίσασο, δεξιτέρῃ σῇ
 πρῶτα δῶρας ἄγρης δῶρα κατ' ἀντιπάλων.

XXXII.

Τὰν ἔλαστον Κλέελως ὑπὸ κναμοῖσι λοχήσας,
 ἔκτανε Μαιαίδου παρ' τριέλικλον ὕδωρ,
 Θηκίῳ σαυρωτήρι· τὰ δὲ ὀκτάεριζα μετώπων
 Θράγμαθ' ὑπὲρ κρاناὴν ἄλλος ἔπαψε πίτυν.

XXXIII.

Εὐθημόν τοι σφᾶϊραν, εὐκρόταλόν τε φιλοκλῆς
 Ερμείῃ ταύτην πυξινέην πλατάγην,

ἄσφαγάλας θ' οἷς πέλλ' ἐπεμήγατο, καὶ τὸν ἐλκτὸν
ρόμβον, κρησύνῃς παίγνι' ἀνεκρέμασεν.

XXXIV.

Τὸ χιμῖαιροδάτα Τελέσων αἰγώνυχι Πανὶ
τὸ σκύλος ἀγρείης τείνε κατὰ πλάϊάνῃ,
καὶ τὰν ραιβόκρανον εὐσφρόθυγα κομύναν,
ἃ πάρος αἰμωπαῖς ἐσφύελλε λύκος,
γαυλὸς τε γλαυκωπήγας, ἀγωγυλὸν τε κυναῖχαν,
καὶ τῶν ευρύνων λαίμοπεδον σκυλαίκων.

XXXV.

Αὔλια, καὶ Νυμφῶν ιερὸν πάγος, αἱ θ' ὑπὸ τέτρῃ
πίδακες, ἥ θ' ὑδάσιν γειτονέσσα πίτυς,
καὶ σὺ τετράγλωχιν, μέλοσσός, Μαιαῖός ἱμα,
ὅς τε τὸν αἰγιόστην Πᾶν κατέχεις σκοπελον-
ιαιοὶ τὰ ψαῖα, το τε σκύφος ἐμώλεον οἷης
δέξαοθ', Αἰακίδεω δῶμα Νεοπτολέμε.

XXXVI.

Αὐτὰ εὖ αἰμασιαῖσι τὸν ἀγρυπνῶντα Πρηνῶσι
ἔσκησεν λαχάνων Δειομένης φυλάκα.
ἀλλ' ὡς ἐντέταμαι, ὦρ', ἐμβλεπε. τῆτο δ', ἐρωῖας,
τῶν ὀλίγων λαχανων εἰνεκα; τῶν ὀλίγων.

XXXVII.

Πρέσβων Ανακρεῖοντα χύδαν σεσ, λαγμείον οἶνα
θάεο, δινωτῆ σμετῶν ὑπερεῖε λιθῶ,
ὡς ὁ γέρον λήχισιν ἐπ' ὀμμιασιν ὑγρά δέδωκας
ἄχρη καὶ ἀσφαγίαν ἐλκε... ἀμπεχιδαν

Διόσῳ δ' ἄρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
 ὤλεσεν· ἐν δ' ἑτέρας ῥιπνὸν ἄραρε πόδα.
 μέλπει δ' ἡὲ Βάβυλλον ἐφίμερον, ἡὲ Μεγιστέα,
 αἰωρῶν παλάμα τὰν δυσέρωτα χέλυν.
 ἀλλὰ πάτερ Διόνυσε, Φύλασσε μιν· ὃ γὰρ ὅκειεν
 ἐκ Βάκχης πῶπτειν Βακχιακὸν θέρωπα.

XXXVIII.

Ἰδὲ ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ανακρέων
 ὑπεσκέλισαι, καὶ τὸ λῶππος ἔλκεται
 ἐσάχρι γήων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
 ὅμως Συλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν.
 μελισθεῖται δὲ τιν χέλυν διακρέκων
 ἦτοι Βάβυλλον, ἡ καλὸν Μεγιστέα.
 Συλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ.

XXXIX.

Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο περιπλέον ἱλύος ᾧδε
 τῆτο χαρτηθαίης θερμὸν, ὀδίτα, πίης·
 ἀλλὰ μολων μάλα τυτθὸν ὑπὲρ δαμαλήβοιον ἄκραν,
 κείσῃ γε παρ' κείνα ποιμενία πίτυι,
 εὐρίσεις κελαρύζον ἑυκρήνην διὰ πέτρης
 νᾶμα, Βορειαίης ψυχρότερον νιζάδος.

XL.

Θῆσῳιές τὸν Ερωτα μόνον Θεὸν ἐκ Κυθερείης
 ἄζοντ', ἔχ' ἑτέρας γρηπτοῖν ἀπ' ἀρχετύπων,
 ἀλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω Θεόν, ὃν περὶ Φρυγὴν
 θερκόμενος, σφετέρων λυτρὸν ἔδωκε πόθων.

XLI.

Τὰν ἐκφυγῆσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι,
 ἀφρῶ τε μορμύρασαν εὐλεχῇ Κύπριν
 ἰδὼν Ἀπελλῆς, κάλλος ἡμερώτατον,
 ἔγραπτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἐξεμάξατο.
 εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμαν,
 εὖ δ' ὀμμάτων γαλήνους ἐκλάμπει πόθος,
 καὶ μαζός, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιά.
 αὐτὰ δ' Ἀθάνᾱ, καὶ Διὸς συνευνέτις
 φάσκει· ὦ Ζεῦ, λειπόμεδα τῇ κρίσει.

XLII.

Εἰς τὴν Μύρωνος βῆν.

Οὐκ ἔπρασεν με Μύρων, ἐψεύσατο· βοσκομένην δὲ
 ἐξ ἀγέλας ἐλάσας, δῆσε βάσει λιθίνα.

XLIII.

Τοξοβόλον τὸν Ερωτα τίς ἔξεσεν ἐκ λιθανωτῶ,
 τὸν ποτὲ μηδ' αὐτῶ Ζηνὸς ἀποσχόμενον;
 ὅψ' ἐποθ' Ἠφαίσῳ κεῖται σκοπῶς, ὃν καθορᾶσθαι
 ἔπρεπεν ἐκ ἄλλως, ἢ πυρὶ τυφόμενον.

XLIV.

Μὴ μέμψῃ μὴ ἀπώπειρον αἰεὶ θάλλεσαν ὀπώρην
 αἰχράδα, τὴν καρπῶις πάντοτε βριβομένην.
 ὀπώποσα γὰρ κλάδοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει·
 ὀπώποσα δ' ὠμὰ μένει, μητρὶ περικρέματα.

XLV.

Τὸν φιλοπαωρισὴν Δημόκριτον ἦν περ ἐΦεύρης,
 ὠνθρωπῶ, ἄγγελον τῆτο τὸ κῆφον ἔπος,
 ὥς ἡ λευκοόπαυρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἦδη
 κείνῳ συκοφορῶ τὰς ἀπύρους ἀκόλυσ·
 σπαυσάτω, ἔκ ὀχυρὴν γὰρ ἔχω ζάσιν, εἴπωρ ὀπαώρη
 ἀχράνις χρηῖζει δρεῖψαι ἀπ' ἀκρέμονος.

XLVI.

Αὐτοβελὴς καρπὸς ἀποθιμένοναι, ἀλλὰ πεπείρητος
 πάντοτε· μὴ σκληροῖς τύπτει με χειρμαδίοις.
 μηνίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνῃ
 ἔργα· λυκέργειος μὴ λαβέτω σε τύχη.

XLVII.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς ὁ θριγκοῖσιν ἀνάψας
 Ἀρης ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα;
 ἄκλασοι μὲν κῶνοι, ἀναιμάκλοι δὲ γανῶσαι
 ἀσπίδες, ἄκλασοι δ' αἱ κλαδαραὶ κάμακες.
 αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἐρυθαίνομαι, ἐκ δὲ μετώπῃ
 ἰδυῶς πιδύων σῆθος ἐπισηαλάει.
 πασάδα τις τοιοῖσδε, καὶ ἀνδρειῶνα, καὶ αὐτὰν
 κοσμεῖτω, καὶ τὸν νυμφίδιον θάλαμον·
 Ἀρεὺς δ' αἱματόεντα διωξίτω ποιο λάφυρα
 νηὸν κοσμοίη· τοῖς γὰρ ἀρεσκόμεθα.

XLVIII.

Τὴν μικρὴν με λέγῃσι, καὶ ἔκ ἴσα πῶντο πορεύσας
 ναυσι διυδύνειν ἄτρομον εὐπλοίην·

ἐκ ἀπόφημι δ' ἐγώ. βραχὺ μὲν σκάφος· ἀλλὰ θαλάσση
 πᾶν ἴσον· ἔμπερων ἢ κρίσις, ἀλλὰ τύχης.
 ἔσω πηδαλίοις ἐτέρῃ πλέον· ἄλλο γὰρ ἄλλη
 θάσος· ἐγὼ δ' εἴην δαίμοσι σωζομένη.

XLIX.

Ἄσπρα μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης
 ἄξονα δινήσας ἔμπτυρος ἡέλιος·
 ὕμνοπόλεις δ' ἀγγελῶδ' ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
 λαμπρότατον Μυσῶν φέγγος ἀναρχόμενος.

L.

Εἶπε πόκ' Εὐρώτας ποτ' ἂν Κύπριν· ἢ λάβε τεύχη,
 ἢ ἔπι τὰς Σωάρας, ἀπόλις ὀπλομανεῖ.
 αἰ δ' ἀπαλὸν γελάσασα, καὶ ἔσομαι αἰὲν ἀτευχὴς·
 εἶπε, καὶ οἰκήσω τὰν Λακεδαιμονίαν.
 χά μὲν Κύπρις ἀνοπλος· ἀναιδέες οἱ δὲ λέγῃσιν
 ἴσσορες, ὥς ἀμῖν χά θεὸς ὀπλοφορεῖ.

LI.

Πυρρὸν τῷτο λέοντος ἀπεφλοιώσατο δέρμα
 Σῶσος ὁ βαπαλίων, δεξιὸν Φονευσάμενος,
 ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόχον,
 ἔσ' ἵκετ' ἐκ μάνδρας αὐτὶς ἐπὶ ξυλόχης.
 μοχρεῖα δ' ἀπέτισεν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος αἶμα,
 βληθεῖς· ἀχθειαν δ' οἶδε βοοκλασίαν.

LII.

Οὐκ ἀδικῶ τὸν Ερῶτα, γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτῇ·
 Κύπριν. βέβλημαι δ' ἐκ δολίης κέραιας,

καὶ πᾶς τεφρᾶμαι· θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
 ἄτρακτον, λωφᾶ δ' ἐδ' ὅσον ἰοβουλῶν.
 χῶ θνητὸς τὸν αἰλιτρὸν ἐσώκει· θνητὸς ὁ δαίμων;
 τίσομαι· ἐκλήμων δ' ἐσσομ' ἀλεξάμενος.

LIII.

Εἰ καὶ σοι πτέρυγες ταχιναὶ περὶ νῶτα τέταται,
 καὶ Σκυθικῶν τόξων ἀκροβολεῖς ἀκίδες,
 Φεύξομ', Ἐρως, ὑπὸ γαῖν σε. τί δὲ πλέον; ἐδὲ γὰρ αὐτὸς
 σὰν ἐφυγε ῥώμαν πανδαμάτωρ Λίδας.

LIV.

Τῆτο τὸ τῆ Κλείτωνος ἐπαύλιον, ἥ τ' ὀλιγάλαξ
 σπαίρεισθαι, λιτὸς δ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεῶν,
 τῆτό τε ῥωπαεῖον ὀλιγοσυλον· ἀλλ' ἐπὶ τῆτοις
 Κλείτων ὀγδῶκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

LV.

Μὴ Φθείρευ, ὠνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἔλκων,
 ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὺν ἀλινδόμενος,
 μὴ Φθείρευ. κενεή σε περισέΐαιτο καλιή,
 ἣν θάλλωσι μικρὸν πῦρ ἀνακαίόμενον,
 εἰ καὶ σοι λιτή γε καὶ ἐκ εὐάλφίτος εἴη
 φύση ἐνὶ γρῶνι μασσομένη παλάμαις,
 εἰ καὶ σοι γλήχων, ἥ καὶ θυμόν, ἥ καὶ ὁ πικρὸς
 αἰδυμιγῆς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

LVI.

Εὐμάραστον πρηῶνα καὶ εὐσκάνδικα λελογχῶς
 Ἑρμῇ, καὶ ταύταν, αἶ φίλος, αἰγίβοσιν,

καὶ λαχανηλόγῳ ἔσσο καὶ αἰγίνομῇ προσηνής·
ἔξεις καὶ λαχάνων καὶ γλάγεος μερίδα.

LVII.

Ὅ πλόος ὠραῖος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
ἤδη μέμψλῳκεν, χῶ χαρίεις Ζέφυρος·
λοιμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σεσίγηκεν δὲ θάλασσα
κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
ἀγκύρας ἀνέλοιο· καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
ναυίλιε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφείς ὀθόνην.
ταῦθ' ὁ Πρίτωος ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ὁ λιμενίτας,
ὠνθρῶφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

LVIII.

Πέτρης ἐκ δισσηῆς ψυχρὸν καταπαάλμενον ὕδωρ,
χαίροις, καὶ Νυμφέων ποιμενικὰ ξόανα,
τέτραι τε κρηνέων, καὶ ἐν ὕδατι κόσμια ταῦτα
ὑμέων, ᾧ κῆραι, μηρία τεγγόμεναι,
χαίρετ'. Αἰτισκλέης δέ σ', ὁδοιπώρε, ὥππερ ἀπαῶσα
διψᾶν βαλνόμενος, τῷτο δίδωμι κέραις.

LIX.

Αἰδεῶ λυπηρὲ διηκόνε, τῷτ' Αἰχέρονιος
ὕδωρ ὅς πλώεις πορθμίδι κυανέη,
δέξαι μ', εἰ καὶ σοι μέγα βοῖβεται ὀκρυδέσσα
βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
ὅλπη μοι καὶ πῆρα ἐφόλκια, καὶ τὸ παλαιὸν
ἔσθος, χῶ φθιμένους ναυσολέων ὀβολός.
πανθ' ὅσα κῆν ζωῆς ἐπεπαάμεθα, ταῦτα παρ' Αἰδαν
ἐρχομ' ἔχων· λείπῳ δ' ἐδὲν ὑπ' ἡελίῳ.

LX.

Ὅ μόνον ὑψηλοῖς ὑπὸ δένδροισιν οἶδα καθίζων
 αἰεδεῖν, ζαβερεῖ καύματι θαλαπόμενος,
 προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν αἰοδός,
 θηλείης ἐρσης ικμάδα γευόμενος·
 ἀλλὰ καὶ εὐπώληκος Αθηναίης ἐπὶ δευρὶ
 τὸν τέτιγ' ὄψει μ', ὦ νερ' ἐφεζόμενον.
 ὅσον γὰρ Μῆσαις ἐστέργμεθα, τόσον Αθήνη
 ἐξ ἡμέων· ἡ γὰρ παρθένος αὐλοθερεῖ.

LXI.

Ἰξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἐν ποτ' αἰωῇ
 οἴνης τὰς ἀπαλὰς πάλιας ἔδαιψε κλάδης.
 τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κείρε, κάκιζε,
 γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον·
 ῥίζα γὰρ ἔμπεδος ἔσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει,
 ὅσον ἐπισπῶεῖσαί σοι, τράγε, θυομένω.

LXII.

Ὀλκάδα πῦρ μ' ἀνέφλεξε, τόσῃν ἄλα μετήσασαν,
 ἐν χθονὶ, τῇ πεύκας εἰς ἐμὲ κειραμένη,
 ἣν πέλαγος διέσωσεν ἐπ' ἡόνος· ἀλλὰ θαλάσσης
 τὴν ἐμὲ γειναμένην εὖρον ἀπιστοτέρην.

LXIII.

Εὐθυμος ὦν ἔρессε τὴν ἐπ' Αἰδὸς
 αἰταρῶν ἔρων· ἔ γάρ ἐσι δύσχατος,
 ἔδ' ἐσκαληνός, ἔδενός πλέως πλάνης,
 ἰθὺια δὴ μάλισα, καὶ καλακλινῆς
 ἀφαστα, κήκμεμυκότεν ὁδεύεται.

LXIV.

Εὐθλὸς Αριστοκράτης, ὅτ' ἀπέπαλεν εἰς Αχέροντα,
 εἴτω' ὀλιγοχροονίης ἀψάμενος κεθαλῆς,
 παίδων τις μνήσαιο, καὶ ἐδνώσαιο γυναῖκα,
 εἰ καὶ μιν δάκνει δυσβίωτος πενίη.
 ζῶν γυλώσαιο κακὸν δ' ἄσυλος ιδέσθαι
 οἶκος· ὃ δ' αὖ λῶτός τ' ἀνέρος ἐχαρεῶν
 εὐκίων Φαίνοιο, καὶ ἐν πολυκαεῖ ὄγκῳ
 ἐντῇ, αὐγάζων θαλὸν ἐπεχάριον.
 ἦδ' Αριστοκράτης τὸ κρήγυον ἀλλὰ γυναικῶν,
 ὠνήμεναι, ἥχθαιμε τὴν αὐτοφροσύνην.

LXV.

Εἰ καὶ μικρὸς ιδεῖν καὶ ἐπαχθῆμις, ὧ παροδίτα,
 λαῶας ὃ τυμβίτης ἄμμιν ἐπωκρέμαται,
 αἰνοίης, ὠνήρωπε, φιλαινίδα· τὴν γὰρ αἰοιδὸν
 ἀκρίδα, τὴν εὔσαν τῶπρ' ἀκανθοβάτιν,
 δισσὰς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμίτιν,
 καὶ θέτ' ἐὼ ὑπνιδίῳ χηραμένη πατάγω·
 καί μ' ἐδὲ θυμένην ἀπανήγατο· τῆτο δ' ἐφ' ἡμῖν
 τῆλίγον ὠρθωσε σᾶμα πολυτροφίης.

LXVI.

Μνήμην Εὐβέλοιο σαόφρονος, ὧ παριόντες,
 πίνωμεν· κοινὸς πᾶσι λιμὴν Αἰδῆς.

LXVII.

Τίς ποτ' ἄρ', ἢ τίνας ἄρα παρὰ τρίβον ὁσέα ταῦτα,
 τλήμον, ἐν ἡμιΦαεῖ λάρνακι γυμνὰ μένει;

μνήμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν, ἀμαξεύοντος ὁδῖται,
 ἄξονι καὶ τροχιῇ λιτὰ παραῖεταί·
 ἦδη σὺ καὶ πλευρὰ παρατρίψουσιν ἄμαξι,
 χέτλιε, σοὶ δὲ πόδες πόδι ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

LXVIII.

Εἰς ἀννύμενους τῶν τῶν ἐν ὁδῷ κείμενον καὶ παρὰ τῶν
 ὁδῶν κατὰπατόμενον.

Ἦδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὄσευν,
 ἁρμονίη τ', ὦ νερ, πλώξ ἐπικεκλιμένη·
 ἦδη καὶ σκώληκες ὑπὲρ σοῦ ἀυγάζονται
 ἡμετέρης. τί πλέον γῆν ἐπιεινύμεθα;
 ἦ γὰρ τὴν ἔσω πάρος ἀτραπὸν ἐτμήξαντο
 ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νεισσόμενοι κεφαλῆς.
 ἀλλὰ πρὸς ἐργαίων, Αἰδωνέος, Ερμεία τε,
 καὶ Νυκλὸς, ταύτης ἐκλὸς ἵτ' ἀτραπιτῶ.

LXIX.

Ἀὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθες, ἔνομα κείνης
 δηλῶσα· Κρήθων δὲ ἐν χθονίοις σποδιά.
 ὁ πρὶν καὶ Γύγη παρισευμένος ὄλβον, ὁ τοπρὶν
 Βεπάμων, ὁ πρὶν πλῆσιος αἰπολίοις,
 ὁ πρὶν... τί πλείω μυθεύμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,
 Φεῦ, τόσσης γαίης ὅσον ἔχει μόριον.

LXX.

Μυρίος ἦν, ἄνθρωπε, χρόνος προτῶ, ἄχρι πρὸς ἡῶ
 ἦλθες, χῶ λοιπὸς μυρίος εἰς Αἶδην.
 τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσον
 σιγμῇ, καὶ σιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;

μικρὴ σεῦ ζωὴ τεθλιμμένη· ἔδὲ γὰρ αὐτὴ
ἦδ' ἐί, ἀλλ' ἐχθρῶν συγνοτέρῃ θανάτῃ.
χειμέριον ζωὴν ὑπαλεύεο, νεῖο δ' ἐς ὄρμον
ὥς καὶ γὰρ Φεΐδων ὁ Κρίτῃ, εἰς Αἶδην.

LXXI.

Τίς, τίνος ἦσα, γύναι, Παρίην ὑπὸ κίονα κεῖσαι;
ἘΠρηξὼ Καλλιτέλεις. ἅ καὶ ποδαπῇ; ἘΣαμίη.
ἅ τίς δέ σε καὶ κηρείξε; ἘΘεόκριτος, ὃ με γονῆς
ἐξέδοσαν. ἅ Θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; Ἐἐκ τοκεῖς.
ἅ εὔσα πόσων ἐτέων; Ἐδύο κείκοσιν. ἅ ἦ ῥά γ' ἄτεκνος;
Ἐἔκ. ἀλλὰ τριετὴ Καλλιτέλῃ ἐλπιῶν.
ἅ ζῶσι σοι κεινός γε, καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἰκοίτο.
Ἐκαὶ σοί, ξείνῃ, πόροι πάντα Τύχῃ τὰ καλὰ.

LXXII.

Πραταλίδα τὸ μνᾶμα Λυκασίῳ, ἄκρον ἐρώτων
εἰδότης, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοςασίας,
ἄκρα χοροῖτυπῆς, Χθόνιοι - - - - -
τῆτον Κρηταιεῖς Κρῆτα παρωκίσσατε.

LXXIII.

Πραταλίδα παιδεῖον Εὐρώς πόθον, Ἀρῆμις ἄγχαν,
Μεῖσα χορὰς, Ἀρης ἐγγυάλιξε μάχαν.
πῶς ἔκ εὐαίων ὁ Λυκάσιος, ὃς καὶ ἐρωτὶ
ἄρχε, καὶ ἐν μολῳᾷ, καὶ δορὶ καὶ σάλικῃ.

LXXIV.

Ηχέεσσα θάλασσα, τί τὸν Τιμάρους ἔτως
πλώνοντ' ἐ πολλῇ νηὶ Τελευταγόρῃν,
Ρ ς.

ἄγρια χειμήνασα, καλεπρηνώσαο πόντῳ
 σὺν φόρτῳ, λάβρον κῦμ' ἐπιχευαμένη·
 χῶ μὲν πρὸ καυῆξι καὶ ἰχθυόοις λαοιδέσσι
 τεβρήνητ' ἄπνευς εὐρεῖ ἐν αἰγιαλῷ·
 Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνῃ κεκλαυμένη αἰθρῶν
 τύμβον, δακρύει παῖδας Τελευταγόρη.

LXXV.

Ξεῖνε, Συρακόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεσσι Οὐρανῷ,
 χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκλὸς ἰοῖς·
 καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῷτον ἔχω μόρον, ἀντὶ δὲ γαίης
 πατρίδος, ὀθνεῖν κεῖμαι ἐφ' ἐσσημένους.

LXXVI.

Μήτε μακρῇ θαρσέων ναυτίλλεο, μήτε βαθεῖν
 νηὶ κρατεῖ παντὸς δόρατος εἰς ἄνεμος.
 ὥλεσε καὶ Πρόμαχον πνοιή μίᾳ, κῦμα δὲ ναύτας
 ἀβρόον εἰς πολὴν ἐσυθέλιξεν ἄλα.
 ἔμην οἱ δαίμων πάντῃ κακός· ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
 πατρίδι καὶ τύμβῳ καὶ κτερέων ἔλαχε
 κηδεμόνων ἐν χερσίν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα
 νεκρὸν πεπρωμένοις θῆκεν ἐπ' αἰγιαλοῖς.

LXXVII.

Τέλλῃνος ὅδε τύμβος· ἔχω δ' ὑπὸ βώλει πρέσβυν
 τῆνον, τὸν πρῶτον γνόντα γελοιομελεῖν.

LXXVIII.

Ἐσπέρειον κ' ἡῶν ἀπώτατο πολλάκις ὑπὸν
 ἢ γρηὺς πενίην Πλατθὶς ἀμυνομένη·

καί τι πρὸς ἡλακάτην καὶ τὸν συνέριβον ἄτρακτον
 ἦεισεν, πολὺ γήραος ἄγχι θυρῶν,
 καί τι παρισίδιος δινευμένη ἄχρῃς ἐπ' ἥς
 κῆνον Αθηναίης σὺν Χάρισιν δαλιχόν,
 ἢ ρικνήν, ρικνὴ περὶ γένατος, ἄρκιον ἱστῶ,
 χειρὶ τρυγύλλῃσ' ἡμερόεσσα κρόκην.
 ὀγδωκοῖαέτις δ' Ἀχερέσιον ἠΰγασεν ὕδωρ
 ἢ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθῆς ὕψηαμένη.

LXXIX.

Ἀμπελος ὥς ἤδη κάμακι στήριζομαι αὐτῷ
 σκηπανίῳ καλέει μ' εἰς Αἶδην θάνατος.
 δυσκώθει μὴ Γόργε· τί τοι χαριέστερον, εἰ τρεῖς
 ἢ πίσυρας ποίας θάλψῃ ὑπ' ἡελίῳ;
 ὠδ' εἴπας ἔ κόμπω, ἀπὸ ζῶν ὁ παλαιὸς
 ὥσατο, κείς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

LXXX.

Τὸν χαρίεντ' Αλκμᾶνα, τὸν ὕμνητῆρ' ὕμναιών
 κύκνον, τὸν Μῆσῶν ἄξια μελίσσμενον,
 τύμβος ἔχει, Σπάρτας μεγάλαν χάριν, εἰθ' ὅ γε Λυδὸς
 ἄχθος ἀπορρίψας οἰχεται εἰς Αἶδην.

LXXXI.

Παρθενικὰν νεαροὶδὸν ἐν ὕμνοπόλοισι μέλισσαν
 Ἥριναν, Μῆσῶν ἀνθεα δρεπτομένην
 Αἰδας εἰς ὕμναιον ἀνάρπασεν. ἢ ῥα τόδ' ἔμφρων
 εἴπ' ἐτύμως αἱ παῖς· Βάσκανος ἔσσι Αἶδα.

LXXXII.

Αἰὲ λήϊσαι καὶ ἀλιφθόροι, ἔδ' ἐ δίκαιοι
 Κρηῆτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
 ὥς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν ἔκ' εὐπύονι Φόρτῳ
 Κρηταίης ὥσαν Τιμόλυτον καθ' ἁλός,
 θείλαιον. κήγ' ἄν μὲν ἀλιζώοις λαρίδεσσι
 κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' ἔχ' ὕπο Τιμόλυτος.

LXXXIII.

Τὴν ὀλίγην βῶλον, καὶ τῆτ' ὀλιγήριον, ὦ ἄνερ,
 σῆμα ποτίσθ' ἵνα τλάμονος Αλκιμένους,
 εἰ καὶ πᾶν κέκρυπται ὑπ' ὀξείης παλιέρας
 καὶ βάτῃ, αἷς ποτ' ἐγὼ δήιος Αλκιμένης.

LXXXIV.

Τὶ σοχασώμεθά σε, Πεισίστρατε, χῆον ὀρῶντες
 γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
 ἢ ῥά γε μὴν ὅτι Χίος; εἴοικε γάρ. ἢ ῥ' ὅτι παίχτας
 ἦσθ' ἄ τις, ἔ' λήν δ', ὦ γὰρ, πλειστοβόλος;
 ἢ τὰ μὲν ἔδ' ἐ συνέγυς, ἐν ἀκρότητι δὲ κατέσθης
 Χίῳ; ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγίσσασθαι.

LXXXV.

Ἦρίον, οἷον νυκτὶ καλὰ φθιμένοιο καλύπτεις
 ὅσ' ἔον, οἶνον, γαῖ', ἀμφ' ἔχανες κεφαλὴν;
 ἔ' πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκόμενον Χαρίτεσσι,
 πολλὸν δ' ἐν μνήμῃ πᾶσιν Αριστοκράτῃ
 ἦδ' Αριστοκράτης καὶ μείλιχα δημολογῆσαι,
 στρεβλὴν ἔκ' ὄφρ' ἐν ἑσθλὸς ἐφελκόμενος.

ἤδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρας ἀδρίην
 ἰθῦναι κοινὴν εὐκυλίκην λαλιήν·
 ἤδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσσηνέα
 ἔρδειν. ἄ γαῖ' ἐρατὴ τοῖον ἔχοις ὀβίμενον.

LXXXVI.

Αὐτὰ Τιμόκλει, αὐτὰ φιλῶ, αὐτὰ Αριστώ,
 αὐτὰ Τιμαιβῶ, παῖδες Αρισοδίκης,
 πᾶσαι ὑπ' ὠδίνες περὶ οὐνευμέναι· αἷς ἔπει τῷτο
 σάμα πατὴρ τᾶσας κάτθαν' Αρισοδίκος.

LXXXVII.

Μαρωνὶς ἡ Φίλοινος, ἡ Πίβων σπαοδός,
 ἐνταῦθα κεῖται γυῖς, ἥς ὑπὲρ τάφου
 γνωστὴ πρόκειται πᾶσιν Αττικὴ κύλιξ.
 σένει δὲ καὶ γᾶς νέρθεν, ἔχ' ὑπὲρ τέκνων,
 ἔκ' ἀνδρὸς, ἔς' ἀλέλοιπεν ἐνδεεῖς βίᾳ·
 ἐν δ' ἀντὶ πάντων, ἔνεχ' ἡ κύλιξ κενή.

LXXXVIII.

Εἴη πολιοπώρῳ πλὸς ἔριος· ἦν δ' ἄρ' ἀήτης,
 ὡς ἐμὲ, τοῖς Αἰδέω προσπελάσῃ λιμέσι,
 μεμψέδῳ μὴ λαῖτμα κακός' ἐνον, ἀλλ' ἔο τόλμαν,
 ὅσις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

LXXXIX.

Ναυηγῷ τάφος εἰμὶ Διοκλέος· οἱ δ' ἀνάγονται,
 Φεῦ τόλμης, ἄπ' ἐμῷ πείσματι λυσάμενοι.

XC.

Εύρα με τρηχεῖα καὶ αἰπώεσσα καταίγῃς,
καὶ νύξ, καὶ οὐνοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔβλαιψ' Ωρίωνος· ἀπώλιοτον δὲ βίοιο
κάλλαισχος, λιθυκᾶ μέσσα θέων πελάγευς.
καίγω μὲν πόντῳ διενέμενος, ἰχθύσι κύρμα,
οἰχεῦμαι· ψεύσης δ' ἔτος ἔπεισι λίθος.

XCI.

Θῆρον τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγων ἀπὸ κύρτων
ζῶντα, τὸν αἰδήης πλείονα ηἰξάμενον,
ἰχθυσιληισῆρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
ἔχι πολυσκάλμυ πλώτορα ναυτιλῆς,
ἔμωψης ἔτ' Ἀρκίερος ἀπώλεσεν, ἔτε καταίγῃς
ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·
ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ ρχοινίτιδι, λύχνος ὁποῖα,
τῷ μακρῷ σθεοθίῃ ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
σῆμα δὲ τῷδ' ἔ παῖδες ἐθήρυσαν, ἔδ' ὁμόλεκτες,
ἀλλὰ συνεργατίνης ἰχθυόλων θίασος.

XCII.

Ἀρχαίας ὦ θινὸς ἐπεσηλωμένον ἄχθος,
εἰποῖς ὄντιν' ἔχεις, ἢ τίνος, ἢ ποδαπὸν.
Ἐφίντων Ἑρμιονῆα Βαθυκλέος, ὃν πολὺ κύμα
ᾠλεσεν, Ἀρκίερα λαίλαττι χρησάμενον.

XCIII.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτης ἐπακταῖος καλαμευτῆς
αἶκρος, καὶ κίχλης καὶ σκάρῃ ἰχθυόλους,

καὶ λάβρα πέρκης δελεάρπαγος, ὅσα τε κοίλας
 σήραγγας, πέτρας τ' ἐμβυθίς νέμεται,
 ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἱχθὺς πετρήεσαν
 δακνάζων, ὅλοπν' ἐξ αἰλὸς ἀράμενος,
 ἔφθιτ'· ὀλισθηρὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χειρὸς αἰξάσα
 ὥχετ' ἐπὶ σεινὸν παλλομένη Φάρυγα.
 χῶ μὲν μηρίνθων καὶ δένακος ἀγκίστρων τε
 ἐγγὺς ἀπὸ πνοιῆν ἦκε κυλινδόμενος,
 νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια· τῇ δὲ θανόντος
 γριπώνος γριπῶν ἐξέχωσε τάφον.

XCIV.

Ναυηγὸς γλαυκοῖο Φυγὰν Τρίτωνος ἀπειλὰς
 Ἀνθεὺς, φθιώτην δ' Οὐγεν αἰνόλυκον.
 Πηνεῖδ' παρὰ χεῦμα γὰρ ὤλετο. Φεῦ τάλαν, ὅστις
 Νηρείδων Νύμφας ἔχρε ἀπιστοτέρας.

XCV.

Κῆν γῆ κῆν πόντῳ κεκρούμμεθα· τῆτο περισσὸν
 ἐκ Μοιρέων Θυᾶσις Χαομίδης ἠνυσάμεν.
 ἦ γὰρ ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος εἰς ἄλλα δύνων,
 ἰόνιον θ' ὑγρὸν κῦμα κατερχόμενος,
 τὴν μὲν ἔσωσ'· αὐτὸς δὲ μετὰτρόπος ἐκ βυθῶν ἔρρων.
 ἦδη καὶ ναύταις χεῖρας ὀρεγνύμενος,
 ἐβρώθη· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εὐμεγα κῆτος
 ἦλθεν, ἀπώβρυξε δ' ἄχρῃς ἐπ' ὀμφαλίῃ.
 χῆμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ αἰλὸς ἡμῶν
 ἤρανθ', ἡμισυ δὲ πρίσις ἀπεκλάσατο.
 ἰόνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα θρασίδος, ὦ νερ,
 ἐκρύψαν· πάτρην δ' δ' ἔτι πάλιν ἰκόμεθα.

XCVI.

Τετρηχῆα θάλασσα, τί μ' ἐκ, οἰζυρὰ παθόντα,
 τηλόσ' ἀπὸ ψιλῆς ἑώλυσας ἡόνος,
 ὡς σεῦ μηδ' Αἰδαο κακὴν ἐπωειμένος ἀχλὺν
 Φιλλεύς Ἀμφιμένευσ ἄσπον ἐγειτόνεον;

XCVII.

Ατρέμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ
 πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.
 ἄρτι γὰρ Ἰωπῶνάκλιος ὁ καὶ τοκέων καλῶσαύξας
 ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.
 ἀλλὰ πιρομηθήσαδε· τὰ γὰρ πεπρωμένα κείνῃ
 ῥήματ' αἰ πημαίνειν οἶδε καὶ ἐν Αἰδῇ.

XCVIII.

Ποιμένες, οἱ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰσπολεῖτε,
 αἶγας κενεῖρας ἐμβάλλοντες οἷς,
 κλεισθόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προσηνῇ
 τίνετε, χθονίης εἵνεκα φερσεφόνης.
 βληχθήσαντ' οἷές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμῆν
 πέτρης συρίζοι πρηέα βοσκομέναις,
 εἰαοὶ δὲ πρῶτῳ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης σεφέτω τύμβον ἐμὸν σεφάνῳ,
 καὶ τις ἀπ' εὐάρνοιο καλῶχραῖνοίῳ γάλακτι
 οἷός, ἀμολγαῖον μασὸν ἀναχόμενος,
 κρητῶδ' ὑγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβᾶν καὶ Φθιμένοις χάριτες.

XCIX.

Αδείλ' Αντίκλεις, δειλὴ δ' ἐγὼ ἢ τὸν ἐν ἥβῃς
 ἀκμῇ καὶ μῦνον παῖδα πυρῳασαμένη,
 ἐκτωκαὶδεκέτης ὅς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
 ὀρϋάνιον κλαίω γῆρας ὀδυρομένη.
 βαίην εἰς Αἰδος σκιερὸν δόμον· ἔτε μοι ἡὼς
 ἦδεῖ', ἔτ' ἀκτὶς ὠκέος ἡελίος.
 αἰ δείλ' Αντίκλεις, μεμορημέιε, πείθεος εἴης
 ἰητὴρ, ζῶῃ, ἐκ με κομισσάμενος.

C.

Πολλὸν ἄπ' Ἰταλῆς κεῖμαι χθονὸς, ἐκ τε Τάραντος
 πατρίδος· τὶ το δ' ἐμοὶ πικρότερον θανάτου.
 τοιῶντος πλανίην αἴσις βίος· ἀλλὰ με μῆσαι
 ἐσερξάν, λυγρῶν δ' ἄντι, μελιχρὸν ἔχω.
 ἔιομα δ' ἐκ ἡμυσε Λεωνίδου· αὐτὰ με δῶρα
 κηρύσσει Μεσσήων πάντας ἔπ' ἡελίος.

Ν Ι Κ Ι Ο Υ

Μ Ι Λ Η Σ Ι Ο Υ.

I.

Μαინὰς Εὐναλίη, πολεμαδόκε, θῆρι κράνεια,
τίς νύ σε θῆκε θεᾶ δῶρον ἐγερσιμάχα;
Μήνιος· ἦ γὰρ τῷ παλάμας ἄπο ρίμφα θοῦσσα
ἴβυσ' ἐν προμάχοις δῆιον ἀμπεδίον.

II.

Μέλλον ἄρα συγεράν κα' γώ ποτε δῆμον Ἀρης
ἐκπυρολιπῶσα, χοῦν παρθενίων αἶεν
Ἀρτέμιδος περὶ ναόν, Εὐπίξενος ἔνθα μ' ἔθηκε,
λευκὸν ἔπει κείνη γῆρας ἔτειρε μέλη.

III.

Δαμαρέτας κρήδεμνα, καὶ ὑδατόεσσα καλύπτρη,
Εἰλήθεα, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλᾶς,
ἦ σε μετ' εὐχλωᾶς ἐκαλέσσατο, λευγαλέας σὶ
κῆρας ἀπ' ὠδίνων τῆλε βαλεῖν λοχιῶν.

IV.

Ιζευ ὑπ' αἰγείροισιν, ἔπει κάμεις, ἐνθάδ' ὁδῖτα,
καὶ πῖε θᾶσσον ἰὼν πίδακος ἀμετέρας·
μᾶσαι δὲ κράναν καὶ ἀπόπυροθεν, ἂν ἐπὶ Γίλλω
Σιμὸς ἀποφθιμένῳ παιδί παριδρύεται.

V.

Εἰνοσίφυλλον ὄρος Κυλλήνιον αἰπὺν λελογχῶς,
 τῆσδ' ἔστηκ' ἐρατῆ γυμνασίᾳ μεδέων,
 Ερμῆς· ὧ ἔπι παῖδες ἀμάρατον ἡδὲ ὑάκινθον
 πολλάκι, καὶ θαλερὰς θῆκαν ἰὼν σεφάνης.

VI.

Φρῆρὸς ἐπὶ σμήνεσσι, Περιστράτῃ εἵνεκα, μίμνω
 ἐνθάδε, Μθιναλίαν κλιτὺν ἀποσπορικῶν,
 κλῶπα μελισσάων δεδοκημένους. ἀλλ' ἀλέαδε
 χεῖρα, καὶ ἀγροτέρῃ κῆφον ὄρεγμα ποδός.

VII.

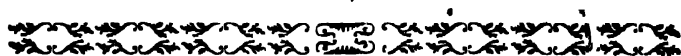
Αἰόλε, ἡμεροθαλὲς ἔαρ Φαίνεσσα, μέλισσα,
 ἔκθα· ἐφ' ὠραίοις ἀνέσι μαινομένας,
 χῶρον ἐφ' ἡδύπνοον πᾶσι μείνας, ἔργα τίθεσσο,
 ὄφρα τεὸς πλήθι κηρωαγῆς θάλαμος.

VIII.

Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπὸ πλάκα κλωνὸς ἐλιχθεῖς
 τέρψομαι, ἀπὸ ραδινῶν ὄβόγον ἰεῖς πτερύγων.
 χεῖρα γὰρ εἰς αἰμαῖαν παιδὸς πέσον, ὅς με λαβραῖως
 μάμψεν, ἐπὶ χλοερῶν ἐζόμενον πετάλων.

IX.

Τὴν κεφαλὴν βάπτων τις ἀπώλισε τὰς τρίχας αὐτάς,
 καὶ θασὺς ὦν λίαν, ὥν ἅπας γέγονε.
 τῆτο βαθεὺς ἐπώησε, τὸ μηκέτι κερὰ τέμνειν
 μήτε κόμην λευκὴν, μήτε μελαινομένην.

ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

I.

Γραῖα, Φίλη θρέψειμα, τι με προσόντες ὑλακίεις,
καὶ χαλεπὰς βάλλεις δις τόσον εἰς οὐτίδας;
παρθενικὴν γὰρ ἄγεις πεικαλλέω, τῆς ἐπιθαίνων
ιχνεσι, τὴν ἰδίην οἶμον ἰδὲ ὥς Φέβουμαι,
εἶδος ἐσαυγάζων μᾶλλον γλυκύ. τίς Φθόνος ὅσσαν,
δύσμορε; καὶ μορῶας ἀβανάτων βλέπωμεν.

II.

Φωσφόρος, ὦ σώτειρ, ἐπὶ Παλλάδος ἴσασι κλήρω,
Ἀρτεμι, καὶ χαρίεν Φῶς ἐν ἀνδρὶ δίδῃ,
αὐτῷ, καὶ γενεῇ τε ποτ' εὐμαρές· ἔ γὰρ ἀΨαυγῶς
ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαιῃα δίκης.
ἄλσος δ', Ἀρτεμι, τῆτο καὶ ἀν' Χαρίτεσσι θεῶσιν
εἷη ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβαλα κῆθα βαλεῖν.

III.

Χαῖρέ μοι, ἄβρ' ἐκύπασσι, τὸν Ομφάλη, ἥ ποτε Λυδῇ
λυσαμένη, Φιλότῃτ' ἦλθεν ἐς Ηρακλέως.
ὄλβιος ἦδα, ἐκύπασσι, καὶ ὥς τότε καὶ πάλιν, ὅς νῦν
χρῦσεον Ἀρτέμιδος τῆτ' ἐπέθευς μέλαθρον.

IV.

Εἰς ἄγαλμα Ἀρτέμιδος.

Ως πρότωι, Ἀρτεμις εἴμι· εἶδ', Ἀρτεμιν αὐτὸς ὁ χαλκεὺς
μανύει Ζηνός, κῆχ' ἐτέρηθ' θύγατρα.

τεκμαίρεται τὸ θράσος τᾶς παρθένου. ἥ γὰρ κεν εἴποις·
πᾶσα χεὶρ ὀλίγον τᾷδε κυναχέσιον.

V.

Τὰν ἦσαν ἐς ἀέθλα πάλας ἥσκησε κραταιᾶς
αἱ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς αἱ γενεαί.
κεῖται δέ σφιν ἀγὼν ἔχων χαλκὸν ἀμφὶ λέβητος,
ἀλλ' ὅστις ζῶαν οἴσεται ἢ θάνατον.
Αὐταῖς δὲ τὸ πῖθμα πρέπει Ἡρακλέα νικᾶν
τὸν Διός. Ἀργείων αἱ πάλας, ἔχοντες Λιθύων.

VI.

Αἱ νόμμοι δύο γρῆες ὁμήλικες ἡμεν, Ἀναξὼ
καὶ Κλεινώ, δίδυμοι παῖδες Ἐπικράτεω·
Κλεινὴ μὲν Χαρίτων ἱερῇ, Δημητρὸς Ἀναξὼ
ἐν ζωῇ πρόπολος· ἐννέα δ' ἡελίων
κυδωνοῖα τέττις ἐπιλείπομεν ἐς τέρψιν ἰκέσθαι
τῆς μοίρης· ἐτέων δ' ἔχοντες Φθόνοιο ἰσοδοίους.
καὶ πόσιος καὶ τέκνου Φιλήσαμεν· αἱ δὲ παλαιαὶ
πρῶτ' ἡμεῖς Αἰδὼν προῖον ἀφικόμεθα.

VII.

Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθιμον ἢ Πολυαῖνα
Σκυλλίης ἀνὰ εὐρείας ἦλθε βοῶσα πύλας,
παῖδα τὸν Ἠγεμάχην τὸν Εὐφείσιον· ἔσθ' ἄρ' ἐκείνη
χῆρη πατρὸς αὐτῆς ἐσθ' ἦλθε δόμους,
δαιμονίῃ τριτάτῃ δὲ κατέφθιτο μηνὶ δυσαίῳ
ἐλπομένη ψυχῆς δύσφρονι τηκεδόνι.
τῆτο δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολύκλαυτον Φιλότῃτος
ἔστηκεν λείη μνάμα παρὰ τριόδῳ.

VIII.

Ελπιδες ἀνθρώπων, ἐλαφραὶ θεαί· ἔ γὰρ ἂν ὥδε
 λέσθον ὁ λυσιμελής ἀμφεκάλυψ' Αἰδῆς,
 ὅς ποτε καὶ βασιλῇι συνέδραμε, καὶ μετ' Εὐώτων.
 χαίρειε κρυφάται δαίμονες ἀθανάτων.
 αὐλοὶ δ' ἄφθεγκ' οἱ καὶ ἀπευθέες, οἱ σ' ἐνέπασσι
 κείδ' , ἔπει ἐκ ὠδᾶς, ἔ χορὸν οἶδ' Ἀχέρων.

IX.

Οὐδὲ λέων ὥς δεινὸς ἐν ἔρσειν, ὥς ὁ Μίκωνος
 υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακέων παλάτῳ.
 εἰ δὲ κάλυμ' ὀλίγον, μὴ μέμφεο· μικρὸς ὁ χῶρος,
 ἀλλ' ἄνδρας πολέμῳ τλήμονας οἶδε φέρειν.

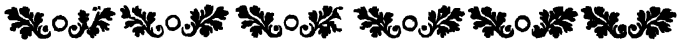
X.

Αὐτόμαλοι δείλῃς ποτὶ τᾶυλιον αἱ βόες ἦλθον
 ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι.
 αἰ αἰ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυὶ τόν μακρὸν εὐδαι
 ὕπνον· ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς ἔρραϊς.

XI.

Τί πλέον εἰς ὠδῖνα πονεῖν ; τί δὲ τέκνα τεκέσθαι ;
 μὴ τέκοι ἢ μέλλει παιδὸς ὀρᾶν θάνατον.
 ἡιθέω γὰρ σῆμα βιάνορι χεύατο μήτηρ·
 ἔπριπτε δ' ἐκ παιδὸς μητέρα τᾶδε τυχεῖν.

Α Ρ Α Τ Ο Υ

I.

Αργεῖος φιλοκλῆς Αργεὶ καλός· αἱ δὲ Κορίνθ
 ῥῆλαι, καὶ Μεγαρέων τὰυτὸ βῶσι τάφοι
 γέγραπται καὶ μέχρι λοετρῶν ΑμΦιαρά,·
 ὡς καλός. ἀλλ' ὀλίγοις γράμμασι λειπόμεθα.
 τῷ δ' ἔ γάρ πέτραι ἐπιμάρτυρες, ἀλλὰ Πριηνεὺς
 αὐτὸς ἰδὼν' ἑτέρῃ δ' ἐστὶ περισσότερος.

II.

Αιάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτραισι κάθηται,
 Γαργαρέων παιτὶ Βῆτα καὶ ΑΛΦα λέγων.

Η Γ Η Σ Ι Π Π Ο Υ.

I.

Δέξαι μ' Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτης ἱερὸν ὄπλον,
 ὅφρα ποτὶ στεφάν' πασάδα κεκλιμένα
 γηραλέα τελέβοιμι, χορῶν αἶψα καὶ ὕμνων·
 ἀρκεῖτω συγερά δῆρις Εὐναλὶς.

II.

Τάνδε παρὰ τριόδοις τὰν Ἀρτεμιν Ἀγελόχεια,
 ἔτ' ἐν πατρὸς μένσας παυθένος δόμοις,
 ἔστατο, Δαμαρέτης θυγάτηρ· ἑοάνη γάρ οἱ αὐτὰ
 ἰστ' παρὰ κρόκισιν, ὡς αὐγὰ πυρός.

III.

Ασπίς ἀπὸ βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἦμαι
 ναῶν ὑπώροφίας Παλλάδος ἀλκιμάχας,
 πολλὰ σιδαρεῖς πεπονημένα ἐκ πολέμοιο,
 τὸν δὲ φέροντά μ' αἰεὶ ῥυομένα θανάτης.

IV.

Εξ αἰλὸς ἡμίθρονον ἀννέγκαντο σαγηνεῖς
 ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλῆς σκύβαλον·
 κέρδεα δ' ἐκ ἐδίωξαν ἀ μὴ θέμις· ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
 ἰχθύσι τῇ δ' ὀλίγη θῆκαν ὑπὸ ψαμάθῳ.
 ὦ χθών, τὸν ναυηγὸν ἔχεις ὅλον· ἀντί γε λαιπῶς
 σαρκὸς, τῆς σαρκῶν γευσάμενης ἀπέχεις.

V.

Ερμιονεύς ὁ ξείνος, ἐν ἀλλοδαπῶν δὲ τέταπται,
 Ζωίλος, Ἀργείαν γαῖαν ἐπεσσύμενος, ἰ
 ἂν ἐπὶ οἱ βαθύκολπος ἀμάσατο δάκρυσι νύμφα
 λειβομένα, παῖδές τ' εἰς χροῶα κειρόμενοι.

VI.

Εἰρήτῳ ἡμαρ ἐκείνο, καὶ ἔλομένη σκόλομαινα,
 βρόμβος τε δεινὸς ἡνεμωμένης αἰλός,
 οἱ ποτε νῆ' ἐκύλισσαν, ἐφ' ἧς ὁ τὰ πολλὰ μελίφρων
 Ἀθηναίων ἄπορηκτα θεοῖσιν εὐχέτο·
 ραῖδ' ἡ γὰρ διάπαντα, προσσηνέχθη δὲ κλύδωνι
 τρηχεῖαν εἰς Σέριτον, αἰδοίων ὅθι
 ποὺς ξείνων, ὑπὸ χερσὶ λαχὼν πυρός, ἵκετο πάτρην
 Ἀθηνα, κρωσσῶ χαλκίῳ πευσιπαλῆς.

VII.

Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξια Φασὶ κέλευθον
 Ερμῆν τῆς ἀγαθῆς ἐς Παδάμανθον ἄγειν,
 ἥ καὶ Ἀριζόνοος, Χαιρεστράτης ἐκ ἀδάκρυτος
 παῖς, ἡγησίλειω δῶμ' Αἰδὸς κατέβη.

VIII.

Ὁ ξεῖλαι πάντα περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἄκανθαι
 καὶ σκόλοπες· βλάψεις τῆς πόδας, ἣν προσίης.
 Τίμων μισάνθρωπος ἐνηκέω· ἀλλὰ παρέλθε.
 ὁ οἰμῶζειν εἰπὼς πολλά; ἂ παρέλθε μόνον.

ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

I.

Πρώτας ὁππότε' ἔπεξε καλὰς Εὐδόξος ἐθείρας,
 φοῖβῳ παιδείην ὥπασεν ἀγλαίην.
 ἀντὶ δέ οἱ πλοκαμῖδος, Εκτῶλε, κάλῃς ἐπέϊη
 ὥς Χαρνήθεν αἰεὶ κισσὸς ἀεζόμενον.

II.

Οὐ Τρηχὶς λιθιαῖος ἔπ' ὅς' εἰα κεῖνα καλύπτει,
 ἔσθ' ἢ κυάνεον γράμμα λαβῶσα πέτρη·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
 Ἰκάριον ῥήσσει κῦμα περὶ προκάλαις·
 ἀντὶ δ' ἐγὼ ξενίης πολυκήδεος ἢ κενεῇ χθών
 ὀγκώβην Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

Φ Α Ε Ν Ν Ο Υ.

I.

Οὐκ ἔτλας, ὦρισε Λεωνίδα αὐτίς ἰκέσθαι
 Εὐρώταν, χαλεπῶ σπερχόμενος πολέμῳ·
 ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος αἰμύνων
 ἐδμάθης, πατέρων ἀζόμενος νόμιμα.

II.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὅκα μῆσαν ἐνίην
 ἀκρίς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὕπνον ἄγον·
 Δαμόκριτος δ' ἐπ' ἐμοὶ τὸν εἰκότα τύμβον, ἑδῖτα·
 ἐγγύθεν ὦρωπ' ἔχευεν ἀποφθιμένα.

ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

I.

Τίπῃ παναμέριος, Πανδιονὶ κάμμορε κῆρα,
 μυρομένα κελαδεῖς τραυλὰ διὰ σωματῶν;
 ἦτοι Παρθενίας πόθος ἴκετο, τάν τοι ἀπῶηυρα
 Θρηϊκίος Τηρεὺς αἰνὰ βηισάμενος;

II.

Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν
 ἀδείαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν·
 ἀλλὰ σε γαυσουντα κατήναυεν, ἀχέτα τέτιξ,
 ἡβέες παιδὸς χεῖρ ἀναπεπταμένα.

ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

I.

Κλειῖς αἱ δύο παῖδες Λοισοδίκη καὶ Ἀρμενῶ
 Κρήσσαι, πότνια σῆς Λυτεμι νειο ἰός
 τέτραετείς ἀπὸ μητρὸς ἰδοῖς, ὦ νασσα, τὴ τησθε
 ευτεκνα, καὶντὶ μιῆς θρὲς δύο νειοκόρης.

II.

Ἐκ πυρὸς ὁ ραισῆρ, καὶ ὁ καρκίνος, ἥ τε πυράγρη
 ἀγκεινῇ ΗΨαίςω, δῶρα Πολυκράτεος,
 ὦ πυκνὰ κροτέων ὑπὲρ ἄκμονος εὗρετο παισὶν
 ὀλβον, οἰζυρὴν ὠσάμενος πενίην.

III.

Ωλεσεν Αἰγαίᾳ διὰ κύματος ἄγριος ἀρθεῖς
 λιψὲ Γωιηρείδην Γάσι δυομέναις,
 αὐτὴ συν νηὶ καὶ ἀνδράσιν· ὦ τόδε σῆμα
 ἡακρύσας κενεὸν παιδί πατὴρ ἔκαμε.

ΑΝΤΑΓΟΡΑ

I.

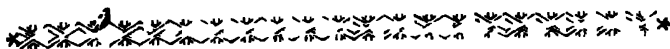
Μνήματι τῷδε Κράτηλα Φερδέα καὶ Πολέμωνα
 ἔννεπε κρύπτεσθαι, ξεῖνε, παρερχόμενος,
 ἄνδρας ὁμοφροσύνη μεγαλήτορας, ὧν ἄπο μῦθοι
 ἱεροὶ ἦσαν δαιμονίῃ σώματος,
 καὶ βίος καθαρός σοφίας ἐπὶ θεῖον ἐκόσμη
 αἰῶνα, σεμνοῖς δόγμασι πειβόμενος.

II.

Λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τῇ ποιητῇ ὡς Κράντορας εἰς Ερωτα
 πεποιμένῃ φέρεσθαι τρυτί.

Εν δοῇ μοι θυμὸς, ὅ τοι γένος ἀμφοδόησιν,
 ἢ σε θεῶν τὸν πρῶτον αἰεγενέων, Εἰρος, εἴπω,
 τῶν ὅσσης Ερεβός τε πάλαι βασιλεία τε παῖδας
 γείνατο Νυξ, πελάγεσσιν ὑπ' εὐρέος Ωκεανοῖο·
 ἢ σέ γε Κύπριδος ἦα περίφρονος, ἢ σε Γαίης,
 ἢ Ἀνέμων· τοῖς σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι
 ἀνθρώποις ἡδ' ἐοθλὰ, τὸ καὶ σέο σῶμα διφύον.

Φ Α Ι Δ Ι Μ Ο Ύ

I.

Τόξον μὲν ὦ Γιγάντων ὤλεσας Διενος
 ἴαχε βίης, ἐκάεργ' Αἰωλλων.
 εἰ σοι Φαρέτρη λύεται λυκοκλήϊνος,
 τὸν δ' ἔπ' ἡϊέοισιν οἴστρον
 στρέφεις Εἰρωτος, ὅφρ' ἀλέξωνται πάτρη,
 Φαρσαλέοι Φιλότατι κέκρων;
 Εἰως γὰρ ἀλκή, καὶ θεῶν ὑπέρτατος
 οἶδεν αἰὲ προμάχης ἀέξειν.
 Μελισσιῶνος δὸς παλῶϊον σέβας
 Σχοινιέων ἐπιήρηα δέχθαι.

II.

Καλλίσματός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
 ἔθηκε μοῦσῃς ἕνον ἥλικος τύπον·
 Κηφισιεύς ὁ κῆμος ὦ χαρεῖς ἀναξ,
 Αἰωλλοδώρῃ παιῖδα, καὶ πάτρην σαυ.

III.

Αρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίῃς εἷσατο ἦρς,
 καὶ πέσλων ὀλίγον πῆγυγμα Θεμισοδικῇ,
 ἕνεκά οἱ πρηεῖα λεχοῖ δισσὰς ὑπερέαχες
 χεῖρας, ἄτερ τόξ, πότνια, νισσομένη.

Αρτεμι, νηπιάχον δὲ καὶ εἰσέτι παῖδα, Λέοντος
νεῦσον ἰδεῖν κῆρον ἤέ' ἀεζόμενον.

IV.

Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὧ παραμείβων,
νυμφίον ἐν τύμβῳ θῆκεν Αῤῥισαγόρῃ,
δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὄσέα, (τὸν δὲ δυσαῆς
ᾤλεσεν Αἰγαίᾳ κῦμα περὶ Σκίαθον)
δύσμερον ὀρθρινοί μιν ἔπει νέκυν ἰχθυόληες,
ξεῖνε, Τρωναίων εἴλυσαν εἰς λιμένα.

Ε Ρ Μ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ.

Τὰν Κνιδίαν Κυθέρειαν ἰδὼν, Ξένε, τῷτό κεν εἵπωις
αὐτὰ καὶ θνατῶν ἀρχὴ καὶ ἀθανάτων.
τὰν δ' ἐνὶ Κεκροπιδαίς δερμυδαρσέα Παλλὰδα λεύσσων,
αὐδάσεις ὄντας βεκέλος ἦν ὁ Πάρις.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

εἰς Θεόκριτον.

Αλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεοκρίτος, ὃς τάδ' ἔγραψα,
εἰς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμι Συρηκοσίαν,
ὑὸς Πραξάγορας, περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μῦσαν δ' ὀβνεῖην ἔπειτ' ἐκελκυσάμην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ἐπὶ τῇ ἀθρείσει τῷ βακολικῷ.

Βεκολικαὶ Μῦσαι σποράδες πόκα· νῦν δ' ἅμα πᾶσαι
ἐντὶ μιᾷς μαινῆας, ἐντὶ μιᾷς ἀγέλας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

I. (IV.)

Ν Ο Μ Ε Ι Σ.

Β Α Τ Τ Ο Σ καὶ Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

Β Α Τ Τ Ο Σ. ,

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίος αἱ βόες; ἦ ρα φιλώνδα;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

εκ· ἀλλ' Αἶγανος· βόσκειν δ' ἐμὶν αὐτὰς ἔδωκεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

ἦ πά' ψε κρύδαν τὰ ποθέσσωρα πᾶσας ἀμέλγες;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοχρία, κῆμ' ἐφυλάσσει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

ὡυτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὤχετο χώραν;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

εκ· ἀκχσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφειὸν ὤχετο Μιλων.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

καὶ πόκα τήνος ἔλειπον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπωπῃ;

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

φαντί νιν Ηρακλῆι βίαν καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

κῆμ' ἔφαθ' αἰ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

Κ Ο Ρ Τ Δ Ω Ν.

κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τετοθε μάλα.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

πείσαι τοι Μίλων καὶ τῷς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκόμεναι ὧδε ποθεῦντι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

δειλαῖαί γ' αὐται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ ἔκτε λῶντι νέμεσθαι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

τήνας μὲν δὴ τοι τῷς πόρτιος αὐτὰ λέλαιπται
ταῦτά. μὴ πρῶκας σιτίσθεται, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

ὦ Δᾶν· ἀλλ' ὅκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
καὶ μαλακῷ χόρτειο καλὰν κώμυθα διδῶμι·
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ λάτυμνον.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

λεπρὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. αἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ λαμπριάδα τει δαμοται, ὅκκα θύοντι
τᾷ Πρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

καὶ μὰν ἐς σομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ φύσκει,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιον· ὅπῃ καλὰ πάντα Οὐόντι,
αιγίπυρος καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Σεῦ Θεῦ· βασιεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἶγῳι,
εἰς Αἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσοο νίκας·
χὰ σύριγξ ευρῶτι παλύνεται, ἂν ποκὶ ἐπάξῃ.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

ὦ τήνα γ', ὦ Νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρων

δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις ἐμὲ μελίχλιος δὲ
 κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκυρόμαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρων.
 αἰνέω τὰν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος·
 καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακύνιον, ἅπερ ὁ πύκλιος
 Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·
 τηνὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε, πιάξας
 τὰς ὀπαλᾶς, κῆδον Ἀμαρυλλίῃ· ταὶ δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάνυσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλαζεν.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνος σθένος εἰδὲ θανοίσας
 λασεύμεθ'. ὅσον αἴγες ἐμὶν Οἶλαι, ὅσον ἀπώεσθας.
 αἰ' αἰ', τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγη.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

Θαρσεῖν χοῆ, Οἶλε Βάττε· τάχ' αὖριον ἔσσετ' ἄμεινον·
 ἐλπίδες ἐν ζωῖσιν, ἀνέλπιτοι δὲ θανόντες·
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πελεαίειρος, ἄλλοκα δὲ ὕει.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θαρσεῖω· βάλλε κάτωθε τὰ μοχλία· τὰς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ Λέπ' αργός.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν.

σίτθ' αἰ Κιναιβὰ ποτὶ τὸν λόφον· ἔκ' ἐσακχεῖς;
 ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἀπει τετῶθεν ἴσθ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέσσω.
 αἰθ' ἢς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωόλον, ὥς τυ παλάξω.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ Διὸς· αἰ γὰρ ἀκανθα
 αἰρηοὶ μ' ὥσθ' ἐπατάξ' ὑπὸ τὸν σφυρόν· ὥς δὲ βαλεῖαι
 ταὶ ἀτρακτοῦλλίδες ἐντί· κακῶς αἰ πόρτις ὅλοιτο·
 ἐς ταύταν ἐτύπ' αὖν χασμεύμενος· ἦ ῥά γε λεύσσης;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν .

καὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχασιν ἔχω τέ νιν· ἀδὲ καὶ αὐτά.

Β Α Τ Τ Ο Σ .

ὀσσίχον ἐντὶ τὸ τύμμα, καὶ αἰλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν .

εἰς ὅρος ὄκχ' ἔρωης, μὴ ἀναίλιπτος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαβοι κομόωντι.

Β Α Τ Τ Ο Σ .

εἶπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
τῆναν τὰν κυάνοφρον ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνιάδη;

Κ Ο Ρ Υ Δ Ω Ν .

αἰκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν
καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρᾳ κατελάμβανον, ἄμεις ἐνάργη.

Β Α Τ Τ Ο Σ .

εὐγ' ὠνέρωπε Φιλοῖφα· τό τοι γέιος ἢ Σαῦριόσχοις
ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν εοίσσῃ.

II. (V.)

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι ,

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ καὶ Λ Α Κ Ω Ν .

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ .

Αἶγες ἐμαί, τῆνον τὸν παιμένα τῷ Συβαρίτα
φεύγετε, τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθρὸς ἐκλείψεν.

Λ Α Κ Ω Ν .

ἐκ αὐτὸ τᾶς κράνας σίτῃ ἀμνίδες, ἐκ ἐσορήτε
τόν μευ τὰν σύριγγα πρῶαν κλέψατ' αἱ Κρηαται;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

τὰν ποίαν σύριγγα; τὸ γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
ἐκλάσα σύριγγα; τί δῖ; ἔκτετι σὺν Κορυδῶνι
ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποτῶπύσδεν ἔχοντι;

Λ Α Κ Ω Ν.

τὰν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε, τὴν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἂν κλέψας πόκ' ἔβα νάκος; εἰπὼ Κομάτα·
ἐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότηι ἦς τοι ἐνεύδεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔβυσσε
ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δῖ, ὦ κακὲ, καὶ τόκ' ἐτάκει
βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λ Α Κ Ω Ν.

ἔ μὰν, ἔ τὸν Πᾶνα τὸν Ἀκίλιον, ἔ σέ γε Λάνων
τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαϊβίδος· ἢ κατὰ τήνας
τᾶς πέτρας, ὦ νθρωπε, μαγεῖς ἐς Κράβιν ἀλοίμαν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἔ μὰν, ἔ ταύτας τὰς λιμνάδας, ὦ γαθε, Νύμφας,
αἱ τ' ἐμὴν ἱλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέβοιεν,
ἔ τῷ τὰν σύριγγα λαύων ἐκλεῖψε Κομάτας.

Λ Α Κ Ω Ν.

αἶ τοι πιτεύσοιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
αἰλλ' ἔναικα λῆς, ἐριζον θέμεν, ἐντὶ μὲν ἐδὲν
ἱρόν· ἀλλ' ἄγε τοι διαείσομαι, ἔσε κ' ἀπέσωθης.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ὅς ποτ' Αθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἥνιδε κεῖται
ἄριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὸν τὸν εὐβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

Λ Α Κ Ω Ν.

καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσθ' ἀμμιν;

τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο ; τίς δέ, παρούσας
 πωγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγεν ;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἤσις νικᾷσιν τὸν πλατίοι, ὡς τὺ, πεποιθή,
 τῷ ἄξ' βομβέων τέτλιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ ἔ' τοι
 ὄριος ἰσοπαλῆς ; τοῖ δ' ὁ τράγος ἔστος' ἐμίσθη.

Λ Α Κ Ω Ν.

μὴ σπεῦδ' ἔ' γάρ τοι πυρὶ θάλλωσαι· ἄλιον ἀσῆ
 τεῖνδ' ὑπο τὰν πύθιον καὶ ταλσεα ταῦτα καθίξας.
 ψυχρον ὕδωρ τέτει καλαλείεσθαι· ὦδε περὶ ψυχ
 ποία, χαρτίδας ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὥδε λαλεῦντι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἀλλ' ἔ' τι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὺ με τολμῆς
 ὀμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπων, ὃν ποκ' ἐόντα
 παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' αὖ χάρις ἐς τί ποθέρωται,
 θρέψαι ναὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὡς τυ φάγωντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεύ τι μαβῶν καλὸν ἢ ἢ ἀκέσας — ;
 μέμναμ'· ὦ θβονερόν τὺ καὶ ἀπρεπῆς ἀνδρίον αὐτως.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἀνὶκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
 αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτάς ἐτρώπη.

Λ Α Κ Ω Ν.

μὴ βασιον τήνω πυγίσματος, ὕβει, ταθείης.
 ἀλλὰ γὰρ ἔρδ' ὥδ', ἔρωε, καὶ ὕστατα βωκολιαξέεις.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἄχ' ἐρψῶ τηνεῖ· τέτει δρύες, ὦδε κύπαιρος,
 ὥ'ε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ ὁμάνεσσι μέλισσαι·
 ἐνδ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο· ταῖ δ' ἐπὶ δένδρων

ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ αἰσκιὰ ἔδρ' ὁμοία
τᾶ παρα τίν· βάλλει δὲ καὶ αἰπίτυς ὑψόβη κώνυξ.

Λ Α Κ Ω Ν.

ἦ μὰν ἀργακίδας τε καὶ εἴρια τεινδὲ παῖησεῖς,
αἰκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι,
ταὶ παρα τίν, ὅσδοντι κακώτερον, ἢ τὺ περ ὅσδεις.
φασὼ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
ταῖς Νύμφαις, φασὼ δὲ καὶ αἰδέος ἄλλον ἐλαίω.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ. ι

αἰ δέ κε καὶ τὸ μόλῃς, ἀπαλαὴν πτέριν ὥδε παῖησεῖς,
καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαῖραν
δέρμαίῳ, τῶν παρα τίν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
φασὼ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γαλακτος,
ὀκλῶ δὲ σκαΐδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Λ Α Κ Ω Ν.

αὐτόθι μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·
τὰν σαυτῷ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τίς ἄμμε,
τίς κρινεῖ; αὖθ' ἐνθοὶ πόχ' ὁ βωκόλος ὡδε λυκάπας.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἔδρ' ἐγὼν τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
αἰ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστήσομες, ὅς τας ἐρείκας
τήνας τὰς παρα τίν ξυλοχίσσεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

Λ Α Κ Ω Ν.

βωστήσομες.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

τὺ κάλει νιν.

Λ Α Κ Ω Ν.

ἴθ' ὦ ξένε, μικρὸν ἄνεσσαν
τεινδ' ἐνθῶν· ἄμμες γὰρ ἐρίσσομες ὅστις ἀρεῖων

βωκολαμβάνει ἐντί· τὸ δ', ὦ Φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τύγα τῷδε ὄνασῃς.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ναί, ποτὶ τᾶν Νυμφῶν, Μόρσων Φίλε, μήτε Κομάται
τὸ πλεόν ἰθύνης, μήτ' ὦν τύγα τῷδε χαρίζῃ.

ἀ δέ τοι ἀ ποίμνα τῷ Θερίῳ ἐντί Συθάρτα·

Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὀρῇς, Φίλε, τῷ Συθαρίτα.

Λ Α Κ Ω Ν.

μὴ τύ τις ἡρώτα, ποτῶ Διὸς, αἶτε Συθάρτα,

αἰτ' ἐμὸν ἐντί, κάκις, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

βέντι·δ' ἔτος, ἐγὼν μὲν ἀλαβέα πάντ' ἀγορεύω,

κῆρ, καυχέομαι· τύ γε μὰν Φιλοκέρβομος ἐσσί.

Λ Α Κ Ω Ν.

εἴα λεγ', εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὐθις

ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιᾶν, ἦ σωμύλος ἦοθα, Κομάται.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ταὶ Μῶσαι με Φιλεῦντι πολὺ πλέσι, ἢ τὸν αἰοιδὸν

Δάφνιν· ἐγὼν δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔβυσσα.

Λ Α Κ Ω Ν.

καὶ γὰρ ἐμ' ὠπόλλων Σιλέει μέγα, καὶ καλὸν αὐτῷ

κρίον ἐγὼν βόσκω· τὰ δὲ Κάμνεα καὶ δὴ ἐφέρπτει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

πλὰν δύο, τὰς λοιπὰς διδυματοκος αἶγας ἀμέλγω·

καί μ' ἀ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;

Λ Α Κ Ω Ν.

Φεῦ Φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως χεδὸν εἵκατι πληρεῖ

τυρῷ, καὶ τὸν ἀναθεῖν ἐν ἀνθεσι παῖδα μολύνει.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον αἰ Κλεαρίτα,
τὰς αἶγας παρελεῦντα, καὶ αἰδύ τι ποταπυλιάσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λῆος ὑπαντῶν
ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

αἰλλ' ὃ σύμβλητ' ἐντὶ κυνόςτατος ὄσθ' ἀνεμώνα
πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρῶν παρ' αἰμασιῶσι πεφύκη.

Λ Α Κ Ω Ν.

ὄσθ' ἐγὰρ ὄσθ' ἀκύλοις ὀρομαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ, μελιχρῆ.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

κῆγῶν μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα Φάσσαν,
ἐκ τᾷς ἀρκεύθῳ καβελῶν· τῆνὲ γὰρ ἐφίσδει.

Λ Α Κ Ω Ν.

αἰλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅπως ἴκα πεξῶ
τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

σίτ' ἀπὸ τᾷς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὥδε νέμεσθε
ἐς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, αἶτε μυρῖκαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

ἐκ ἀπὸ τᾷς δρυὸς ἕτος ὁ Κώναρος, αἶ τε Κυναίθα,
τῆτὲ βοσκασείσθαι ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἐντὶ δ' ἐμὴν γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἐντὶ δὲ κρατὴρ,
ἔργον Πραξιτέλεος· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

Λ Α Κ Ω Ν.

χάμῃν ἐντὶ κύων Φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει,

ὃν τῷ πατρὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδαῖτε τὸν ἀμὸν,
μή μευ λωθασεῖσθε τὰς ἀμωέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

ΛΑΚΩΝ.

τοὶ τέτλιγες ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὥς ἐρεθίσθω·
ἔτως κ' ὕμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὰς καλαμευτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

μισέω τὰς δασυκέρκους ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος,
αἱ τοὶ Φοιτεῦσαι τὰ ποθέσπερα, ραγίσθοντι.

ΛΑΚΩΝ.

καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὴν κανθάρος, οἱ τὰ φιλάνδρα
συκα καὶ αὐτρώγονες, ὑπανέμιοι πότεόνται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἢ ἔ μέμνασ' ὅκ' ἐγὼν τὴν κατήλασα, καὶ τὴν σεταρώς
εὖ ποτε κίχλινον, καὶ τὰς δρυὸς εἰχεο τήνας;

ΛΑΚΩΝ.

τῆτο μὲν ἔ μεμναμι· ὅκα μὲν ποκα τεῖνθε τὴν δάσας
ἐυμάρας ἐκάβημε, καλῶς μάλα τῆτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· ἔχι παρήδευ;
σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

κῆγὰ μὲν κνίσθω, Μόρσων, τινά· καὶ τὴν δὲ λεύσσεις.
ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον οὐκ ἔστι νυν ἐς τὸν Ἀλεντα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

ἡμέρα ἀνθ' ὕδατος ρεῖτω γάλα· καὶ τὴν δὲ, Κραῖθι,
οἶνω πορφύροις· τὰ δὲ τοι σία καυτὸν ἐνείκαι.

Λ Α Κ Ω Ν.

ρείτω χά Συβαρίτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ πότοθραυ
αἰ παῖς ἀνθ' ὕδατος τῷ κάλῳιδι κηρία βάψαι.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγιλον αἶγες ἔδοντι,
καὶ ὄρνιν πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέοντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

ταῖσι δ' ἐμαῖς οἴεσσι πάρεςι μὲν αἰ μελίτεια
Φέρεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὁ ῥοδόκιστος ἔωανθεῖ.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἐκ ἔραμ' Αλκίῳπας, ὅτι με πρὰν ἐκ ἐΐλασε
τῶν ὠτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν Φασσαν ἔδωκα.

Λ Α Κ Ω Ν.

αἰλ' ἐγὼ Εὐμήδους ἔραμαι μέγα· ἢ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
τὰν σύριγγ' ὠρεῖα, καλὸν τί με αὐτ' ἐφίλατεν.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

ἐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδὸνα κίσσας ἐρίσδεν,
ἐδ' ἔπωπας κύκνοισι· τὸ δ' ὦ τάλαν, ἐσσι Φιλεχίς

Μ Ο Ρ Σ Ω Ν.

παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὴν δὲ, Κομάτα,
δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ θύσας
ταῖς Νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Φριμάσσει παῖσα τραγίσκων
νῦν ἀγέλα· κηγῶν γὰρ ἴδ' αἰς μέγα τῆτο καχαῖῳ
κατ' ὧ Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτι πᾶκ' ἦδη
ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· εἰς ὠρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερσχίδες· αὐρίον ὕμμε
παῖσας ἐγὼ λησῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθὶ κρανᾶς.

ἔτος ὁ Φευκίτας ὁ κυρίτιλος, αἶ τιν' ὀχευσεῖς
 τᾶν αἰγῶν, Φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
 ταῖς Νύμφαισι τὸν ἀμνόν. ὁ δ' αὖ πάλιν; ἀλλὰ γενοίμαν,
 αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

III. (VIII.)

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ , Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ ἔ Α Ι Π Ο Λ Ο Σ .

Δαφνίδι τῷ χαρίεντι συνήντελο βωκολέοντι
 μάλα νέμων, ὥς Φαντὶ, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλκας.
 ἀμῶ τω γ' ἦτην πυρροτρίχω, ἀμῶ ἀνάτω,
 ἀμῶ συγίσθεν δεδαημένω, ἀμῶ ἀείδων.
 πρῶτος δ' ὦν ποτι Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

Μυκητᾶν ἐπίχευε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι;
 Οαμί τὸ νικαῖξέιν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.

Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμειβέτο μύθῳ·
 Παιμᾶν εἰροπόκων οἶων, συγίκα Μενάλκα,
 εἴ ποτε νικαῖξέης μ' ἢ ἐδ' εἴ τι πάθης τὴ γ' ἀείδων.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ .

χρήσθεις ὦν ἐσιδεῖν; χρήσθεις καλᾶθεῖναι ἄεθλον;

Δ Α Φ Ν Ι Σ .

χρήσθω τῆτ' ἐσιδεῖν, χρήσθω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ Ε Ν Α Λ Κ Α Σ .

ἀλλὰ τί θησεύμεοθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;

Δ Α Φ Ν Ι Σ .

μόχον ἐγὼ θησῶ, τὸ δὲ θές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ὦ θησῶ πόκα ἄμνον, ἔπει χαλεπός θ' ὁ πατήρ μεν,
 χά μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦν.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τι δὲ τὸ πλέον ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

σύριγ', ἂν ἐποίησα, καλὰν ἔχω, ἐννεάφωνον,
 λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
 ταύταν κατθέην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς ἔκαλαβησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἦ μὰν τοι κήγῶν σύριγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
 λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
 πρῶτον νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκρυλον αἰγλέω
 τῆτον, ἔπει κάλαμός γε διαχιοθεῖς διέτμαξεν.
 ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμείων;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες,
 ὦ ποτι ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Σάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοῖ μὲν παῖδες αὔσαι· ὁ δ' αἰπόλος ἡνὶ ἐπακτάς·
 χοῖ μὲν παῖδες αἶειδον· ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν·
 πρῶτος δ' ὦν αἶειδε λαχὼν ἰνύκλα Μενάλκας·
 εἶτα δ' ἀμοιβαιαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
 Βωκολικὰν. ἔτω δὲ Μενάλκας αὐξάτο πρῶτος·

Αγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἱ τι Μειάλκας
 πῇ ποχ' ὁ συρίκλα προσφιλές ἄσε μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθή
 Δάφνις ἔχων δαμαλας, μηδὲν ἔλασπον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὰ φυτὰ, αἵ τερ ὁμοῖον
 μχοσίσθαι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν,

τῆτο τ' ἔβωκόλιον πιαίνετ' κην τι Μενάλκας
τεινδὶ ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

παντὰ ἔαρ, πάντα δὲ νομαί, πάντα δὲ γάλακτος
ἔβρατα πλήθοντι, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
ἐνδ' αὖ καλὰ παῖς ἐπινείσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρῃ,
χῶ ποιμαῖν ξηρὸς τηόβι, χαί βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἐνθ' οἱ, ἐνθ' αἴγες διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
σμαίεια πλαρεῦντι, καὶ δρυὲς ὑψίτεραι,
ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσιν· αἱ δ' ἂν ἀφέρῃ,
χῶ τὰς βῶς βοσκων, χαί βόες αὐτοτεραι.
ἡ τι πάγε· τὴν λευκὴν αἰγᾶν ἀνευ, ὧ βάβος ὕλας
μυσιον, ὧ σιμαί δεῦτ' ἐς ὕδωρ ἐριστοί·
ἐν τηγῶ γὰρ ἴητος. ἰθ' ὧ κολε, καὶ λέγε Μίλων
ὥς Πρωτεὺς Φωκας, καὶ θεὸς ὦν, ἔνεμε.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

μη μοι γὰρ Πέλοπος, μή μοι Κροίσοιο τάλαίη
εἴη εἶχειν, μηδὲ προσθεῖ θέειν ἀνέμαν·
ἀλλ' ὑπὸ τὰ περὶ ταῦτα ἀσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
συγνομα μαλ' ἴσοιων, τὰν σικελαν τ' ἐς ἄλλα.
δείησι μὲν χειρῶν σθεῖρον· κακὸν ὕδασι νύχμος,
ὄρντιν δ' ὑσπλάγξ, ἀγροτέροις δὲ λινά·
ἀνὴρ δὲ ταρβενικὰς ἀπαλᾶς πόθος. ὧ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
ὃ μόνος ἠράδην· καὶ τὴν γυναικοσίλας.

Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες αἴεσαν
ταὶν πυμάταιν δ' ὠδὰν ἔτις ἐξᾶρχε Μενάλκας.

Φεῖδευ τῶν ἐρίων, Φεῖδευ, λύκε, τὴν τοκάδην μεν-
μηδ' ἀδίκει μ'· ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.

ὦ λάμπαιρε κύων, ἔτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ·
 ἔ' χορῇ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμονη.
 ταὶ δ' ὅιες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
 ποίας, ἔδ' ἐ καμείδ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 σίτ' ἂν νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἔβ' ατα πλήσατε πᾶσαι,
 ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπώθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεξάλλετ' αἰεῖδεν·
 Κάμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελϋντα, καλὸν, καλὴν εἶμεν ἔφασκεν.
 ἔ' μὲν ἔδ' ἐ λόγον ἐκρίβην ἀπο τὸν μικρὸν αὐτᾶ,
 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέμεαν ὁδὸν εἶπων.
 αἰεῖ· αἰ ὦνά τὰς πόρτιος, αἰδὺ το πνεῦμα·
 αἰδὺ δ' ἐ χῶ μόχος γαυρεται, αἰδὺ δ' ἐ χά βῶς·
 αἰδὺ δ' ἐ τῷ θέρους παρ' ὕδαρ ρέον αἰθρικοιτῆν.
 τᾶ θρυι ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
 τᾶ βοὶ δ' ὁ μόχος, τῷ βωκόλῳ αἰ βόες αὐταῖ.

Ὡς οἱ παῖδες αἶεσαν· ὁ δ' αἰτώλος ὦδ' ἀγόρευεν·
 Ἀδύ τι τὸ σῶμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, ὦνά·
 κρέσσον μελωμένῳ τεῦ ἀκχέμεν, ἢ μέλι λείχεν.
 λάσθεο τὰς σύμ' ἵγος· ἐνίκησας γὰρ αἰεῖδων.
 αἰ δ' ἐ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέονη διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν ὁπῶ τὰ δίδακτ' ἰρά τοι αἶγα,
 αἴτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεῖ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικήσας, ἔτ' ὡς ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
 ὡς δ' ἐ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπητο φρένα λύττα
 ὡτερος, ἔτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 καὶ κ' ἐτῶ πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνης ἔγενητο,
 καὶ Νύμφαν, ἀκραθὸς ἐὼν ἔτι, Ναιίδα γᾶμεν.

IV. (IX)

ΝΟΜΕΤΣ ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΝΟΜΕΤΣ, ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

ΝΟΜΕΤΣ.

Βωκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ' ὡδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
 πρᾶτος αἶδε τὺ Δάφνι, συναψάσθω δὲ Μενάλκας,
 μόχως βωσὶν ὑψέντες, ὑπὸ σείρασι δὲ ταύρων·
 χοὶ μὲν ἀμᾶ βόσκονται, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
 μὴδὲν ἀτιμαγεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδεο
 ἔμπροθεν, ἄλλοτε δ' αὖθις ὑποκρίνοίῃο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

αἰδὺ μὲν ὁ μόχος γαρύεται, αἰδὺ δὲ χά βῶς,
 αἰδὺ δὲ χά σύμγξ, χά βωκόλος· αἰδὺ δὲ κήγῳ.
 ἐντὶ δ' ἐμὶν παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σιβάς· ἐν δὲ νένασθαι
 λευκαῖν ἐκ δαμαλαῖν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας·
 λελύ κόμαρον τραγοῖσας ἀπὸ σκοπιάς ἐτίναξε.
 τῷ δὲ θέρους φρύγοντος ἐγὼν τόσσοι μελεδαίνω,
 ὅττον ἐρῶντε πατρὸς μύθων ἢ ματρὸς ἀκχέν.

ΝΟΜΕΤΣ.

ἐτῶς Δάφνις αἶσεν ἐμὶν· ἐτῶς δὲ Μενάλκας·

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κήγῳ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
 κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσ' ἐν ὄνειρῳ
 φαίνονται, πολλάς μὲν οἷς, πολλάς δὲ χιμαῖρας,
 ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κῆται.
 ἐν πυρὶ δὲ δρυὶνῳ χορεία ζέει, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δὲ τοι ἐδ' ὅσον ὥραν
 χέματος, ἣν νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

S

Τοῖς μὲν ἔπεπλάγαρχσα, καὶ αὐτῆκα δῶρον ἔφακα·
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατὴρ ἔτρεφεν ἀγρῆς,
 αὐτοφυᾶ, τὰν δ' ἴδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκλων·
 τήνῳ δὲ φρέμβω καλὸν ὄσρακον, ᾧ κρέας αὐτὸς
 σιτάθην, πέτραισιν ἐνὶ Καρφαίῃσι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' ἔσιν· ὃ δ' ἐγκαιναχῆσατο κόχλῳ.

Βωκολικαὶ Μῶσαι, μάλα χαίρετε· φαίνεται δ' ὠδᾶν,
 τὰν ποκ' ἐγὼν τήνοισι πρῶαν αἶσα νομεῦσι.

Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα Φύσης.
 τέτλιξ μὲν τέτλιγι Φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἱρηκες δ' ἱρηξίν· ἐμὴν δ' αἰ Μῶσα καὶ ὠδᾶ·
 τᾶς μοι πᾶς εἴη πλῆθος δόμος· ὅτε γὰρ ὕπνος,
 ὅτ' εἰρ' ἐξαπίνης γλυκερώτερον, ὅτε μελίσσαις
 ἄνθεα, ὅσπον ἐμὴν Μῶσαι Φίλαι· ὅς γὰρ ἐρεῦντι
 γαβεῦσαι, τὼς ὅτι ποτὶ δαλήσατο Κίρκᾳ.

V. (VI)

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Α Σ Τ Α Ι.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα χῶρον
 τὰν ἀγέλαν πόκ', Ἀράβι, συνάγαγον· ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
 πυρρὸς, ὃ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἀμφο
 ἐσδόμειοι φέρεος μέσῳ ἅματι τοιάδ' αἶδον.
 πρᾶτος δ' ἀρξάτο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἐρίσδεν.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον αἰ Γαλάτεια
 μάλοισι, δυσέρωτα τὸν αἰπώλον ἄνδρα καλεῦσα.
 καὶ τύ νιν ἐποθοῦντά, τάλαν, τάλαν; ἀλλὰ κάθησαι
 αἰδέα συρίσδων. πάλιν αἰδ', ἰδε, τὰν κύνα βάλλει,

ἅ τιν' τῶν οἴων ἔπειται σκοπός· αἱ δὲ βαύσδαι
 εἰς ἔλλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύμαλα σαίνει
 ἀσυχὰ καχλάσδοντος ἔτω· αἰγιαλοῖο θεοῖσαν
 φράσδεο μὴ τὰς παιδὸς ἔτω κνάμαισιν ὀρέσῃ
 ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, καὶ αὖ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
 αἱ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθυπέλῃαι, ὡς αὖτ' ἀκάνθας
 ταῖ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρους ἀνίκα Φρύγῃ
 καὶ Φεύγει Φιλέονῃα, καὶ ἔ Φιλέονῃα διώκει,
 καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἥ γὰρ ἔρωτι
 πελλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ δ' ἔτω Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν.
 Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνὶκ' ἐβίβλε,
 κ' μ' ἔλαθ', ἔ τὸν ἐμὸν τὸν ἔρα γλυκύν, ὦ ποθορῶμι
 ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάνης ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων
 ἐχθρὰ σέροιο ποτ' οἶκεν, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼν κνίσδων πάλιν ἔ ποθορῶμι,
 ἀλλ' ἄλλαν τινὰ θαμὶ γυναικ' ἔχεν· αἱ δ' αἰοῖτα
 ζαλοὶ μ', ὦ Παιᾶν, καὶ τάκελαι· ἐκ δὲ θαλάσσης
 οἰσρεῖ παπῶλάνοισα ποτ' ἀνῆρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
 σῖγα δ' ὑλακλεῖν νιν καὶ τὰν κύνα· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
 αὐτὰς, ἐκνυζήτω ποτ' ἰσχία ρύγχος ἔχοισα.
 ταῦτα δ' ἴσως ἐσοροῖσα ποιευῆνίά με πολλάκι, πεμψεῖ
 ἄγγελον· αὐτὰρ ἐγὼν κλαῖω θύρας, ἔσε κ' ὁμώσῃ
 αὐτά μοι σφερέσιν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἔτω νάσω.
 καὶ γὰρ θῆν' ἔδ' εἶδος ἔγω κακόν, ὡς με λέγουσι.
 ἥ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἥς δὲ γαλᾶνα,
 καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν αἱ μία κῶρα,
 ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται, καλεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὁδόνων
 λευκότεραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρεῖς εἰς ἐμὸν ἔπλισα κόλπον.

ταῦτα γὰρ ἂν γραῖα με Κετυτάρης ἐξεοῦαζεν,
ἂν πρὸν ἀμῶντεςσι παρ' Ἰωποικίῳι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν, τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
χωὶ μὲν τῷ σύριγ', ὁ δὲ τῷ κελὸν αὐλὸν ἐδωκεν.
αὐλεῖ Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάσις ὁ βῶτας.
ὠρχεῦντ' ἐν μελακᾷ τὰι πέριχες αὐτίκᾳ ποίᾳ.
νίκη μὰν ἐδ' ἄλλος, ἀνάσσατο. δ' ἔγγιοντο.

VI. (XI.)

Κ Υ Κ Λ Ω Ψ.

Οὐδὲν ποτλὸν ἐρώϊα πεϋύκει Φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἐγχεῖσον, ἐμιν δοκεῖ, ἔτ' ἐπὶ πῶαςον,
ἢ τὰι Πιερίδες· κῆϋον δὲ τι τῶτο καὶ αἰδὺ
γίνετ'· ἐπ' ἀνθρώποισι δ' ευρηκν ἔ μύδιον ἐντί.
γινώσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς, ιατρον ἐόντα,
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαιμένον ἐξόχα Μοῖσαις.
ἔτω γέν ραῖσα διαγ' ὁ Κύκλω' ὁ παρ' ἀμῖν,
ὠρχαῖος Πολύϋαμος, ὅκ' ἤμαρ τὰς Γαλατείας,
αὐτι γενειάσδων περὶ τὸ σῶμα, τῶς κοδῖάφως τε-
ἤματο δ' ἔ τι ρόδοις, ἔ μάλοις, ἔδε κικιννοῖς,
ἀλλ' ὀλοαῖς μαλίσαις· ἀγείτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι τὰι οἷες ποτὶ τῷυλιον αὐταὶ ἀπῶνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλατείαν αἰείδων
αὐτῷ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο Συκισέσσας
ἐξ αἶδς, ἐχθισον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἂ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμιον.
ἀλλὰ τὸ Φάρμακον εὖρε· καθεσδόμενος δ' ἐπὶ πέτρῃς
υψηλᾶς, ἐς πόντον ὄρων αἰεῖδε τοιαῦτα·

Ω λευκά Γαλαῖα, τί τὸν Φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 λευκότερα παλῆας ποτιδῆν, ἀπαλωτέρα δ' ἄρνος,
 μόσχῳ γαυροτέρα, Φιαρώτερα ὄμφακος ὠμῆς.
 Φοιτῆς δ' αὐτὸς ἔτῳς, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με·
 οἶχῃ δ' εὐθύς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολλὸν λύκον ἀθρήσασα.
 ἡράδην μὲν ἔγωγα τεῦ, ὦ κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
 ἦνθες ἐμὲ σὺν μητρὶ, θέλειτ' ὑακύνθινα φύλλα
 ἐξ ὅσους δρέψασθαι· ἐγὼν δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
 παύσκειναι δ' ἐσιδὼν τὴν καὶ ὕστερον ἐδέ τι πῶ νῦν
 ἐκ τήνῃ δύναμαι· τὴν δ' ἔ μέλει ἔ μα Δί' ἐδέν.
 γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος ἔνεκα Φεύγεις·
 ἔνεκ' ἐμὴν λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μελώπῳ
 ἐξ ὅσους τέταται ποτὶ θάτερον ὥς μία μακρὰ,
 ἧς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεισι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 ἀλλ' ὧτὸς, τοῖατος εἶναι, βοτὰ χίλια βόσκω,
 κῆκ τέττων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 τυρὸς δ' ἔ λείπει μ' ἔτ' ἐν θέρει, ἔτ' ἐν ὁπώρα,·
 ἔ χειμῶνος ἀκραι· ταῦτοι δ' ὑπεραχθῆες αἰεὶ.
 συρίζου δ' ὥς ἔ τις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων,
 τὴν, τὸ σίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν αἰείδων,
 πολλαὶ νυκτὸς ἀφρί· τρεῖς δὲ τὴν εἰδέκα νεβρῶς,
 πάσας μαννοδόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἀρκῶν.
 ἀλλ' ἀφίκευ τὴν ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς ἐδέν ἔλασσον·
 τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
 ἀδιδὼν ἐν τῶντρω παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξείς·
 ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδινὰ κυπαρίσσοι,
 ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος αἰ γλυκύκαρπος·
 ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι αἰ πολυδέηδρος Αἴτνα
 λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προίητι.

τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχεν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 αἱ δὲ τὴν αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασσιώτερος ἤμευ,
 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάμαλον πῦρ
 καίόμενος δ' ὑπὸ τευ καὶ τὰν ψυχάν, ἀνεχοίμαν,
 καὶ τὸν εἰς ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον εἶδέν.
 ὦ μοι, ὅτ' ἐκ ἑτεκέ μ' ἁ μάτῃρ βράγχι ἔχοντα,
 αἷς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ εἰλίασα,
 αἱ μὴ τὸ σῶμα λῆς· ἔφερον δὲ τιν ἢ κρίνα λευκά,
 ἢ μάκων ἀπαλὰν, πλαταγώνι ἔχοισεν ἐρυθρά.
 ἀλλὰ τὰ μὲν θέρους, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι
 ὥς' ἐκ αὖ τιν ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάσθην.
 νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόγα νεῖν γε μαβεῦμαι,
 αἰκα τις σὺν ναι πλέων ξένος ὥδ' ἀφίκηται,
 αἷς εἰδῶ τί ποθ' αἰδὺ καλοικῆν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάβοιο,
 εἰσπερ ἐγὼν νῦν ὥδε καθήμενος, οἰκαδ' ἀπενθεῖν
 ποιμαίνεν δ' ἐβέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γὰρ ἀμέλγεν,
 καὶ τυρὸν παῖαι, τάμισον θυμέειαν ἐνείσα.
 ἁ μάτῃρ ἀδικῶ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·
 εἶδέν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τιν Οἶλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
 καὶ ταῦτ', ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρεῦσά με λεωλὸν ἐόντα.
 Οασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τως πόδας ἀμφοτέρως μευ
 σφύσθην, αἷς ἀνιασθῇ· ἐπεὶ κήγων ἀνιωμαι.
 ὦ κύκλωψ, κύκλωψ, πᾶ τὰς θρένας ἐκπεπώτασαι;
 αἱ καὶ ἐνθῶν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
 τοῖς ἀργεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχες νῆν.
 τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε· τί τὸν Φεύγοντα διώκεις;
 εὐμήσεις· Γαλάτειαν ἰσως καὶ καλλίον ἄλλαν.
 πολλαὶ συμπαίσθην με κόραι τὰν νύκτα κέλονθαι,
 κηχλίσθοντι δὲ παῖσαι, ἐπεὶ καὶ αὐταῖς ὑπακοίσω·

δηλονά ' ἐν τᾷ γὰρ κήγών τις Φαίνομαι ἡμες.

ὦ τω τοι Πολύθαμος ἐπώοιμαινεν τὸν ἔρωτα
μχισίδων· ῥᾶον δὲ διαγ', ἥ χρυσὸν ἔδωκε.

VII. (III.)

Κ Ω Μ Ο Σ .

Κωμάσθω ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα· ταὶ δ' ἐμὴν αἶγες
βόσκειναι κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
τὸν λιευκὸν Κνάκωνα φυλάσσει, μὴ τυ κορύξη.

ὦ Χαρίεσσ' Αμαρυλλί, τί μ' ἐκέτι τῷτο κατ' ἄνθρωπον
παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισῆς;
ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς κατὰφαίνομαι ἐγγύθεν εἶμεν,
νύμφα, καὶ προγένειος; ὑπ' ἀγχαδαί με ποιησεῖς.
ἦνιδέ τοι δέκα μᾶλα Θέρω· τηνώ δὲ καθεῖλον,
οἷ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὐρίον ἄλλα τοι οἶσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
ἃ βομβεῦσα μέλιτσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
τὸν κιστὸν διαδύς, καὶ τὰν πέρην ἃ τὸ πυκάσθῃ.
νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὅσέον ἄχρῃς ἰκάνει.
ὦ τὸ καλὸν ποθοεῦσα· τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρον
νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰτώλον, ὥς τυ φιλάσω
ἐντὶ καὶ ἐν κενεοῖσι Φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
τὸν σέφανον τίλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγών, Αμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω

ἐμπλέξας καλύκεσσι, καὶ εὐόδομοισι σέλινοισι.
 ὦ μοι ἐγὼν, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ἔχ' ὕπακ' αἰ
 τὰν βαίταν ἀποδύς, ἐς κύμα' αἰα τὴνῶ αἰεῦμαι,
 ὥπερ τῶς θύνῃας σκοπιάσδε' αἰ Ολῳαῖς ὁ γριπῆς.
 καὶ κα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν αἰδὺ τέτυκ' αἰ.
 ἔγνων πρᾶν, ὅκα μευ μεμναμένω εἰ Φιλέεις με,
 ἔδδ' τὸ τηλέφιλον ποτιμαζάμενον πλάϊ' αἰ γησεν,
 αἰλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 εἴπω καὶ Ἀγροῖῳ τάλαθ' αἰ κοσκινόμαν' αἰς
 αἰ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβᾶτις, ἔνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὅλος ἔγκειμαι, τὴν δὲ μευ λόγον ἔδδ' αἰ ποιῇ.
 ἦ μὰν τοι λευκὰν διδυματοκὸν αἰγα Φυλάσσω,
 τὰν με καὶ αἰ Μέρμνωνος ἐριθακίς αἰ μελανόχρους
 αἰτῇ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τυ μοι ἐνδιαβρύτῃ
 αἰλλεται ὁφθαλμός μευ ὁ δεξιός· αἰμὰ γ' ἰδῇσῶ
 αὐτάν; αἰσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὥδ' αἰ ἀποκλινθεῖς
 καὶ κε μ' ἰσῶς ποτίδοι, ἐπεὶ ἔκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 ἰωπομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἠέλε γᾶμαι,
 μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλῶν, δρόμον ἄνυν· αἰ δ' αἰ Ἀταλάντ' αἰ
 ὡς ἰδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαβὺν αἰλλετ' ἐρωῖα.
 τὰν ἀγέλαν χῶ μαίτις αἰπ' Ὀθρυος αἰγε Μελάμῳα
 ἐς Πύλον· αἰ δὲ Βιάνῃος ἐν ἀγκοῖναισιν ἐκλίνθη
 μάτῃ αἰ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοῖας.
 τὰν δὲ καλὰν Κυβέρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
 ἔχ' ἐτῶς Ὡδωνίς ἐπὶ πλέον ἀγαγε λύσσας,
 ὡς· ἔδδ' αἰ Φθίμενόν νιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
 ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαῶων
 ἐνδυμῖον· ζαλῶ δὲ, Φίλα γύναι, ἰασίωνα,
 ὅς τὸσσων ἐκύρησεν, ὅς· ἔ· πευσεῖσθε βέβαλοι.
 αἰλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' αἰ μέλει. ἔ· κέτ' αἰ εἰδῶ,

κείσευμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται
ὥς μέλει τοι γλυκὺ τῆτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

VIII. (I.)

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ, ἡ Ω Δ Η.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ Π Ο Ι Μ Η Ν, καὶ Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Ἰ Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ αἰπίτους, αἰπώλε, τήνα,
ἀ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσσεται· αἰδύ τι καὶ τὸ
τυρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τυ λαψῇ·
αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τήνος γέρας, ἔς τυ καταρρεῖ
αἰ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστ' ἐκ' ἀμέλξης.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἡ τὸ καταχῆς
τῇν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δὲ κ' ἀρέσκη
τήναις ἄρνας λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξῇ.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπώλε, τῇδε καθίξας
ἐς τὸ κάταντες τῆτο γεώλοφον, ἅτε μυρῖκαι,
τυρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

καὶ Θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινὸν καὶ Θέμις ἄμμιν

τυράσδεν τὸν Πᾶνα δεδοίκομες· ἦ γὰρ ἔπ' ἄγρας
 τανίκα κεκμακῶς ἀμπαυέλαι· ἐντί γε πικρὸς,
 καὶ οἱ αἰεὶ δριμυῖα χολὰ ποτὶ ρινὶ κάβηται.
 ἀλλὰ, τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο Μώσας,
 δεῦρ' ὑπὸ τὰν πῆλέαν ἐσθώμεθα, τῷ τε Πριάπῳ
 καὶ τῶν Κρανιαίων κατεναγίον, ἅπτερ ὁ Θῶκος
 τῆνος ὁ ποίμενικὸς, καὶ ταὶ δρυές· αἱ δὲ κ' αἰείσης
 ὡς πόκα τὸν Λιθύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 αἶγ' αὖτε τοι δωσῶ διδυμαλόνον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 ἀδύ' ἔχοισ' ἐρίθως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας
 καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί· καρῶ,
 ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυθάνοιο ποτόσδον·
 τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρτύεται ὑψόβι κισσὸς,
 κισσὸς ἐλιχούσῳ κεκονιμένος· αὖ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῶν ἑλίξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τι θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πεπλω τε καὶ ἄμπτουκι· παρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράσδοντες ἀμυβαντὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 νεικείοντ' ἐπ' ἑσσι· τὰ δ' ἔφρενός ἀπ' αἵται αὐτᾶς.
 ἀλλ' ὅκα μὲν τῆνον ποτιθέρεται ἄνδρα γελεῦσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ριπῆναι νόον· οἱ δ' ὑπ' ἑρώιος
 θηβὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίσδοντι.
 τοῖς δὲ μέτα γριπτεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 λεωρᾶς, ἐφ' ᾧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καμπερὸν ἀνδρὶ εἰοικώς·
 Φαίης κεν γήων νιν ὅσον δένος ἐλλοπιεύειν·
 ὧδ' οἱ ὠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 καὶ πολὺν περ ἔοντι τὸ δὲ δένος ἄξιον ἄβας.
 τυτθὸν δ' ὅσπον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος,

πυρναίῃς σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν αἰωά-
 ταν ἀνίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαιῖσι φυλάσσει
 ἤμενος ἀμφὶ δέ μιν δὴ ἀλώπεκες· αἱ μὲν αἶψ' ὄρχως
 φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· αἱ δ' ἐπὶ πῆρᾳ
 πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον ἔπριν ἀνασεῖν
 φατὶ, πρὶν ἢ ἀνάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 αὐτὰρ ὅ γ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκροδολήραν,
 χοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ἔτε τι πῆρας,
 ἔτε Φυτῶν τοσσῆων, ὅσον περὶ πλέγματι γαλῆϊ.
 παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπληται ὑγρὸς ἄκανθος,
 Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν αὐτύξαι.
 τῷ μὲν ἐγὼν πορβμῆϊ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
 ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος.
 ἔδ' ἐτι πῶ ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἐτι κεῖται
 ἀχραντῖον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 αἰ κεν μοι τὸ, φίλος, τὸν ἐΦίμερον ὕμνον ἀείσης.
 καὶ τι τυ κερτομέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 ἔτι πῶ εἰς Αἰδαν γε τὸν ἐκλελεύοντα Φυλαξέεις.

Θ Υ Ρ Σ Ι Σ.

Ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Θύρσις ὅδ' ὥς Αἴτνας, καὶ Θύρσιος ἄδ' αἱ Φωνά.

Πᾶ ποκ' αἶψ' ἦδ' ὅκα Δάφνης ἐτάκετο; πᾶ ποκα, Νύμφαι;
 ἢ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 ἔ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 ἔδ' Αἴτνας σκοπτιᾶν, ἔδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι Οἶλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 τῆνον μᾶν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρυσαντο,
 τῆνον χῶ' κ' θυμοῖο λῆων ἀνέκλαυσε θανόντα.
 ἀρχελε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

πολλαί οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,
 πολλαὶ δὲ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύρανοι.
 ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ἦνθ' Ερμᾶς πράτιςτος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δὲ Δάφνι,
 τίς τυ καταλύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἐρᾶσαι;
 ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὥπῳλοι ἦνθον·
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν· ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
 κῆΦα Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι; αἱ δὲ τυ κῶρα
 πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ Φορῶται,
 (ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς)
 ζαλοῖσ'. αἶ δὺσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμέχανος ἐσσί.
 βῶτας μὲν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπὸλόῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 ὥπῳλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βαλεῖνται,
 τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ τράγος αὐτὸς ἔγει' ἰο.
 ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 καὶ τὺ δ' αἶ, ἐπεὶ κ' ἐσορῇς τὰς παρθένους, οἷα γελεῦν' ἰ,
 τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι ἔ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 τῶς δ' αἶ δὲν ποτελέξαι ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.
 ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ἦνθ' ἐ γε μὰν ἀδεία καὶ αἱ Κύπρις γελάοισα,
 λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
 κῆπε· τὺ θὴν τὸν Ερῶλος κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξὴν
 ἄρ' ἐκ αὐτὸς Ερῶλος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;
 ἄρχετ' βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 τὰν δ' αἶ ἄρα χῶι Δάφνις ποταμείψατο· Κύπρι βαρεῖα,
 Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχλήης·
 ἦδη γὰρ Φράσδει πάνθ' Ἄλιος ἄμμι· δεδύκει
 Δάφνις, κῆν Αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος Ερωτι.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ἔλγεται τῶν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπω ποτ' Ἰήαν,
 ἔρπω ποτ' Αὔχισαν· τῇνι δρυές, ὧδε κύπειρος,
 ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ὠρεῖος χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,
 καὶ πῦρ· βαλλεῖ, καὶ θύρεα πάντα διώκει.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, Σίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 αὐτὶς ὅπως εἴσῃ· Διομήδεος ὅσσον ἰοῖσα,
 καὶ λεγέ· Τον βῶταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχην μοι.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 ὦ λυκοί, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὠρεα Φωλάδες ἀρκήοι,
 χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὑμῖν ἐγὼν Δάφνις ἔκει' ἀν' ὕλαν,
 ἔκετ' ἀνὰ θυμῶς, ἐκ ἄλσεα· χαῖρ' Αἰετοῖσα,
 καὶ ποταμοὶ, τοι χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβροδος ἰλῶν.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, Σίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος οὐ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
 Δάφνις οὐ τὰς ταυρῶς καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
 ἀρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, πάλιν ἀρχετ' αἰοιδᾶς.
 ὦ Παν, Παν, αἰτ' ἔσσι κατ' ὠρεα μακρὰ Λυκαίων,
 αἶτε τύ γ' ἀμύτωλεῖς μέγα Μαινάλων, ἐνδ' ἐπὶ νᾶσσαν
 τῶν Σικελᾶν, Ελίκας δὲ λίπε ρίον, αἰτῷ τε σῆμα
 τῆιο Λυκαονίδου, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατόν.
 λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 ἐνθ' ὠϊαξ, καὶ τάνδε Φέρου πακτοῖο μελίτωνεν
 ἐκ καμῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλίκων.
 ἦ γὰρ ἐγὼν ὕπ' Ερωῖος ἐς Αἰδαν ἔλκομαι ἥδη.
 λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
 νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 αἱ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,

πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυα ὄχλας ἐνεῖμαι,
Δάφνις ἔπει θνάσκει· καὶ τῶς κύνες ὠλάφος ἔλκοι,
κῆξ' ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρυτάντο.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
χωὶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
ἤβελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντ' ἐλελοίπη
ἐκ Μοιρᾶν· χωὶ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δῖνα
τὸν Μοῖσαις Φίλον ἄνδρα, τὸν δ' Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
καὶ τὸ δίδοι τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
χαίρετ'· ἐγὼν δ' ὕμνιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον αἰσῶ.

Α Ι Π Ο Λ Ο Σ.

πλήρῃς τοι μέλιτος το καλὸν σῶμα, Θύρσι, γένοιτο,
πλήρῃς τοι χαλόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις
αἰδέαν, τέτλιγος ἔπει τύγα φέρτερον ἄδεις.
ἥνιδέ τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, Φίλος, ὡς καλὸν ὅσδει·
Ωραὶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
ὥσ' ἰθὶ, Κισσαΐδα· τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
δὲ μὴ σκιετᾶσθε, μὴ ὁ τραγὸς ὕμνιν ἀνασῇ.

IX. (VII.)

Θ Α Λ Υ Σ Ι Α.

Ης χρόνος αἰνίξ' ἐγὼν τε καὶ Εὐκροίτος ἐς τὸν Αλεντα
ἔρωπομες ἐκ πόλιος· σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
τᾷ Διοὶ γὰρ ἔτευχε Θαλύσια καὶ Φρασιδᾶμος
κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπειος· εἴ τι περ ἐὼλλον

χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
 Χάλκινος, Βέρειαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσε κράναν,
 εὐ γ' ἐρεϊσάμενος πέτρῃ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
 αἰγυεῖροι Πηλέαι τε εὐσκιον ἄλσος ὕφαινον,
 χλωροῖσι πετάλῃσι κατηρεφέες κομώσσαι.
 κ' ἄπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἔδὲ τὸ σᾶμα
 ἅμῃν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καὶ τιν' ὁδίταν
 ἐδὼλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδώνιον εὐρομες ἄνδρα·
 ὄνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰωόλος· ἔδὲ κε τίς μιν
 ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἔπει αἰωόλῳ ἔζοχ' ἐώκει.
 ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
 κνακὸν δέμῃ ὥμοισι, νέας ταμίσιοιο ποτόσθον·
 ἅμφι δὲ οἱ στήθεσσι γέμων ἐσφίγγετο πέπλος
 ζωστήρι πλακερῷ· ροίκαν δ' ἔχεν ἄγριελαίῳ
 δεξτερᾷ κορύναν· καὶ μ' ἀτρέμας εἴπε σεσαυῶς
 ὄμματι μειδιῶντι, γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλεος·
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέλειος πόδας ἔλκεις,
 ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αιμασιᾷσι καθεύδει,
 ἔδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυθαλλίδες ἡλαίνονται;
 ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπειγεαί; ἦ τιнос ἀσῶν
 λανὸν ἐπιβρωσκείς; ὡς τεύ ποσὶ νισσομένοιο
 πασα λίθος πταίοισα ποτ' ἀνδρυλιδέσσω αἰεΐδει.

Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψην· Λυκίδα φίλε, Φανί, τὴ πάντες
 ἔμμεν συρίκταν μέγ' ὑπεύροχον ἔν τε νομῶσιν
 ἐν τ' ἀμνητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 ἀμέτερον· καὶ τιν', κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδην
 ἔλωμαι· αἱ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
 ἀνέρες ἐνπώλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελευῶντι,
 ὄλῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 αἱ δαίμων εὐκρίθον ἀνεπαλήρωσεν ἀλῶν.

ἀλλ' ἄγε δὴ, ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αἰῶς,
 βωκολιασδόμεθα· τάχ' ἄτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Μοισᾶν καταπυρὸν σῶμα, κῆμ' ἐλέγοι·
 πάντες αἰοιδὸν ἄριστον· ἐγὼν δέ τις ἔταχυπειθής·
 ἔδ' αὖν· ἔγάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ἔτε τὸν ἐδ' ἄλ' ὄν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, ἔτε φιλητᾶν
 αἰείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.

Ὡς ἐφάμην ἐπιτάδες· ὁ δ' αἰτωόλος ἀδὺ γελάξας,
 τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, ἔτεκεν ἐσσι
 πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
 ὥς μοι καὶ τέκνων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
 ἴσον ὅρευσ κορυτᾶ τελέσαι δόμον Ωρομέδοντι,
 καὶ Μοισᾶν ὄνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον αἰοιδὸν
 ἀντία κοκκύσδοντες, ἐτώσια μοχθίσδοντι.
 ἀλλ' ἄγε βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' αἰοιδᾶς.
 Σιμιχίδα· κῆγ' ὦν μὲν, ὄρη Οἴλος, εἰ τιν' ἀρέσκει
 τῷδ' ὅ τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἔξεπ' ἄνασσα.

Ἔσsetαι Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις Νότος ὑγρὰ διώκη
 κύματα, κ' Ωρίων ὅκ' ἐπ' Ωκεανῷ πόδας ἰαχῇ,
 αἶκα τὸν Λυκίδαν ὀπλιέμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσῃται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει.
 χάλκυνες φορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
 τόν τε Νότον, τόν τ' Εὐρον, ὃς ἔχαλα Φυκία κινεῖ·
 ἀλκύνες, γλαυκαῖς Νηηῖσι ταῖ τὰ μάλισα
 ὀρνίχων ἐψίλαβεν, ὅσαισί περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
 ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὐπλοὸν ὄρμον ἴκοιτο.
 κῆγ' ὦν τῇνο κατ' ἅμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα

ἢ καὶ λαυκοίων σέφανον περὶ κρατὶ Φυλάσσω,
 τὸν Πιλεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ,
 παρ' πυρὶ κεκλυμένους· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ Φρυξῇ,
 χάσιβας ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς' ἐπὶ πᾶχυν
 κνύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
 καὶ πίομαι μαλακῶς μεμνάμενος Ἀγεάνακτος
 αὐταῖς ἐν κυλίεσσι, καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 αὐλησεῦντι δ' ἐμὴν δύο ποιμένες· εἰς μὲν, Ἀχαρνεύς,
 εἰς δὲ, Λυκωπίτης· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσσεῖ,
 ὡς πότε τὰς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
 χῶς ὅρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρυὲς αὐτὸν ἐβρήνευ,
 ἡμέρα αἶτε Φύονι παρ' ὄχθαισι πόλαμοιο·
 εὐτε χιῶν ὥς τις κατέλακετο μακρὸν ὕψ' Αἶμον,
 ἢ Λίῳ, ἢ Ροδόπῳ, ἢ Καύκασον ἐχατόειλα.
 ὥσπερ δ' ὡς ποτ' ἔδεκτο τὸν αἰσάλον εὐρέα λάρναξ
 ζῶν ἐόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακλῆς·
 ὥς τέ νιν αἰσιμαὶ λειμωνόβη Φέρβον ἰῶσαι
 κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
 ἔνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ σόματος χεεὶ νέκταρ.
 ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὸ θῆν τάδε τέρων ἐπεπόνθης,
 καὶ τὸ καίεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
 κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
 αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωῖς ἐναρξίμιος ὦφελος εἴμην·
 ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμουν ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἴγας,
 Κοινᾶς εἰσαίων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 αἰδὺ μελίσδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὐθις
 κηγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα Οἶλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμ' ἐδίδαξαν ἀν' ὥρεα βωκολέοντα,
 ἐοῦλα, τὰ πε καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·

ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπέρροχον, ὅτι γ' αἰίδεν
ᾠρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἔπει Φίλος ἔπλεο Μοῖσά δ'.

Σιμιχίδα μὲν Ερῶτες ἐπέπλεον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς¹
τόσσον ἐρῇ Μυρῆς, ὅσον εἶρος αἶγες ἐρῶντι.
Ωρατος δ', ὁ τὰ πάντα Φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
παιδὸς ὑπὸ σπαλάρχουσιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἀρισις,
ἐδὸλος ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν εἰδὲ κεν αὐτὸς αἰίδεν
φοῖβος σὺν Σόρμῳ, γι παρὰ τριπόδεσσι μεγαῖροι,
ὥς ἐκ παιδὸς Ἀράιος ὑπ' ὅσέον αἶθε' ἔρετι.
τόν μοι Πᾶν, Ομόλω γ' ἐρατὸν πέδον ὅς τε λέλολχας,
ἄκλῃστον τήνοιο Σίλας ἐς χεῖρας ἐρεῖσαις,
αὐτ' ἐῖτ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακός, αἶτε τις ἄλλος.
κῆν μὲν ταύτ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν Φίλε, μὴ τί τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανῖκα μασιῖσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη·
αἱ δ' ἄλλως νεύσοις, κατὰ μὲν χροα πάντ' ὀνύχεσσι
δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις·
εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν εἰ μεσσι χειματι μέσσω,
Εἶρον παρ' ποταμόν, κεκλιμένος ἐῖγυθεν ἄρχῃ·
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύεις,
πέτρας ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ἐκέτι Νεῖλος ὄρατός.
ὑμεῖς δ' Ἐτιδὸς καὶ Βυβλίδος αἰδὺ λιπὼνίης
ναῖμα, καὶ οἰκεῦντες Ξανθάς ἔδος αἰπὺ Διώνας·
ὦ μάλοισιν Γρῶτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
βαλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλῖνον,
βάλλετ'· ἔπει τὸν Ξεῖνον ὁ δῦσμορος ἐκ ἐλεεί μεν·
καὶ δὴ μὰν ἀπώϊοιο πεπαιότερος· αἱ δὲ γυναῖκες
αἱ αἱ Σαντί, Φιλῖνε, τὸ τιν καλὸν ἄνθος ὑπαρρήϊ.
μηκέτι τοι Φρερέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἀράϊε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκῳ

κοκκύσδων νάρκαθιν ἀνιαραῖσι διδοίη
 ὥς δ' ἐπὶ ταῖσδε, Θέρις, Μόλων ἄλχιρλο παλαίστρας·
 ἄμμιν δ' αἰσυχία τε μέλοι, γράϊα τε παρείη,
 αἵτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Ὡς ἐφάμαν· ὁ δ' ἐμὴν τὸ λαγωβόλον, αἰδὺ γελάζας
 ὥς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ᾧπασεν εἶμεν.
 χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
 εἰρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς φρασιδάμῳ
 στραφέντες, χῶ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις
 αἰδέας ὀκίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
 ἐν τε νεοῖμάτοισι γεγαυότες οἶναρέεσσι.
 πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὺς δονέοντο
 αἰγερῶι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
 Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελεύσσει.
 τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθευλίανες
 τέτλιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· αἱ δ' ὀλολυγῶν
 τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
 αἶιδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔσενε τρυγῶν
 πωτῶντο ξυθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
 πάντ' ὥσδε θέρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὠπώρας·
 ὅχλαι μὲν πὰρ ποσσὶ, περὶ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
 δαΐφιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρωακες βραβύλοισι καταβριθόντες ἔρασσε·
 τετ' αἶεις δὲ πύθω ἀπελύετο κρατὸς ἀλειφαρ.
 Νύμφαι Κασαλίδες Παρνάσιον αἰῶπος ἔχουσιν,
 ἄρα γέ πα τοιοῖδε φόλῳ κατὰ λαῖνον ἄντρον
 κρατὴρ Ἡρακλεῖ γέρον ἐσάσατο Χείρωνι·
 ἄρα γέ πα τήνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάτω,
 τὸν κρατερόν Πολύφαιμον, ὃς ὥρεσι λᾶας ἔβαλλε,
 τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλῖα ποσσὶ χορεῦσαι,

οἷον δὴ τόκα πᾶμα διεκρυνώσατε, Νύμφαι,
βωμῶ παρ Δάμαρρος ἀλωάδες; ἅς ἐπὶ σωρῶ
αὐτῆς ἐγὼν πάζωμι μέγα πῦρον· αἱ δὲ γελάξαι
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.

X. (II.)

Φ Α Ρ Μ Α Κ Ε Τ Τ Ρ Ι Α Ι.

Πᾶ μοι ται δάϕναι; Φέρε Θέσυλι· πᾶ ἐὲ τὰ Φίληραι;
τέψον τὰν κελέβαν Οἰνικέω οἶδς αὐτῶ,
ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα Οἶλον καλῶνίσσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι ἰωδὲκαταῖος αἶο' ὦ τάλας ἔδὲ ποθήκει,
ἔσθ' ἐγὼν πότερον τεθνάκαμες, ἢ ζοὶ εἰμές,
ἔδὲ θύρας ἄρραξεν ἀναρσιος· ἦ ρά οἱ ἀλλᾶ
ᾤχετ' ἐχων ὅ τ' Εὐρος ταχυῖας φρινας, αἱ τ' Αἰφροδίτα.
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγῆτοιο παλαιστραν
αὐρίον, ὡς νῖν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιῇ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταύισσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα,
φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσομαι ἀσυχᾶ, δαῖμον,
τᾶ χρονία θ' Ἐκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομεροῖτι
ἐρχομέναν νεκρώγ ἀνά τ' ἡρία καὶ μελαν αἷμα.
χαῖρ' Ἐκάτα δασωπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδῃ,
Ζάυμακα ταυτ' ἐρδοῖσα χρεῖονα μήτε τι Κίρκας,
μήτε τι Μηδείας, μήτε Ξανθᾶς Περιμήδας.
ιυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
ἄλφειτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπὶ τῷ ασσε,
Θέσυλι· δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπώτασαι;
ἦ ρά γέ τοι, μυσάρᾳ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί;
πάσσο' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιος ὅς τέα πάσσω.
ιυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Δέλφίς ἔμ' αἰνᾶσθαι· ἐγὼν δ' ἐπὶ Δέλφει δάδναι
 οὐδέ· χῶς αὐτὰ λακῇ μέγα κατωπαυρὸς εὔσα,
 κηΐπῳ πῖνας ἄφθῃ, κῆδ' σποδὸν εἰδομες αὐτάς,
 ἔτω τοι καὶ Δέλφίς ἐνὶ Φλογί σάρκ' ἀμαθύνοι.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 ὡς τῶτον τὸν καθὼν ἐγὼν σὺν δαίμονι τάκω,
 ὡς τάκοις ὑπ' ἑωτος ὁ Μύνθιος αὐτίκα Δέλφίς·
 χῶς οὐκ εἶθ' ὁδε ρόμβος ὁ χαλκῆος ἐξ Ἀφροδίτας,
 ὡς κείνος δινοῖται ποδ' ἀμετέραισι θύραισιν.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὸ δ' Ἀστεμι, καὶ τὸν ἐν Αἰδᾷ
 κινήσαις ῥ' ἀδάμαλῃα, καὶ εἴ τι περ ἄσχαλὲς ἄλλο.
 Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀγα πῶλιν ὠρύονται·
 ἂ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 ἦνιδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγεῦντι δ' αἴηται,
 αἰ δ' ἐμὰ δ' σιγῇ σέβων ἐντοσθεν αἰία·
 ἀλλ' ἐπὶ τῆνῳ πᾶσα καταΐεσθαι, ὅς με τάλαιναν
 ἀντὶ γυναικὸς ἐβηκε κακὰν καὶ ἀπαρβένον ἡμέες.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν αἰδοῦσα.
 ἐς τοὺς ἀποσπένδω, καὶ τοὺς τάδε, πότνια, Φωνῶ·
 Αἶτε γυνὴ τῆνῳ παρακέλῃται, αἶτε καὶ ἀνὴρ,
 τόσσον ἔχοι λάβας, ὅσσον πόκα θασέα φαντὶ
 ἐν Δίᾳ λαοθῆμεν εὐπλοκάμῳ Ἀριάδνας.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 ἰππομανὲς φυτὸν ἐντὶ παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσας
 καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἰπποῖ
 ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
 μαχημένῳ ἵκελος, λιπαρᾶς ἐκίσσῃ παλαίστρας.
 ἰυγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

τῷτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ἄλεσε Δέλφις,
 ὡ' γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
 αἰ αἰ Ερως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
 ἐμφυῖς, ὡς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
 ἰυγξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
 σαῦράν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
 Θέσυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὴν τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
 τᾶς τήνω φλιαῖς καθυπέρτερον, ἅς ἔτι καὶ νῦν
 ἐκ θυμῷ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον εἰδέναι στοιῇ·
 καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· τὰ Δέλφιος ὅσέα πάσσω.
 ἰυγξ, ἔλκε τὴν τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὴ μῶνα εἰοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
 ἐκ τίνος ἀρξέυμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῷτο;
 ἦνθ' αἰ τῷ ὕδαλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ
 ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος. τᾶ δὴ τόκα πολλὰ μὲν ἄλλα
 θηρία πομπεύεσκε περισσάδον, ἐν δὲ λέαινα.
 Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελαία.
 καὶ μ' αἰ Θευμαρίδα Θράσσα τροφὸς αἰ μακαρίτις,
 αἰγχιθύρος ναίοισα, κλέυξατο καὶ λιτάνευσε
 τὰν πομπῶν θάσασθαι· ἐγὼν δέ οἱ αἰ μεγάλοιτος
 ὠμάρειν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
 καίμφις τελαμμένα τὰν ξυσίδα τᾶς κλεαρίσας.
 Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 ἤδη δ' εἴςα μέσαν κατ' ἀμαξιτὸν, αἶ τὰ Λύκωνος,
 εἶδον Δέλφιν ὁμῶ τε καὶ Εὐδάμωππον ἰόντας.
 τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειᾶς,
 σήθεα δὲ σίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τὴν, Σελάνα,
 ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.
 Φράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη

δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκεια, καὶ τί πομπᾶς
 τήνδ' ἐφρασάμαν, ἔδλ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆλθον
 ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις κατωρεὰ νόσος ἐξαλάτωρξε·
 κῆραν δ' ἐν κλιντῇρι δέκ' ἁμάλα καὶ δέκα νύκτας.
 Φράσθ' ὁ μὲν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 καὶ μὲν χρωὶς μὲν ὁμοίως ἐγένετο πολλάκι θάψω·
 ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
 ὅσ' ἐτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος ἔκ ἐπ' ἔρασσα,
 ἢ ποίαις ἐλιπονηγναίης δόμον, αἵτις ἐπαῖδεν;
 ἀλλ' ἦς ἔδ' ἐλαιοθρόν' ὃ δὲ χρόνος ἀνυτο Φεύγων.
 Φράσθ' ὁ μὲν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 χῶτ' αὖ τὰ δῶλα τὸν ἀλαβέα μῦθον ἔλεξα·
 εἰ δ' ἄγε, Θεσυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μάχης
 πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
 τηρεῖ γὰρ Φοιτῇ, τηρεῖ δέ οἱ αἰδὺ καθήσθαι.
 Φρασθ' ὁ μὲν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 κητῶε κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αὖ νεῦσον,
 κῆφ, ὅτι Σιμαίθα τὺ καλῇ· καὶ ὕδαγέο τᾶδε.
 ὡς ἐθάμαν· αἰ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼν δὲ νιν ὡς ἐνόασα
 ἄρτι θύρας ὑπὲρ ἔδ' ἀμειβομένον ποδὶ κέσθω,
 (Φράσθ' ὁ μὲν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα)
 πᾶσα μὲν ἐψύχθη χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετὰ πῶ
 ἰδρῶς μὲν κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις·
 ἐδὲ τι Φωνᾶσαι δυνάμαν, ἔδλ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 κνυζεῦντα Φωνεῦντι Φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
 ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.
 Φράσθ' ὁ μὲν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 κοῦ μ' ἐσιδὼν ὤσοργος, ἐπὶ χθονὸς ὁμμάλα πάξας,

ἐσδετ' ἐπὶ κλιτῇρι, καὶ ἐσδόμενος Φάτω μῦθον·
 Ἦ ῥά με, Σιμαίβα, τόσον ἔφθασας, ὅσπον ἐγὼν θῖν
 πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαζα Φιλῖνον,
 ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε γέγος, ἥ με παρῆμες.
 Σφράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα.
 ἦνβον γὰρ κήγων, καὶ τὸν γλυκὺν ἦνβον ἔρωτα,
 ἡ τρίτος ἡὲ τέταρτος ἐὼν Φίλος, αὐτίκα νυκτὸς,
 μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωύσοιο Φυλάσσων,
 κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Πρακλέος ἱερὸν ἔφνος,
 πάντοτε πορφυρέασι περιζώσρασιν ἐλπίζαν.
 (Σφράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα)
 κῆμ' αἱ μὲν κ' ἐδέχοντο, τάδ' ἦς Φίλα· ἡ γὰρ ἐλαφρὸς
 καὶ καλὶς πάντεσσι μετ' ἡιθέοισι καλεῦμαι·
 εὐδον δ', αἱ κε μόνον τὸ καλὸν σόμα τεύ' ἐφίλασα·
 αἱ δ' ἀλλὰ μ' ὠθεῖτε, καὶ ἃ θύρα εἶχετο μοχλῶ,
 παντῶς καὶ πελέκεις, καὶ λαμπράδες ἦνβον ἐφ' ὑμέας.
 (Σφράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα)
 νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπρῳ πρᾶτον ὀφείλεν·
 καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἰλεν,
 ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῆτο μέλαθρον,
 αὐτὰς ἡμίϑλεκλον· ἔρωσ δ' ἄρα καὶ λιπαραῖα
 πολλάκις Ἀσείσοιο σέλας φλογερώτερον αἰθεῖ·
 (Σφράσδεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάννα)
 σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῦσαν
 ἀνέρος. — Ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼν δέ οἱ ἃ ταχυπειθῆς
 χειρὸς ἐφαψάμενα μαλακῶν ἀνέκλιν' ἐπὶ λέκτρῳ·
 καὶ ταχὺ χροῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπᾶίνεται, ἡ τὰ πρόσωπα
 θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες αἰδύ.
 χῶς κά τοι μὴ μακρὰ Φίλα θρυλόιμι Σελάννα,

ἐπὶ ῥαχθὴ τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πέθον ἤνομεν ἄμῳ.
 ἤντετι τήνος ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφα τοι ἐχθρὸς,
 ἔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἤνθ' ἐμοὶ ἄ γε Φιλίσας
 μάτηρ τᾶς γε ἐμαῖς αὐλητρίδος, ἄ γε Μελίξξας,
 σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἴσῳποι,
 Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο Οἴροισαι·
 κῆνέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφιδι ἐρᾷται,
 καίτε μιν αὐτὴ γυναικὸς ἔχει πόθος, αἶτε καὶ ἀνδρὸς,
 ἔκ' ἐφατ' αἰτρεκὲς ἰδμεν, αἰτὰς τόσον, ἔνεκ' ἔρωτος
 ἀκράβιον ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὥχετο Φεύγων,
 καὶ Φάτο οἱ σεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πυκάσθεν.
 ταῦτ' ἐμὶν ἂ ξείνα μυθήσασθ'· ἐντὶ δ' ἄλαθής.
 ἦ γὰρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλακ' ἐφοίτη,
 καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλῳαν·
 νῦν δ' ἐπε δωδεκαταῖος ἀπ' ὧτέ νιν ἐδὲ ποτείδον·
 ἀρ' ἐκ' ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δ' ἐλέασται;
 νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἱ δ' ἔτι κῆμ' ἐ
 λυτῇ, τῇν Αἰδάο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξῇ·
 τοῖά οἱ ἐν κίσῃ κακὰ Φάρμακα Θάμι φυλάσσειν,
 Ασσυρίῳ, δέσποινᾳ, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πῶλως,
 πότνι· ἐγὼν δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπῆσαν.
 χαῖρε Σελανάια λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
 ἀσέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὄπαδοί.

XI.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ Σ Υ Ρ Ι Γ Ξ.

Οὐδένος εὐνάτεια, μακροπρόλεμοιο δὲ μάττηρ
 μαΐας Αντιπείτροιο θοὸν τέκεν ἰθυστῆρα·
 ἔχι Κεράσαν, ὃν ποκα θρέψατο ταυροπάτωρ,
 ἀλλ' ἔ Πιλιπὲς αἶθε πάρος φρένα Τέρμα θ' ἀκῆς.
 ἔνομ' Ολον, δίζων, ὃ τᾶς μέσσωπος πόθον
 κούρας γηρυγόνας ἔχε τᾶς ἀνεμώδεας·
 ὃς Μοῖσα λιγὺ πᾶξεν ἰοσεφάνω
 ἔλκος, ἄγαλμα πόθοιο πυρισμαράγῃ·
 ὃς σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα
 Παπποφόνῃ, Τυρίαν τ' ἐρρύσατο.
 ἦ τόδε τυφλοφύρων ἐρατὸν
 πᾶμα Πάρις θέτο Σιμηχίδας.
 ἦ ψυχὰν αἰεὶ, βροτοβᾶμον,
 σήτας οἷσρε Σαέτιας,
 κλωποπάτωρ, ἀπάτωρ,
 λαρνακόγχε, χάροις·
 αἰδὺ μελίσδοις
 ἐλλοπι κέρει,
 καλλιόπῃ,
 νηλεύστῃ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

XII. (X.)

ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

ΜΙΛΩΝ.

Εργατίνα βεκαῖε, τί νῦν ὦ ζυρὲ πεπωρόνης;
ἔθ' ἐόν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνη, ὡς τεωρὶν ἄγες·
ἔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ἀπολείπῃ,
ὥσπερ οἷς ποιμένας, τὰς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.
ποῖός τις δείλαν τὴ καὶ ἐκ μέσσω ἅματος ἐσσί,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τὰς ὠλακας ἐκ ἀποθρῶγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκορμ' ἀτεράμνω,
ἔδαμά τοι συνέξα ποθέσαι τινα τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

ἔδαμά· τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρεί;

Β Α Τ Τ Ο Σ. α

ἔδαμά νη συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

Μ Ι Λ Ω Ν.

μηδ' γε συμβαίῃ χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

Μ Ι Λ Ω Ν.

ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς πηλόν· ἐγὼν δ' ἔχω ἐσθ' ἄλις ὄξος.

Β Α Τ Τ Ο Σ. β

τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σποδῶ ασκαλα ποιῖα.

Μ Ι Λ Ω Ν.

τίς δέ τυ τᾶν παιδῶν λυμαίνεται;

Β Α Τ Τ Ο Σ.

ἀ Πολυβῶτα

ἀ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἰωπεκίῳνι πόκ' αὐλαί.

Μ Ι Λ Ω Ν.

ΕΥΡΕ ΘΕΟΣ ΤΟΝ ΑΛΙΤΡΟΝ. ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις
μάντις τοι τὰν νύκτα χοιζέϊται καλαμαία.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τυ· τυφλὸς δ' ἐκ αὐτὸς ὁ Πλῆτος,
ἀλλὰ καὶ ὦ Φρόντισος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

Μ Ι Λ Ω Ν.

ἔ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατὰβᾶλλε τὸ λαῖον,
καί τι κόρας Φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἄδιον ἔτῳς
ἐργαζῇ· καὶ μὰν πρότερον πόκα μασκίος ἦσθα.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδιάν μοι
παῖδ'· ὦν γὰρ χ' αἰψέωδε, Θεαί, καλὰ πάντα ποιεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν κάλεόντι τὸ πάντες,
 ἰοχράν, αἰλιόκαυσον· ἐγὼν δὲ μόνος μελίχλωρον.
 καὶ τὸ φη μέλαν ἐντὶ, καὶ ἄ γραπῶν ὑάκινθος,
 ἀλλ' ἐμπας ἐν τοῖς σεΐάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
 αἰ μὲν τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
 α γέγρανος τῷροτρον· ἐγὼν δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημι.
 αἶτε μοι ἥς ὅσσα Κροῖσον πύκα Φαντὶ πεπαισῶσαι,
 χρύσειο ἀμφοτέροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀσροδίτῃ,
 τῶς αὐλῶς μὲν ἔχαψα, καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τύγα μᾶλον,
 ῥήμη δ' ἐγὼν καὶ καναὸς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
 Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀσφράγαλοι τευ,
 ἀ φωνὰ δὲ τρύχνος· τὸν δὲ τρώπων ἐκ ἔχω εἰπῶην.

Μ Ι Λ Ω Ν.

ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος αἰοιδάς·
 ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾷς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.
 ὦ μοι τῷ πῶγωνος, ὃν ἀλβίως ἀνέφυσας.

Β Α Τ Τ Ο Σ.

Γάσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ θεῷ Λυτιέρας.

Δάματερ πολύκαυπε, πολύταχυ, τῷ τὸ λαῖον
 εὐεύγον τ' εἴη καὶ καυσιμον ὅτ' ἰ μαλιστα.

Σείγ' γετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δ' ἀγμάλα, μὴ παριώ τις
 εἴπῃ· Σύκινος ἄνδρες, αἰπώλετο χέστος ὁ μοῖδός.

Γε βορέην ἀνεμον τᾷς κέρβυας αἰ τομαὶ ὕμνιν
 ἡ Ζέφυρον βλεπώτω· πιαίνεται ὁ σαχὺς ἐτῶς.

Σῖτον ἀλοιῶντας Φεύγεν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπτιον
 ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει ταμόσδε μάλιστα.

Ἀρχοδ' ἀμῶντας ἄμ' ἐγειρομένῳ κορυδάλλῳ,
 καὶ λήγεν εὐδοντος· ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα.

Εὐκλὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βῆς· ἔμελεδαίνει
τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὦ ᾧμελητὰ Φιλάργυρε, τὸν Φακὸν ἔφη
μὴ ᾧτάμης τὰν χεῖρα, καταπρίων τὸ κύμινον.

Μ Ι Λ Ω Ν.

ταῦτα χρεὶ μοχθεῦντας ἐν αἰλίῳ ἄνδρας αἰεῖδεν·
τὸν δὲ τεόν, βεκαῖε, πρέπει λιμνηρὸν ἔρωτα
μυθίσθεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσσῃ.

XIII. (XXI.)

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

Α Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· ἔδὲ γὰρ εὐδεν
ἀνδράσιν ἐργατῖναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
καὶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψεύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦντι ἐπιστάμεναι μελεδῶναι.

Ιχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
σρωσάμενοι βρύον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ Φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
τοὶ κάλαμοι, τὰ γκιςμα, τὰ Φυκιοέντα τε λῆδα,
ὄυμναι, κύρτοι τε, καὶ ἐκ χοίνων λαδύρινθοι,
μήρινθοι, κῶά τε, γέμων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
νέρθεν τὰς κεφαλᾶς Φορμὸς Βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
ἔτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, ἔτος ὁ πλῆτος.
ἔδεις δ' ἔχ' ἡ χύτρον· εἶχ' οὐδ' ἓνα· πάντα περισσά,
πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἄγρᾳ πενίας ψιν ἐταίρα.

ἔδεις δ' ἐν μέσσω γρείτων, πενία δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 ἔπῳ τὴν μέσασιν δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 τῷ δ' αἰλιεῖς ἤγειρε Φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπώσάμενοι, σφετέραις φρεσὶν ἤρεβον ἑδάν.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Α .

ψεύδοιτο, Φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔοασκον
 τῷ θέρους μινύβειν, ὅκα τὰματα μακρὰ φέρει Ζεὺς
 ἤδη μυρὶ ἐσεῖδον οἰεράτα, καδ' ἔπῳ αἰώς.
 μὴ λαβόμεν; τί τὸ χρεῖμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Β ,

αὐτομάτως μέμνη τὸ καλὸν θέρους· ἔ γάρ ὁ καιρὸς,
 Ασθαλίῳν, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 αἱ Φουοντὶς κόπῳ λίσσα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Α .

ἂρ' ἔμαθες κρίνειν πόκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 ἔ σε θείλω τῷ μῶ φαντάσματος ἤμιν ἄμοιρον·
 ὥς καὶ τὰν ἄγρην, τῶνείρατα πάντα μερίζου.
 ἔ γὰρ νικᾷ κατὰ τὸν νόον· ἔτος ἄριστος
 ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῆς.
 αἰκῶς καὶ χολὰ ἐντί· τί γὰρ ποιῇν ἂν ἔχοι τις
 κείμενος ἐν Φύλλοις ποτὶ κύμασι, μηδὲ καθεύδων
 αἰόνος ἐν ψάμμῳ; τί δέ; ΛΙΧΝΙΟΝ ΕΝ ΠΥΤΤΑΝΕΙΩ,
 Φαντί γε· καίεν ἄγρην τόδ' ἔχει.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Β .

λέγε μοι πόκα νυκτὸς
 εἴπιν, καὶ τι σοὶ ἐὼτλὸν ἄγει, μάνυσον ἐταίρω.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Α .

θειλινὸς ὥς καλ' ἐδάρθον ἔπ' εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (ἐκ ἧν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνέοντες ἐν ὥρᾳ,

εἰ μέμνη, τᾷς γαστρὸς ἐφειδόμεν') εἶδ' ἐμαυτὸν
 ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἔδοκευον
 ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν. ἰ
 καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται· ἰχθύα κήγών)
 χῶ μὲν τῶγκίσρῳ ποτεοῦετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 τῷ χέρεϊ τεινόμειος περικλώμενον εὔρον ἀγῶνα,
 πῶς μιν ἔλω, μέγαν ἰχθύν, ἀδαυροτόθοισι σιδάροις.
 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος· Ἀρ' ἐμὲ νυξεῖς;
 καὶ νύξῃ χαλεπῶς. χέρεα δ', ἔφειγόνος, ἔτεινα,
 κᾶνυσ' ἰδὼν τὸν αἶθρον· ἀνείλκυσα χιρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπωκασμένον· εἶχε δὲ δαῖμα,
 μή τι Ποσειδάωνι πέλοι πεσιλαμένος ἰχθύς,
 ἢ τάχα τᾷς γλαυκᾷς κέϊμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίσρῳ ἀπέλυσσα,
 μή ποκα τῷ σώματος τᾶγκίσρῳ χρυσὸν ἔχοιεν·
 καὶ τῷ μὲν πίσυνος, χαλάσας τὸν ἐπ' ἡράτον ἰχθύν,
 ὥμοσα μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
 ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 ταῦτά με καὶ ξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένη, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγὼν, τὸν ἐπ' ὥμοσα, ταρβέω.

Α Λ Ι Ε Υ Σ Β.

καὶ τύγα μὴ τρέσσης· ἐκ ὥμοσας· εἰδὲ γὰρ ἰχθύν
 χρύσειον, ὡς ἰδες, εὔρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 αἱ μὲν ἄρ' ἐκ κλώσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματευσεῖς,
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σαρκινὸν ἰχθύν,
 μὴ τὸ θάνης λιμῶ, καὶ τοῖς χρυσείοισιν ὀνείροις.

ΧΙΥ. (XIII.)

Τ Λ Α Σ.

Οὐχ ἄμῃν τὸν Ερωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκεῖμτες,
 Νικία, ᾧ τινι τῷτο θεῶν πόκα τέκνον ἔγεν'ιο·
 ἔχ ἄμῃν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται ἡμεν,
 οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὖριον ἐκ ἐσορῶμεσ·
 ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάροδιος υἱός,
 ὃς τὸν λῖν ὑπόμεμεν τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδός,
 τῷ χαρίεντος Ἰλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα Φορεῦντος·
 καὶ νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ Φίλον ἦα,
 ὅσσα μαβὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεν'ιο·
 χωρὶς δ' ἐνέποκ' ἦς, ἔτ' αἱ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
 ἐβ' ὅκχ' ἅ λεύκιππος ἀνατρέχει' ἐς Διὸς Ἀῶς,
 ἐβ' ὅποκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶν,
 σεισαμένας πλερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεῦρῳ·
 ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένος εἴη,
 αὐτῷ δ' εὖ εἰκὼν ἐς ἀλαβινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
 ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μιτὰ κῶας Ἰάσων
 Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀρισηῆς συνέπον'ιο,
 πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὣν ὁ Φελός τι,
 ἵκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱός, Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
 σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινε Ἰλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶ,
 ἅτις Κυανεᾶν ἔχ ἄψατο συνδρομάδων ναῦς,
 ἀλλὰ διεξαίξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε φᾶσιν,
 αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα, ἀφ' ᾧ τόκα χοιράδες ἔσαν.
 ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐρχατιαὶ δὲ
 ἄρνα νέον βόσκοντι, τείραμμένω εἴαρος ἦδη,
 τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶν
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο, Νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι·
 εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
 ὠλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
 ἐκβάντες δ' ἐπὶ Θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 διελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν σορέσαντο χαμεύναν.
 λειμῶν γὰρ σφιν ἔκειτο μέγας, σιβάδεσσιν ὄνειαρ·
 ἔνθεν βέτομον ὄξυ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύππειρον.
 κῶχεθ' Ἰλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρωπιον, οἰσῶν
 αὐτῷ θ' Ἡρακλῆι καὶ Ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι,
 οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τραπέσῃαν,
 χάλκεον ἄγλῳς ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 ἡμένῳ ἐν χορτῷ· περὶ δὲ Θρῦα πόλιν ἐπεφύκη,
 κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίσαντον,
 καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλυτενῆς ἀγρωστὺς
 ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὀρώωσα Νυχτεία.
 ἦτοι ὁ κῶρας ἐπέειχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσόν,
 βάψαι ἐπειγόμενος· ταί δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφουσιν.
 πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλαὰς Φρένας ἀμφεκάλυψεν
 Ἀργεῖῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 ἀβρῶος, ὥς ὅκα πυρσὸς ἄτ' ὠρανῶ ἤρπαιεν ἀσῆμ
 ἀβρῶος ἐν πόντῳ, ναύτας δὲ τις εἴπεν ἐταῖροις·
 Κεφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖθ' ὅππῃα· πλευστικός ἔσθ' ἔρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γένασι κῶρον ἔχουσιν
 δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρῃψύχοντ' ἐπέεσσιν·
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί,
 ὦχετο, Μαιωτισὶ λαδῶν εὐκαμπῶέα τόξα,
 καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνθανε δεξιτερὰ χεῖρ.

τρίς μὲν Ἰλαν αὔσθη, ὅσον βαβὺς ἤρυγε λαιμὸς,
 τρίς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκοισεν· αἰραῖά δ' ἵκετο Φωνά
 ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πύρρῳ.
 ὡς δ' ὁππότ' ἠϋγένειος ἀπόπρωθι λῖς ἐσακοίσας
 νεβρῶν φθελγξαμένους τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λῖς,
 ἐξ εὐνάς ἐσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆς τοιῦτος ἐν ἀτρίπλοισιν ἀκάνθαις
 παῖδα παθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 οἱ Φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσ' ἐμόγησεν
 ὥρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
 ναῦς ἔμην ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
 ἱστία δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάβαιρον,
 Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ἄ' πόδες ἄγον, ἐχώρει
 μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἐσώ· θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
 ἔτω μὲν κάλλιφος Ἰλας μακάρων ἀοιβῆται.
 Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπωναύταν,
 ἔνεκεν ἥρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ.
 πεσδ' αὖ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

XV. (XIV.)

Κ Τ Ν Ι Σ Κ Α Σ Ε Ρ Ω Σ.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ ζ Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

Χαίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

ἀλλὰ τυ' αὐτόν,

Αἰσχίνα.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

ὡς χρόνιος.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

χρόνιος. τί δὲ τὸ μέλημα;

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

πράσσομες ἔχ' ὡς λῶσα, Θυώνιχε.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

ταῦτ' ἄρα λεπτός,

χῶ μύσαζ' πολὺς ἔτος ἄρ', αὐταλείοι δὲ κίκινοι.

τοιῆτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορίκτας,

ὠχρὸς, καίνυπόδατος, Αθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμεν

ἦρατο μὰν καὶ τήνος, ἐμὴν δοκεῖ, ὅπῃ ᾧ ἀλεύρω.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

παῖσθεις, ὦ γὰρ ἔχων· ἐμὲ δ' ἄ χαρίεσσα Κυρίσκα

ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεῖς πόκα· θριξ' ἀνὰ μέσσον.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

τοιῆτος μὲν αἰεὶ τὺ, Φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχ' αὖ οἷος,

πάντ' ἐβέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὼν τί τὸ καιρόν.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

Ω ῥγεῖος, κήγων, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας

Ἀπας, καὶ Κλεῦνικος ἐπίνομος ὁ στρατιώτας

ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,

θηλάσδοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς

εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ

βολβοῖ τε κοχλίας τ' ἐξήμεθεν· ἥς πότος αἰδύς.

ἦδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον,

ὦ τινος ἦθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦ τινος εἰπῆν.

ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·

ἀ δ' ἐδὲν, παρμόντος ἐμεῦ· τίν' ἔχεν με δοκεῖς νῶν;

ΟΤ ΦΘΕΓΕΗ; ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ, ἔπαυξέ τις, ΩΣ ΣΟΦΟΣ ΕΙΠΕ.
 χάρῃ· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐταῖς καὶ λύχρον αἴψαις.
 ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβω τῷ γείτονος υἱός,
 εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμῆς·
 τῷ τὸν κλύμενον κατετάκετο τήνον ἔρωτα.
 χαμῖν τῷτο δὲ ὥτὸς ἔγεντο πόχ' ἄσυχον ἑτῶς·
 καὶ μὲν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἀνδρα γενειῶν.
 ἤη δ' ὧν πόσιος τοὶ τέτληρες ἐν βαίῃ ἡμῆς,
 χῶ Λαιισσαῖος ΤΟΝ ΕΜΟΝ ΛΥΚΟΝ ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
 Θεσσαλικόν τι μέλισμα, ΚΑΚΑΙ ΦΡΕΝΕΣ· αἱ δὲ Κυῖσκα
 ἔκλαεν ἐξ ἀπείνας θαλερώτερον, ἢ παρὰ ματρὶ
 παρθένος ἐξ αἰτίς κόλῳ ἐπιθυμήσασα.
 τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἰσῆς τυ, Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
 ἤλασα, κάλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλωος
 ἔξω ἀπώχετο θάσσον. Εμὸν κακὸν, καὶ τὴν ἀρέσκη;
 ἄλλος τὴν γλυκίαν ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
 θαλπε φίλον· τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ρέοντι.
 μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπὸ φροῖοισι χελιδῶν
 ἀφ' ὀφθῶν ταχινὰ πέτεται, βίον ἄλλον, ἀγείρην,
 ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 ἐνθ' ἀμφιδύρα καὶ δικλίδος, αἱ πόδες αἶγον·
 αἶνος θῆν λέγεται τις, ΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑΤΡΟΣ ΑΝ' ΤΑΝ.
 εἰκατὶ ταῖσδ', οὐκὼ ταῖσδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
 σάμερον ἐνδεκάτα, ποτίθει δύο· καὶ δύο μᾶνες,
 ἐξ ᾧ ἀπ' ἀλλάλων, καὶ δὴ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
 οἱ δὲ Λύκος νῦν πάντα, Λύκω καὶ νυκτὸς ἀνῶνται·
 ἄμμες δ' ἔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, καὶ ἀριθματοὶ,
 οὕσανοι Μεγαροῆς, ἀτιμοτάτη ἐνὶ μοίῃ.
 καὶ μὲν ἀποσέριζαίμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρωσι·
 νῦν δὲ ποθῶ· ΜΥΣ, Φαντὶ, Θυώνιχε, ΓΕΓΕΤΟ ΠΙΣΣΑΣ.

χῶ' τι τὸ Φάρμακον ἐντὶ ἀμαχανέου' ἔρωτος
 ἔκ οἶδα· πλὰν Σῆμος, ὃ τὰς ἐπιχάλκω ἐραοῦεις,
 ἐκπλεύσας, ὑγιὲς ἐπανήνθ', ἐμὸς ἀλικιώτας.
 πλευσῆμι κήγῶν διαπόντιος, ἔτε κάκιστος,
 ἔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

ὦ Φελε μὰν χωρὴν κατὰ νῆν τεὸν ὦν ἐπεθύμεις,
 Αἰχίνα· αἱ δ' ἔτῳς ἄρα τὴν δοκεῖ ὥς' ἀποδαμεῖν,
 μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρω οἷος ἄριστος.

Α Ι Σ Χ Ι Ν Η Σ.

τᾶλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις;

Θ Τ Ω Ν Ι Χ Ο Σ.

ἐλευθέρω ὅσις ἄριστος,
 εὐγνώμων, Φιλόμοισος, ἐρωτικός, εἰς ἄκρον αἰδύς,
 εἰδώς τὸν Φιλέοντα, τὸν ἔ Φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
 πολλοῖς πολλὰ διδῆς, αἰτεύμενος ἔκ ἀνανεύων,
 οἷον χρὴ βασιλέα· αἰτῇν δὲ δεῖ ἔκ ἐπὶ παντὶ,
 Αἰχίνα· ὥς' αἶ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
 λῶπρος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροισι δὲ βεβακώς
 τολμασεῖς ἐπιόντα μένην θρασὺν ἀσπιδιδιώταν,
 ἃ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
 πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιχερῶ ἐς γένυν ἔρπει
 λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιῇν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.

XVI. (XV.)

Α Δ Ω Ν Ι Α Ζ Ο Τ Σ Α Ι .

ΓΟΡΓΩ, ΕΤΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΤΣ,
ΞΕΝΟΙ, ΛΟΙΔΟΣ.

Γ Ο Ρ Γ Ω .

Ενδοῖ Προξινόα;

Ε Τ Ν Ο Η .

Γοργοῖ Φίλα, ὡς χρόνῳ· ἐνδοῖ.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η .

Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἤνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ·
ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Γ Ο Ρ Γ Ω .

ἔχει κάλλιπα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η .

καθίσδευ.

Γ Ο Ρ Γ Ω .

ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθροίπτων.
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
αἱ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὴ δ' ἐκασοτέρῳ ἐμ' ἀποικεῖς.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η .

ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος ἐπ' ἔρχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἱλεόν, ἔκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμιες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν Φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

μὴ λέγε τὸν τιὸν ἄνδρα, Φίλα, Δείνωνα ταιαῦτα,
τῷ μικρῷ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος, ἔ λέγω ἀπ' αὐτῶν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

αἰσιδάνεται τὸ βρέφος. ναὶ τὰν πότινιαν, καλὸς ἀπ' αὐτῶν.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

ἀπ' αὐτῶν μὰν τήνος πρώαν (λέγομεν τὰ πρώαν θῆν
πάντα) νίτρον καὶ Φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

χῶμος ταῦτά γ' ἔχει, Φθόρος ἀργυρίῃς, Διοκλείδας·
ἐπ' αὐτῶν δραχμῶν κυνάδεις, γραιᾶν ἀποτίλμαῖα πυγαῖν,
ἀντὶ πόκων ἔλαβ' ἐχθρὸς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
εἰλ' ἴθι, τὰ μωπέχοιον καὶ τὰν περονατρίδα λάσδεν.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκῶ χρῆμα καλὸν τι
κοσμήν τὰν βυσίλισσαν.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

ἐνολγίῳ ὅλβια πάντα.

ὦν ἴδες ὦν εἴπαις ἀν' ἰδοῖσα τυ τῷ μὴ ἰδόντι.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

ἔρωτην ὥρᾳ κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθραυτε,
θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδεν.
κινεῦ δὴ, φέρε θάσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
εἰ δ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πελὺ, ἀπ' αὐτῆς.

ἔγχε ὕδωρ. δύσαμε, τί μιν τὸ χιτάνιον ἀρδεῖς;
παῦσαι. ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἀ κλαῖξ τὰς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὦδὲ Φέρι αὐτάν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπύχρὸς ἐμπερόναμα
τῆτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῶ;

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνάην
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔρφοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

ναί· καλὸν εἶπες.

τῶμπέχονον Φέρε μοι, καὶ τὰν Φολίαν· κατὰ κόσμον
ἀμφίβες. ἔκ ἀῖῶ τὸ τέκνον· μωρῶν, δάκνει ἴσως.
δάκρυε ὅσσ' ἐθέλεις· χῶλὸν δ' ἔθ' δεῖ τὸ γενέσθαι.
ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσθα λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
ὦ θεοί, ὅστος ὄχλος, πῶς καὶ πόκα τῆτο περᾶσαι
χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάρητοι καὶ ἄμετροι.
πολλὰ τοι, ὦ Πτολέμαιε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών· ἔδοις κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπῳῖσι,
εἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισθον,
ἀλλήλοισι ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἀεργοί.
αἰδῖς Γοργοῦ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμίσκται
ἴστωι τῷ βασιλῆος· ἄνερ Φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέσας ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοβαρσής,
Εὐνόα, ἔ Φευξῇ; διαχρησέεται τὸν ἄγοντα.
ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἐνδοῖ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπωςθε
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

καὺτὰ συναγείρομαι ἤδη.
ἔππων καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπαεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

ἔξ αὐλαῖς, ὦ μᾶτερ;

Γ Ρ Α Υ Σ.

ἐγὼν, ὦ τέκνα.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

παρενθεῖν

εὐμαρές;

Γ Ρ Α Υ Σ.

ἐς Τροίαν περῶμενοι ἦνθον Ληαιοὶ,
καλλίστα παιδᾶν, πείρα θὴν πάντα τελείται.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

χρησμῶς ἂν πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπέζισσα.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἡραν.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅστος ὄμιλος.

Π Ρ Α Ξ Ι Ν Ο Η.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι, λαβὲ καὶ τὸ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτὰ μὴ τυ πλανηθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπὸρὶξ ἔχου, Εὐνόφ, ἀμῶν.
ὦ μοι διλαία· δίχα μεν τὸ θερύττριον ἤδη
ἔχισαι, Γοργοῖ. ποτὶ ᾧ Διὸς, αἴ τι γένοιτο

ἐνδ' αἰμάτων, ὠνθρώπων, Φυλάσσειο τῶμπέχονόν μου.

ΞΕΝΟΣ.

ἐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ Φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

ἀθρόος ὄχλος·

ὠβέυνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμέες.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

καίς ὥρας, κῆπεται, Φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
ἄμμε περισέλλων· χρηστῷ κοίκλιρμονος ἀνθρός.

Ὀλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ' ὦ δειλὰ τὺ, βιάσθου.
καλλίς· ΕΝΔΟΙ ΠΑΣΑΙ ὁ τὰν ἵνὸν εἴπω· ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὥδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄβρησον,
λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάμαϊα Φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

πότνι Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπώνασαν ἔριθοι;
ποῖοι ζωογράφοι τὰ κοιβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἐσάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
ἔμψυχ', ἐκ ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ὠνθρώπων.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἔχλον ἀπὸ κροτάφων καλαβέλλων
ὁ τριφίλατος Ἀδωνίς, ὃ κῆν Ἀχέροϊι Φιλεῖται.

ΞΕΝΟΣ.

παύσαοθ', ὦ δύσανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσθοισαι ἀπαῖα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

μᾶ, πόθεν ὠνθρώπος; τί δὲ τὴν εἰ κωτίλαι εἰμέες;

πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπετάσσεις;
 αἷς εἰλῆς καὶ τῆτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἀνωθεν,
 αἷς καὶ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννασιγὶ λαλεῦμις.
 δώρισδεν δ' ἔξεςι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ Οὐῆ, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν κακτερὸς εἴη.
 πλὰν ἐνὸς ἔκ ἀλέγω, μὴ μοι κονίαν ἀπομάξης.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

σίγα, Πραξινοά, μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰεῖν
 αἶ τὰς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυῖδρις αἰοῖδός,
 ἄτις καὶ Σπῆρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστουσε
 Φθεγξέται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαβρύπτεται ἤδη.

Α Ο Ι Δ Ο Σ.

Δέσποιν', ἀ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
 αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παῖσδοισ' Ἀφροδίτα,
 οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀνάνω Ἀχέροντος
 μανὶ δυωδεκάτῳ μαλακαῖποδες ἀγαγον Ωραι.
 βάρδισαι μακάρων Ωραι Φίλαι, ἀλλὰ ποθεναὶ
 ἔρχηται πάντεσσι βροτοῖς, αἰεῖ τι Φοροῖσαι.
 Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμφορσίαν ἐς ζῆθος ἀποσάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι,
 ἀ Βερενικεία θυγάτηρ, Ελένη εἰκῆς,
 Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 παρ' ἢ μὲν οἱ ὥρια κῆται ὅσα δρυὸς ἄκρα Φέροντι
 παρ' ἢ ἀπαλοὶ κᾶπτοι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 ἀργυρείοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει ἀλάβαστρα,
 εἶδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέοντι,
 ἀνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖ' ἀμ' ἀλεύρω,

ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τὰ τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
 πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρωετὰ τὰδε πάρεντι.
 χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βριβοῖσαι ἀνῆλθω
 δεδμάνθ'. οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτώσονται Ερωτες,
 οἷσι ἀηδονίηες ἐφ'esδόμενοι ἐπὶ δένδρων
 πωτῶνται, πτέρυγων πειρώμενοι, ὅσδον αἶψ' ὅσδω.
 ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 αἰετῶ, οἶνοχρὸν Κρονίδα Διι παῖδα φέροντες.
 πορφυρεὶ δὲ τάπητες, αἶω μαλακώτεροι ὑπνω.
 ἂ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταδόσκων.
 ἔσφρωται κλῖνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ροδόπαχυς Ἀδωνίς·
 ὀκτωκαίδεκτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 ἔ' κεντῇ τὸ Φίλαμ', ἔτι οἱ πέντε χεῖλεα πυρρά.
 νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 αἰῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἀθύροαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
 σήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ερωεις, ὦ Οἶλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεῖς Ἀχέρωντα,
 ἡμιθέων, ὡς Φαντί, μονώτατος ἔτ' Ἀγαμέμνων
 τᾶτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυσμάνιος ἥρως,
 ἔθ' Ἐκλῶρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἰκατι παιδῶν,
 ἔ' Πατροκλῆς, ἔ' Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἔπαυενθων,
 ἔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 ἔ' Πελοπυριάδαι τε, καὶ Ἀργεὸς ἄκρα Πελασγοί.
 ἴλαθι νῦν, Φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαιο.
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκκ' ἀΦίκη, Φίλος ἤξεις.

Γ Ο Ρ Γ Ω.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον· ἂ θήλειος

ὀλβία· ὅσσα ἴσασι· πανολβία· ὡς γλυκυφωνῇ.
 ὥρα ὅμως κῆς οἶκον· ἀνάρσιος Διοκλείδας,
 χώνηρ ὅξος ἅπαν· πεινᾶντί γε μηδὲ ποτένθης.
 χαίρει Ἀδων' ἀγαπᾶτ'ε, καὶ ἐς χαίροντας ἀΦικνεῦ.

XVII. (XVI.)

ΧΑΡΙΤΕΣ ἢ ΙΕΡΩΝ.

Αἰὲ τῆτο Διὸς κέραις μέλει, αἰὲν αἰοιδοῖς,
 ὑμνεῖν ἀθανάτως, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
 Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί· θεὰς θεαὶ αἰείδοντι.
 ἄμμες δὲ βροταί· οἱ δὲ βροτῆς βροτοὶ αἰείδοντι.
 τίς δ' ἄρα τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίοντι ὑπ' αἰῶ
 ἀμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
 ἀσπασίως, ἔσθ' αὖθις ἀδωρήτως ἀπασπεμψέει;
 αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
 πολλὰ με τωβάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἤνθον
 ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλῶ
 ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
 ἐνθ' αὖθις σφίσιν ἔδρα, ἐπ' αὖν ἅπαρακτοὶ ἱκῶνται.
 τίς τῶν νῦν τοιοῦδε; τίς εὖ εἰπὼντα Φιλασεῖ;
 ἔκ οἷδ'· ἔ γάρ ἐτ' ἄνδρες ἐπ' ἐργασίῃ, ὡς πάρος, ἐσλ. ιε
 αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκανται δ' ὑπὸ κερδέων.
 πᾶς δ' ὑπὸ κόλῳ χειρὰς ἔχων, πόθεν αὖξ' εἶαι αἰθρεῖ
 ἄργυρος, ἔθ' κεν ἰὸν ἀπορρήψας τινὶ δοίη.
 ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· Ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνᾶμα·
 αὐτῷ μοι τι γένοιτο, θεοὶ τιμῶντι αἰοιδῆς.
 τίς δὲ κεν ἄλλ' ἀκῆσαι; ἄλλ' ἅπαντεςσιν Ομηρος

ἔτις ἀοιδῶν λῶστος ὁ δ' ἐξ ἑμεῦ οἴσεται ἔδην.
 δρωμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
 κείμενος; ἔχ' ὥδε πλάττ' Φρονέεσιν ὄνασις·
 ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δῆναι ἀοιδῶν
 πολλὰς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλων
 ἀθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέσδιν·
 μήτ' ἔξινδοκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέσδαι
 μειλίσαντ' ἀποσπένψαι, ἔπ' ἀν' ἐθέλωνι νέεσθαι·
 μετὰ δὲ μάλα τιεῖν ἱερὰς ὑποφῆτας,
 ἵστα καὶ ἐν Αἰδαο κεκρυμμένος ἐδῶλος ἀκῆστis,
 μηδ' ἀκλεὲς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντος,
 ὥστ' τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
 ἀχρὴν, ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμενα κλαίων.
 πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακλῆος Ἀλεύα
 ἀρμαλιαὶν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πεινέσαι·
 πολλοὶ δὲ Σκοπᾶδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακῶς
 μόχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκάσαντο βόεσσι·
 μυρία δ' αἰμπεδίον Κρανώνιον ἐνδίασσκον
 «οἰμένες ἔκκριτα μᾶλα Φιλοξείνοισι Κρεωνδαῖς·
 ἀλλ' ἔσφιν τῶν ἡδὺς, ἔπ' εἰ γλυκὺν ἐξεκένευσαν
 θυμὸν ἐς εὐρεῖαν ῥαδίαν τυγιοῖο γέροτος·
 ἄμνασαι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ἔλθια τήνα λιπώντες,
 θείλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὰς αἰῶνας ἐκείνηο,
 εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆιος, αἰολοφωνέαν
 βαρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὰς
 ὅπως τέροισ' τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείας ἐλλαχον ἱπποῖ,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριεῖας Λυκίων πόκα, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας, ἡ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύνκιον ἔγνω,
 εἰ μὴ Φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰεδοί;

ἔσθ' Οδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἔπ' ἀνθρώπων, Αἶδαν τ' εἰς ἑχάστον ἐνθῶν
 ζῶος, καὶ σπηλυγὰ Φυγῶν ὀλοοῖο Κύκλωπας,
 δηναῖον κλέος ἔαχεν ἑστιγάθῃ δ' ὁ συφορβός
 Εὐμαιος, καὶ βῆσσι φιλοΐτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος λαέρτης,
 εἰ μὴ σφέας ὤνασαν ἰάονος ἀνδρὸς αἰοδαί.

Εκ Μοισαῖν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
 χρήμαϊα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνοντι θανόντων.
 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἔπ' αἰὶν κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκαῖς αἰλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξιν θολερὰν διαειδέϊ πλίνθον,
 καὶ Φιλοκερδείᾳ βεβλαμμένον ἄνδρα παρενθεῖν.
 χαιρέτω ὅς τοιῆτος ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἥμερος αὐτόν·
 αὐτὰρ ἐγὼν τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων Φιλότητα
 πολλῶν ἡμῶν τε καὶ ἱππῶν πρόσθεν ἐλοίμαν.
 δίξηναι δ' ὧ κεν θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ
 σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθοντι αἰοδοῖς
 κηράων ἀπ' ἀνευθε Διὸς μέγα βεβλυνότος.
 ἔπῳ μῆνας ἄγων ἑκάμ' Ωρανὸς ἔσθ' ἐνιαυτῆς·
 πολλοὶ κινήσειντι ἔτι τροχὸν ἄρματος ἱππῶι.
 ἔσσεται ἔτος αἰνὴρ ὃς ἐμεῦ κεχρήσεται αἰοιδῶ,
 ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσπον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι φρυγὸς ἠρίον Ἰλκ.
 ἤδη νῦν φοῖνικες, ὕπ' ἀελίῳ δύνοντι
 οἰκεῦντες λιθύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγαντι·
 ἤδη βασιάζοντι Συρακόσιοι μέσσα δῆρα,
 ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν.
 ἐν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, προτέροις ἴσος ἠρώεσσι,

ζώνηται·

ζώπυται· ἰωπαῖαι δὲ κόρον σκεπάζοντι ἔθειραι.
αἱ γὰρ Ζεῦ κύδιζε πάτερ, καὶ πόντι Ἀθάνα,
Κῶρα θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλάρων Εὐφρυάων
εἵλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
ἐχθρὸς ἐκ νάσσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκη
Σαρηόνοιον κατὰ κῦμα, Φίλων μόρον ἀγγελέοντας
τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματὲς ἀπὸ πολλῶν
ἄστ' αὖτε προτέρησι πάλιν ναίοιτο πολίταις,
δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωθάσαιτο κατὰ κράς.
ἀγρὸς δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἱ τ' ἀνὰριθμοι
μάλων χιλιάδες βοτάναι διαπαιανθείσαι
ἀμπεδιὸν βλήχωντο· βόες δ' ἀγελαδὸν ἐς αὐλιν
ἐρχόμεναι σκνιπαῖον ἐπισπασεύδοιεν ὁδίταν·
νεοὶ δ' ἐκπονέοιτο ποτὶ σπώρον, ἀνίκα τέτλιξ
ποιμένας ἐνδίκας πεφυλαγμένους, ὑψόθι δένδρων
ἀχεὶ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὅπῳ ἀράχνια
λεπλὰ διασησαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομ' εἴη.
ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος Ὀρεόειεν αἰοιδῶ
καὶ πόντε Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅτῃ πλατὺ τείχος
ἀσφάλλῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
εἷς μὲν ἐγὼν· πολλὰς δὲ Διὸς Φιλέονη καὶ ἄλλας
θυγατέρας· τοῖς πᾶσιν ἴκοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχματὰν Ἰέρωνα.

Ω Ετεόκλειοι Χάριτες Θεαί, αἱ Μινύειον
Ομηχομενὸν Φιλέοισαι, ἀπεχθόμενον πόκα Θήβαις,
ἀκλῆτος μὲν ἐγώγα μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεούντων
θαρήσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέραισιν ἰοίμαν·
καλλειψῶ δ' ἐδ' ὕμνε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
ἀνθρώποις ἀπ' ἀνέuben; ἀπὸ Χαρίτεσσιν ἀμ' εἴην.

XVIII. (XVII.)

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Εκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι,
 αἰθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν αἰοῖσιν·
 ἀνδρῶν δὲ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
 καὶ πύμαλος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστερος ἀνδρῶν.
 ἦρωες, τοῖ πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
 ῥέξαντες καλὰ ἐργα, σοφῶν ἐκύρησαν αἰοιδῶν·
 αὐτὰρ ἐγὼν Πτολεμαῖον, ἐπιτάμενος καλὰ εἰπῶν,
 ὑμνήσαιμι· ὕμνοι δὲ καὶ αἰθανάτων γέρας αὐτῶν.
 Ἴδαν ἐς πολυδένδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐνθῶν,
 παπταίνει, παρεόντος ἄδην, πόθεν ἄρξεται ἔργα.
 τί πρῶτον καὶ λαλέω, ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῶν,
 οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμασαν βασιλῆων;
 ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἦν τελέσαι μέγα ἔργον
 ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα Φρεσὶν ἐγκατάβοιτο
 βαλῶν, ἀν' ἐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
 τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 αἰθανάτοισι, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 δέδμηται, παρὰ δ' αὐτὸν Αλέξανδρος Φίλα εἰδὼς
 ἐδέξατο, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτραις.
 ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνοιο
 ἴδρυται, σφρεοῖο τέλυσγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
 ἐνθα σὺν ἄλλοισι θαλίας ἔχει ἔρανίδασι,
 χαίρων ἡωνῶν περιώσιον ἡωνοῖσιν,
 ὅτ' ἰσθέων Κρονίδαε μελέων ἐξείλετο γῆρας,
 αἰθανάτοι δὲ καλεῦνται, ἐοὶ νέπωδες γεγαῶτες·
 αἰμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερός Ἡρακλείδας,
 αἰμφοῖν δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἕχατον Ἡρακλῆα.

ἤ καὶ ἔπει δαίτηθεν ἴοι, κεκαρημένος ἤδη
 νέκταρος εὐόμοιο, Φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπαλένιον τε Φαρέτραν,
 τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον κεχαραγμένον ὀσθῆς·
 οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρες ἦσαν
 ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς ἱόν.

Οἷα δ' ἐν πινυταῷσι περικλεσὰ Βερενίκα
 ἔπαρετε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γεναμένοισι·
 τᾷ μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κῶρα,
 κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδιὰς ἐσεμάξατο χεῖρας·
 τῷ ἔπαυε τινα Φαντὶ αἰεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναικῶν,
 ὅσσον περ Πτολεμαῖος εἰάν ἐΦίλασεν ἀκοῖτιν.
 ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλεόν· ὥτ' ἐ τι παῖσι
 θαρσύνσας σφετέροισιν ἐπιτρέψει οἶκον ἀπαλῆα,
 ὅπως τε κε Φιλέων βαίνει λέχους ἐς Φιλειόσας.
 ἀσφόργα δὲ γυναικὸς ἔπαυ' ἀλλοτριῶν νόος αἰεὶ,
 ῥηίδιοι δὲ γοναί· τέκνα δ' ἔπαυ' εὐοκία πατρί·
 κάλλιε ἀριστεύουσα θεῶν, πότν' Ἀφροδίτα,
 σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκα Βερενίκα
 εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύτρονον ἐκ ἐπέερασεν·
 ἀλλὰ μιν ἀρπαξάσασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθῆν
 κυάνεον, καὶ συγνὸν αἰεὶ πορθμῆα καμόντων,
 ἐς ναὸν κατέθηκας, εἰς δ' ἀπαυδάσσαι τιμᾶς.
 πᾶσιν δ' ἥπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὸς μὲν ἐρώϊας
 προσπνέει, κῆφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
 Ἀργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
 μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα·
 ἀλλὰ θεῖς βαθύκολπος ἀκοντιστὴν Ἀχιλλῆα
 Αἰακίδα Πηλεΐ· σὲ δ' αἰχμητὰ Πτολεμαῖε
 αἰχμητῇ Πτολεμαίῳ ἀρίζαλος Βερενίκα.

καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἄοντα,
 δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅκα πρῶταν ἦδες αἰῶ.
 ἔνθα γὰρ Εἰλήθην ἐξώσατο λυσίζωνον
 Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν
 ἢ δέ οἱ εὐμενέεσσα παύσατο, καὶ δὲ ἄρα παντῶν
 νωδυίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ ἐοικῶς
 παῖς ἀγαπαλὸς ἔγεντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα,
 Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέθεος χεῖρεςσι Φιλῆσιν·
 ὄλβιε, κῶρε, γένοιο· τίσις δέ με τόσσον, ἴσον περ
 Δᾶλλον ἐτίμασε κυανάμπυκα φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἐν δὲ μιᾷ τμηῇ Τρίοπος καταβεῖο κολώναν,
 ἴσον Δωριέεσσιν νέμων γέρας ἔργυρ' ἔῃσιν,
 ἴσον καὶ Γήναιαν ἀνάξ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.

Ὡς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγγε Φωνᾶ
 εἰς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἰσιος αἰετὸς ὄρνις.
 Ζανὸς περ τόδε σᾶμα· Διὶ Κρονίῳνι μέλονται
 αἰδοῖοι βασιλῆες· ὁ δ' ἔξοχος, ὃν κε Φιλᾶση
 γεννόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπαδῆι,
 πολλᾶς δὲ κρατέει γαίας, πολλᾶς δὲ θαλάσσας·
 μυρίαὶ ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία Φωπῶν
 λήϊον ἀλδήσκοντι ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρα.
 ἀλλ' ἔτις τόσα Φύη, ὅσα χθαμαλὰ Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅκα βώλακα θρύπτει·
 καὶ τίς ἄτσα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδὲ δμνηται,
 τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσῶς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 ὅποιά δὲ τριάδες, μετὰ δὲ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς,
 τῶν παντῶν Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
 καὶ Συρίας, Λιβύας τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·

Περὶ Φυλίοισι τε παῖσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι
 σαρμαίνε, Λυκίοις τε, Φιλοπτολέμοισι τε Καρσί,
 καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄρισται
 πόντον ἐπιπλώνοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
 καὶ πῆλμοι κελεύδοντες ἀνάσσουσι Πτολεμαῖω·
 πολλοὶ δ' ἰσχυρῆς, πολλοὶ δέ μιν ἀσπιδιώται
 χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀμφαγέρονται.
 ὁ δὲ μὲν πάντας καταβεβηκεὶ βασιλῆας·
 τοσπον ἐπ' ἅμα ἕκαστον ἐς Ἄθην ἔρχεται αἶκον
 πάντοτε· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλοντι ἑκῆλοι.
 ἔ γάρ τις διμῶν πολυκῆτος Νείλον ὑπερβάς
 πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βῶν ἐξάσατο κόμαις,
 ἐδὲ τις αἰγιαλὸνδε θοᾶς ἐξέλατο ναὸς
 θωρηχθεὶς ἐπὶ βῆτιν ἀνδρσις Αἰγυπτοῖσι.
 τοῖος ἀνὴρ πλατίεσσιν εἰδρυταὶ πεδίοισι
 ξανθοκόμας Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλῃ
 ὡς ἐπιπαγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 οἱ ἀγαθῶ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίσδεται αὐτός.
 ἔ μὲν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χουσός,
 μυρμάκων ἅτε πλῆθος αἰὲ κέχυται μογεόντων·
 ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἴκοι,
 αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδάμηται βασιλεῦσι,
 πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις.
 ἐδὲ Διωνύσῃ τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
 ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι αἰοιδάν,
 ὡς δ' ὠτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας.
 Μωσαίων δ' ὑποφῆται αἰείδοντι Πτολεμαῖον
 ἀντ' εὐεργεσίας. τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 εὐεργεῖν, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεῖσθαι;

τῷτο καὶ Ἀτρεΐδαισι μένει· τὰ δὲ μυρίαπῆνα,
ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κλεάτισσαν ἐλόντες,
αἴρι πα κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ἔκῃτι νόσος.
μῆνος ὁδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη
σειβομένη καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.
ματρὶ Φίλα καὶ πατρὶ θυώδεας εἶσατο ναῶς·
ἐν δ' αὐτὰς χρυσῷ περικαλλέας ἥδ' ἐλέφαντι
ἴδρυσε, πάντεςσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
πολλὰ δὲ πικρὰ πικρὰ βῶν ὁδε μηρία καίεσθαι
μασὶ περιτωλομένοισιν, ἐρευνθόμενων ἐπὶ βωμῶν,
αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς ἔτις ἀρείων
νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλειτ' ἀγοστῷ,
ἐκ θυμῷ σέργοισα κασίγνητόν τε, πόσιν τε.
ᾧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
ὃς ἔτεκε κρείοισα ρέα, βασιλῆας Ολύμπῳ·
ἐν δὲ λῆχος σόβησιν ἰαυεῖν Ζηνὶ καὶ Ἡρῇ
χεῖρας φοιθήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἰρις.

Χαῖρ' ᾧ ναῖ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
μνάσσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ', ἔπος ἐκ ἀποβλήσῃον
φθέγγεσθαι ἐσσομένοισι· ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς ἔξοις.

XIX.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΟΜΕΝΗΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ.

Κ' αἱ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' εὐαγρεσίαν τε καὶ ὄλβον.
 ἐξ ἁλὸς ὧ ζῶν, τὰ δὲ δίκτυα κείνω ἄροτρα,
 σφ' ἄζων ἀκρόνυχος ταύτῃ θεῷ ἱερὸν ἰχθύν,
 ὃν ΛΕΥΚΟΝ καλέουσιν, ὃ γὰρ Φιαρώτατος ἄλλων,
 καὶ κε λῖνα τήσαιντο, καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
 ἐμπλωα.

XX. (XVIII.)

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΛΑΜΙΟΣ.

Εν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,
 παρ' ἐνικαί, θάλλονθ' ὑακίνθῳ κόσμον ἔχρισαι,
 πρόσθε νεογράφῳ θαλάμῳ χορὸν ἐσάσαντο,
 δώδεκα τὰι πρᾶται πόλιος, μέγα χοῦμα Λακωναῖν,
 ἀνίκα Τυνδάρῳ κατεκλάζατο τὰν ἀγαπαίαν
 μνασεύσας Ελέναν ὃ νεώτερος Ατρείος υἱός.
 Ξεῖδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσιν
 ποτοὶ περιπλίκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' Ἱμεναίω.

Οὕτω δὴ πρῶϊζα κατέδραβες, ὦ Φίλε γαμβρέ;
 ἦ ῥά τις ἐσσί λῖαν βαρυγένατος; ἦ ῥα Φίλυππος;
 ἦ ῥα πολὺν τιν' ἔπαινες, ὅκ' εἰς εὐναὶν κατεβάρβη;
 εὐδεν μὲν χρῆσθοντα, καθ' ὥραν εὐδεν ἐχρήν τυ,
 παῖδα δ' εἶν σὺν παισὶ Φιλοσόργῳ παρὰ μητρὶ
 παίσθην ἐς βαθὺν ὄρβρον· ἔπει καὶ ἕναρ καὶ ἐς αὖ
 κείς ἔτος ἔξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς αἶδε.

ἔλθῃε γὰμῃρ', ἀγαθός τις ἐπέπλησεν ἐρχομένων τοι
 ἐς Σπάρταν, ὅπως ὦλλοι ἀριστες, ὡς ἀνύσαιο.
 μῶνος ἐν ἀμυθέοις Κρονίδαυ Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τῶν μίαν ὥχετο χλαῖναν,
 οἷα γαῖαν Αἰχαιίδα ἔδεμία πατεῖ ἄλλα.
 ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκῃεν ὁμοῖον.
 ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος αὐτὸς
 χρυσαμέναις ἀνδρῶσι παρ' Εὐρώτῳ λοετροῖς,
 τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία
 τῶν ἔθ' ἂν τις ἄμωμος, ἔπει χ' Ελένα παρῖσθῃ.
 πτόνια Νύξ, ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
 ἄως ἀντέλλοισα καλὸν τοι ἔφαινε πρόσωπον,
 ὥδε καὶ ἡ χρυσέα Ελένα διεφάνετ' ἐν ἀμῖν.
 πιεῖρα μεγάλα ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρχαῖα
 ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
 ὥδε καὶ ἡ ῥόδῳ Ελένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 ἔτε τις ἐν τάλάρῳ πανίσσεται ἔργα τοιαῦτα,
 ἔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκνιώτερον ἄτριον ἰσῶ
 κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κλεόντων·
 ἔμην ἔμιν κινάραν τις ἐπίσσαιτο ὥδε κροτῆσαι,
 Ἀρτεμιν αἰέδοισα καὶ εὐρύστερνον Αἰάναν,
 ὡς Ελένα, τῆς πάντες ἐπ' ὅμμασιν ἱμεροὶ ἐντί.
 ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη·
 ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι, καὶ ἐς λημῶνια Φύλλα
 ἐρψύμεν, σεφάνως δρεψεύμεναι αἰδὺ πνέοντας,
 πολλὰ τεῦ, ὦ Ελένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθῆναι
 ἄρνες γεναμένας οἷος μασδὸν ποθέοισαι.
 πράτα τοι σέφονον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
 πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνισον·
 πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὀλῳίδος ὑγρὸν ἄλειψαι

λαζόμεναι, θαξέμεναι ὑπὸ σκιερὰν πλατάνισον·
 χράμματα δ' ἐν Φλοιῷ γεγράφεται, ὡς παριών τις
 ἀννέμῃ, Δωριςί· ΣΕΒΕΤ Μ', ΕΛΕΝΑΣ ΦΥΤΤΟΝ ΕΜΜΙ.
 χαίρεις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ!
 λατὼ μὲν δαίη, λατὼ καρποτρόφος ὕμνιν
 εὐτεκνίαν· Κύπρις δέ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
 ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς Ἀφθίγον ὄλβον,
 ὡς ἐξ εὐπατριδῶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.
 εὐδὲτ' ἐς ἀλλάλῳ σέρονον Φιλότατα πνέοντες
 καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς αἶῳ μὴ πῖλᾶθηθε.
 νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρῶτος αἰοιδὸς
 ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτρίχα δειράν.
 ἱμᾶν, ὦ ἱμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

XXI. (XXII.)

Δ Ι Ο Σ Κ Ο Τ Ρ Ο Ι

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς ἡῶ,
 Κάστορα, καὶ Φοῖβερὸν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίσθεν,
 χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμαῖσιν.
 Ὑμνέομες καὶ δις καὶ τὸ τρίτον ἄρσενά τέκνα
 κώρας Θεσιάδος, Λακεδαιμονίως δὴ ἀδελφῶς,
 ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῷ ἤδη ἑόντων,
 ἴππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
 ναῶν θ', αἱ δύνοντα καὶ ἔραν' ἐξανιόντα
 ἄστρα βιαζόμεναι χαλεπῶις ἐνέκυρσαν αἰήταις·
 οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν αἰεραῖες μέγα κύμα,
 ἢ καὶ ἐκ πρῶραθεν, ἢ ὅπως θυμὸς ἐκάσκη,
 ἐς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχως

ἀμφοτέρως κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα
 εἰκὴ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἔξ ἕραν' ὄμβρος
 νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα
 κοπημένῳ πνοαῖς τε καὶ ἀρρήκιοις χαλάζυις.
 ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς γε καὶ ἐκ βυθῶ ἔλκετε νῆας
 αὐτοῖσι ναύτησιν οἰομένοις θανέεσθαι·
 αἶψα δ' ἀπελλήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλᾶνα
 ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλκυδις ἄλλαι·
 ἐκ δ' ἀρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀναγρέσσον ἀμαυρῇ
 Φάτιη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐθία πάντα.
 ὦ ἀμφω θνατοῖσι βοηθοί, ὦ Φίλοι ἀμφω,
 ἱππῆες, κιθαρίκῃ, ἀεθλητῆρες, αἰοιδοί.
 Κάστροφος, ἡ πρώτῃ Πολυδεύκεος ἄρξομ' αἰείδων;
 ἀμφοτέρω ὑμένειον, Πολυδεύκεα πρᾶτον αἰεσιῶ.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγῆσα πέτρης εἰς ἓν συνιέσας
 Ἀργῶ, καὶ νηόεντος ἀταρτηρὸν σῶμα Πόντῃ,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
 ἐνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
 τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ ναός.
 ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπῆνεμον ἀκλῆαν,
 εὐνάς τ' ἐσόονυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
 Κάστωρ δ' αἰολόπῳλος, ὃ τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης
 ἄμω ἐρημάζεσκον, ἀποπαραγχεθέντες ἐταίρων.
 παντοίαν δ' ἐν ὄρει θηγέμενοι ἄγχιον ὕλαν,
 εὖρον αἰέναν κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρᾳ
 ὕδατι πεπληθῆσαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπ' ἐνερθε
 λάλλαι κρυφάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 ἐκ βυθῶ· ὑψηλαὶ δ' ἐπεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
 λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυνάρισσοι,
 ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,

ὅσσ' ἔαρος λήγοντο ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
 ἐνθα δ' αἰνὴρ ὑπέρωπλος ἐνήμενος ἐνδιάσκει,
 θεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλαγμένος ἕατα πυγμαῖς·
 σάββα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον
 σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
 ἐν δὲ μῦες στρεῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὕψ' ὤμον
 ἔσασαν ἢ τε πέτροι ὀλοότροχοι, ἕς τε κυλίνδων
 χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
 αὐτὰρ ὑπὲρ νῶτο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
 ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδῶνων·
 τὸν πρότερος προσέειπεν αἰθλοφόρος Πολυδεύκης·

Χαῖρε ξεῖν', ὅς' ἐσσί' τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

χαίρω πῶς, ὅτε γ' ἄνδρας ὀρῶ τὰς μήτωρ' ὅπαπα;

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

θάρσει· μήτ' ἀδίκας, μήτ' ἐξ ἀδίκων Φάβι λεύσταιν.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

ἡμῶν κῆκ ἐκ σεῦ με διδάσκεισθαι τόδ' εἰκεν.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκτος, ἢ ὑπερώπλης.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

τοιοῦδ', οἷον ὀρᾷς· τῆς σῆς γέ μιν ἕκ ἐπιβάνω.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

ἐλθοῖς, καὶ ξενίων γε τυχῶν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.

Α Μ Τ Κ Ο Σ.

μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ ἕκ ἐν ἐτοίμῳ.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Τ Κ Η Σ.

δαιμόνι', ἔδ' ἂν τῷδε πιεῖν ὕδατος σύ γε πόις;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

γνώσεαι, εἴ σε δίψης ἀνειμένεα χεῖλεα τέρσει.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

ἄργυρον ἢ τίνα μισθὸν ἐρεῖς, ὃ κέν σε πίθαιμεν;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ κατασὰς
πυγμαίχες, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθὰ
πύξ διατεινόμενος, σφιδέτης μὴ Φεῖδω τέχνης.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμὰς συνερείσω ἱμάντας;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

εἰγὺς ὀρεῖς ἔσ' σὺ μ'; Ἀμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

ἦ καὶ ἀέθλον ἐτοῖμον ἐφ' ὃ δῃσιόμεθ' ἄμφω;

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρᾶψῃσθαί.

Π Ο Λ Τ Δ Ε Υ Κ Η Σ.

ὀρίχων Φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμοί.

Α Μ Υ Κ Ο Σ.

εἴτ' ἔν ὀρίχεσσιν εἰκότες, εἴτε λέξσι
γινόμεθ', ἐκ ἄλλῳ γε μαχησαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἡ δ' Ἀμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.
οἱ δὲ θοῶς συνάγεσθαι ὑπὸ σκιερὰς πλατανίδας,
κόχλῳ Φυσαθέντος, αἰεὶ Βέβρυκες κομῶντες.
ὥς δ' αὐτῷ ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπεύροχος ἐν δαὶ Κᾶσῳ.
οἱ δ' ἐπὶ ἐν σπείραισιν ἐκατόντα βόεαις
χεῖρας, καὶ περὶ γῆα μακρὰς εἰλιξαν ἱμάντας,

ἐς μέσσον σύναγον, ὄνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
 ἔνθα πολὺς στίσι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
 ὡς πώτερος κατὰ νῶτα λάβη Φάος ἡελίοιο.
 ἀλλ' ἰδὲ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολυδεύκης·
 βάλλετο δ' ἄκτινεςσιν ἅπαν Ἀμύκιοι πρόσωπον·
 αὐτὰρ ὁ γ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔτο πρόσσω
 χερσὶ τιτυσκόμενος· τῷ δ' ἄκρον τύψε γένειον
 Τιτυδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλέοι ἢ πρὶν,
 σὺν δὲ μάχην ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκετο νενευκῶς
 ἐς γαῖαν· Βεβρυκές δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν
 ἤμκες κρατερόν Πολυδεύκεια θαρσύνεσκον,
 θαυσιότες μὴ πως νιν ἐπιερίσας δαμάσσει
 χρωῶν ἐνὶ σπινῷ Τιτυῷ ἐναλύγκιος ἀνὴρ.
 ἦτοι ὁ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
 ἀμφοτέροισιν ἀμυσσεν ἀμοιβαδὶς· ἔχεθε δ' ὀρμῆς
 παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφιάλον περ εὐότα.
 ἔσθ' ἡδὲ πλαγαῖς μεθύων· ἐκ δ' ἐπίψεν αἶμα
 Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,
 ὡς ἰδὼν ἔλκεα λυγρὰ περὶ σῶμα τε γναβμῆς τε
 ἡμματα δ' οἰδήσαντος ἀπεψείνωτο πρόσωπα.
 τοὶ μὲν ἀναξ' ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς
~~πυλῶν~~ αἰκ'· ὅκα δὴ μιν ἀμμηχανέοι· ἐνόησε,
 μισσας ῥιπὴς ὑπερθε κατ' Ὀφρύος ἤλασε πυγμῇν,
 τᾷ δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀσέον· αὐτὰρ ὁ πλοαγῆς
 ὡς ἐν Φύλλοισι τεθαλόσι· ἐξετανύθη.
 ἔνθα μάχῃ δριμύειά παλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
 ἀλλήλους δ' ὀλεον στεροῖς θείοντες ἱμάσιν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
 αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρυκῶν· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
 πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.

σάρκες δ' οἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλης δὲ αἰψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γῆα ἀπώλομειος Φορέεσκε πόνε, χροίῃ τ' ἔτ' ἀμείνω.
 πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδελφάγον ἀνδρα καθεῖλεν;
 εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶδα· ἐγὼν δ' ἐτέρων ὑποθήτης
 φθέγξομαι ὅσσ' ἐθέλεις τυ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτᾶ.

Ἡ τοι ὅ γε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
 σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
 δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἐτέρῳ δ' ἐπιβαίωνων
 δεξιτέρῃς ἤνεγκεν ἀπὸ λαγόνος πλατὺ γῆον.
 ἀλλ' ὅ γ' ὑπεξάνεδυ κεφαλῇ· τριβαρᾶ δ' ἄρα χεῖρὶ
 πλάξεν ὑπὸ σκαίον κρόταπον, καὶ ἐπέμπεσεν αἷμα·
 ἐκ δ' ἐχύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
 λαιῇ δὲ σῶμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
 αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ θαλεῖτο πρόσωπον,
 μέχρ' οἱ συνηλόησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 κεῖτ' ἄλλοθρονέων, καὶ ἀνέχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
 ἀμφοτέρως ἅμα χεῖρας, ἔπειθ' ἑλάνθη χερδὸν ἦεν.
 τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον εὐδὲν ἔρεξας,
 ᾧ πύκλια Πολυδεύκεος ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 ὃν πατέρ' ἐκ πάντοιο Ποσειδάωνος κικλήσκων,
 μή ποτ' ἐπὶ ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κάτωρ, αἰεσῶ,
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκιοθώραξ.

Τῷ μὲν ἀναρπάξασθαι δύο Φερέτην Διὸς υἱὸν
 δοιᾶς Λευκίπῳ κόρας· δοῶν δ' ἄρα τῷ γε
 ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεῶν, ἧ' Αἰφαιῆος,
 γαμβρῶ μελλογάμῳ, Λυγχεὺς καὶ ὁκαρῖερός ἴδας.

αλλ' ὅκα τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένῃς ἈΦαρῆος,
 ἐκ δ' ὄρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρχσαν,
 ἐγχεύσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
 Λυγκῆς δ' ἄρ' μετέειπεν, ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' αὔσας·

Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
 ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
 αἰμὴν τοι λεύκιππος εἰς ἐδῶσε θυγάτρας
 τάσδε πολὺ προτέροις· αἰμὴν γάμος ἔτος ἐν ὄρκῳ.
 ὕμμες δ' ἐκ κατὰ κόσμον ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 βρῶσι καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀμετέροις κλέετ' ἐσσι
 ἄνδρα παρετρέψαδε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 ἦ μὰν πολλάκις ὕμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
 αὐτὸς ἐγὼν εἶπα, καὶ ἐκ πολύμυθος ἐὼν περ·
 ἔχ' ἔγω, Φίλοι ἄνδρες, ἀριθέεσσιν ἔοικε
 μυαυεῦεν ἀλόχῃς, αἷς νυμφίοις ἥσθ' ἐτοίμοι.
 πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰωνήλατος Ἀλῆς,
 Λυκαδία τ' εὐμαλὸς, Ἀχαιῶν τε πηολιέθρα,
 Διερσάννα τε καὶ Ἀργὸς, ἅπασά τε Σισυφίδ' αἶα·
 ἐνθά κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέχονται
 μυρίαί, ἔτε Φυῆς ἐπιδευέες, ἔτε νόοιο·
~~τῶν~~ εὐμαρὲς ὕμμιν ὁππότεν ἄς κ' ἐθέλοιτε,
 ὡς ἀγαθοῖς πολέες βέλοιντό κε πενθεροὶ εἶμεν·
 ὕμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅμα ματρώϊον αἶμα.
 ἀλλὰ, Φίλοι, τῆτον μὲν εἰσάτε πρὸς τίλος, ἐλθέϊν
 νῶϊ γάμον, σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα παιτες.
 ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ὤχετο κῦμα
 πνοιῇ ἔχουσ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ἔχ' ἔσπετο μύθοις.
 σφῶ γὰρ ἀκκλητήτω καὶ ἀπαηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν,
 πείθεσθ'· ἄμω δ' ἄμμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐσόν.

εἰ δὲ ὕμμιν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρῆ
 νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 Ἰδας μὲν, καὶ ὅμαιμος ἐμὸς κρατερός Πολυδεύκης
 χείρας ἐρωήσασιν ἀποσχομένω ὑσμίνῃ·
 νῶϊ δὲ, ἐγὼν Κᾶσῳ τε, διακρινώμεθ' ἄρῃ,
 ὅπλοτέρω γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 αἰμετέροις λείπωμεν· ἄλλῃς νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
 εἰς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντες εὐφρανέσθιν ἐταίρους,
 νυμφῖοι ἀντὶ νεκρῶν, ὕμεναῖώσῃσι δὲ κήρας
 τὰς δὲ· ὀλίγῳ τει ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δὲ οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μελαμῶνια θῆσιν.
 τῷ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 τει γενεᾷ προΐερεσκον· ὁ δὲ εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεύς,
 σειῶν καὶ ἑρὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀνίστα·
 ὡς δὲ αὐτῷς ἄκρας ἐτινάξατο δῆρατος ἀκμας
 Κᾶσῳ· ἀμφοτέροισι λόφῳν ἐπέθενον ἐθεῖραι.
 ἔγχεσι μὲν πράτιςα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
 ἀλλ' αὖλ' εἰς τὸν χρόον γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 ἀλλ' ἵτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινα δηλήσασθαι,
 δῆρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
 τῷ δὲ αὖρ ἐκ κολεοῖο ἐκυσσασμένῳ, Φόνον αὖθις
 τεύχον ἐπ' ἀλλήλοισι· μάχης δὲ ἔ' γίνετ' ἐρωή.
 πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἰσχυρόκομον τρυφάλειαν
 Κᾶσῳ, πολλὰ δὲ ἐνυξεν ἀκριβὲς ὄμμασι Λυγκεύς
 τοιοῦτο σάκος, Κοῖνικα δὲ ὅσον λόφον ἔκετ' ἀκακή.
 τῷ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ἐπὶ σκαῖον γόνυ χεῖρα
 φάσγανον ὃξ' ἐφέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κᾶσῳ
 σκαῖῳ· ὁ δὲ πλαγεῖς ξίφος ἐκβαλεν· αἶψα δὲ Φεύγεν
 ὠρμάθη ποτὶ σάμα πατρός, ὅθι καρτερός Ἰδας
 κεκλυμένος θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

ἀλλὰ

ἀλλ' αἰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλῆ· ἔγκασα δ' εἴσω
 χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν· ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὸς
 λυγρῶς, καθ' ὃν ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 ἔ μὲν εἶδ' ἐπὶ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐσθίη εἶδε πατρῷή
 παιδῶν λαοκόσσια, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 ἦ γὰρ ὅ γε σάλαν, Αφαρῆϊς ἐξανέχοισαν
 τύμβω, ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἰδας,
 μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετεροῖο Φονῆα·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 μάρμαρον, αὐτὸν δὲ Φλογέω συνέφλεξε κεραυνῶ.
 ἔτ' ὧς Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν ἔκ ἐν ἐλαφρῶ.
 αὐτοὶ τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 ἐδῶλον αἰεὶ πέμπωιτε· Φίλοι δέ τε πάντες αἰοῖδ' οἱ
 Τυνδαρίδαις, Ελένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἱ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάω.
 ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος αἰοῖδός,
 ὕμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς·
 ὑμῖν δ' αὖ καὶ ἐγὼν λογιᾶν μελίσγματα Μοισᾶν,
 οἳ αὐταὶ παρέχοντι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
 τοῖα φέρω· γεράων δὲ θεοῖς κάλλιπον αἰοῖδά.

XXII. (XXIII.)

ΕΡΑΣΤΗΣ ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ.

Αιήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐΦάβω,
 τὰν μορφαὶ ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον ἔκ' ἔθ' ὁμοίω.
 μίσει τὸν Φιλέοντα, καὶ ἔδ' ἐν ἄμερον εἴχε,
 κῆκ' ἤδη τὸν Ερωτα τίς ἦς Θεός, αἰλικά τόξα
 χερσὶ κρατεῖ, χῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει
 πάντα δὲ κῆν μύλοισι, καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
 ἔδ' ἐτι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, ἔκ' ἀμάρυγμα
 χεῖλος, ἔκ' ὅσων λιπαρὸν σέλας, ἔ' ῥοδόμαλον,
 ἔ' λόγος, ἔκ' ἰ Φίλαμα τὸ κενφίσθεν τὸν ἔρωτα.
 οἶα δὲ θῆρ ὑλαῖος ὀπιπτεύουσι κυναγῶς,
 ἔτῳς πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῶ
 χεῖλεα, καὶ κῶραι θανόν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν·
 τᾶ δὲ χολᾶ τὸ πρόσωπον αἰμείβετο· Φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς
 ὑβρίκλα, ὄργαν περιειμένῳ. ἀλλὰ καὶ ἔτῳς
 ἦς καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίσθετο μᾶλλον ἐρασάς.
 λοῖσθιον ἔκ' ἤνεκε τόσαν φλόγα τᾶς Κυθερείας,
 ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ συγνοῖσι μελάβροισι,
 καὶ κύσε τὰν Φλιάν· ἔτῳς δ' ἀνενέικατο Φωνάν·

Ἀγριε παῖ καὶ συγνέ, κακῶς ἀνάθρεμμα λεαίνας!
 λαῖνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦνθον
 λοῖσθια ταῦτα Φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· ἔκ' ἐτι γάρ σε,
 κῶρε, θέλω λυτῶν κεχολωμένους· ἀλλὰ βαδίζω
 εἶθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
 ξυνὰν, τοῖσι δ' ἐζῶσι τὸ Φάρμακον εἶθα τὸ λᾶθος.
 ἀλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 ἔδ' ἐκε τῶς σβεσσῶ τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρημ

τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
 καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ἐντὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 καὶ τὸ ἰὸν καλὸν ἐντὶ ἐν εἴαρι, καὶ τάχῃ γηραῖ·
 λευκοῦ τὸ κρίνον εὐθὺ μαραίνεται, ἀνίκα πίπτει·
 αἱ δὲ χιῶν λευκαὶ καὶ τάκεται, εἰ καὶ ἐπάχθη·
 καὶ κάλλος καλὸν ἐντὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
 ἤξει καιρὸς ἐκεῖνος ὅταν ἴκα καὶ τὸ φιλασῆς,
 ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαυσθεῖς.
 ἀλλὰ τὸ, παῖ, θιὰν τῆτο πανύστατον αἰὼν τι ῥέξον·
 ὅπως ὅταν ἐξεῖθων ἡρτημένον ἐν προθύροισι
 τοῖσι τεοῖσιν ἰδῆς, τὸν τλάμονα μὴ με παρένθης·
 αὖτις δὲ, καὶ βραχὺ κλαύσον· ἐπισπείσας δέ τι δάκρυ,
 λύσον τῷ χοίνω με, καὶ ἀμφίβης ἐκ ρεῖων σῶν
 εἴματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με Φίλασον·
 κλὴν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλα· μὴ με φοβαθῆς·
 ἔσθυναμαι ζῆν, αἶγε διαλλαξεῖς με Φιλάσας.
 χῶμα δ' ἐμὴν κοίλανον, ὃ μευ κρυψέι τὸν ἔρωτα·
 κλὴν ἀπὶ κῆ, τόδ' ἐμὴν τρεῖς ἐπάουσιν· Ω ΦΙΛΕ ΚΕΙΣΑΙ.
 ἦν δὲ γε λῆς, καὶ τῆτο· ΚΑΛΟΣ ΕΜΙΝ ΩΛΕΘ' ΕΤΑΙΡΟΣ.
 γράψον καὶ τόδε γράμμα, τὸ τίν γε σίχοισι χαραῖται·
 ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΤΣΗ, Σ,
 ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ· ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.

Ὡς δ' εἰπὼν μίτον εἶλεν· ἐρείσάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
 ἀχρὶ μέσων ἔδων φοβερόν λίθον, ἄπειν ἀπ' αὐτῶν
 τὰν πλεκτῶν χοινῶν, βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ·
 τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ ποδός, ἥ δ' ἐκρεμάσθη
 νεκρὸς. ὃ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
 αὐτὰς ἐξ ἰδίας ἡρτημένον· ἔδ' ἐλυγίσθη
 τὰν ψυχὰν, ἔκλαυσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
 εἴματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαικῶ· βαίνει δ' εἰς ἄλλως

γυμνασῶν, καὶ τῆλε Φίλων ἐπεμαίετα λητρῶν.
 καὶ ποτὶ τὸν Θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
 ἴσατ' ἐπὶ κρηπῖδος Εἰως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
 ἄλατο καὶ τῶγαλμα, κακὸν δ' ἐκλινεν ἔφαθον.
 αἷμα δ' ἐΦοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο Φωνά·
 Χαίρετε τοὶ Φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐΦονεύθη·
 σέργετε δ' ὕμμες, αἵται· ὁ γὰρ Θεὸς οἶδε δικάζειν.

XXIII. (XXVI.)

Λ Η Ν Α Ι ἢ Β Α Κ Χ Α Ι.

Ινῶ, κ' Αὐτονόα, χαῖ μαλλοπαύρηος Αγαυά
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ εἰσσαι·
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα
 κισσόν τε ζῶντα, καὶ ἀσφρόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
 τῶς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τῶς ἐννέα τῷ Διόνυσῳ.
 ἱερὰ δ' ἐκ κίσας πεπονάμενα χερσὶν ἐλοῖσαι,
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἄλυβάτῃ πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει·
 χθῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔριος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα·
 (σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶ μανιώδεις οργια Βάκχῳ,
 ἐξαπῖνας ἐπιτοῖσα) Τὰ δ' ἔχ' ὁρώντι βέβαλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' αἶψ' εὐζὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν Φεύγε πεφοβημένος· αἱ δ' ὀδῶκον,
 πέπλωες ἐκ ζωστήρος ἐπ' ἰγνύας εἰρύσασαι.

Πενθήν μὲν τόδ' εἶπε· Τίνος κέχρησθε γυναικες ;
 Αὐτονόα δὲ τόδ' εἶπε· Τάχα γνωσῇ πρὶν ἀκῆται.
 μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκάσατο παιδὸς ἐλοῖσα ,
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἰνὼ δ' αὐτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον ,
 λαῖξ' ἐπὶ γαστέρα βάσσα· καὶ Αὐτονόα ῥυθμός αὐτός·
 αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναικες.
 εἰς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι ,
 ἐξ ὄρφος πένθημα· καὶ ὁ Πενθήα Φέροισαι.
 ἦν ἂν ἐγὼν, ὅδ' ἄλλος ἀπεχθόμεναι Διόνυσῳ
 Φροντίζοι· μηδ', εἰ χαλεπωτέρα τῶνδ' ἐμόγησεν ,
 εἴη γ' ἐνναέτης, ἢ κεν δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ᾄδοιμι.
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ἕτος·
 Εὐσεβέων παῖδεσσι τὰ λωῖα, δυσσεβέων δ' ἔ.
 χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιόοντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγνήϊδα θήκατο λύσας·
 χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμείαι, πολλὰς μεμελημέναι ἡρώϊαις,
 αἱ τὸδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διόνυσῳ,
 ἥτις ἐπιμωμητόν· μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσατο."

XXIV. (XXX.)

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.

Αδωνιν ἢ Κυθήρη
 ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
 συγγὰν ἔχοντα χαίταν,

ὠχράν τε τὰν παρειάν ,
 ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
 ἔταξε τῷς Ερωτας.
 οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
 πᾶσαν δραμόντες ὕλαν ,
 συγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον ,
 δῆσάν τε καὶ πέδησαν.
 χῶ μὲν βρόχῳ καθαίψας
 ἔσυρεν αἰχμαλώτον·
 ὁ δ' ἐξόπιον ἐλαύνων
 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
 ὁ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
 φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
 τῷ δ' εἶπεν Αφροδίτα·
 παντῶν κάκιζε θηρῶν
 σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω·
 σύ μεν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας·
 ὁ θῆρ δ' ἔλεξεν ᾧδε·
 ὄμνυμί σοι , Κυθήρα ,
 αὐτὰν σε , καὶ τὸν ἄνδρα ,
 καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά ,
 καὶ τώσδε τῷς κυναγῶς ,
 τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 ἐκ ἠθέλον πατάξαι·
 ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον ,
 καὶ μὴ Φέρων τὸ καῦμα ,
 γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 ἐμαινόμεν Φιλᾶσαι.
 κ' αἶ μεν κατεσυγνάξου ,
 τῆς λαβοῖσα τέμνε ,

τῆς ἀγκόλας, Κύπρι,
 (τί γὰρ φέρω περισσῶς;)
 ἐρωτικῶς ὀδόντας·
 αἱ δ' ἔχ' σοι τὰδ' ἀρκεῖ,
 καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη·
 τί γὰρ Φιλῶν ἐτόλμων;
 τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 εἰπέν τε τοῖς Εἰρωσι
 τὰ δαυμά οἱ πιλῦσαι.
 ἐκ τῶδ' ἐπηκολύθει,
 καί ῥ' ὕλαν ἐκ ἔβαινε·
 καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν
 ἔκαιε τῶς ἐρωτας.

XXV. (XXIX.)

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Ὅνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται καὶ ἀλαθία·
 κάμμε χρεὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
 κίχων μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ·
 ἐχ' ὅλας φιλέεν μ' ἐθέληθ' ἀπὸ καρδίας
 γινώσκω. τὸ γὰρ ἄμισυ τᾶς ζοίας ἔχω,
 ζᾷ τᾶς σᾶς ιδέας, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
 χῶταν μὲν τὴ θύλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
 αἰμέραν ὅκα δ' ἐκ ἐθέλεις τυ, μάλ' ἐν σκότῳ.
 πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
 ἀλλ' αἱ μοι τὴ πύθοιο, νέος προγενεσέρον,
 τῷ κεν λώϊον αὐτὸς ἔχων ἐμ' ἐπαινήσας,

ποιήσαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρέῳ,
 ὅπως μηδὲν ἀπώξεται ἄγριον ἐρωτόν.
 νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
 ἄλλον δ' αὖριον· ἐξ ἑτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
 καὶ αἰ κεν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσῃ,
 τῷδ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ Φίλος·
 τὸν πρῶτον δὲ Φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
 χλιδῶντων ὑπερηνορέων δοκέεις πνέεν.
 Φίλει δ' ἄς κε ζῴης τὸν ὕμοιον ἔχην αἰεὶ·
 αἰ γὰρ ὧδε ποῆς, ἀγαθὸς μὲν ἀκῆσται
 ἐξ ἀσῶν· ὁ δὲ τοί κ' ἔρος ἐ χαλεπῶς ἔχοι,
 ὅς τ' ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμνηται,
 κῆμ' ἐμὲ μαλθακὸν ἐξεπώνασε σιδαρέη.
 αἰλλὰ πρὸς γ' ἀπαλῶ σύματός σε πεδέρχομαι

* * * * *

μυαοθῆναι δ' ὅτι πέρυσιν ἦδα νεώτερος,
 χῶτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποσπῆσαι,
 καὶ ῥυσσοί· νεότατα δ' ἔχην παλινάγρετον
 ἐκ ἑσσι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας Φορεῖ·
 κάμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβῆν.
 ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλην ποτιμώτερον,
 καὶ μοι τὰ ραμένῳ συνεῶν ἀδύλως σέθεν,
 ὅπως, ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχης,
 ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλῆϊοι Φίλοι.
 αἰ δὲ ταῦτα φέρην ἀνέμοισιν ἐπιτρέψεις,
 ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με, δαιμόνι, ἐνοχλεῖς;
 νῦν μὲν κῆπ' ἐπὶ τὰ χρύσεια μᾶλ' ἐνεκεν σέθεν
 βαίην, καὶ Φύλακον νεκρῶν πέδα Κέρβερον
 τόκα σῆ, ἥδ' ἐκαλεῦντος ἐπ' αὐλείαις θύραις
 προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθῳ.

XXVI. (CXVIII.)

ΗΛΑΚΑΤΑ.

Γλαυκάς ὦ Φιλέριβ' Αλακάτα δῶρον Αθανάας,
 γυναιξίν πόνος οἰκωφελέεσσιν, σεῦ ἑπαυόλοις,
 θαρσεύσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
 ὅπῃα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑπαὶ καλῷ
 τῇδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ' Διός,
 ὅπῃως ξείνον ἐμὸν τέρψομι' ἰδὼν, κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων ἱερὸν Φυτόν.
 καί σε, τῶν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν,
 δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχῳ χέρρῃας ὀπάσσομεν
 σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
 πολλὰ δ' ἴ, οἷα γυναιῖκες Φορέοισ', ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
 πέζαντ' αὐτοετὶ, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' εὐσφύρω.
 ἔτῳς ἀνυσιεργός· Φιλέει δ' ὅσα σαόφρονες.
 εἰ γὰρ εἰς ἀκιρῶς εἰδ' ἐς ἀεργῶς κεν ἐβόλλομαν
 ὀπάσσαι σε δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἂν ὥς ΕΦύρας κλίσσε πόκ' Αρχίας,
 γάσω Τρινακρίας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νυῖ μὰν οἶκον ἔχοισ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
 ἀνθρώποισι νόσῳ Φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκόμεν,
 οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
 καὶ οἱ μναῖσιν αἰεὶ τῷ Φιλαοιδῷ παρέχῃς ξένῳ.
 κείνο γὰρ τις ἐρεῖ τῷ, ποτιδῶν σ'· Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρῳ σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ' Φίλων.

XXVII. (XXIV.)

Η Ρ Α Κ Λ Ι Σ Κ Ο Σ.

Ηρακλέα δεκάμηνον ἔοντα πόχ' αἰ Μιδεᾶτις
 Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
 ἀμφοτέρως λῆσασα, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἄσπίδα, τὰν Πτερελάχ
 Ἀμφιτρυῶν καλὸν ὄπλον ἀπασκύλευσε πεσόντος.
 ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεῖθελα μυθήσατο παιδῶν
 εὐδέτ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον
 εὐδέτ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖσσοι τέκνα·
 ὄλβιοι εὐνάξοιθε, καὶ ὄλβιοι αὖ ἴδοιτε.

Ὡς φάμενα δῖνασε σάκος μέγα· τὴς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
 ἄμμος δὲ σρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύνειν ἄρκτος
 Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
 τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δῶ πολυμήχανος Ἡρῆ,
 κυανέαις Φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,
 ὠρσεν ἐπὶ πλατὺν ἔδον, ὅθι σταλμά κοῖλα θυράων
 οἰκε, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 τὴ δ' ἐξελευσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἀμφω
 αἰμοδόρως ἐκύλιον ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπληον ἰόν.
 ἀλλ' ὅκα δὴ παιδῶν λυγμῶμενοι ἐγύθεν ἦλθον,
 καὶ τόκ' ἄρ' ἐξέγροντο, Διὸς νοέοντος ἅπαντα,
 Αλκμήνας φίλα τέκνα· Φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 ἦτοι ὃ γ' εὐθὺς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνων
 κοῖλα ὑπὲρ σάκος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
 Ἰφικλέης, ἔλαν δὲ ποσὶ διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὃ δ' ἐναντίος εἵχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἀμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δισμῶ,

ῥαξάμενος Φάρυγος, ὅθι Φάρμακα λυγρὰ κέκρυπται
 ἔλομένοις Ὀφίεσιν, αἱ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 τῷ δ' αὖτε σπείραισιν ἐλισσέσθην περὶ παῖδα
 ὀψύγθον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἁδάκρυ.
 αἶψά δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 δεσμῷ ἀναγκαίᾳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὐρῆν.
 Αλκμήνα δ' ἐσάκοισε βοᾷς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα·
 Ἀνταβ', Ἀμφιτρύων' ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκηρόν
 ἄνυσσ', μηδὲ πόδῃσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 καὶ αἰεὶς παιδῶν ὁ νεώτερος ὅσπον αὐτῇ;
 καὶ νοεῖς ὅτι νυκτὸς ἄωρί πᾶσι οἶδε τε τοῖχοι
 πάντες ἀριφραδέες, καθαρεῶς ἄτερ Ἡριγενείας;
 ἐστὶ τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἐστὶ, Φίλ' ἀνδρῶν.
 ὥς φάβ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῃ κατέβαινε πειθήσας
 δαιδαλέον δ' ὥρμασε μετὰ ξίφος, ὅρῳ οἱ ὑπερθε
 κλιντήρος κεδρίῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
 ἦτοι ὁ γ' ὠριγνᾷτο νεοκλώσῳ τελαμῶνος,
 καὶ Δίσδων ἐτέρᾳ κολεόν, μέγα λῶτινον ἔργον.
 ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα πασᾶς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
 δμῶας δὴ τόκ' αὖσεν ὑπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
 οἴσσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἅπ' ἐχαρεῶνος ἐλόντες,
 ὁμῶες ἐμοί, τριβαρᾶν δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
 αἶψα τε, δμῶες ταλασίφρονες· αὐτὸς αὐτῇ.
 οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 δμῶες, ἐνεπλήσθη δὲ δόμος, σπτεύδοντος ἐκάσσης.
 ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 θῆρε δ' ὡς χεῖρεσσιν ἀπὸρῖξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
 συμπλήγθην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρυῶνα
 ἐσπετὰ δεικανάσκειν ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 κωροσύνη· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖν

πατρός ἐξ Θανάτῳ κεκαρωμένα θειὰ πέλωρα.
 Αλκμήνας μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
 Ξηρόν ὑπὸ δαίης ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
 Ἀμφιτρυῶν δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' αἰμνείαν θέτο χλαῖναν ἰ
 παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτην.

Ορνιχες τρίτον ἄρτι τὸν ἔχατον ὄρβρον αἶδον·
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
 Αλκμήνα καλέσασα, τέρας κατέλεξε νεοχμὸν,
 καὶ νιν ὑποκρίεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἐμελλεν.
 ἠνώγει· Μηδ', αἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρόν,
 αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὥς ἔκ' ἔσιν ἀλύξαι
 ἀνθρώποις ὅ τι Μοῖρα κατὰ κλωστήρος ἐπείγει,
 μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε Ορνέοντα διδάσκω.

Τῷς ἔλεγε βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τείως·
 Θάρσει, ἀοιστοκεία γύναι, Περσῆιον αἶμα·
 ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ Φέγγος ἀποιοχόμενον πάλαι ὄσσων,
 πολλαὶ Ἀχαιιάδων μαλακὸν περὶ γένατι νᾶμα
 χερὶ κατατρίβοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσαι
 Αλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἐσῇ Ἀργεΐαισι.
 τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ἔρανον ἄστρα φέροντα
 αμβραίνειν, τέος υἱός, ἀπὸ ξέρονων πλατυς ἥρως·
 ἔ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
 δώδεκα οἱ τελέσαντι πεπωρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν
 μόχθως· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 γαμβρός δι' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπ' ὤρσαν
 κνώδαλα Φαλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 ἔσται δὴ τῷτ' ἄμαρ, θωανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
 καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος ἔκ' ἐβελησέ·
 ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σπαθῶϊ εὐτυκον ἔσω,

κάγκρενα δ' ἄσπεα λάβω ξύλ' ἐτοιμάσασαί, ἢ παλιέρω,
 ἢ βιάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖτον ἄχρηδον·
 καὶ δὲ τῷδ' ἀγρίαισιν ἐπὶ χρίζεσσι δρακοντε
 ιυκτὶ ρέσσει, ὅκα παῖδα κακὴν τεὸν ἤθελον αὐτοί·
 ἦι δὲ συλλέξαισα κόνιν πυρὸς ἀμφοτέρων τις
 ριψάτω εὖ μάλα πᾶσαν, ὑπὲρ ποταμοῖο φέρεισα,
 ρωγαῖος ἐκ πέτρας ὑπερέριον· ἀψὲ δὲ νέεσθαι
 ἀσπερῶτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
 πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον, ὡς νειόμισαι,
 ὁλλῶ ἐπιρραίνειν ἐσεμμέιον ἀβλαβὲς ὕδα·
 Ζεὺς δ' ἐπιρρέξαι καθυπερέτερω ἄρσενα χροῖον.
 δυσμενέων αἰεὶ καθυπερέτεροι ὡς τελέβοιτε.

Φῶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὥχετο δίῳρον
 Τριρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς πᾶρ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ηρακλῆς δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον Φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
 ἐτρέφετ', Ἀργεῖς κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρον Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος, ἱέρως·
 τόσον δ' ἐντανύσαι, καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἰσὼν,
 Ευρυτος, ἐκ πατέρος μεγάλας ἀσυνεὸς ἀρχαίαις.
 τίτ' αὖρ αἰοδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἐπλάξε
 πύλας ἐν Φόρμιγ'ι φιλαμμονίδας Εὐμειλωτος.
 ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδρυσρόφει Ἀργόθεν ἄνδρες
 ἀθῆλως σφάλλοντι παλαιόμασιν, ὅσσα τε πύκλαι
 δευοὶ ἐν ἰμάντεσσιν, ἅ τ' ἐς γαῖαν προωπείοντες
 πάμμαχοι ἐξεύροντο παλαιόμαλα σύμφορα τέχνη,
 πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείῳ διδασκόμενος παρὰ παιδί,
 Ἀσπάλυκῳ φανοτῇ· τὸν ὅδ' ἂν τηλόθι λεύσσωι
 Σαρσαλέος τις ἔμμενεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
 τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.

ἴππους δ' ἐξέλασσαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 ἀσφαλέως κάμπηλοντα, τροχῶ σύριγλα φυλάττει,
 Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 αὐτός· ἔπει μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἀργεὶ ἐν ἰπποπότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγῆς
 οἰῶροι, ἐπ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
 δέροατι δὲ προδολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφίων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 κοσμήσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμπερῆσαι
 πητμενέων ἐπιόντα, καὶ ἰππήεσσι κελεῦσαι,
 Κάσῳρ ἰπποαλίδας ἔδαιε, Φυγὰς Ἀργεὺς ἐλθὼν,
 ὁπποῦκα κλαῖρον ἀπανίλα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 ναῖε, παρ' Ἀδρήσοιο λαῶν ἰππήλατον Ἀργεὺς·
 Κάστορι δ' ἔτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμίκῃς
 ἄλλος ἦν, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότατα.

Ὡδὲ μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ.
 εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρός,
 δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένοι αὐτῷ·
 δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπλὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρεος
 Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι
 αὐτὰρ ἔπ' ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόσπον.
 εἴματα δ' ἔκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

* * * * *

ΤΑ ΕΙΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

XXVIII. (XXV.)

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ
ἢ ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ.

* * * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε Φυτῶν ἐπαίχρος ἀροτρεὺς,
παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκετο·

Εκ τοι, Ζεῖνε, πρόφρων, μυθήσομαι, ὅσ' ἐρεεῖνεις,
Ερμῆω ἀζόμενος δεινὴν ὅπῃ εἰνοδίοιο·

τὸν γὰρ Φασὶ μέγιστον ἐπαρانیων κεχολῶσθαι,
εἰ κεν ὁδῶ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.

πείμναι μὲν βασιλῆος εὐφρονος Αὐγείας

ἔπασσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, ἔθ' ἓνα χῶρον

ἀλλ' αἱ μὲν ρα νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ελισσίνης

καὶ δ' ἱερὸν θεῖοιο παρὰ ῥόον Αλφειοῖο,

αἱ δ' ἐπ' ἐπαρασίᾳ πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὠδὲ

χωρὶς δὲ σηκοὶ σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάσταις.

αὐτὰρ βεκολίοισι, περιπλήθυσί περ ἔμπαης,

πάντεσσι νομοὶ ὠδὲ τεθηλότες αἰὲν ἔασι,

Πηιεῖς ἀμμέγα τίφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην

λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπὸ δρόσῳ, εἰαμεναὶ τε

εἰς ἄλλης, ἥ ρα βόεσσι μένος κεραῆσιν ἀΐξει.

αὐλὺς δὲ σφισιν ἤδὲ τεῆς ἐπὶ δεξιὰ χερσὶν

Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα, πέρην ποταμοῖο ρέοντος,
 κείνη ὅθι πλαΐάνισοι ἐπηεταναί πεϋάσι,
 χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίσι
 ἱερὸν ἔρνος, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 εὐθύς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 δέδμηκ'· οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλγον
 σόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπώρον ἐν νεοῖσιν
 ἐὼθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 ἄρ' εἰς μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἱ πολυερχοὶ
 εἰς ληνὰς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θέρως ὥριον ἔλθῃ·
 πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ'· εὐφρονος Αὐγείας,
 πυροφόροι τε γύναι, καὶ αἰλωαὶ δενδρήσσαι,
 μεχρὶς ἐπ' ἐχατῆς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
 αἷς ἡμεῖς ἐργοῖσιν ἐποιχόμεθα πρόπῃν ἡμαρ,
 ἢ δίκῃ οἰκῶν οἷσι βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγρῷ.
 ἀλλὰ σύ περ μοι ἐνίστωε, τό μοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 ἔσσεται, ὅς τις ὧδε κεχρημένος εἰλήλχθας.
 ἤέ τοι Αὐγείην, ἤέ δμῶν τινὰ κείνῃ
 δίδεαι, οἳ οἳ ἔασιν· ἐγὼ δέ κ' ἐπὶ σάφα εἰδὼς
 πάντα μάλ' ἐξείποίμ'· ἐπεὶ ἔσέ γε Φημί κακῶν ἐξ
 ἔμμεναι, ἔδ' ἐκακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτόν,
 οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἢ ῥά νυ παῖδες
 ἀθανάτων τρισσίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασιν.

Τὸν δ' ἄπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν, ἀρχὸν Ἑσπεῶν.
 εἰσιδέειν τῷ γὰρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖω.
 εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ' κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις,
 δῆμ' κηδόμενος, διὰ τε κρήνῃσι θέμιτας,
 δμῶν δὴ τινὰ, πρέσβυ, σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
 ὅστις ἐπ' ἀγρωτῶν γεραρώτερος αἰσυμένητης,

ὦ κε τὸ μὲν γ' εἵπωμι, τὸ δ' ἐκ Φαμμένοιο πυθοίμην.
ἄλλῃ δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα Φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀροτρεὺς
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, Φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις,
ὥς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτελέεσσαι.
ᾧδε γὰρ Λυγείης, υἱὸς Φίλος Ἡελίοιο,
σφωιτέρῳ σὺν παιδί, βίη φυλῆος ἀγαυῆ·
χθιζὸς ὃ γ' εἰλήλχθεν ἀπ' ἄστεος, ἥμασι πολλοῖς
κλῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριμος ἐπ' ἀγρῶν·
ὥς πε καὶ βασιλεῦσιν εἰδέται ἐν Φρεσὶν ἦσιν
αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν' ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
αὐλιν ἐφ' ἡμετέραν, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἀναικίᾳ.

Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο, νόῳ δέ γε πόλλ' ἐμειόνα,
δέρμα τε θηρὸς ὀρῶν, χειροπληθὴ τε κορύνην,
ὅπως θέν ὁ ξεῖνος μέμονε δέ μιν αἰὲν ἔρεσθαι·
αἶψ δ' ὄκνος ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
μή τι οἱ ἐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαστο
σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρῃ νόον ἰδμεναι ἀνδρός.
τῆς δὲ κύνης προσιόντας ἀπώπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
ἀμφοτέρων δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρωνιάδῃ Ἰρακλεί· τὸν δ' ἐτέρωθεν
ἀχρεῖον κλάζον τε, περισσαινόν τε γέροντα.
τῆς μὲν ὃ γε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ἄσσαν αἰείρων,
Φευγέμεν αἶψ' ὁπίσω διειδίσσετο· τρηχὺ δὲ Φωνῇ
ἠπεῖλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμῷ,
χαίρων ἐν Φρεσὶν ἦσιν ὅθ' ἔνεκεν αἰὲν ἔρυντο
αὐτῇ γ' ἐπαρεόντος· ἔπος δ' ὃ γε τοῖον ἔειπεν·

ὦ πόποι, οἷον τῆτο θεοὶ ποίησαν ἀνακλεις
 θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθέες.
 εἰ οἱ καὶ Φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθ' ἔησαν,
 ἥδεῖ δ' ὧς τε χρηὲ χαλεπαίνεμεν, ὧς τε καὶ ἔκλιν,
 ἔκ' ἂν οἱ θηρῶν τις ἐδήρισε περὶ τιμῆς·
 νῦν δὲ λίην ζάκατόν τε, καὶ ἀρρήνές γένεθ' αὐτως.

Ἡ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταύλιον ἵζον ἰόντες.
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἴστωρας,
 δειέλον ἡμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπ' ἡλυθε πίδα μῆλα
 ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὐλιά τε σηκὺς τε.
 αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαί, ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 ἐρχόμεναι, φαίνονθ' ὥσπερ νέφη ὑδατόεντα,
 ὅσσα τ' ἐν ἔραυῳ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
 ἢ Νότοιο βίῃ, ἢ Ἐσθρηκὸς βορέαο·
 τῶν μὲν τ' ἔστις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνετ' ἰόντων,
 ἔσθ' ἄνυσις· τόσας γάρ τε μετὰ προτέροισι κυλίνδεις
 ἰς ἀνέμῃ, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὐθις ἐπ' ἄλλοις·
 τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπὶ βεγκόλιν ἦει.
 πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι
 ληίδος ἐρχομένης· σείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
 μυκηθμῶ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
 εἰλιπώδωκ ὅιες δὲ κατ' αὐλας ἠυλίζοντο.
 ἔνθα μὲν ἔστις ἔκκηλος, ἀπειρεσίῳ περ ἐόντων,
 εἰσῆκει παρὰ βεσὶν ἀνὴρ, κεχρημένος ἔργῃ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 καλοπῶδιλ' ἀράρισκε, παρασάδον ἐγγυὲς ἀμέλγων·
 ἄλλος δὲ Φίλα τέκνα Φίλαις ὑπὸ μητράσιν ἴει,
 πῖε μὲν· λαροῖο μεμαῶτα πάγχυ γάλακτος·
 ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος σρέφε πίονα τυρόν·
 ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρας δίχα θηληάων.

Λυγῆς δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλης,
 ἦντινά οἱ κλεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες·
 σὺν δ' ὑός τε, βίη τε βαρύφρονος Ηρακλῆος
 ὠμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
 ἔνθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 Ἀμφιτρωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμές αἰεὶ,
 ἐκπαύλως θαύμαζε, θεῶν τόδε μυρίον ἔργον
 εἰσορόων· ἔγάρ κεν ἔφασκέ τις, εὐδὲ ἐώλωπαι
 ἀνδρὸς ληΐδ' ἐνόθ' τόσσην ἔμεν, εὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 οἳ γε πολυῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 Ἡέλιος δ' ὧ παιδί τόδ' ἐξοχὸν ὥπασε δῶρον,
 ἀφνειὸν μῆλοισι πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν
 καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὅφελλε διαμπτερέως βότ' ἀντά
 εἰς τέλος· ἔμην γάρ τις ἐπώηλυθε νῆσος ἐκείνης
 βεκολίοις, αἷς ἔργα καταθίνεσι νομῶν.
 αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰὲν ἀμείνεις
 ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἧ γὰρ ἀπασσαι
 ζωτοκοί τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
 ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐσιχόωντο,
 κνήμαργοί θ' ἑλικές τε, διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
 Οοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἳ γ' ἔσαν ἤδη.
 ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι θυώδεα βεκολέοντο
 ἱερί· Ἡελίοιο· χοροὴν δ' ἔσαν, ἡύτε κύκνοι,
 ἀρρηγσαί· πᾶσι δὲ μετέπρεπον εἰλιπώδεσσιν,
 οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
 ἐν νομῷ, ὧ δ' ἐκπαύλῳ ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 καὶ ῥ' ὅπως ἐκ λασίοιο θροῖ προγενοίατο θῆρης
 εἰς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἑνὶ ἀγροτεράων,
 πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦσαν ἐσμήν·
 δεινὸν δ' ἐβρυχῶντο φόνον λεύσοντι προσώπων.

τῶν μὲν τε προφέρεισκε βίηφι τε καὶ δάεινι ὦ
 ἦ θ' ὑπεροπλή φαέθων μέγας, ὃν ῥα βοτῆρες
 ἀστὲρι πάντες εἰσκον, ὅθ' ἔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 βυσσὶν ἰὼν λάμπωσκον, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο·
 ὃς δὴ τοι σκύλος αὖτον ἰδὼν χαροπαῖο λεόντος,
 αὐτῷ ἔπειτ' ἐπώρυσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλεῖ,
 χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, σίβαρόν τε μέτωπον.
 τῷ μὲν ἀναξ προσιόντος ἐδράξατο χεὶρὶ παχείῃ
 σκαῖς ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὖχένα ἔρβ' ἐπὶ γαίης
 κλάσσει, βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὀπίσσω,
 ὥμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα ταυνοθεῖς
 μυῶν ἐξ ὑπάτοιῳ βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 θαύμαζε δ' αὐτὸς τε ἀναξ, ἤός τε δαΐφρων
 φυλεὺς, οἳ τ' ἐπὶ βυσσὶ κορωνίσιν βεκόλοι ἄνδρες,
 Ἀμφιπρυωνιάδαι βίην ὑπερόπλων ἰδόντες.

Τῷ δ' εἰς ἄστυ, λυπώντε καὶ αὐτόθι πίνοντας ἀγρὰς,
 ἐσιχέτην, φυλεὺς τε, βίη θ' Ἡρακληεῖη.
 λαοφόρος δ' ἀπέβησαν ὅτε πρώτιστα κελεύθε,
 λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταβμῶν τετάνυστα,
 ἔτι λήν ἀρίσθημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐῴσα,
 τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστιο
 Αὐγείῳ Φίλος υἱός, ἔθεν μετόπιθεν ἑόντα,
 ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·

Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σθένος πέρι μῦθον ἄκησα,
 ὥσπερ ἐγὼ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 ἤλυθε γὰρ σείχων τις ἀπ' Ἀργεος ὡς μέσος ἀκμῆς
 ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Εὐκλῆς ἐξ ἀγχιάλοιο,
 ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν ἑωτιῶν,

ἔνεκεν Ἀργεῖός τις, ἔβεν παρεόντος, ὄλεσσε
 Θηρίον, ἀνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 κοίλῃν αὐλὴν ἔχοντα Διὸς Νεμέσιο παρ' ἄλσος·
 ἐκ οἷο' ἀτρεκέως ἢ Ἀργεὺς ἐξ ἱεροῖο
 αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ ἐ Μυκλήν.
 ὥς κείνος ἀγορεύει· γένος δέ μιν εἶναι Ἐφασκεν,
 (εἰ ἐτέον περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 ἔλπομαι ἔχ' ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλίων,
 ἢ ἐ σέ· δέσμα δὲ Θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 εἰπὼν ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γινῶ κατὰ θυμόν,
 ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ ἔκί)
 εἰ σύ γ' ἐκείνος, ὃν ἤμιν ἀκχόντεσσιν εἴπων
 οὐχ' Ελίκηθεν Ἀχαιοὺς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 εἰπὼν δ' ὅπως ὁλοὸν τόδε Θηρίον αὐτὸς ἔπεφνε,
 ὅπως τ' εὐύδρῃ Νεμέῃς εἰσῆλυθε χῶρον.
 ἐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις,
 ἰμείρων ἰδέεν' ἔπει ἐ μάλα τηλίκῃ βάσκει,
 ἀλλ' ἄρκυς τε, σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔθνος,
 τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκχόντες τότε μῦθον·
 οἳ δὲ νῦ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὴρ ἔφαντο,
 γλώσσης μαψιδίῳ χαριζόμενον παρεῖσιν.

Ω· εἰπὼν μέσσης ἐξηρώσῃ κελεύθε
 φυλάξας, ὅφρα κῆσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
 καὶ ῥά τε ῥήϊτερον Φαμένῃς κλύοι Ηρακλῆος,
 ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μῦθῳ·

Ω Αὐγυιάδῃ, τὸ μὲν ὃ τί με πρῶτον ἀνήρου,
 αὐτὸς καὶ μάλα ρεῖα κατὰ τὰ βόθρην ἐνόησας.
 ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἑκάστα λέγοιμί κε τῷδε πελώρῃ,

ὅτ' ὥπως ἐκράανθεν, ἐπεὶ λελίησαι ἀκάνην,
 νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
 φεργείων ἔδεις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
 οἷον δ' ἄθανάτων τιν' εἰσκομεν ἀνδράσι πῆμα,
 ἱρῶν μηνίσαντα, φορωνήεσσιν ἐφείναι.
 πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
 λῖς ἄμοιον κερáιζε· μάλιττα δὲ Βεμβινιαίης,
 οἱ ἔθεν ἀγχίμολον ναῖον, ἄτληα παθόντες.
 τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτις τελευν ἐπέταξεν ἀέθλον
 Εὐρυαυτός· κηῖναι δ' ἐμ' ἐφίετο Δηρίον αἰῶν.
 αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕγρον ἑλών, κοίλην τε Φαρέτρημ
 ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκλῃρον
 εὐπαγές, αὐτόφλοιον ἐπηρεθέος κοτίνιοι,
 εὐμετρον, τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ελκῶνι
 εὐρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὀλορχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅθι λῖς ἦεν, ἴκανον,
 δὴ τότε τόξον ἑλών, σρεπτήῃ ἐπέλασσα κορώνῃ
 νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέεσθον εἴβαρ ἔβησα.
 πάντη δ' ὅσσε Φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
 εἰ μιν ἐσαθρήσαιοι, πάρος γ' ἐμ' ἐκείνον ἰδέσθαι.
 ἥματος ἦν τὸ μεσηγυ', καὶ ἐδ' ὅτ' ἔχνια τοῖο
 Φραδοῖναι δυνάμην, ἐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
 ἐδὲ μιν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βεσσί καὶ ἔργοις
 Φαινόμενος στωοίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
 ἀλλὰ κατὰ σταθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
 εἰ μὴν πρὶν πόδας ἔχον, ὅρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
 πρὶν ἰδέειν, αἰλικῆς τε παραυτικά πειρηθῆναι.
 ἦτοι ὁ μὲν σήραγμα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦν,
 βεβρωκὸς κρεῖων τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 αὐχμηρὰς πεπάλαιτο Φόνω, χαροπὸν τε πρόσωπον,

ἤθεά ~~τῷ~~ γλώσση δὲ περιλιχμάτα γένεον.
 αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 εἴ τριζὺ ὑλήεντι δεδωγμένος ὥπαθ' ἱκούῃο.
 καὶ βάλλον ἄσπον ἰόντος ἀριστερόν εἰς κενεῶνα,
 τηύσιός· ἔγάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλίοθεν
 ὀκρίον, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἐμπέσσε ποίη.
 αὐτὰρ ὁ κραῖτα δαφνοῖν ἀπὸ χθονὸς ὥκ' ἐπαείρε
 θαμβήσας, πάντη δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 σκεπτόμενος, λαμυραὶ δὲ χανῶν ὑπ' ὀδόντας ἔφηνε.
 τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον οἷσ' ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 ἀχαιῶν ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἐκφυγε χειρός.
 μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στήθεων, ὅθι πνεύμονος ἔδρη·
 ἀλλ' ἔδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,
 ἀλλ' ἔπεσε προπαύροιθε ποδῶν ἀνεμώλιος αὐτῶς.
 τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 αὐερέυν· ὁ δ' ἐμ' εἶδε περιγληνόμενος ὅσσοις
 θῆρ' ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύσιν ἔλιξε
 κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήστατο· πᾶς δὲ οἱ αὐχὴν
 θυμῷ ἐνεπλήσθη, πυρραὶ δ' ἐφριζαν ἐθειραι
 σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ράχισ γένετ' ἥύτε τόξον,
 πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 ὥς δ' ὅταν ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἰδρὶς ἔργων,
 ὄρωηκας κάμπτῃσιν ἐρινεῷ εὐκαίτοις,
 θάλλῃσας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐναξονίῳ κύκλῳ δίφρῳ,
 τῷ μὲν ὑπὸ ἐκ χειρῶν ἐφυγε τανύφλοιος ἐρινὸς
 καμπτόμενος, τηλῷ δὲ μῆϊ πήδησε σὺν ὀρμῇ·
 ὥς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ἀπώπρεθεν ἀθρόος αἶπτο
 μαιμῶων χροὸς ἄσαι· ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 χειρὶ προεχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κέρσης ὑπερ αὖον αἰείρας,

ἦλασα κακκεΦαλῆς· δια δ' ἀνδριχα τρηχύν ἐαξα-
 αὐτῷ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
 θηρὸς αἵμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὁ γε, πρὶν ἔμ' ἰκέσθαι,
 ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη
 νευσάζων κεΦαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω
 ἦλθε, βίη σσιθεύοντος ἐν ὁσέῳ ἐγκεΦάλοιο.
 τὸν μὲν ἐγὼν οὐδύνησι παραιφρονέοντα βαρείαις
 νωσαμενος, πρὶν αὖθις ὑπὸ τροπῶν ἀμπαννῆναι,
 αὐχένος ἀρρήκλιοι παρ' ἰνίον ἐΦθασα μαΐψας,
 ῥῖψας τόξον ἔραζε, πολὺ ῥῥα πῶλόν τε Φαρέτην.
 ἦγχαν δ' ἐγκρατέως, σιβαράς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 ἐξόπιθεν, μὴ σάρκας ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
 πρὸς δ' ἔδρας πλήρηνσι πόδας σφερέως ἐπείεζον
 ἑραίως, ἐπιβάς· πλευρῆσί τε μῆρ' ἐΦύλασσον,
 μέχρ' οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰέρας
 ἄπανευσον· ψυχὴν δὲ πελώριος ἔλλαχεν Ἀοῆς.
 καὶ τότε δὴ βέλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
 θηρὸς τεθνεῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαίμην,
 ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἔκ' ἔσκε σιδήρῳ
 τμητῇ, ἔδ' ἐ λίθοις, πειρωμένῳ, ἔδ' ἐ μὲν ὕλη.
 ἐνθ' ἐμοὶ ἀθανάτων τίς ἐπὶ Φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
 αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι.
 τοῖσι θοῶς ἀπέδευρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν
 ἔρκος ἐνναλὶς ταμεισίχρους ἰωχμοῖο.
 ἔτος τοι Νεμέα γενέτ', ὦ Φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
 πολλὰ πάρος μῆλοις τε καὶ ἀνδράσι κήδεα θέντος.

XXIX. (XII.)

Α Ι Τ Η Σ .

Ηλυθες, ὦ φίλε κῆρε, τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
 ἤλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
 ὅσπον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραδυλοιο
 ἥδιον, ὅσπον οἷς σφετέρης λασσιωτέρῃ ἀρνός,
 ὅσπον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,
 ὅσπον ἐλαφροτέρῃ μόσχῳ νεβρός, ὅσπον αἰθῶν
 συμπάντων λυγύφωνος αἰοιδοτάτῃ πετεηνῶν,
 τόσπον ἐμὶ εὐφρηνας σὺ Φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ Φηγόν
 ἡλὶς Φρύλλοντος ὀδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
 εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ερωτες
 νῶϊν, ἔπεισομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν αἰοιδῇ.

Δοιῶ δὴ τι νῦν τῷδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
 Φώβ· ὁ μὲν ἦν Εἰσπηνηλός, Φαίη χ' ὦ μυκλαΐσδαν
 τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι Αἴταν.
 ἀλλήλας δ' ἐφίλησαν ἰσοζύγῳ· ἦ ῥα τότε ἦσαν
 χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ Φιληθείς.
 εἰ γὰρ τῷτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι· εἰ γὰρ ἀγῆρω
 ἀθανάτοι· γενεῆς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 ἀγχείλειεν ἐμοὶ τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα·
 Ἡ σ' νῦν Φιλότης καὶ τῷ χαρίεντος αἵτεω
 πᾶσι διὰ σώματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλισσα.
 ἀλλ' ἦτοι τέτων μὲν ὑπέρτεροι θρανίωνες
 ἔσπονθ' ὥς ἐβέλυσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνέων
 ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεὺς ἀραιῆς ἔκ ἀναφύσας.
 ἦν γὰρ καὶ τι δακῆς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθηκας,
 διωπλάσιον δ' ὠνήσας· ἔχων δ' ἐπιμέτρον ἀπαῆλθες.

Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριτεύοντες ἐρετμοῖς,
 ὄλβιοι οἰκείοιτε, τὸν Αἴλικόν ὡς περίαλλα
 ξείον ἐτιμήσαοτε, Διοκλέα τὸν Φιλόπαιδα.
 αἰαὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἶασι πρῶτω
 πῦρρι ἐριδμάνεσι Φιλήμαϊος ἄκρα φερεσθαι·
 ὅς δέ κε προσμάτῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 βριβόμενος τεφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
 ὄλβιος ὅστις παισὶ Φιλήματα κείνα διαιτᾷ.
 ἦ καὶ τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωτᾷ
 Λυδῆ ἴσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὥσπερ
 πεύθονται μὴ Φαῦλον ἐτήτυμον ἀργυρομοιοί.

XXX. (XIX.)

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ.

Τὸν κλέπτην πόκ' Ερῶϊα κακὰ κέντασε μέλισσα
 κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρὸς
 δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὃ δ' ἄλγες, καὶ χεὶρ' ἐφύσση,
 καὶ τὰν γὰρ ἐπάταξε, καὶ ἀλάλο· τᾷ δ' Αφροδίτῃ
 δείξεν εἰάν ὀδύναν, καὶ μέμφοτο ὅτι γε τυτθὸν
 θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ αἰλικά τραύματα ποιῇ.
 χά μάλιστα γελάσασα· τί δ'; ἐκ ἴσος ἐσσί μελίσσα;
 ὥς τυτθὸς μὲν εὖν, τὰ δὲ τραύματα αἰλικά ποιεῖς;

XXXI. (XX.)

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδυφιλάσαι,
 κῆμ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· ἔρρ' αἶψ' ἐμῖο·
 βωκόλος ὦν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; ἔμεμάνηκα
 αἰγροίκως Φιλέην, ἀλλ' ἀσικὰ χεῖλεα θλίβην.
 μὴ τύγα μευ κύσσης τὸ καλὸν σῶμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
 οἷα βλέπεις, ὅτ' ὥσ' αἶα Φιλεῖς, ὡς αἴγρια παῖσθεις·
 ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κατῖλα ῥήματα φράσθεις·
 ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἀδέα χαίταν.
 χεῖλεα τὴν νοσέοντι, χεῖρες δὲ τὴν ἐντὶ μέλαιναι,
 καὶ κακὸν ἐξόσθεις. αἶψ' ἐμεῦ Φύγε, μὴ με μολύνῃς.
 τοιάδε μυθίσδοισα τρίς εἰς εἶόν' ἔπῃσε κόλπον,
 κῆμ' αἶψ' ὅτ' αἶς κεφαλᾷς ποτὶ τῷ πόδε συνεχῆς εἶδε,
 χεῖλεσι μυθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξοβλεπωῖσα·
 καὶ πολὺ τὰ μορφαῖ θηλύνετο, καὶ τι σεσαρὸς
 καὶ σοδαρόν μ' ἐγέλαξεν· ἐμὴν δ' ἄφαρ ἔξωσεν αἷμα,
 καὶ χρῶα Φοινίχθην ὑπὸ τῷ λγος, ὡς ῥόδον ἔρσα.
 χά μὲν ἔδα με λιπωῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν·
 ὅτ' ἴ με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμάσαθ' ἑταίρα.
 πρὶν μὲν εἶπωτ' ἐμὴν τὸ κρήγυον· ἔκαλός ἐμμί;
 αἶρά τις ἐξαπώνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 καὶ γὰρ ἐμὴν τοπαροῖθεν ἐπ' ἀνθεν ἀδύ τι κάλλος,
 ὡς πρὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν δ' ἐπ' οὐκασθεν ὑπ' ἡναι·
 χαίται δ' οἷα σέλωνα περὶ κροτάφοις ἐκέχυντο,
 καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπει μελαίναις.
 ὄμματ' ἐμὴν γλαυκαῖς χροσπώτερα πολλὸν θάνατος,
 τὸ σῶμα καὶ πακίῃς γλυκερώτερον· ἐκ σωματῶν δὲ
 ἔρρει ἐμὴν φωνὰ γλυκερωτέρα, ἢ μέλι κηρῶ.

αἰδὺ δ' ἐμὴν τὸ μέλιγμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσσων
 κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δάνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 καὶ πᾶσαι με καλὸν κατὰ τῶρεα Φαντὶ γυναικες,
 καὶ πᾶσαι με Φιλεῦνθ'· αἱ δ' αἶσικα ἔμ' ἐφίλασεν
 ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε, καὶ ποτακῆει.
 χαὶ καλὸς Διόνυσος ἐν ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει.
 ἔκ' ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βῶτα,
 καὶ Φρυγίοις ἐνόμεισεν ἐν ὥρεσι, καὶ τὸν Ἀδωνιν
 ἐν δρυμοῖς ἐφίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἐκθαυσεν;
 Ενδυμίων δὲ τίς ἦς; ἔβωκόλος; ὃν γε Σελάννα
 βωκολέοντ' ἐφίλασεν, ἀπ' Ωλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἀν' νάπῳς ἦνθε, καὶ εἰς ὅμα παιδί κάβευθε.
 καὶ τὴν, Ρέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. ἔχι δὲ καὶ τὴν,
 ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηρόμον ὄρεσις ἐπὶ λάγχθης;
 Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον ἔκ' ἐφίλασεν,
 αἱ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἡδὲ Σελάννας.
 μηκέτι μηδὲ τὴν, Κύπρι, τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστῳ
 μήτ' ἐν ὄρει Φιλεῖσις μῶνα δ' ἀνὰ νύκτα καβεύδοις.

XXXII. (XXVII.)

ΟΑΡΙΣΤΤΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ.

Κ Ο Ρ Η.

Τὰν πινυτὰν Ελέαν Πάρις ἄρπασε βωκόλος ἄλλος.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

μᾶλλον ἔμ' ἄσδ' Ελένα τὸν βωκόλον ἐντὶ Φιλεῦσα.

Κ Ο Ρ Η.

μὴ καυχῶ, σαφύρισκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγοντι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ἐντὶ καὶ ἐν κενεοῖσι Φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Κ Ο Ρ Η.

τὸ σόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποσπῶ τὸ Φίλαμα.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

πλύνεις χεῖλα σείο; δίδοι πάλιν ὄφρα Φιλάσω.

Κ Ο Ρ Η.

καλὸν τὴν θαμάλας Φιλέην, ἐκ ἄζυγα κώραν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

μὴ καυχῶ· τάχα γὰρ τε παρέρχεται, ὥς ὄναρ, ἥβαι·
 αἷσαφυλὶς σαφὶς ἔσαι, καὶ ῥόδον αὖτον ὀλεῖται.
 δεῦρ' ὑπὸ τὰς κατίνως, ἵνα τοί τινα μῦθον ἐνίψω.

Κ Ο Ρ Η.

ἐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήταφες ἀδεί μύθω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἥν' ἐμαῖς σύριγος αἰκοίσης.

Κ Ο Ρ Η.

τὰν σαυτῷ φρένα τέρψον· οἷζύος δ' ἐν ἀρέσκη.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

φεῦ φεῦ, τᾷς Παφίας χόλον ἄζω καὶ τύγα, κώρα.

Κ Ο Ρ Η.

χαιρέτω αἱ Παφία· μόνον ἵλαος Ἀρβίμις εἴη.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

μὴ λῆγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίαν ἀκλιτον ἐνθης.

Κ Ο Ρ Η.

βαλλέτω ὡς ἐθέλεις· πάλιν Ἀρτέμις ἄμμιν ἀρηγών.
 μὴ πιδάλης τὰν χεῖρα· καὶ εἰσέτι χεῖλος αἰμυξῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

Φευξεῖς τὸν Ερωτα, τὸν ἔφύγε παρθένος ἄλλα.

Κ Ο Ρ Η .

Φωξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τὸ δὲ σδυγὸν αἰὲν ἄεφρι.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

δειμαίνω μὴ δὴ τυ κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

Κ Ο Ρ Η.

πολλοὶ μ' ἐμνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὅτις ἔαθε.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

εἷς καὶ ἐγὼν πολλῶν, μωαστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

Κ Ο Ρ Η.

καὶ τί, Φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθοντι ἀνίας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ἐκ οὔδυναν, ἐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείαν.

Κ Ο Ρ Η.

ναὶ μὰν Φαντὶ γυνᾷκας ἐς τρομέειν παρακοίτας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

μᾶλλον αἰεὶ κρατέοντι· τίνα τρομέοντι γυνᾷκας;

Κ Ο Ρ Η.

ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰληθύρας.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ἀλλὰ τίς βασίλεια μογοςόκος Λεγεμὶς ἐντί.

Κ Ο Ρ Η.

ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ἦν δὲ τέκῃς Φίλα τέκνω, νέον Φάος ὄψαι ἤας.

Κ Ο Ρ Η.

καὶ τί μοι ἔδον ἄγαις γάμῳ ἄξιον, ἦν ἐπαιεύσω;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλγιστα, καὶ νομὸν ἐξεῖς.

Κ Ο Ρ Η.

όμενε μὴ μετὰ λέκτρα, λυπόντ' αἰέεσσαν, ἀπενθῆν.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ὃ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἦν κ' ἐβέλης με διῶξαι.

Κ Ο Ρ Η.

τεύχεις μοι θαλάμῳ, τεύχης καὶ δῶμα καὶ αὐλαί;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

τεύχω τοι θαλάμῳ, τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.

Κ Ο Ρ Η.

πατρι δὲ γηραλέῳ τίνα κεν, τίνα μῦθον ἐνιψῶ;

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

αἰνησῇ σέο λέκτρον, ἔσθην ἐμὸν ὄνομ' ἀκοίση.

Κ Ο Ρ Η.

ὄνομα σὸν λέγε τῆνο· καὶ ὄνομα πολλάκι τέρωται.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

δάφνις ἐγὼν, λυκίδας δὲ πατὴρ, μάτηρ δὲ Νομαία.

Κ Ο Ρ Η.

ἐξ εὐγενέων· ἀλλ' ὃ σέθεν ἐμμί χερσίων.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

· ἄρ' αἰτιμήεσσα· πατὴρ δὲ τὴν ἐντὶ Μενάλκας.

Κ Ο Ρ Η.

δεῖξον ἐμὴν σέθεν ἄλσος, ὅσῳ σέθεν ἰσαταὶ αὐλεις.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ραδιναὶ κυπάρισσοι.

Κ Ο Ρ Η.

αἶγες ἐμαὶ βόσκειδε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοασῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ταῦροι καλὰ νέμεθ', ἵνα τᾶλστα παρθένι διῶξω.

ΚΟΡΗ.

τί ρέσθεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν αἶψαο μασδῶν;

ΔΑΦΝΙΣ.

μᾶλα τεὰ πράτιστα τάδε χλοάον' ἤ μαλαξῶ.

ΚΟΡΗ.

ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὰν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑΦΝΙΣ.

Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μᾶλα δευλά.

ΚΟΡΗ.

βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαιίνεις.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλ' ὑπὸ σῶς πέτωλως ἀπαλον νάκος ἥνιδε βάλλω.

ΚΟΡΗ.

Φεῦ Σεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέχασας· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑΦΝΙΣ.

τᾷ Παφίᾳ πράτισον ἐγὼν τόδε δῶρον ὁπάσδω.

ΚΟΡΗ.

μίμνε τάλαν, τάχα κέν τις ἐπ' ἔρχεται· ἦχον ἀκῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυνάρισσοι.

ΚΟΡΗ.

τῶμ' ἀπεχόνων ποίησας ἐμὸν ῥάκος· ἐμὲ δὲ γυμνά.

ΔΑΦΝΙΣ.

ἄλλαν ἀμπεχόναν τήνας τει κρέσσονα δωσῶ.

ΚΟΡΗ.

Φῆς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον εἰς ἄλλα δοίης.

ΔΑΦΝΙΣ.

αἰθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλην.

ΚΟΡΗ.

Κ Ο Ρ Η.

Ἀρτεμι, μὴ νεμέσα γαμβείσα, κῆκ' ἔτι πιτῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ῥέξῳ πόρτιν Ερωτι, καὶ αὐτᾶ βῶν Ἀφροδίτα·

Κ Ο Ρ Η.

παρθένος ἔνθα βέβακε, γυνὰ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ.

ἀλλὰ γυνὰ μάτηρ, τεκέων τροφὸς, ἔκτε κώρα.

Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν
 ἀπάλοις ψιθύρισδον· ἀνίστατο Φώριος εὐνά.
 χά μὲν ἀνεγρομένα διαπῆξιχε μᾶλα νομεύειν,
 ἔμμασιν αἰδομένα· κραδίᾳ δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
 ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Θ Ε Ο Κ Ρ Ι Τ Ο Υ

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α

I.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόενη, καὶ ἡ καλὰ πικνὸς ἐκείνα
 ἐρπυλλος κεῖται ταῖς Ελικωνιάσι·
 ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάθουσι τὴν, Πύθιε Παιάν,
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τῷ τοι ἀγλαΐσει.
 Βωμόν δ' αἰμαξεῖ κεραὸς τράγος, ἕτος ὁ μαλλὸς
 τερμίνθῃ τρώγων ἔχατον ἀκρέμονα.

II.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
 βωκολικῶς ὕμνως, ἀνθετο Πανὶ τὰδε·
 τῶς τρητῶς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὃξὺν ἄκοντα,
 νεβρίδα, καὶ πῆραν, ἃ πόκ' ἐμαλοφόρει.

III.

Εὐδεις φυλλοσφῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
 ἀμπαύων· σάλικες δ' ἀρήτῳ αἰετὶς ἀν' ὄρη.
 ἀγρεύει δέ τοι Πάν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίητος
 κισσὸν ἐφ' ἡμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
 αἶντρον ἔσω σείχοντες ὁμόρροδοι. ἀλλὰ τὸ Φεῦγε,
 Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καλᾶρχόμενον.

IV.

Τήναι τὰν λαύραν, τῶς αἰ δρύες, αἰπώλε, κάμψας,
 σύκινον εὐρησθεῖς ἀργυροφῆς ξόανον,
 τρισκέλες, αὐτόφλοιον, ἀνέατον· ἀλλὰ Φάλητι
 παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
 σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιυέδρομεν· ἀέναον δὲ
 ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
 δάφναις καὶ μύρτισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ,
 ἔνθα πέριξ κέχυται βοτρυόταις ἑλικί
 ἄμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν αἰοδαῖς
 κόσσυθοὶ ἀχεῦσι ποικιλότραυλα μέλη·
 ἔκθα ἀηδονίδες μινυρίσματιν ἀνταχεῦσι,
 μέλωισαι σόμασι τὰν μελίγηρυν ὄπα.
 ἔσδεο δὴ τηνεῖ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήτῳ
 εὐχέ' ἀποστείξαι τὰς Δάφνιδός με πόδας,
 κευθὺς ἐπιρρεξεῖν χίμαρον καλόν. ἦν δ' ἀνανεύσῃ,
 τᾶδε τυχῶν, ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
 ῥέξῳ γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἰχῶ
 σακίταν. αἰοὶ δ' εὐμενέως ὁ θεός.

V.

Λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν αἰεῖσαι
 αὐδὲ τι μοι; κήγῶν πακλίδ' αἰεράμενος
 ἀρξεῖμαι τι κρέκειν. ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θελεῖ
 Δάφνις, καροδέτω πνεύμασι μελωπόμενος.
 ἔξ' οὗ δὲ πάντες λασίας δρυὸς, ἄντρ' ὅπωςθεν,
 Πᾶνα τὸν αἰγιόδαταν ὀρφανίσωμες ὕπαν.

VI.

δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον, εἰ καΐαταξεῖς
 δάκρυσι διγλήνης ὥπας ὀδυρόμενος ;
 οἷχεται αἰ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἷχετ' ἐς Αἰδαν·
 τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξει λύκος.
 αἰ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
 ὀσέων ἔδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας ;

VII.

Εἰς ἄγαλμα Ἀσκληπιῦ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῷ Παιήονος υἱός,
 ἱητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσύμενος,
 Νικία, ὅς μιν ἐπ' ἡμαρ αἰεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
 καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδους γλύψατ' ἄγαλμα κέδρε,
 Ηετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χειρὸς ἄκρον ὑπασσᾶς
 μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πάσαν ἀΦῆκε τέχνην.

VIII.

Ἀνθρῶπε, ζωῆς περιφείθεο, μηδὲ παρ' ὥρην
 ναυτίλος. ἔστι καὶ ὥς ἔ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
 δείλαιε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσσον ἐλθεῖν
 ἠπεῖγχε, κοίλης ἐμπαρορὸς ἐκ Συρίης,
 ἔμπαρορ, ὦ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτῇ
 ποσιπορωῶν, αὐτῇ Πλειάδι συγκατέθεης.

IX.

Εἰς ἄγαλμα Μησῶν.

Υμῖν τᾷτο. Θεαί, κεχαρισμένοι ἐννέα πάσαις
 τῷγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμαρίνον,

μησιμός· ἔχ' ἑτέρως τις ἐρεῖ.. σοφίῃ δ' ἐπὶ τῇδε
αἶνον ἔχων, Μυστέων ἐκ ἐπιλαυθάνεται.

X.

Εὐσθένης τὸ μνήμα· Φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
δαινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
εὖ μιν ἔβαψαν ἐταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
πάντων ὧν ἐπέοικε τύχην τεθναῶς ὁ σοφιστής,
καὶ περ ἄοικος ἐὼν, εἴχ' ἄρα κηδεμόνας.

XI.

Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόνυσε,
καὶ σε τὸν ἡδίστον θεῶν μακάρων ἀναβείς,
μέτριος ἦν ἐν παισὶ· χορῶ δ' ἐκλήσατο νίκην
ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν.

XII.

Εἰς ἄγαλμα Οὐρανίας Αφροδίτης.

Αὐτίρ ἐκ πάνδημος ἱλάσκει τὰν θεὸν, εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἄνθεμα χρυσογόνας
εἰκῶ ἐν-Αμφικλέες, ὧ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔχε
ξυγόν· αἰεὶ δέ σφιν λωῖον εἰς ἔτος ἦς
ἐκ μέθεν ἀρχομένοις, ὧ πότνια. κηδόμενοι γὰρ
ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

XIII.

Νήπιον ἦν ἐλείπεις· ἐν αἰλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβος τῷδε θανόν ἔτυχες.

σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
τιμασῦντι, παῖρὸς μνῶμενοι ὡς ἀγαθῷ.

XIV.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπὸρ', ἔχει.
Χαιρέτω ἕτος ὁ τύμβος, ἑρεῖς, ἔπει Εὐρυμέδοντος
κῆται τῆς ἱερῆς κῆφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

XV.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τῆτον, ὦ ξένη,
σπαρδαῖ, καὶ λέγ', ἐπ' αὖ ἐς αἶκον ἔνθης.
Ἀνακρέοντος εἰκὸν εἶδον ἐν Τέῳ,
τῶν πρόδ' εἴ τι περισσὸν ὠδοπωοῖν.
προδ' εἰς δὲ χῶτι τοῖς νέοισιν ἄδετο,
ἑρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

XVI.

Ατε Φωναὶ Δώριος, χρώνηρ ὁ τὰν κωμωδίαν
εὐρῶν Εὐπίχαρμος.
ὦ Βάκχε, χαλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινῷ
τὴν ὥσ' ἀνέθηκαν
τοῖ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται Πελωρεῖς τᾶ πόλει,
οἳ ἄνδρ' πολῖται,
σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων, μεμναμένοι
τελεῖν ἐπιχειρεῖα.
πολλὰ καὶ ποτ' αὖν ζῶαν τοῖς παισὶν εἴπε χρήσιμα
μεγάλα χάρις αὐτῷ.

XVII.

• ΜΗΔΕΙΟΣ ΧΡΗΣΙΜΗ ΤΡΟΦΩ
ΚΛΕΙΤΗ.

Ο μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσῃ
Μήδειος τὸ μῆν' ἐπὶ τᾷ ὀδῷ, κητέγραψε Κλείτας.
ἔξ' αὖ τὰν χάριν αἰ γυνὰ ἀντὶ τήνων
ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε. τί μῆν; ἔτι ΧΡΗΣΙΜΑ καλεῖται.

XVIII.

Αρχίλοχον καὶ γᾶθι καὶ εἶσιν τὸν πάλοι ποιητὰν,
τὸν τῶν ἰάμβων· ἔ τὸ μυρίον κλέος
διήλθε κητὶ νύκτα καὶ πρὸς αἶῶ.
ἦ ῥά μιν αἰ Μοῖσαι καὶ ὁ Δάλιος ἡγάγευν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κατ' ἀνδρείος
ἔπειά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' αἰεῖδεν.

XIX.

Εἰς ἀνδριάντα Πεισάνδρῳ τῷ τῇν Ἡράκλειαν ποιήσαντος.

Τὸν τῷ Ζανὸς ὅδ' ὕμνων υἱὸν ὦ νῆρ,
τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
πρῶτος τῶν ἐπ' ἀνέωθε μασσοποιῶν
Πείσανδρος συνέγραψεν ὥ κ' Καμείρα,
χῶσθε ἐξεπώνασεν εἴπ' ἀέθλης·
τῆτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος, ὡς σάφ' εἰδῆς,
ἔσας ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
πολλοῖς μασὶν ὅπως κήνιαυτοῖς.

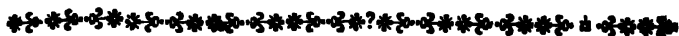
XX.

Ο μυσσποιοὺς ἐνθάδ' Ἰωπῶνάξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχου τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἐσσι κηρύγους τε καὶ παρὰ χρησῶν,
θαρσέων καθίζου, κῆν θέλης, ἀπόβριζον.

XXI.

Αγροῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἄδε τράπεζα·
θεὸς ἀνελεῦ, ψήφου πρὸς λόγον ἐρχομένης.
ἄλλος τις πρόφασιν λεγέτω· τὰ δ' ὀθνεῖα καίκοις
χρήματα καὶ νυκτὸς βελομένοις ἀριθμεῖ.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

I.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.

Αιάζω τὸν Αδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Αδωνις.
 ὤλετο καλὸς Αδωνις, ἐπαϊάζεσιν Ερωτες.
 μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ Φάρεσι, Κύπρι, κάβευθε·
 ἔγρεο δειλαία, κυανόστολε, καὶ πλαϊάγησον
 σάββα, καὶ λέγε πᾶσιν· Απώλετο καλὸς Αδωνις.
 αιάζω τὸν Αδωνιν· ἐπαϊάζεσιν Ερωτες.
 κεῖται καλὸς Αδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
 λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιά,
 λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα,
 χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὁμμαῖα ναρκῇ,
 καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χέλευς· ἀμφὶ δὲ τήνῃ
 θνάσκει καὶ τὸ Φίλαμα, τὸ μῆποτε Κύπρις ἀψησῇ.
 Κυπριδι μὲν τὸ Φίλαμα καὶ ἐ ζώντος ἀρέσκη·
 ἀλλ' ἐκ οἶδεν Αδωνις ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.
 αιάζω τὸν Αδωνιν· ἐπαϊάζεσιν Ερωτες.
 ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Αδωνις·
 μεῖζον δ' αἰ Κυβέρεια φέρει ποθηκάρδιον ἔλκος.

τῆγον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσακτο,
καὶ Νύμφαι κλαίουσιν ὄρεϊάδης· αἱ δ' Ἀφροδίτα
λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ θυμῶς ἀλάληται
πενθαλέα, νήπεπλος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νη-
ῖερχομέναν κείροντι, καὶ ἱερὸν αἷμα δρέπονται.
ὄξυ δὲ κωκυόισα δι' ἄγκυα μακρὰ φερεῖται,
Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῦσα.
ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα παρ' ὀμφαλὸν ἠωρεῖτο·
τάβησε δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑψιόμαζοι
χιόνεσι τοῦ ἄροιθεν Ἀδωνίδι πορϋύροντο.
αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαμάχουσιν Ἐρωτες.
ᾤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνᾤλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅκα ζώεσκεν Ἀδωνίς·
κάπθανε δ' αἱ μορφαὶ σὺν Ἀδωνίδι Κύπριδος, αἱ αἶ-
ῶρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρυές· αἱ τὸν Ἀδωνιν.
καὶ ποταμοὶ κλαίοντι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας·
καὶ παγαὶ τὸν Ἀδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύνοντι·
ἄνθεα δ' ἐξ ὀδύνας ἐρυθραίνεται· αἱ δὲ Κυθήρα
πάντας ἀνὰ κναμῶς, καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκλήρον αἶείδει·
Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς·
Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν· Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνίς.

Κύπριδος αἶνον ἔρωτα τίς ἔκκλαυσεν ἄν; αἱ αἶ-
ὥς ἶδεν, ὥς ἐνόασεν Ἀδωνίδος ἄρχετον ἔλκος,
ὥς ἶδε Φοῖνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
πάχυνας ἀμπελάσασα κινύρετο· Μείνον, Ἀδωνι,
δύσπολμε μείνον Ἀδωνι, πανύσταλον ὥς σε κιχέω,
ὥς σε περιπύξω, καὶ χεῖλα χεῖλεσι μίξω·
ἐγχεο τυτθόν, Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον·
τοσσᾶτόν με φίλασον, ὅσον ζῶη τὸ φίλαμα,
ἄχρις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν σῶμα, κίς ἐμὸν ἥπαρ

πνεῦμα τεὸν ῥευσεῖ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ Φίλτρον ἀμειλῶ,
 ἐκ δὲ πῶν τὸν ἔρωτα· Φίλαμα δὲ τέτο Φυλαξῶ
 ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἔπει σύ με, δύσμορε, Φεύγεις,
 Φευγείς μακρὸν, Ἀδωνι, καὶ οἰχεαι εἰς Ἀχέροντα,
 καὶ συγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἀ δὲ τάλαινα
 ζῶω, καὶ θεὸς ἐμμί, καὶ εἰ δύναμαί σε διώκειν.
 λάμβανε, Περσεφόνα, τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐστὶ γὰρ αὐτὰ
 πολλὸν ἐμεῦ κρέσσων, τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σέ καταρῆ.
 ἐμμί δ' ἐγὼ πανέπολιμος, ἔχω δ' ἀκόρετον ἀνίαν,
 καὶ κλαίω τὸν Ἀδωνιν, ὅ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῖται.
 θνάσκεις, ὦ τριπόδατε· πόσις δ' ἐμῖν, ὡς ὄναρ, ἔπει
 χήρη δ' ἀ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ερωτες·
 σοὶ δ' ἅμα κεσὸς ὄλωλε. τί γὰρ τολμηρὲ κυνάγεις;
 καλὸς ἔων τοσσῶτον ἔμεινας θηροὶ παλαίειν;

Ὡς ὅλοφύρατο Κύπρις· ἐπαυάζουσιν Ερωτες.
 αἱ αἱ τὰν Κυθέρειαν, ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 δάκρυον ἀ Παφία τόσσον χέει, ὅσσον Ἀδωνις
 αἷμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη·
 αἷμα ῥόδον τίχλει· τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.
 αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖς τεὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι.
 ἔς' ἀγαθὰ σιβᾷς, ἔσιν Ἀδώνιδι Φυλλὰς ἐτοίμα·
 λέκλινον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἀδωνις,
 καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἐντὶ, καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων.
 καὶ θεὸς νιν μαλακοῖς ἐνὶ Φάρεσιν οἷς ἐνίανεν,
 τοῖς μετὰ σεῦ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθη,
 παγχυρῶς κλιντῆρι· πόθει καὶ συγνὸν Ἀδωνιν.
 βάλλε δ' ἐνὶ σεφάνοισι καὶ ἄνθεσι. πάντα σὺν αὐτῷ,
 ὡς τῆνος τέβνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.

ῥαῖνε δέ νιν καλοῖσιν ἀλείψασι, ῥαῖνε μύροισι
 ὀλγύδῳ μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὦλετ' Ἀδωνις.
 κέκλιται ἀπὸς Ἀδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέουσιν·
 ἀμφὶ δέ νιν κλαίοντες ἀνασυναλυσιν Ερωτες,
 κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἰσῶς,
 ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπύρεον ἄγε Φαρέτρην·
 χῶ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδωνίδος, ὃς δ' ἐλέθῃσι
 χρυσεῖσι Φορέθῃσι ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λαβὴν
 ὃς δ' ὀπίθην πτερύγεσσι ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν.
 αἱ αἱ τὰν Κυβέριαν, ἐπαυαίχῃσιν Ερωτες.

Εσθῆσε λαμπράδα πᾶσαν ἐπὶ Οἰαῖς Τμénéαιος,
 καὶ σέφος ἐξεκέδασσε γαμήλιον· ἐκέτι δ' Ἰμάν,
 Ἰμάν ἐκέτ' αἰδόμενον μέλος, ἀδεύει Αἰ Αἰ·
 αἱ αἱ καὶ τὸν Ἀδωνιν ἔτι πλέον, αἱ Τμénéαιον.
 αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν ἡῆα τῷ Κινύμασ,
 ΩΛΕΤΟ ΚΑΛΟΣ ΑΔΩΝΙΣ ἐν ἀλλάλαισι λέγουσαι·
 αὐταὶ δ' ὅξυ λέγοντι πολὺ πλέον ἢ τὴν Διώναν.
 καὶ Μοῖσαι τὸν Ἀδωνιν ἀνακλαίουσιν, Ἀδωνιν
 καλὸν ἐπαεῖδουσιν· ὃ δὲ σφισιν ἐκ ἐπακχέει·
 ἔμην, ὅκκ' ἐθέλει· Κῶρα δέ μιν ἐκ ἀπολύει.
 λῆγε γόων, Κυβέριαν· τοσήμερον ἴσχεο κῶμων·
 δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρυῦσαι.

II.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσει δενδράεοντι
 ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπώτροπον εἶδεν Ερωτα
 ἐσθόμενον πύξιοι ποτὶ κλάδον· ὥς δ' ἐνόασε,
 χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνεται ὄρνεον αὐτῷ,
 τῶς καλὰ μιν ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,

τᾷ καὶ τᾷ τὸν Ερωτα μετάλχμενον ἀμφεδόκευε.
 χαῖ παῖς ἀρχαλῶν, ὅτι οἱ τέλος ἔδεν ἀπάντη,
 τῶς καλὰ μως ρίψας, ποτὶ ἀροτρεὰ πρέσβυν ἵκανεν,
 ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
 καὶ οἱ δεῖξεν Ερωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 μειδιῶν κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 Φεῖδες τὰς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχεω·
 Σεῦγε μακρὰν κίρκον ἐντὶ τὸ θηρίον ὄλβιος ἐσση
 εἰσόκα μή μιν ἔλῃς. ἦν δ' ἄνέρος ἐς μέτρον ἔνθης,
 ὅτος ὁ νῦν Σεύγων καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῶ
 ἐνθῶν ἐξαπίνης, κεΦαλὰν ἐπὶ σείῳ καθίζεϊ.

III.

Α μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέσα,
 νηπιᾶχον τὸν Ερωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
 ἐς χθόνα νευσάζοντα, τόσον δ' ἐμὶν ἔφρασε μῦθον·
 μέλῃπην μοι, φίλε βῶτα, λαβὼν τὸν Ερωτα δίδασκε.
 ὥς λέγε. χαῖ μὲν ἀπῆνθεν· ἐγὼν δ' ὅσα βωκολιάσδον,
 ἵππιος, ὥς ἐθέλοις μαθῆν, τὸν Ερωτα οἰδασκον,
 ὥς εὖρος πλαγίαυλον ὁ Πᾶν, ὥς αὐλὸν Ἀθανα,
 ὥς χέλυν Ερμαῖον, κιθάραν ὥς ἀδύς Ἀπόλλων.
 ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπασσδέλο μύθων,
 αἰν' ἐμὶν αὐτὸς αἰεδεν ἐρωτύλα, κῆμ' ἐδίδασκε
 θνατῶν τ' ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματέρος ἔργα.
 κήγαν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ερωτα δίδασκον,
 ὅσα δ' Ερως μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

IV.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ερωτα τὸν ἄγριον ἐφοβέοντο·
 ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
 κῆν μὲν ἄρα ψυχὰν τις ἔχων ἀνέρατον ὅπαδῃ,
 τῆνον ὑπεκθεύγοντι, καὶ ἐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
 ἦν δὲ νόον τις ἔρωτι δονεῦμενος αἰδὺ μελίσδῃ,
 ἐς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπεεγόμεναι προρέοντι.
 μαρτυς ἐγὼν, ὅτι μῦθος ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀλαθής.
 ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον, ἢ ἀθανάτων τινα μέλω,
 βαμμοικνίει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος ἔκεί' αἰεῖδει·
 ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ερωτα καὶ ἐς λυκίαν τι μελίσδω,
 καὶ τῶν ἐμὴν χαίροισα διὰ σώματος ρεεὶ ᾠδᾷ.

V.

Οὐκ οἶδ', εἰδ' ἐπέοικεν ἂ μὴ μάθομεν πονέεσθαι.

VI.

Αἱ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τὰδε μῶνα
 κῦδος ἐμὴν θησεῦντι, τὰ μοι πάρος ὥπασε Μοῖσαι·
 αἱ δ' εἰς αἰδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλῆονα μοχθῆν;
 αἱ μὲν γὰρ βιότῳ διπλόον χρεῖον ἄμμιν ἔδωκεν
 ἢ Κρονίδας, ἢ Μοῖρα πολὺτροπος, ὥς' ἀνύεσθαι
 τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάρμαϊα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
 ἧς τάχα μοχθήσαντι πόχ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι·
 αἱ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐνθῆν
 ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μῆονα παντῶν,
 ἐς πόσον, ἂ δειλοὶ, καμάρως κείς ἔργα πονεῦμες,
 ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα, καὶ ποτὶ τέχνας
 βάλλομες, ἰμείροντες αἰὲν πολὺ πλῆονος ὄλβω;

λαβόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεθα,
 ὥς βραχὺν ἐκ μοίρας λάχομεν χρόνον;

VII.

ΚΛΕΟΔΗΜΟΣ ἔ ΜΟΡΣΩΝ.

ἔ ΚΛΕΟΔΗΜΟΣ.

Εἶαρος, ὦ Μόρσων, ἢ χείματος, ἢ Φθινόπωρῳ,
 ἢ Φέρος, τί τοι αἰδύ; τί δὲ πλέον εὐχεται ἐνθῆν;
 ἢ Φερος, ἀνίκα πάντα τελείεται, ὅσα μογεῦμες,
 ἢ γλυκερὸν Φθινόπωρον, ὅκ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαττά;
 ἢ καὶ χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
 θαλωόμενοι θέλγονται ἀεργία τε καὶ ὄκνω;
 ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλέον εὐαδεν; εἰπὲ, τί τοι Φρὴν
 αἰρεῖται; λαλέην γὰρ ἐπέτραπεν αἰ χολὰ ἀμῖν.

ΜΟΡΣΩΝ.

κρίνειν ἔκ ἐπέοικε θεῖα ἔργα βροτοῖσι·
 πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα· σεῦ δὲ ἕκατι
 ἐξερέω, Κλεῦδάμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
 ἔκ ἐθέλω Φέρος ἡμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὁπλήη
 ἔκ ἐθέλω Φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσος ὥρια τίχλει
 ἔλκον χεῖμα Φέρην, νιφετὸν κρυμῶς τε, Φοβεῦμαι
 εἴαρ ἐμὴν τριπτόβατον ὅλω λυκάβαντι παρείη,
 ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει·
 εἴαρ πάντα κυεῖ, πάντ' εἶαρος ἀδέα βλαστῇ,
 καὶ νύξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοίος αἰώς.

VIII.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΩΣ
ὑ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ.

ΜΟΡΣΩΝ, ΑΤΚΙΔΑΣ.

ΜΟΡΣΩΝ.

Λῆς νύ τι μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος αἰδὺ λυγαίνεν,
ἡμερῶν, γλυκύμυθον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
αἰεῖσεν Πολυΐσμος ἐπ' ἀόνι τᾷ Γαλαΐει;

ΑΤΚΙΔΑΣ.

κῆμοι σύρισθεν, Μόρσων, Σίλον· ἀλλὰ τί μελψῶ;

ΜΟΡΣΩΝ

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος, αἰδὺν ἔρωτα,
λάβρις Πηλεΐδαο Φιλάμαϊα, λάβριον εὐνάν·
πῶς παῖς ἔσσαντο Φᾶρος, ὅπως δ' εἰφεύσαντο μορῶν,
χῶπῳ ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀμΦαγαπάζοι
αἰετὴ καὶ ἄπυγον Αχιλλέα Δηιδάμεια.

ΑΤΚΙΔΑΣ.

ἄρπασε τὴν Ελέναν πόχ' ὁ βωκόλος· ἄγε δ' ἐς Ἰδαν,
Οἰνῶνῃ κακὸν ἄλγος· ἐχῶσαντο δ' αἱ Λακεδαίμων,
πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Αχαιοκὸν, ἐδὲ τις Ελλην,
ἔτε Μυκηναίων, ἔτ' Αλίδος, ἔτε Λακωνῶν
μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα, Φέρων τίσιν, αἰνὸν ἄρῃα.
λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μῶνος Αχιλλεύς·
εἴρια δ' ἀνδ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἥύτε κῶρα.
καὶ γὰρ ἴσον τήναις θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος

χιονέαις

χιονέαις πόρυρε παρειαῖς· καὶ τὸ βάδισμα
 παρθενικῶς ἐβιάδιζε, κόμας δ' ἐπύκασθε καλύπτει·
 θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
 εἰς αἶψα δ' ἐπὶ νύκτι παρίσθeto Δηίδαμειά,
 καὶ πόκα μὲν τήνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 σῶμ' ἀνὰ καλὸν αἶρε, τὰ δ' αἰδέα δάκρυ' ἐπέρρει.
 ἦοιε δ' ἐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίη
 σπαυέδων κοινὸν ἐϋ ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ·
 Ἀλλαι μὲν κνώσσοισι σὺν ἀλλάλαισιν ἀδελφαί·
 αὐτὰρ ἐγὼν μαίνα, μῶνα τὴ δέ, νύμφα, καθεύδεις·
 αἱ δύο, παρθενικαὶ συνομαλίκες, αἱ δύο, καλαί·
 ἀλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· αἱ δὲ πονηρὰ
 νύσσα, καὶ δολία με τροφὸς ἀπὸ σείο μερίσδει.
 ἔ γαρ ἐγὼν σέο.

IX.

Ἀμερε Κυπρωγενεια, Διὸς τέκος ἠδὲ θαλάσσης,
 τίω'τε τόσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις;
 τυτθὸν ἔ'σαν· τί νυ τόσπον ἀπέχθεο, καὶ τί δ' αἰάδης,
 ταλίκον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν ἔρωτα τέκοιο,
 ἄγριον, ἄστογον, μορφᾷ νόον ἔδ' ὁμοῖον;
 εἰς τί δέ νιν πλάνον, καὶ ἐκατόλον ὥπασσας αἰμῖν,
 ὥς μὴ πικρὸν ἔοντα δυνάίμεθα τήνον ἀλύξαι;

X.

Ὀλβιοι οἱ Φιλέοντες, ἐπ' ἣν ἴσον ἀντερᾶνται,
 ὄλβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθῶ παρμόντος,
 εἰ καὶ ἀμειλίχιοι κατήλυθεν εἰς Αἰδαο.
 ὄλβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέσας,
 ἔνεκά οἱ ξυναὲς Πυλάδας ἤρητο κειλεύθης.

ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρω ζέοντος Ἀχιλλεύς·
ὄλβιος ἦν θνάσκων, ὅτι οἱ μὲρον αἰνὸν ἄμυνεν.

XI.

Ἐσπερε, τὰς ἐρατὰς χρύσειον Φάος Ἀφρογενίας,
Εσπερε κυανέας ἱερὸν Φιλε νυκίδος ἄγαλμα,
τόσπον ἀφαιρότερος μήνας, ὅσον ἔξοχος σφρων,
χαῖρε Φίλος· καὶ ἐμὴν ποτὶ ποιμένα κωφὸν ἄγο· τι
ἀντὶ Σελαναίας τὸ δίδωι Φάος· ὠνεκα τηῖα
σάμερον ἀρχομένα τάχιον δύνει. ἐκ ἐπὶ Φαράν
ἔρχομαι, εἰδὶ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω·
ἀλλ' ἐράων· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνεραῶσθαι.

XII.

Ἀμφασία τὸν φοῖβον ἔλε τόσον ἄλγος ἔχοντα·
δίξετο Φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνην·
χρῖεν δ' ἀμβροσία καὶ νέκταρι, χρῖεν ἅπασαν
ὠτειλάν· μοίραισι δ' ἀναλθέα Φάρμακα πάντα.

XIII.

Ἐκ Θαρμινῆς ραδάμιγτος, ὅπως λόγος, αἰὲν ἰοίσας,
χαὶ λίθος ἐς ῥωχμὸν κοιλαίνεται

XIV.

Οὐ καλὸν, ὦ Φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκλινα Φοιτῆν,
μηδέ τι πάντ' ἄλλ'α χρέος ἰσχύμεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
τεχναῶσθαι σύριγγα· πέλει δέ τοι εὐμαρὲς ἔργον.

XV.

Μοῖσας ἔρωσ καλέοι, Μοῖσαι τὸν ἔρωτα φέροιεν·
 μολπὰν ταὶ Μοῖσαί μοι αἰεὶ ποθέοντι διδοῖεν,
 τὰν γλυκερὰν μολπὰν, τὰς φάρμακον ἄδιον ὕδιν.

XVI.

Αὐτὰρ ἐγὼν βασιεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν ἐς τὸ κάταντες
 τῆνο, ποτὶ ψάμμβόν τε καὶ αἰόνα ψιθυρίσδων,
 λισσόμενος Γαλάτειαν ἀπηνέα· τὰς δὲ γλυκεῖας
 ἐλπίδας ὑσατίω μέχρι γήραος ἐκ ἀπολεψῶ.

XVII.

Μηδὲ λίσσης μ' ἀγέραςον· ἐπὴν χεὶ φοῖτος αἰείδω
 μισθὸν ἔδω· τιμὰ δὲ τὰ πρᾶγματα κρέσσονα ποιῶ.

XVIII.

Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' αἰκία.

ΜΟΣΧΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ,

I.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ.

Αἰλνά μοι σوناχεῖτε νάσσαι, καὶ δώριον ὕδωρ,
καὶ πόταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἡμερόετα Βίωνα.
νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοιτε·
ἄνθεα νῦν συγνοῖσιν ἀποπυνέοιτε κορύμβοις·
νῦν ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμώναι·
νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον Αἰ Αἰ
βάμβαλε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνακε μελίκτας.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
αἰδόνες, αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ Φύλλοις,
νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγχείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας,
ὅτι Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅτι σὺν αὐτῷ
καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς αἰοιδά.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στραυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νάϊων κύκνοι,
καὶ γοεροῖς σμαρτέσσι μελισσδετε πένθιμον ὠδάν·

εἴπαίῃ δ' αὖ κώραις Οἰαγρίσιν, εἴπαίῃ πάσαις
Βισονίαις Νύμφαισιν· Αἰώλετο Δώριος Ορφεύς.

Ἀρχεῖ Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχεῖ Μοῖσαι.
τῆνος, ὁ ταις ἀγέλαισιν ἐράσμιος, ἔκети μέλπει,
ἔκети ἐρημαίαισιν ὑπὸ δ' οὐσὶν ἤμενος ἄδει·
ἀλλὰ παρὰ Πλετῆι μέλος Λήβαιον αἰεῖει.
ὦρεα δ' ἐσὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες, αἱ ποτὶ ταύροις
πλασσομέναι, φοῖοντι, καὶ ἔκети λῶντι νέμεσθαι.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Αἰπόλων.
καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηποι·
καὶ Πᾶνες τωναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἱ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτραισιν ὠδύρεται, ὅτι· σιωπῆς,
καὶ ἐκети μιμεῖται τὰ σα χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
μάλων ἔκ ἐρρευσσε καλὸν γάλας, καὶ μέλι σίμλων,
κάτθανεν ἐν καρῶν λυπεύμενον· ἔκети γὰρ δεῖ,
τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος, αὐτὸ τρυγᾶσθαι.

Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
καὶ τὸσον εἰναλίαισι παρ' αἰσί μύρατο δελφῖν,
καὶ τὸσον πόκ' αἶεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν αἰθδῶν,
καὶ τὸσον θρήνησεν ἀν' ὦρεα μακρὰ χελιδῶν,
Ἀλκυόνος δ' καὶ τὸσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κηΰξ,
καὶ τὸσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι κηρύλος αἰδεν,
καὶ τὸσον αἰώοισιν ἐν ἄγχεσι παῖδα τὸν Ἀῖς
ἰωτάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις.
ὅσπον ἀποφθιμένοιο κατωδύρατο Βίωνος.

Ἀρχέϊε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχεϊε Μοῖσαι.
αἰδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἄς κοκ' ἔτερπεν,
αἷς λαλέειν ἐδίδασκε, καβησδόμεναι ἐπὶ πρέμνοις
ἀντίον ἀλλάλαισιν ἐκώκουν· αἱ δ' ὕπερφώνεν
ὄρνιχες· λυπεῖσθε πελειάδες ἀλλὰ καὶ ὕμμες.

Ἀρχέϊε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχεϊε Μοῖσαι.
τίς ποτὶ σᾶ σύριγγι μελίσσεται, ὦ τριπτόβατε;
τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θησεὶ σόμα; τίς θρασυὺς ἐτῶς;
εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χεῖλα, καὶ τὸ σὸν ἄσδμα·
Ἀχὼ δ' ἐν δονάμεσσι τεὰς ἐπιβόσκει· αἰοιδάς.
Πανὶ Φέρω τὸ μέλιγμα· τάχ' ἂν καὶ τήνος ἐρεῖσαι
τὸ σόμα δαιμάνοι, μὴ δεύτερα σεῖο Φέρηται.

Ἀρχέϊε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχεϊε Μοῖσαι.
κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ σὸν μέλος ἂν ποκ' ἔτερπεν
ἐσδομέναν περὶ σεῖο παρ' αἰόνεσσι θαλάσσης·
ὃ γὰρ ἶσον Κύκλωπι μελίσσδω· τὸν μὲν ἔφευγεν
αἱ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἄδιον ἔβλεπεν ἄλμας·
καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματι, ἐν ψαμάθοισιν
ἔσδ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἐτι σεῖο νομεύει.

Ἀρχέϊε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχεϊε Μοῖσαι.
πάντα τοι, ὦ βῶτα, συκιάθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,
παρθενικᾶν ἐρόνῃα Φιλάμαθα, χεῖλα παιδῶν·
καὶ συγνοὶ περὶ σᾶμα τεὸν κλαῖεσιν Ερῳίης.
αἱ Κύπρις Φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ Φίλαμα,
τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα Φίλασε.
τῆτό τοι, ὦ ποταμῶν λυγυράτῃ, δεύτερον ἄλγος·
τῆτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμηρος,
τῆιο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν σόμα· καί σε λέγοντι
μύεσθαι καλὸν ἢα πολυκλύσοις ρέεθροις,

πᾶσαν δ' ἔπλησας Φωνᾶς ἄλλα· νῦν πάλιν ἄλλον
 ἤέα δακρυεῖς, καινῷ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
 ἄμ' ὅττινοι παγαῖς πεφιλαμένοι· ὅς μὲν ἔπιπε
 Παγασίως κραναῖς, ὃ δ' ἔχε πόμα τᾶς Ἀρεβοίσας·
 χῶ μὲν Τυιδερέοιο καλὰν ἄειτε Φύγαίρα,
 καὶ Θέτιδος μέγαν ἦα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
 τήνος δ' ἔ' πολέμους, ἔ' δακρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
 καὶ βῶτας ἐλιγνυῖνε, καὶ αἰείδων ἐνόμεινε,
 καὶ συρῖγας ἔτελχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
 καὶ παιδῶν ἐδίδασκε Φιλάμαλλα, καὶ τὸν Ερῶϊα
 ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρεβε τὰν Ἀφροδίταν.

Ἀρχέει Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχέει Μοῖσαι.
 πᾶσα, βίων, θρηνῆ σε κλύα πόλις, ἄστρα πάντα·
 Ἀσκρα μὲν γοᾷ σε πολὺ πλέον Ησιόδοιο·
 Πίνδαρον ἔ' ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες Ἰλαι·
 ἔ' τόσον Ἀλκαίῳ πέει μύρατο Λέσβος ἑραναῖ,
 ἐδὲ τόσον τὸν αἰιδὸν ἐμύρατο Τήιον ἄστν·
 σὲ πλέον Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφῆς
 εἰσέτι σεῦ τὸ μέλιγμα κινύρεται αἰ Μίθυλάνα.
 πάντες, ὅσοις καπυρὸν τελέθει ζῶμα, βωκολιᾶκλαι
 ἐκ Μοισᾶν, σέο πότμον ἀνακλαίονηι θανόντος·
 κλαίει Σικελίδας, τὸ Σάμῃ κλέος· ἐν δὲ Κύδωσιν
 ὃ πρὶν μειδιῶνηι σὺν ἔμματα Φαιδρὸς ιδέσθαι,
 θάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πολίταις
 Τρισπίδαϊς ποταμῷ θρηνῆ παρ' Ἀλέντι φιλητᾶς·
 ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος· αὐτὰρ ἐγὼν τοι
 Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος, ἔ' ξένος ὠδᾶς
 βωκολικᾶς, ἀλλ', ἂν τ' ἐδιδάξας σέϊο μαθητᾶς,
 κλαρονόμος, Μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμι γεραίρων·
 ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον, ἐμιν δ' ἀπέλειπες αἰοιδάν.

Ἀρχέῃε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἀρχέῃε Μοῖσαι.
 αἰ' αἰ', ταὶ μαλάχαι μὲν ἔπ' ἂν κατὰ κῆπων ὀλῶνται,
 ἡδὲ τὰ χλωρὰ σέλινα, τό τ' εὐβαλὲς ἔλιν ἀνήθον,
 ὕστερον αὖ ζῶντι, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο Φύοντι·
 ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ κατεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
 ὅπως ὅκα πρῶτα θάνωμες, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα
 εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετοι ὕπνον.
 καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γῇ·
 ταῖς Νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰεὶ τὸν Βάτραχον ἄδειν.
 τῷ δ' ἐγὼ ἔ' Φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος ἔ' καλὸν ἄδει.

Ἀρχέῃε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἀρχέῃε Μοῖσαι.
 Φάρμακον ἦνθε, Βίων, ποτὶ σὸν ζῶμα, Φάρμακον εἶδες·
 τοιχοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε, καὶ ἐγλυκάνθη.
 τίς δὲ βροτὸς τοσσῶτον ἀνάμερος, ἢ κεράσαι τοι,
 ἢ δῶναι λαλέοντι τὸ Φάρμακον; ἢ Φύγειν ὠδάν.

Ἀρχέῃε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἀρχέῃε Μοῖσαι.
 ἀλλὰ Δίκα κίχ' ἐπ' αἰῶν' ἐγὼν δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 δακρυχέων τεὸν οἶτον ὀδύρομαι. αἱ δυνάμαν δέ,
 ὡς Ορφεὺς καταβὰς ποτὶ Τάρταρον, ὡς ποτ' Οδυσσεύς,
 ὡς πάρος Αλκείδας, κήγων τάχ' ἂν ἐς δόμον ἦνθον
 Πλατῆος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλατῆϊ μελίσσῃς,
 ὡς ἂν ἀκυσσάιμαν τί μελίσσῃς. ἀλλ' ἐπὶ Κῶρας
 Σικελικόν τι λύγαινε, καὶ αὐδύ τι βωκολιάσδεν·
 καὶ τήνα Σικελὰ, καὶ ἐν Λιπναίαισιν ἔπαιξεν
 αἴοσι, καὶ μέλος οἶδε τὸ Δάριον· ἔκ ἀγέραςτος
 ἔσσειθ' αἱ μολπᾶ· χῶς Ορφεὶ πρόδ' ἐδωκεν
 αἰδέα Φαρμίσδοντι παλίσσυλον Εὐρυδίκειαν,
 καὶ σέ, Βίων, πεμψέῃ τοῖς ὥρεσιν. αἱ δέ τι κήγων
 συρίσδων δυνάμαν, παρὰ Πλατῆϊ καὶ αὐτὸς ἄειδον.

II.

Ε Τ Ρ Ω Π Η.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 νυκλὸς ὅτε τρίτον λάχος ἴσεται, ἔγυθι δ' ἡώς·
 ὕπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
 λυσιμελὲς, πεδάα μαλακῶ κατὰ Φάεα δεσμῶ,
 εὔτε καὶ ἀτρεκέως ποιμαίνειν ἔθνος ὀνείρων.
 τῆμος ὕπνωροφίοισιν ἐνικνώσσεσθα δόμοισι
 φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρωπαίη,
 ὥσατ' ἠπαίρους θοιάς περὶ εἶο μάχεσθαι,
 Ἀσιάδ', ἀντιπῆρην τε· Φυὴν δ' ἔχον οἶα γυναῖκες.
 τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἡ δ' ἄρ' ἐώκει
 ἐνδοπαίῃ, καὶ μᾶλλον ἐῆς περιόχετο κήρης·
 Φάσκεν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς αἰτίτηλέ μιν αὐτή·
 ἡ δ' ἐτέρῃ κρατερῇσι βιαζομένη παλάμησιν,
 εἵρυν ἐκ ἀέκυσαν· ἐπεὶ Φάτο μόρσιμον εἶναι
 ἐκ Διὸς αἰγιοόχου, γέρας ἔμμεν οἱ Εὐρωπαίην.
 ἡ δ' ἀπὸ μὲν σρωτῶν λεχέων θόρε δειμαίνουσα,
 παλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαν εἶδεν ὄνειρον.
 ἐξομένη δ' ἐπὶ θηρὸν αἰκὴν ἔχεν, ἀμφοτέρως δὲ
 εἰσέτι πεπλημένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας·
 οὐδὲ δὲ δειμαλέην ἀνευείκατο παρθένος αὐδὴν·

Τίς μοι τοιάδε Φάσματ' ἐπαρانیων προΐηλε;
 ποῖοί με σρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
 ἡδὺ μάλα κνώσσεσθαι ἀνεπλοίσαν ὄνειροι;
 τίς δ' ἦν ἡ ξείνη, ἣν εἰσίδον ὕπνώουσα;
 ὥς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος· ὥς με καὶ αὐτὴ
 ἀσπασίως ὑπέδεκτο, καὶ ὡς σφετέρην ἰδε παῖδα.
 ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον.

Ως εἰπῶς ἀνόρεσσε, φίλας δ' ἐπεδίξετ' ἐταίρας
 ἤλικας, οἰέτας, θυμῆρας, εὐπαλινείας,
 τῆσιν αἰεὶ συνάθρυεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιλο,
 ἢ ὅτε Φαιδρύνοιτο χρόα προχοῇσιν ἀναύρη,
 ἢ ὅπῳτ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λείρια κέρσοι.
 ταὶ δέ οἱ αἶψα Φάανθεν ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάστη
 ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 ἀγχιάλως, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλαδὸν ἠγερέβοιο,
 τρωπόμεναι ροδῇ τε Φυῇ καὶ κύματος ἀγῇ.
 αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον Φέρειν Εὐρωπείῃ
 θητὸν, μέγα θαῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαιστοιο,
 ὃν Λιβύῃ πόρε ὄωρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐνοστυγαίᾳ
 ἦεν· ἢ δὲ πόρε περικαλλεῖ Τηλεφάεσση,
 ἢ τέ οἱ ἔννυος ἔσκεν· ἀνύμφω δ' Εὐρωπείῃ
 μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὥπασε δῶρον.
 ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τελεύχματο μαρμαίροντα.
 ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τέτυγμένη Ἰναχίς ἰωῖ,
 εἰσέτι πόρτις ἐσσα, Φυὴν δ' ἔκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέῃ δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἀλμυρὰ βαίνει κέλευθα,
 νηχομένη ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θαλάσσοι.
 δοιοὶ δ' ἔσασαν ὑψὺ ἔω· Ὀφρύος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποῖσιπῶρον βῆν.
 ἐν δ' ἦν Ζεὺς ἐπαφώμενος ἡρέμα χεῖρὶ θεεῖῃ
 πόρτιος Ἰναχίης, τὴν ἐπ' ἀπῶρῳ παρὰ Νείλῳ
 ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετὰμειβε γυναικᾶ.
 ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλῳ ῥόος· ἢ δ' ἄρα πόρτις
 χαλκεΐῃ· χρυσοῦ δὲ τέτυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς.
 ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνῃν ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτεάνυστο.
 Ἀργεὺς ἀποιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι

τοιο δὲ Κοινήειτος αὖ αἶμαί τις ἐξανέτελλεν
 ὄρις ἀγαλλόμενος πλερύγων πολυανθεί χροῖῃ,
 ταρσὸν ἀναπαλώσας· ὥσεί τέ τις ὠκύαλος νηῦς,
 χρυσεὶς ταλάροιο περίσκεπε χεῖλια ταρσοῖς!
 τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπώϊης.

Αἱ δ' ἔπει ἐν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 ἄλλαι ἔπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
 τῶν ἢ μὲν νάρκησον εὐπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 ἢ δ' ἰον, ἢ δ' ἔρυλλον ἀπαάντο· πολλὰ δ' ἔραζε
 λειμῶνων ἐαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα·
 αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκη θυόεσσαν ἐθέσθη
 δρέπων ἐριδμάνεσσαι· αἶαρ μέση ἔση ἀνασσα
 ἀγλαίην πυρσοῖο ρόδα χήρεσσι λέγασα,
 οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Αφρογένηα.
 ἔ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἔπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 ἔδ' ἄρα παρθενικὴν μήτρην ἀχραῖον ἔρυσαι.
 ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν Φράσασθ', ὥς ἐξέβλητο
 θυμὸν, ἀνώϊστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἢ μὲν δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπαλῆσαι,
 κρύψε θεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ ἐγίνετο ταῦρας
 ἔχ οἷος σαθμοῖς ἐνιφέρεσται, ἔδ' ἔ μιν οἷος
 ὦλκα διατμήσσει σύρων εὐκαμπῶς ἄροτρον,
 ἔδ' οἷος ποιμήνης ἐπιβόσκειαι, ἔδ' ἔ μιν οἷος,
 ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 τῆ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκε,
 κύκλος δ' ἀργύφειος μέσσω μάρμαιρε μετώπῳ,
 ὅσσοι δ' ὑπογλαύσεσκε δι' ἴμερον ἀσφράττοντε
 ἴσα τ' ἔπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνη,

ἄντυγος ἡμιτόμῃ κεραῆς ἄτε κύκλα Σελήνης.
 ἦλυθε δ' εἰς λειμῶνα, καὶ ἔκ ἐΦόβησε Φαανθείς
 παρθενικάς· πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγυς ἰκέσθαι,
 ψαῦσαι θ' ἱμερτοῖο βοῶς, τῷ ἄμβροτος ὁδμή
 τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκάνητο λαρὸν αὐτμήν.
 τῇ δὲ ποδῶν προπάραιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέβελγε δὲ κέρην·
 ἡ δὲ μιν ἀμΦαΦάεσκε, καὶ ἡρέμα χείρεβ' ἰν ἀΦρόν
 πολλὸν ἀπὸ σομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
 αὐτὰρ ὁ μελίχιον μυκήσατο· Φαίης κ' αὐλᾷ
 μυγδονίᾳ λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκχέει·
 ὠκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν, ἐδέρκετο δ' Εὐρωπείην,
 αὐχέν' ἐπιςρέψας, καὶ οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον·
 ἡ δὲ βαθυτολοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῆσι·

Δεῦθ' ἐτάραι Φίλιαὶ καὶ ὁμήλικες, ὅφρ' ἐπὶ τῷδε
 ἐζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπ᾽άσας,
 νῶτον ὑποσορέσας, ἀναδέξεται, οἷά τε νῆϋς.
 πρὴν δ' ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μελίχρος, ἔδ' ἐ τι ταύροις
 ἄλλοισι προσέεικε· νόος δέ οἱ ἤυτε Φωτὸς
 αἴσιμος ἀμΦιβέει, μήνης δ' ἐπιιδεύεται αὐδῆς.

Ως Φαμένη νῶτοισιν ἐΦίζανε μειδιώσας·
 αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄΦαρ δ' ἀνεπ᾽άλλετο ταῦρος,
 ἣν θῆλεν ἀρπάξας· ὥκυς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
 ἡ δὲ μετασρεφθεῖσα Φίλας καλέεσκεν ἐταίρας,
 χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' ἔκ ἐδύναντο κιχάνειν·
 ἀκχάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θῆεν, ἥυτε δελφίς.
 Νηρείδης δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ αἰλός, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 κητείοις νῶτοισιν ἐΦήμναι ἐσιχόωντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδ'απος ὑπὲρ αἰλὸς Εὐνοσίγαιος

κῦμα κατιθύνων, αἰλῆς ἠγεῖτο κελεύθε
 αὐτοκασιγνήτω· τοὶ δ' αἰμφί μιν ἠγερέβοντο
 Ἰρίτῳνες, πόντοιο βαθυρρόα ἐνναετῆρες,
 κόχλοισι ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 ἢ δ' ἄρ' ἐΦεζομένη ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νώτοις
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρα δολιχὸν κέρασ, ἐν χειρὶ δ' ἄλλη
 εἰρε πορφυρέας κόλπα πλῆχας, ὄφρα μὴ αἰὴν
 δεύοι ἐΦελκομένη⁹ πολίης αἰλὸς ἄσπετον ὕδωρ·
 κολπώθη δ' ὥμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 ἰσὶόν οἳά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κάρην.
 ἢ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἀνευθε,
 φαίνεται δ' ἔτ' ἀκλῆ τις αἰλῆρροθος, ἔτ' ὄρος αἰτῶν,
 ἀλλ' ἀῆρ μὲν ὕπερθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπειρών,
 αἰμφί ἐ παπλῆνασα, τοίην ἀνεγκέκατο Φωνήν·

Πῇ με Φέρεις, Θεόταυρες; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 ἀργαλέοισι πόδεςσι διέρχεαι, ἔδὲ θαλασσαν
 δειμαίνεις; νηυσὶ γὰρ ἐπιδρομὸς ἐς θαλασσα
 ὠκυάλοις, ταῦροι δ' αἰλὴν τρομέεσιν ἀταρπών.
 ποῖόν σοι ποτὸν ἡδὺ, τίς ἐξ αἰλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 ἦ ρά τις ἐσσι Θεός; τί Θεοῖς ἀπειοικότα ρεζεις;
 ἔθ' ἄλλοι δελφῖνες ἐπὶ χθονός, ἔτε τι ταῦροι
 ἐν πόντῳ σείχῃσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 ἄβροχος αἰσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
 ἦ τάχσ καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερεθεῖς,
 εἰκελὸς ἀψηροῖσι ποτήσσαι οἰωνοῖσιν.
 οἱ μοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἢ ρά τε δῶμα
 πατρὸς ἀσποπρολιπῆσα, καὶ ἐσπομένη βοὶ τῶδε
 ξείνῃ ναυτιλίῃ ἐΦέτω, καὶ πλάζομαι οἷη.
 ἀλλὰ σύ μοι, μεδέων πολίης αἰλὸς Εἰνοσίγαις,
 ἴλαος ἀντίστασας· ἐέλπομαι εἰσοράσθαι

τόνδε καθιϋνόντα πλὸν προκέλευθον ἐμεῖο·
 ἔκ ἀβείι γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὕγρα κέλευθα.

Ὡς Φάτο· τὴν δ' ὦδε προσεφώνεον εὐρύκερος βῆς·
 Θάρσει, παρθενικὴ, μὴ δειδίθι πόντιον οἶδμα.
 αὐτός τοι Ζεὺς εἰμι, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
 ταῦρος, ἐπεὶ δύναμαί γε Φανήμεναι ὅ τ' ἐθέλοισι.
 σὸς δὲ πόβος μ' ἐνέηκε τόσῃν ἄλλα μετρήσασθαι,
 ταῦρον ἐειδόμενον· Κρήτη δέ σε δέξεται ἡδὴ,
 ἢ μὲν ἔθρεψε καὶ αὐτὸν, ὅτῃ νυμφῆϊα σείο
 ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτὰς μάλα Φύσεαι ἦας,
 οἱ σκηπτῆχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς Φάτο καὶ τέτελετο τὰ περ Φάτο. Φαίνεται μὲν δὴ
 Κρήτη· Ζεὺς δὲ πάλιν ἐτέρην ἀνελάζετο μορφήν,
 λῦσε δὲ οἱ μήτηρ, καὶ οἱ λέχος ἔντυνον ὤραι.
 ἢ δὲ πάρος κέρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
 καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίγντο μήτηρ.

III.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Α Κύπρις τὸν Ερῶτα τὸν ἡῆα μακρὸν ἐβώσρει·
 Αἷ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ερῶτα,
 δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
 μισθός τοι τὸ Φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
 ἔ γυμνὸν τὸ Φίλαμα· τί δ', ὦ ξένη, καὶ πλέον ἐξεῖς.
 ἐντὶ δ' ὁ παῖς περίσματος· ἐν εἰκόσι παῶσι μάβοις νιν.
 χρωῖτα μὲν ἔ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος· ὁμμάλα δ' αὐτῶ
 δριμύλα καὶ φλογέοντα· κακαὶ φρένες, αἰδὺ λάλημα·
 ἔ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὡς μέλι, φωνά·

ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπνευτὰς,
 ἐδὲν ἀλαβεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παῖσδε.
 εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμόν τὸ πρόσωπον.
 μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 βάλλει κεῖς Αχέρουῖα, καὶ εἰς Αἰδεω βασιλῆα.
 γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπνευκάσαι
 καὶ πτερόεις, ὅσον ὄρνις, ἐφίπταται ἄλλοι· ἐπ' ἄλλης
 αἰέρας ἡδὲ γυναικῆς, ἐπὶ σπλάγχχοις δὲ καθηται.
 τόσον ἔχει μάλα βαιὸν, ἐπὶ τόξῳ δὲ βελεμον·
 τυτθὸν εἰς τὸ βέλεμον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρῃ φορεῖται
 καὶ χρύσειον περὶ νῶτα Φαρέτριον, ἐνδοθὶ δ' ἐντὶ
 τοῖς μικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τίθρῳσκει.
 ταῦτα μὲν ἄγρια πάντῃ· πολὺ πλείον δὲ οἱ αὐτῷ
 βαιὰ λαμπρὰς εἰῖσα· τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίβει.
 ἦν τύ γ' ἔλῃς τήνων, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσης·
 κῆν πόκ' ἰδὲς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ
 κῆν γελάῃ, τύ νιν ἔλκε· καὶ ἦν ἐβέλη σε Φιλάσσει,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ Φίλαμα, τὰ χεῖλεα Φάρμακον ἐντί.
 ἦν δὲ λέγη, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὅπλα,
 μήτι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντῃα βέβαια.

IV.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Μῆτερ ἐμῇ, τίφθ' ὦδε Οἶλον κατὰ θυμὸν ἰάπῃεις,
 ἐκπᾶ γλῶσς ἀχέεσσα; τὸ πρὶν δέ τοι ἔκείτ' ἔρευθος
 σῶζετ' ἐπὶ ρέθεεσσι· τί μοι τόσον ἠνίησαι;
 ἦ ῥ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπειρίτα Φαίδιμος υἱὸς
 ἀνδρὸς ὑπὸ ἔτιδανοῖο, λέων ὥσεί θ' ὑπὸ νεβρῆ;
 ὦ μοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὦδε θεοὶ τόσον ἠτίμησαν
 ἀθανάτοι; τί νύ μ' ὦδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
 δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
 τὸν μὲν ἐγὼ τίσκεον ἴσον Φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
 ἦ δ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμὸν
 τῷ δ' ἔτις γένετ' ἄλλος ἀποθιμότερος ζώντων,
 ἐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγεύσατο Φροντίσι κηδέων
 χέτλιος, ὃς τόξοισιν ἅ οἱ πόρην αὐτὸς Ἀπόλλων,
 ἦέ τινας Κηρῶν, ἦ Εριννύος αἰνὰ βέλεμενα,
 παῖδας ἐὼς κατέπεφνε, καὶ ἐκ Φίλον εἴλετο θυμὸν,
 μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὃ δ' ἐμπλεος ἔσκε φόνου.
 τῆς μὲν ἐγὼ δύσηνος ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι
 βαλλομένους ὑπὸ πατρί· (τὸ δ' ἔσθ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ)
 ἐδὲ σφιν θυνάμην αἰδινὸν καλέεσιν ἀρῆξαι
 μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
 ὡς δέ τ' οὐδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
 ὀλλυμένοις, ἔστ' αἰνὸς ὄφιν ἔτι νηπιάχοντας
 θάμνοιν ἐν πυκινοῖσι κατεοδίει· ἦ δὲ κατ' αὐτῆς
 πωτᾶται κλάζουσα μάλα λυγρὰ πότνια μήτηρ,
 ἔσθ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ
 αἶσσον ἵμειν μέγα τάρβος ἀμειλίχιοιο πελώρου·
 ὡς ἐγὼ αἰνοτόκη, Φίλον γόνον αἰάζουσα,

μαινομένοισι

μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
 ὥς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θηήσκουσα καὶ αὐτὴ
 κρείσσει, Φαρμακούνειά δι' ἥπατος ἰὸν ἔχουσα,
 Ἀρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείσσει γυναῖξί.
 τῷ χ' ἡμῖς κλαύσαντε Οἴλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
 πολλοῖς σὺν κ' ἐμέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
 καὶ κεν ἓνα χυύσειον ἐς ὅσέα κρωσσὸν ἀπάντων
 λέξαντες, κατέβησαν ὅθι πρῶτον γενόμεθα.
 οὖν δ' οἱ μὲν Θήβην ἰσχωρόμενον ἐνναίεσιν,
 Λονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρῶντες·
 αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἥρης
 πολλοῖσι δύστηνος ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἧτορ
 σιὲν ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεςί μοι ἔσθ' ἵ' ἐρώη.
 ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 οἰκῶ εἰ ἡριτέρω· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἐτόιμον
 μόχλῳ, τὰς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἠδὲ θάλασσαν
 μοχλίζει, πέτρης ὃ γ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρεα
 καθιερὸν ἐν γήθεσσι· σὺ δ' ἡὔτε λείβεαι ὕδωρ,
 νίκηλας τε κλαίεις, καὶ ἐκ Διὸς ἤμαθ' ὁπόσσοι.
 αἰλὸς μὰν ἐκ ἂν τις εὐφρήναι με παλαστὰς
 κηδεμόνων· ἔ γάρ σ' οὐ δόμων κατὰ τοῖχος ἐέργει,
 καὶ λίην πάντες γε πέρεην πιτυώδεος ἰοῦμαι
 ναίεις· ἔσθ' ἐμοὶ ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 οἷα γυνὴ πανάπολιμος, ἀναπύξαιμι Οἴλον κῆρ,
 νόσφι γε δὴ Πύρρης συνεμαίμονος· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
 αἶψα πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 σῶ ἡῶ· πάντων γὰρ οἰζυρώτατα τέκνα
 γείνασθαι σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔοικα.

Ως ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 κόλπων ἐς ἡμέραντα κατὰ βλεφάρων ἔχοντο.

μνησαμένη τεκέων τε, καὶ ὧν μετέπειτα τοκήων.
ὥς δ' αὐτὼς δακρύοιςι παρήϊα λεύκ' ἐδίαιεν
Αλκμήνῃ· βαρὺ δ' ἦ γε καὶ ἐκ θυμῷ σενάχασα,
μύθοισι πυκνοῖσι Φίλῃν νυὸν ὥδε μετηύδα·

Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι Φρεσὶν ἔμπεσε τῷτο
πευκαλίμης; πῶς ἄμμι ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
κῆδ' ἄλαστα λέγῃσθα; τὰ δ' ἔ νῦν πρῶτα κεκλαυται.
ἦ ἔχ' ἄλλις οἷς ἐχόμεοθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἔω' ἡμᾶρ
γιγνομένοις; μάλα μὲν γε Φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη,
ὅστις ἀριθμήσειεν ἐὼ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
Θάρσει· ἔ τοιῷσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεῶν αἴσης.
καὶ δ' αὐτὴν ὀρώω σε, Φίλον τέκος, ἀτρυτοῖσιν
ἄλγεσι μοχθίζῃσιν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
ἀρχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐσί.
καί σε μάλ' ἐκπῶάγλωσ ὀλοφύρομαι ἥδ' ἐλεαίρω,
ἔνεκεν ἡμετέροιο λυγρῷ μετὰ δαίμονος ἔαχες,
ὅς θ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
ἴσω γὰρ Κῆρ τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
ἅς κε μέγα βλασθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση
δυσμενέων, μῆδέν σε χειριώτερον Φρεσὶν ἥσι
τέργειν, ἢ εἰ περ μοι ὕψ' ἐκ νηδυόφιν ἤλθες,
καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦοθα·
ἔδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τῷτό γε λήθειν.
τῷ μῆσδ' ἐξέτωης τό γ', ἐμὸν θάλλος, ὥς σευ ἀκηδῶ
μῆσδ' εἰ κ' ἠυκόμῃ Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
ἔδεν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνῃς γοάσασθαι
μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
πρὶν καὶ περ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχασα,
καὶ με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Αἰδονῆος·
ὥδ' ἐ δυσοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλην.

νῦν δ' ἔμοι οἴχεται οἷος ἔπ' ἄλλοτρίης νέον ἄβλον
 ἐκτελέων· ἔδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὐτὶς
 ἠνθάδ' ἐνοσήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ ἔκί.
 πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπιοίησε διὰ γλυκὺν αἶνός ὄνειρος
 ὕπνον· δειμαίνω δὲ, παλίσκοτον ὄψιν ἰδῆσα,
 ἐκπᾶγλως, μὴ μοι τὶ τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
 εἰσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
 παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι, βίη Ηρακληεή·
 τῇ μεγάλῃν ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μιοδῶ,
 τὰφρον, τηλεθάοντος ἔπ' ἐχατὶ τῆς ἀγρῆ,
 γυμνός, ἄνευ χλαίνης τε καὶ εὐμήτροιο χιτῶνος.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργα,
 καρβερὸν οἶνοπέδοιο ποιεύμενος ἔρκος ἀλώης,
 ἦτοι ὁ λίσσρον ἐμελλεν ἐπὶ πρῆχοιτος ἐρείσας
 αἰδὴρ καλαδῦναι ἃ καὶ πάρος εἴματα ἔστο·
 ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπῶτειο βαθείης
 πύρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσπᾶτος εἰλεῖτο φλόξ.
 αὐτὰρ ὁ γ' αἰὲν ὅππῃδε θοοῖς ἀνεχάζετο πασσίν,
 ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ηΐαισιοιο·
 αἰεὶ δὲ προπαρόισεν ἔξ χροός, ἥύτε γέγονον,
 νώμασκε μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 πάπλαινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆιον πῦρ.
 τῷ μὲν ἀοσσῆσαι λελημένος, ὥς μοι εἴκῃο,
 Ἰφικλῆς μεγαθύμος, ἐπ' ἔδει κάπῳπες ὀλοδῶν
 πρὶν γ' ἐλθεῖν, ἔδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτὶς,
 ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὥσεί τ' ἀμνηνός,
 ὄντε καὶ ἐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές
 καπῳπείειν· κεῖται δ' ὁ γ' ἐπὶ χθονὸς ἐμπεδον αὐτῷ,
 εἰσέκε τις χερὸς μιν ἀνεκρύψῃ παριόντων,
 αἰδέομαι ὅππῃδα προτέρην πολιοῖο γενεή·

ὥς ἐν γῇ λελίητο σάκεσπαλος Ἰσικλείης.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοις οὐῶσα
 παῖδας ἐμὰς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
 ὀφθαλμῶν, Ἡὼς δὲ παραυτίκα Φαίδιμος ἦλθε.
 τοῖα, Φίλη, μοι ὄνειρα διὰ Σρένας ἐπ'οίησαν
 πανυχίῃ· τὰ δὲ πάντα πρὸς Ευρυδῆα τρέπωιτο,
 οἶκ' ἀὼ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκλήω
 θυμὸς ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκφέλεσείε τί δαίμων.

V.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν, ὅταν ὤνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
 τὰν Σρένα τὰν δειλὰν ἐρεβίσσομαι, εἰδ' ἔτι μοι γὰ
 ἐντὶ Φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα·
 ἀλλ' ὅταν ἀχθήσῃ πολιοὺς βυλὸς, ἀ δὲ θάλασσα
 κυρτὸν ἐπαφρίσθῃ, τὰ δὲ κυμαῖα μακρὰ μεμήνη,
 ἐς χθόνα παπῶνίω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα Φεύγω·
 γὰρ δ' ἐμὶν ἀσπασα, τάχῃ δάσκιος εὐάθεν ὕλα·
 ἐνθα καὶ ἦν πνεύσῃ πολὺς ὤνεμος, ἀ πιτυς ἄδει.
 ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζῶει βίον, ὃ δόριος ἀΐνους,
 καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθύς ἀ πλάις ἄγρῃ.
 αὐτὰρ ἐμὶν γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλαταίῳ βαθυφύλλῳ,
 καὶ παγᾶς Φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἄχον ἀκχεῖν,
 ἀ τέρπει ψοφείοισα τὸν ἄγρικον, εἴχι ταρασσει.

VI.

Ἡρα Πὰν Αἰχῶς τὰς γειτοῖος ἤρατο δ' Αἰχὼ
 σκιρῆτ᾽ Ἀτύρῳ· Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα.
 ὥς Αἰχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Αἰχῶ,
 καὶ Λύδα Σατυρισκον· Ἔρως δ' ἐσμύχετ' ἀμοιβᾶ.
 ὅσον γὰρ τήνων τις ἐμισσε τὸν Φιλέοντα,

τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετό, πάρχε δ' ἂ ποίει.
ταῦτα λέγω πᾶσι τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
ῥέγγετε τὰς φιλέοντας, ἵν', ἣν φιλέητε, φιλήσθε.

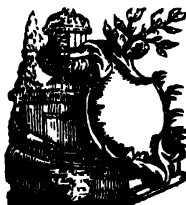
VII.

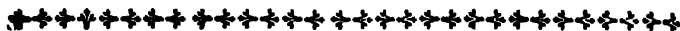
Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύη,
ἐρχέται εἰς Ἀρέβοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
ἐὸς ὄρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱρὰν·
καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὰν δὲ θάλασσαν
νεύθεν ὑποτροχάει, καὶ μίγνυται ὕδασι ὕδωρ·
ἀδ' ἔκ οἷδε θάλασσα διερχομένης ποταμοῖο.
κωρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
καὶ ποταμὸν διὰ Φίλτρον Εἰως ἐδίδαξε κολυμβῆν.

VIII.

Εἰς Εἰωτα ἀροτριῶντα.

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, Βοηλάτιν εἴλετο ῥάβδον
ἔλος Εἰως, πῆρην δ' εἶχε κατωμαδῆν·
καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπο ζυγὸν αὐχένα ταύρων
ἔσπαιρε Δήϊς αὐλάκα πυροφόρον.
εἵπτε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διί· βρέξον ἀρχέρας,
μη σὲ τὸν Εὐρώπης βῆν ὑπ' ἄροτρα βάλλω.

ΔΩΣΙΑΔΑ ΡΟΔΙΟΥ

ΒΩΜΟΣ Α.

Ολὸς ἔμε λιβρὸς ἱρῶν
 λιβάδεσσιν, οἷα κάλχη,
 ὑπὸ Φοινίησι τέγγεσθαι
 Μαύλεις δ' ὑπερθε πέτρης Ναξίας θοάμεναι
 Παμάτων φίδοντο Πανός· οὐ τροβίλω λιγνύϊ
 Ἰξὸς εὐώδης μελαίηει τρεχνέων με Νυσίων.
 Ες γὰρ βωμόν ὄρῃς με, μήτε γ' αὐροῦ
 Πλίνθοις, μήτ' Αλύθης παγένηα βώλοισ·
 Οὐδ' ὃν Κυθογενῆς ἔτευξε Φύτλη
 λαβὼν τὰ μηκάδων κέρα,
 λισσαῖσιν ἀμφὶ δειράσιν
 Οσσαί νέμονται Κυνθίας,
 Ἰσόρροπος πέλοιό μοι.
 Σὺν Οὐρανοῦ γὰρ ἐκγόνοις
 Εἰνάς μ' ἔτευξε γηγενής·
 Τάων δ' αἰεῖζων τέχνην
 Εἰευσε πάλμυς ἀφθίτων.
 Σὺ δ' ὦ πῖων κρήνηθεν, ἦν
 Ἴρις κόλαψε Γοργόνοιο,
 Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι
 Ἵμητ' ἰαδᾶν πολὺ λαροτέρην
 Σπονδὴν ἄδην ἴθι δὴ θαρσύνων
 Ες ἐμὴν τεύξιν· καθαρὸς γὰρ ἐγὼ
 Ἴὸν ἰέντων τεράων, οἷα κέκευθ' ἐκείνοιο
 Ἀμφὶ Νέαις Θρηϊκίαις, ὃν σχεδόν Μυρίνης
 Σοὶ, Τρωάτῳ, πορφυρέῃ Φωρῇ ἀνέθηκε κριεῖ.

ΑΩΣΙΑΔΑΨΟΔΙΟΥ

ΒΩΜΟΣ Β.

Εἰμάρσενός με σήτας
 πόσις, μέριψ', δίσταβος
 Τεῦξ, ἔσποδέναις, ἴνις ἐμπώσας, μόρος
 Τεύκροιο¹ βούτα καὶ κυνὸς τεκνώματος,
 Χρῦσας δ' αἶτας· ἄμος ἔψανδρα
 τὸν γυιόχαλκον οὖρον ἔρραισεν,
 ὃν ὠπάτωρ δίσσεινος
 μόρησε μητροόριπτως.
 ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀβρήσας
 Θεοκρίτοιο κλάντας,
 Τριεσπώροιο καύτας,
 αἶξεν αἶν' ἰύξας·
 χάλειψε γὰρ νιν ἰῶ
 σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.
 τὸν δ' ἐλλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύσῳ
 Πανὸς τε ματρὸς εὐνέτας, Φῶρ
 δίξως, ἴνις τ' ἀνδροβρωῶτος ἱλοραΐτας
 ἦρ' ἀρδίῳν ἐς Τευκρίδ' ἀγαγον τρίπορθον.

ΦΑΝΟΚΛΕΟΥΣ.

I.

Ηώς Οἰάγροιο πάϊς, Θρηίκιος Οοΰεϋς
 ἐκ θυμῷ Κάλαιν σέρξε Βορηιάδην.
 πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἔζετ' αἰείδων
 ἂν πόθον, ἔδλ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ·
 ἀλλ' αἰεὶ μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶνες
 ἔτρυχον, θαλερὸν δερκάμενον Κάλαιν.
 τὸν μὲν Βισονίδες κακομήχανοι ἀμυχιθυβεῖσαι
 ἔκλειον, εὐμήκη Φάσγαντα θηξάμεναι,
 ἔνεκα πρῶτον ἔδειξεν ἐνὶ Θρηήκεσσιν ἔρωτας
 ἄρρενας, ἔδ' ἐ πόθῃς ἦνεσε θηλυτέρων.
 τῷ δ' αὖτ' ἀπὸ μὲν κεφαλῇ χαλκῷ τάμον' αὐτίκα δ' αὐτὴν
 εἰς ἄλλα Θρηικήην ῥίπνυ ὁμῶς χέλυι,
 ἤλω καρφύνασαι, ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσση
 ἄμω ἅμα, γλαυκαῖς τετγόμεναι ῥοβίοις.
 τὰς δ' ἰορῇ λέσσω πολὺν ἐπέκελσε θάλασσα·
 ἡχὴ δ' ὡς λιγυρῆς πόντον ἐπέεχε λύρης,
 νήσους τ', αἰγιαλὸς θ' αἰλιμυρέας, ἐνθα λίγειαν
 ἀνέρες οὐφείην ἐκλέρισαν κεφαλῇν.
 ἐν δ' ἐ χέλυν τύμβω λιγυρὴν θέσαν, ἥ καὶ ἀναύδης
 πέτρας, καὶ φόρκας συγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.
 ἐκ κείνης μολπαί τε καὶ ἡμερτὴ καθαριστὴς
 νῆσον ἔχει πασέων τ' ἐστὶν αἰοιδοτάτη.

Θοῆκες δ' οἷς ἐδάησαν ἀρήϊοι ἔργα γυναικῶν
 ἄχρια, καὶ πάντας δεινὸν ἐσῆλθεν ἄχος,
 φῆς ἀλόχους ἔτιζον, ἵν' ἐν χεροῖ σήματ' ἔχουσιν
 κυάνεα, συγερεῖ μὴ λελάβοιντο Φόνος·
 ποινὰς δ' Ὀρϋῇ κλαμένῳ τίζουσι γυναῖκας
 εἰσέτι νῦν, κείνης εἶνεκεν ἀμωπλακίης.

II

Ἀλλὰ τὸ Μοιράων νῆμ' ἄλυτον, εἰδέ τιν' ἔστιν
 ἐκσυγγεῖν, ὅπόσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα.

ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ ΣΑΜΙΟΥ

I.

Ηρῶσσαι, λιθύων ὄρος ἄκτιον αἶτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ σρεπλοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δεξασθε φιλητιδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα, καὶ ξηρὸς ἐκ καλᾶμης σεΐάνης,
ἄσσο' ἀπὸ λιμμητῆ δεκλιεύεται· ἀλλὰ καὶ ἔτως
ἡρῶσσαι, λιθύων χαίετε δεσπότιδες.

II.

Εἰς ἄγαλμα Ερμῆ.

Αυτόθεν ὁσράκινόν με καὶ ἐν ποσὶ γήινον Ερμῆν
ἐπλάσεν αἰψίδος κύκλος ἐλισσόμενος.
πηλὸς ἐΦυράβην· εἰ ψεύσομαι. ἀλλ' ἐΦίλησα,
ὦ ξεῖν', ὁσρακέων δύσμορον ἐργασίην.

III.

Οὐκ ἐθέλω, φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλ' ἐπ' ἀρέρης
δαίνυσθαι, Ζεφύρῃ πνεύμασι τερπόμενος.
ἄρκει μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα·
ἐργὸς γὰρ προμάλα δέμνιον ἐνδαπνίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν σέφος. ἀλλὰ φερέω
οἶνος, καὶ Μῆσέων ἡ χαρίεσσα λύρη,

θυμῆρες πίνοντες ὅπως Διὸς εὐκλέα νύμφην
μέλωμεν, νήσθ δεσπότην ἡμετέρης.

IV.

Οἷός τοι χαρίεντι πέλει ταχὺς ἴππος αἰοιδῶ
ὔδωρ δὲ πίνων ἔδὲν ἂν τέκοι σοφόν.
ταῦτ' ἔλεγεν, Δρόνυσε, καὶ ἔπνεεν, ἔχ' ἐνὸς ἀσκή
Κραλίνος, ἀλλὰ παντὸς ὠδωδῶς πίθῃ.
τοιγάρτοι σεφάνων δόμος ἔβουεν, εἶχε δὲ κιτῶ
μέτωπον, οἷα καὶ σὺ, κεκρακωμένον.

V.

Ηρίον εἰμὶ Βίτωνος, ὁδοιπῶρές· εἰ δὲ Τορῶνῃ
εἰς κλειτὴν λείπων ἔρχεαι Ἀμφίπολιν,
εἰπῶ εἰν Νικαγόρῃ, παίδων ὅτι τὸν μόνον αὐτὰ
Στρυμῶν, ἢ τ' ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίῃ.

VI.

Αὐτὰρ ὅ γε προτέρωσσε κίων Οἰκίσσιον ἄστῃ
κίρυσσας· Τραγασίῃ δὲ Καλαίνῃς εἵχετο παιδί
ἢ οἱ Καῦνον ἐτίκλεν αἰεὶ Φιλέοντα θέμισας·
γείνατ' οὐδ' ῥαδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκευθοῖσι
Βυθλῖδα, τῆς ἥτοι αἰέκων ἠράσσατο Καῦνος.
βῆ δ' ἔπ' ἔραν Δίας, Φεύγων Ὀϊαῖδα Κύπρον
καὶ Κράγος ὑλυγενές, καὶ Κάρια ἱρὰ λοετρά·
ἐνθ' ἥτοι πολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Πῶν.
αὐτὴ δὲ γνωτὴ ὀλολυγόνος οἴκῳ ἔχχεσα,
Βυθλῖς, ἀπὸ προπύλων Καῦνῃ ὠδύρατο νόσον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

I.

Πίγρης ὀρεΐων ἄπο δίκτυα, Δᾶμις ὀρεΐων,
 κλειτῶρ δ' ἐμθυΐων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν.
 ξυνὸν ἀδελφεοὶ θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
 ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγευς.
 εἰς ὧν τῷ μὲν ἄλως, τῷ δ' ἱέρος, ὧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
 πέμπει κράτος ταύτη, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

II.

Εἰς Αφροδίτην ὠπλισμένην.

Αὐτὰν περ τὰν Κύπριν ἀπηκριβώσατο Παλλὰς,
 τᾶς ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ λαβομένα κρίσιος.

III.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 ἐτρεφόμεν, χέρονας ἢν τις ἀν, ἢ βακέλας
 χρυσοφόρος, ῥήσσω καλὰ τύμπανα· νῦν δέ μοι Ἀλκμᾶν
 ἔνομα, καὶ Σπάρτης εἰμὶ πολυτρίποδος,
 καὶ Μήσας ἐδάην Ελικωνίδας, αἳ με τυράννων
 θῆκαν Δασκύλειω μείζονα καὶ Γύγῃ.

IV.

Εκ τῶν Μυσῶν.

Λα' ὁ γε πευδόμενος πάγχρη Γραικοῖσι μελέσθαι
 Τιμόθεον, κιθάρης ἰδοῖνα καὶ μελέων,
 υἱὸν Θεῖσάνδροιο, τὸν ἤνεσεν ἀνέρα σίκλων
 χρυσεῖων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι,
 ὑμνῆσαι ταχέως ὧπιν βλήτειραν οἰσῶν
 ἣ δ' ἐπὶ Κεγχρεῶν τίμιον οἶκον ἔχει.
 * * * * *
 μηδὲ θεῆς προλίπη Λητωίδος ἀγλαὰ ἔργα. . .

V.

Εκ τῶ Απολλωνος.

Παῖς Ἰωποκλῆος φόβιος Νειληϊάδαο
 ἔσαι ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων.
 τῷ δ' ἄλοχος μνηστὴ δόμον ἥζεται· ἥς ἐτι νύμφης
 ἠλάκατ' ἐν θαλαμοῖς καλὸν ἐλισσομένης,
 Ασσησὶ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Λυθεύς,
 ὅρκι' ὀμυρεῖς πίσ' ἐπιβασάμενος,
 πρωτόθετος, ἔαρος θαλερώτερος· εἰδὲ Μελίσσῳ
 Πετρήνης τοιόνδ' ἀλφειόβοιον ὕδωρ
 θαλλήσῃ μέγαν υἱόν, ἀφ' ἧς μέγα χάρμα Κορίνθῳ
 ἔσαι, καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις·
 Λυθεύς Ερμείῃ ταχινῶ φίλος, ᾧ ἐνὶ νύμφῃ
 μαινάς ἄφαρ ὀρήσῃ τὸν λιθόλευστον ἔρον.
 καὶ ἐ, καθαψαμένη γένων, ἀτέλεσα κομίσσαι
 πείσῃ· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος,
 σπονδάς τε φοβίς, καὶ ἄλα ξυνέωνα θαλάσσης,
 κρήναις καὶ ποταμοῖς νίψετ' αἰκνὴς ἔπος.

ἡ δ' ὅταν ἀρνήται μέλεον γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,
 δὴ τότε οἱ τεύξει μητιένη δόλον,
 μύθοις ἐξαπαφασα, λόγος δέ οἱ ἔσsetαι ἕτος·
 Γαυλὸς μοι χρύσεος Φρεϊάδος ἐκ μυχάτης
 ἄρτι γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικεν ὄγκῳ,
 αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ὥχετ' ἐϋδριάδης·
 πρὸς σέ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι (ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκῶ
 ῥηιδίην οἶμον τῷδ' ἔμεναι σομίσ)·
 ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα Φιλιατος εἴης.
 ὧδε μὲν ἡ φοβίς Νειλιάδαο δάμαρ
 ὦρεγξεν· ὁ δ' ἔ' Ουραοθεῖς, ἀπὸ μὲν Λελεγίῳ εἶμα
 μητρος εἰς ἔργον θήsetαι Ελλαμένης·
 αὐτὸς δὲ σπτεύδων κοῖλον κάλαβήsetαι ἄγκος
 Ουρειάτος· ἡ δ' ἐπὶ οἱ λυρὰ νοῦσα γυνὴ
 ἀμφοτέραις χεῖρεσσι μυλακρίδα λαῶν ἐνήset.
 καὶ τόθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποβιμότατος
 ἡρίον οἰκῆset τὸ μεμορμένον· ἡ δ' ὑπὸ δειρὴν
 αἴψαμένη, σὺν τῷ βήsetαι εἰς Αἰδὴν.

Φ Α Λ Α Ι Κ Ο Υ

I.

Νικῶ διαυλον. ἀλλ' ἐγὼ παλαίων.
 ἐγὼ δὲ πενιάεθλον. ἀλλ' ἐγὼ πύξ.
 καὶ τίς τυ; Τιμόδημος. ἀλλ' ἐγὼ Κρής.
 ἐγὼ δὲ Κρηθεύς. ἀλλ' ἐγὼ Διοκλῆς.
 καὶ τίς πατνο τοι; κλεινὸς ὥσπερ ὕμνῳ.
 ἐμῶν δὲ νικῆς; Ἰσθμοί. ἡ τὴν δὲ ἐμῶν;
 Νέμειον ἂν λειμῶνα, καὶ παρ' Ἡρά.

* * * * *

II.

Τῆτ' ἐγὼ τὸ περισσὸν εἰκόνισμα,
 τῆ κωμωδογέλωτος εἰς θρίαμβον,
 κισσῶ καὶ στεφάνοισιν ἀμψυκαδέν,
 ἔσασ', ὅφρα λύκωνι σᾶμι ἐπείη.
 ὅσσα γὰρ κατέπραξε λαμπρὸς ἀνὴρ,
 μνάμα τῆ χαριέντος ἐν τε λέσχῃ
 ἐν τ' οἴνῳ τόδε κῆπὸν τοῖς ἐπέϊα
 ἀγκεῖται, παράδειγμα τᾶς ὁπωπαῆς.

III.

Στρεπλὸν βασιλικῶ ρόμβον διάσοιο μύωπα
 καὶ σκυτὸς ἀμφιδόρῃ σικλὸν ἀχαυνέης
 καὶ κορυβαντέων ἰαχήματα χάλκεια ρόπτρων
 καὶ θύρεα χλοερὸν κωνοφόρῃ κάμακα,

καὶ κέφοιο βαρὺν τυπάνῃς βρόμον, ἡδὲ Φορηθὲν
πολλάκι μιτρεδέτε λίκνον ὕπερθε κόμης
εὐάνθη Βάκχῳ, τὴν ἔληρμον ἀνικα θύρσοις
ἄτρομον εἰς προπύσεις χεῖρα μετημφίσαν.

IV.

Φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοων δ' ἐπιβάλλει ἐχέτλη,
εἴ τι τοι ἡδὺ μακρῆς πειρατ' ἰδεῖν βιοτῆς
ἡπειρὺν γὰρ ἔνεσι μακρὸς βίος· εἰν' αἰὶ δ' ἔ' πως
εὐμαρὲς εἰς πολὺν ἀνδρὸς ἰδεῖν κεφαλὴν.

V.

Φῶκος ἐπὶ ξεινὸς μὲν ἀπέφθιτο· κῦμα γὰρ μέλαινα
ναὺς εἰς ὕπερξήνεικεν, ἐδ' ἐξέξαλτο·
ἀλλὰ κατ' Αἰγαίου πόρον βαθὺν ὥχετο πόντος,
βίη Νότος πρὶς Ἄνιός εἰς ἁλὸς ἄλτα.
τύμβος δ' ἐκ πατέρων κενεὸν λάχεν, ὃν πέρι Πρόμηθις
μητρὶ, λυγρῇ γ' ὀρνίθι πότμον ἐκέλη,
αἰ αἰ, κακὴν τὸν ἐόν γόνον ἤματα πάντα,
λέγῃσα τὸν πρόωρον ὡς ἀπέφθιτο.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

Τ Μ Ν Ο Ι.

I.

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν αἰεῖδεν
 λώιον, ἢ θεὸν αὐτὸν, αἰεὶ μέγαν, αἰὲν ἀνακτα,
 πηλαγόνων ἐλατῆμα, δικασπῶλον ἔρανίδησι;
 πῶς καὶ νιν, ΔΙΚΤΑΙΟΝ αἰείσομεν, ἢ ἔ ΛΥΚΑΙΟΝ;
 ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἔπει γένος ἀμφήρισον.
 Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν ἔρεσι φασὶ γενέσθαι,
 Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
 Κρῆτες αἰεὶ ψεύσαι· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σείο
 Κρῆτες ἐτεκλήναντο. σὺ δ' ἔθ' θάνατος· ἐσσι γὰρ αἰεὶ.
 ἐν δέ σε Παρράσιω Ρεῖη τέκεν, ἥχι μάλιστα
 ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἐνθεν ὁ χῶρος
 ἱερός· ἔδ' ἐ τι μὲν κεχρημένον Εἰλειθυῆς
 ἐρωπετόν, ἔδ' ἐ γυνὴ ἐπιμίσγειαι· ἀλλὰ ἔ Ρεῖης
 ὠγύγιον καλέεσσι λεχώνιον Ἀπιδανῆς.
 ἐνθά σ' ἔπει μῆτηρ μεγάλων ἀπεβήκατο κόλπων,
 αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ὦ κε τόκοιο

Ud

λύματα χυλῶσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρωῖτα λοέσσαι.
 Λάδων ἀλλ' ἔσσω μέγας ἔρρεεν, ἔσθ' Ερύμανθος,
 λευκότητος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
 Ἀρκαδίη· (μέλλεν δὲ μάλ' εὐνῆρος καλέεσθαι
 αὐτὶς) ἔπει τῆμόσδε, ρεῖη ὅτ' ἐλύσατο μίτην,
 ἣ πολλὰς ἐφύπευθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
 ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλαις ὥχῃσεν ἀμάξας,
 πολλὰ δὲ Καρνείους ἀνω, διερχ' περ ἑόντος,
 ἰλυὲς ἐβάλλοντο κινώπεται· νίσσεται δ' ἀνήρ
 πεζὸς ὑπὲρ Κραῖβιν τε, πολὺσίον τε Μετώπῃν
 δι' ἀλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
 καὶ ῥ' ὑπὸ ἀμνηχανίης χορμένη Φάτο πότνια Ρεῖη·
 Γαῖα Φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖιες ἐλαφραί.
 εἴπωε, καὶ ἀντανύσασα θεῇ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
 πληῖξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δὲ οἱ δίχα πάλυ διέσκη,
 ἐκ δ' ἔχει μέγα χεῦμα. τόθι χροῖα Φαιδρύνασα,
 ὦνα, τεὸν σπείρωσε, Νέδη δέ σ' ἔδωκε κομίσσασθαι
 κευθμῶν ἐς Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
 πρεσβυτάτῃ Νυμφέων, αἱ μιν τότε μαιώσαιτο,
 πρωΐισθι γενεῇφι, μετὰ Στύγα τε, Φιλύρην τε.
 ἔσθ' αἰλὴν ἀπέτισε θεῇ χάριν· ἀλλὰ τὸ χεῦμα
 κεῖνο Νέδην ὀνόμινε· το μὲν ποθὶ πάλυ, κατ' αὐτὸ
 Καυκαίωνν πολιέβρον, ὃ Λέπρεον πεφάτισται,
 συμφέρεται Νηξίη· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
 ἡῶνοι πίνεσι Λυκαονίης ἀρχέιοιο.
 εὔτε Θεναὺς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο Οἶρεσσα,
 Ζεῦ πάτερ, ἣ Νύμφη σε, (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγυῖθι Κνωσσῶ)
 τῆλακι τει πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἐνθεν ἐκείνο
 Ομφάλιον μετέπειτα πέδον καλέεσι Κύδωνες.
 Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβαίων ἔταραι προσεπὶ χύναντο

Δικλιᾷσαι Μελίαι· σέ δ' ἐκοίμισεν Αδρήστεια
 λικνῶ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἔβησας πιονα μαζὸν
 αἰγὸς Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσ.
 γέντο γὰρ ἑξαπιναιῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
 ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείεσι Πάνακτρα,
 ἔλλα δὲ Κρήτες σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
 τεύχεα πεπλήγητες, ἵνα Κρόνος ἔασιν ἡχὴν
 ἀσπίδος εἰσαίοι, καὶ μὴ σέο κερύζοντος.
 καλὰ μὲν ἤέξεν, καλὰ δ' ἔτραφες, ἔρანიε Ζεῦ·
 οἷον δ' ἀνήθησας, ταχίνοι δὲ τοι ἦλθον ἱελοί.
 ἀλλ' ἔτι παιδὸν ἐὼν ἐφράσσας πάντα τέλειαι
 τῷ τοι καὶ γνωτοί, προέρηγενέες περ ἐόντες,
 ἔρανόν σε ἐμέγηραν ἔχεν ἐπιδαίσιον οἶκον.
 δηναιοί δ' ἔκ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν αἰοδοί·
 φάντο πάλλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχας δάμνασαι νείμαι·
 τίς δέ κ' ἐπ' ἐλύμπῳ τε καὶ αἰδοὶ κλῆρον ἐρύσσαι,
 ὃς μάλα μὴ νενήλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ εἴκει
 πῆλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλείστον ἔχασαι.
 ψευδοίμην αἰόντος ἅ κεν πεπείθοιεν ἀκμήν.
 ἔ σε θεῶν ἐσσηνα πάλοι θύσαν· ἔργα δὲ χειρῶν,
 σὴ τε βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἴσας δίφρε.
 θήκαο δ' οἰωνῶν μέγ' ὑπεύροχον ἀγγελιώτην
 σῶν τεράων, αἳ τ' ἐμοῖσι Φίλοις ἐνδέξια φαίνεις.
 εἴλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον ἔσσύ γε νηῶν
 ἐμπεράμης, ἔκ ἄνδρα σακέστωλον, ἔ μὲν αἰοδόν·
 ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίγοσιν ἀντιπαρῆκας,
 ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πηλιαρχῆς
 αὐτῆς, ὣν ὑπὸ χεῖρα γυνόρεας, ὣν ἴδρις αἰχμῆς.
 ὣν ἐρέτης, ὣν πάντα· τί δ' ἔκ κρατέουλος ὑπ' ἰχύν;
 αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδίομεν Ἡφαίστιο,

τευχῆσ' αἰς δ' Ἄρης, ἐπακλήρας δὲ Χιτώνης
 Ἀρτέμιδος, φοῖβ' δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἰμῶς
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς ἔδ' ἐν ἀνάκλιον
 θειότερον. τῷ καὶ σφετὴν ἐκρίνας λῆξιν·
 δῶκας δὲ πολίεθρα φυλασσέμεν· ἴξο δ' αὐτὸς
 ἄκρης ἐν πολίεσσιν ἐπ' ὤπιος, οἳ τε δίκησι
 λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἳ τ' ἐμπαλιν ἰδύνουσιν
 ἐν δὲ ῥυθηνίῃν ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἄλῃς ὄλβον·
 πᾶσι μὲν, ἔμ' ἀλά δ' ἴσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
 ἡμετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
 ἐσπέρειος κείνός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήσῃ·
 ἐσπέρειος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ
 οἳ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι· τὰ δ' ἔχ' ἐνί. τῶν δ' ἀπὸ πάντων
 αὐτὸς ἄνῃν ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινῇν.
 χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
 δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν αἰεῖδοι;
 ἔ' γένετ', ἔκ' ἔσαι· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσει;
 χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδ' δ' ἀρετὴν τ' ἀφένος τε.
 ἔ'τ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταιται ἄνδρας αἰέξεν,
 ἔ'τ' ἀρετὴ ἀφένειο. δίδ' δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

II.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Οἶον ὁ τῷ Ἀπόλλωνος ἐσεΐσατο δάδνους ὄρωπῃ,
 οἷα δὲ ὅλον τὸ μέλαθρον· ἐκάς, ἐκάς, ὅστις αἰλιτρός.
 καὶ δῖ' ὦπα τὰ θυμέτρα καλῶ ποδὶ φοῖβος αἰοάσσει.
 εἴχ' ἐμάας; ἐπ' ἔνυσεν ὁ Δῆλιος ἡδύ τι Φοῖνιξ
 ἐλατίνης, ὃ δὲ κύκλιος ἐν ἡέρι καλὸν αἰεῖδει.
 αὐταὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
 αὐταὶ δὲ κληίδες· ὁ γὰρ θεὸς ἔκετι μακράν.
 οἱ δὲ νέοι μελίσιν τε καὶ ἐς χορὸν εἰτύνεσθε.
 ὡ' Ἀπόλλων ἔ' παντὶ Φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐδῶλός.
 ὅς μιν ἰδῇ, μέγας ἔτος· ὅς δὲ ἔκ' ἴδῃ, λιτὸς ἐκείνος.
 ὀψόμεθ', ὦ Ἐκάεργε, καὶ ἐσσομέθ' ἔπαθ' ἐλιτοί.
 μήτε σιωπῆλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοδον ἶχνος
 τῆς φοῖβος τῆς παῖδας ἔχεν ἐπιδημήσαςίης,
 εἰ τελέεν μέλῃσιν γάμον, πολὴν τε κερεῖσθαι,
 ἐτήξεν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις.
 ἡγασάμην τῆς παῖδας, ἐπεὶ χέλυσ ἔκετ' ἀεργός.
 συζημεῖτ' αἰότες ἐπ' Ἀπόλλωνος αἰεῖδῃ.
 εὐζημεῖ καὶ πέντος, ὅτε κλείσῃ, αἰοιδὸν
 ἢ κίθαριν, ἢ τόξα, λυκωρέος ἔντεα φοῖβος.
 εἴδ' ὅστις Ἀχιλλῆα κινύρεται αἰλινᾷ μήτηρ,
 ἐπ' ὧτ' ἸΗ ΠΑΙΗΘΝ ἸΗ ΠΑΙΗΘΝ ἀκῆσθ.
 καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναθάλλεται ἄλγεα πέτρος,
 ὅστις ἐνὶ φρυγῇ διερὸς λίθος ἐτήρικται,
 μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς οἰζυρόν τι χανέσσης.
 ἸΗ ἸΗ Φθέγγεσθε κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζεν.
 ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῇ μάχοιτο·
 ὅστις ἐμῷ βασιλῇ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

τὸν χορὸν ὡς πῶλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν αἰεῖται,
 τιμήσει· δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦται.
 εἰς δ' ὁ χορὸς τὸν φοῖβον ἐφ' ἐν μόνον ἡμᾶρ αἰεῖσει·
 ἔστι γὰρ εὐῦμνος· τίς ἂν ἔρεα φοῖβον αἰεῖδοι;
 χρύσεια τῶς πῶλλωνι τότ' ἐνδυτὸν, ἢ τ' ἐπιπορῶνις,
 ἢ τε λύρη, τότ' ἄεμμα τὸ Λύκλιον, ἢ τε Φαρόετρη·
 χρύσεια καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
 καὶ τε πολυκλέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
 καὶ κεν αἰεὶ καλὸς καὶ αἰεὶ νέος· ἔπαυσε φοῖβος
 Θηλείαις, εἰς δ' ὅσσον, ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
 αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
 ἔλπιος Ἀπόλλωνος ἀποσάξουσιν ἔθειραι,
 ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν· ἐν ἅττει δ' ὧς κεν ἐκείναι
 πρῶνκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
 τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ἔστι τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων.
 κῆνος οἰσευθὴν ἔλαχ' ἀνέρας, κῆνος αἰοιδόν·
 φοῖβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ αἰοιδή.
 κείνῃς δὲ θριαῖ, καὶ μάντιες· ἐκ δὲ νῦ φοῖβος
 ἱητροὶ δαδάσιν αἰάβλησιν θανάτοιο.
 φοῖβον καὶ ΝΟΜΙΟΝ κικλήσκουμεν, ἐξέτι κείνῃς,
 ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσιῶ ζευγήτιδάς ἔτρεφεν ἰώπῃς,
 ἡϊθέκ ὑπὸ ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
 ῥῆϊά κε βεβροσιον τελέβοι πλέον, εἰδὲ κεν αἵγες
 δειύοντο βρεφέων ἐπὶ μηκάδες, ἥσιν Ἀπόλλων
 βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπὶ ἡγάγεν· εἰς δ' ἀγάλακιες
 οἶτες, εἰς δ' ἄκυβοι, πᾶσαι δὲ κεν εἶεν ὑπάρνοι·
 ἢ δὲ κε μνητοκόος, διδυματοκόος αἵψα γένετο.
 φοῖβῳ δ' ἐσπόμενοι πολλὰς διεμετρήσαντο
 ἄνθρωποι· φοῖβος γὰρ αἰεὶ πολίεσσι Φιληθεῖ
 κηρομένης, αὐτὸς δὲ θεμείλια φοῖβος ὑφαίνει.

τετραέτης ταπρῶτα θεμείλια· φοῖβος ἔπηξε
 καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ, περιηγέος ἐγγύυι λίμνης.
 Ἀρτεμις ἀγρώσασσα καρήατα συνεχες αἰγῶν
 Κυνιάδων Φορέεσκιν, ὃ δ' ἔπαλεκε βωμὸν Ἀπόλλωι.
 δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέβλια, πῆξε δὲ βωμοὶ
 ἐκ κεράων, κεράας δὲ πέριξ ἔπεβαλλετο τείχεα.
 ὧδ' ἔμαθεν ταπρῶτα θεμείλια φοῖβος ἐγγείνειν.
 φοῖβος καὶ βαθυγείον ἐμην πόλιν ἔφορσε κατ' ἤϊ'
 καὶ λιθύην ἐσιόντι κόρυξ ἡγήσατο λαῶ,
 θεῖος οἰκιστὴρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δάσειν
 ἱμετέροισι βασιλεῦσιν· αἰεὶ δ' εὖορκος Ἀπόλλων.
 ὦ πάλλον, πολλοὶ σε ΒΟΗΔΡΟΜΙΟΝ καλέεσσι,
 πολλοὶ δὲ ΚΛΑΡ'ΙΟΝ· πάντη δέ τοι ἔνομα πυχλὺ.
 αὐτὰρ ἐγὼ ΚΑΡΝΕΙΟΝ· ἐμοὶ πατρώϊον ἔτω.
 Σπάρτη τοι, Καρνείε, τό γε πρῶτιστον ἐδέβλον,
 δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστ' Κυρήνης.
 ἐκ μὲν σε Σπάρτης ἔκτον γένος Οἰδίω ὄδαο
 ἥγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκληισιν· ἐκ δὲ σε Θήρης
 ἕλος Ἀριστοτέλης Ἀστυσίδ' ἀρβητο γαίῃ.
 δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόλῃ
 θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ἥ ἐνὶ πολλοῖ
 ὑσάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰαχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
 ἰὴ ἰὴ, Καρνείε πολὺλλιτε, σέο δὲ βωμοὶ
 ἀνθεα μὲν Φορέουσιν ἐν εἵαρι, τόσσα περ ὥραι
 ποικίλ' αἰγινεύσι, Ζεφύρε πνεύοντος ἔερσιν·
 χεῖματι δὲ, κρόκον ἡδύν. αἰεὶ δέ τοι αἶεσαν πῦρ,
 εἰδὲ ποτε χθιζὸν περιβόσκειαι ἄνθρακα τέφρη.
 ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Εὐρυῆς
 ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι λιθύσσης,
 τέβμαι εὐτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὥραι.

οἱ δ' ἔτι πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
 Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἀζίλιν ἔναιον.
 τῆς μὲν ἀναξ ἰδὲν αὐτῆ, εἴη δ' ἐπεδείξατο νόμῳ,
 τὰς ἐπὶ Μυρτιάσης κερατώδεος· ἦχι λέοντα
 Τυφίης κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
 καὶ κείνῃ χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπώλλων,
 καὶ πόλει τόσ' ἐνείμειν ὀφέλιμα, τόσσα φυρῆνῃ,
 μνωόμενος προτέρης ἀρπακτύος· καὶ μὲν αὐτοὶ
 Βαττιάδαι φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.

ΙΗ ΙΗ ΠΑΙΗΟΝ ἀκρόμεν, ἔνεκα τῆτο
 Δελφός τοι πρῶτιστον ἐφύμνιον εὔρετο λαός,
 ἦμος ἐκβολὴν χρυσέων ἐπεδείκνυστο τόξων.
 Πυθῶ τοι κατιόιτι συνήντητο δαιμόνιος θῆρ,
 αἰνὸς ὄφιν· τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
 βάλλων ὠκύν' οἰσόν· ἐπηύτησε δὲ λαός·
 Ἰὴ ἰὴ Παιῆον, ἰεὶ βέλος, εὐθύ σε μήτηρ
 γείνατ' ἀοσσητῆρα. τὸ δ' ἐξέτι κείθεν αἰεῖδῃ.

Ο Φθόνος Ἀπώλλωνος ἐς ἕατα λάθριος εἴπεν·
 οὐκ ἄγαμμα τὸν αἰεῖδόν, ὅς κ' ὅσα πόντος αἰεῖδει.
 τὸν φθόνον ὡς πώλλων ποδὶ τ' ἵλασεν, ὥδέ τ' εἴπεν·
 Ἀσσυρίῃ ποταμῶϊ μέγας ῥέος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
 λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἔλκει.
 Δημοὶ δ' ἐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέεσι μέλισσαι,
 ἀλλ' ἥτις καθαρὴ τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
 πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβαῖς, ἄκρον ἄωτον.
 χαῖρε ἀναξ· ὁ δὲ Μᾶϊμος, ἵν' ὁ Φθόρος, ἐνθα νέοιτο.

III.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Αρτεμιν (ὃ γὰρ ἐλαφρόν αἰεδοῖτεσσι λαβέσθαι)
 ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίῃ τε μέλονται,
 καὶ χορὸς ἀμμιλαφῆς, καὶ ἐν ἔρεσιν ἐψιάσθαι
 ἀρχόμεν' ὡς ὅτε πατὴρ ἐξεζομένη γονάτεσσι
 παῖς ἐτι κροῖζεσα, τὰδε προσέειπε γυνῆα·

Δὸς μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄπῳα, Κυλάσσειν
 καὶ πολυνυμίην, ἵνα μὴ μοι φοῖβος ἐρίζη.
 δὸς δ' ἰὺς καὶ τόξα. ἕα πάτερ' ἔ σε Φαρέτρην,
 δ' αὖ αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες οἷσ' ἔς
 αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπῶες ἄεμμαι·
 ἀλλὰ Φαειδορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
 ζῶν ἔσθαι λεγνῶτ' ἐν ἄγρια θηρία καίνω
 οὐς δ' ἐμοὶ ἐξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
 πάσας εἰνέτεας, πάσας ἐτι παῖδ' ἀμύτρης.
 δὸς δ' ἐμοὶ ἀμμιπόλκας, Ἀμνισίδας εἰκόσι Νύμφας,
 αἰτ' ἐμοὶ ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὅππῃτε μῆκετι λύγκας
 μῆτ' ἐλάτεις βάλλοιμι, θοὸς κύκλις εὐ κομέοιεν.
 δὸς δ' ἐμοὶ ἔρεα πάντα· πόλιν δ' ἐμοὶ ἦντινα νῆμον,
 ἦντινα λῆς· σπῆλαιόν γάρ, ὅτ' Ἀρτεμις ἄστυ κτετεῖται.
 κρεσιν οἰκήσω· πόλεσι δ' ἐπιμίζομαι ἀνδράων
 μῆνον ὅτ' ὀξείησιν ὑπ' αἰδίνεσσι γυναικίῃς
 τειρόμεναι καλέεσσι βουβόον' ἥσιν με Μοῖμαι
 γενομένην τοπαρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
 ὅτι με καὶ τίλιδσα καὶ ἐκ ἤλγησε Φέρεσσα
 μήτηρ, ἀλλ' ἀμογνυτὶ φίλων ἀπέεικατο κόλπων.

Ὡς ἡ παῖς εἰπῶσα γενεάδος ἤθελε πατρὸς

ἄψασται, πολλὰ δὲ μάτην ἐτανύσσαο χεῖρας,
 μέχρ' ἵνα ψαύσει· πατὴρ δ' ἔπνευσε γελάσσας,
 Φῆ δὲ καταρρέζων· ὅτε μοι τοιαῦτα θάιναι
 τίθισιν, τυτθὸν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
 χωομένης ἀλέγοιμι· φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐβελημὸς
 αἰτίξεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα θάσει.
 τρὶς δέκα τοι πολίεθνα, καὶ ἔχ' ἓνα πύργον, ὅπως
 τρὶς δέκα τοι πολίεθνα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον αἴξεν
 εἴσεται, ἀλλὰ μόνῃ σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι·
 πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιος διαμετρήσασθαι
 μεσσογέως, νήσας τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
 Ἀρτέμιδος βωμοὶ τε καὶ αλσεα· καὶ γὰρ ἀγχαῖς
 ἔσση καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. ὧς ὁ μὲν εἰπὼν
 μῦθον ἐπεκρήνη καρῆατι. βαίνει δὲ κρη
 λεῦκον ἔπει, Κρητᾶιον ὄνομα, κεκορημένον ὕλη·
 ἔνθεν ἐπ' Ὠκεαίην. πολέας δ' ἐπελεξάτο Νύμφας,
 πάσας εἰνέτας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
 χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
 ἔνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπαν ἀμοιβῆς.
 αὐτὴ δὲ Κύκλωπας μετεκίαβε. τῆς μὲν ἔτελλε
 νῆσῳ ἐνὶ Λιπαρῇ· Λιπαρῇ νέον, ἀλλὰ τότε ἔσκεν
 ἔνομά οἱ Μελιγχις. ἐπ' ἄκμοσι δ' Ἡφαίστιο
 ἐσώοτες περὶ μύδρον (ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον)
 ἰωπείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίσσειν.
 αἱ Νύμφαι δ' ἔδδισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
 πρὴσίην Ὀσσειοῖσιν εἰκέτα, πᾶσι δ' ὕπ' Ὀφρὺν
 Φαίᾳ μενόγληνα, σάκει ἴσα τέτραβοείῳ,
 δεινὸν ὑπογλαύσοντα, καὶ ὁππότε δῶπον ἄκυσαν
 ἄκμονος ἠχήσαντος, ἐπὶ μέγα πηλὺ τ' ἄημα
 Φυσαίων, αὐτῶν τε βαρὺν ζῆλον. αὐτὴ γὰρ Αἴτη.

αὐε δὲ Τρῳακίῃ, Σικανῶν ἔδος, αὐε δὲ γείτων
 Ἰταλίῃ, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος αὐτεῖ,
 εὐθ' οἳ γε ραισῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
 ῥαχάλκον ζείοντα καμινόθεν, ἥε σίδηρον,
 ἀμβολαδὶς τεύπωντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
 τῷ σφέας ἔκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ωκεανῖναι
 ἔτ' αὐτὴν ιδέειν, ἔτε κλύων ἔασι δέχθαι.
 ἔ νέμεσις· κείνης δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαῖ
 ἔδ' ἐποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὀρώσι θυγάτρες.
 ἀλλ' ὅτε κεράων τις ἀπειθέα μητέρει τεύχει,
 μήτηρ μὲν Κύκλωπας εἴη ἐπὶ παιδὶ καλισρεῖ,
 Ἀργην, ἣ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτσιο
 ἔρχεται Εὐμείης, σποδιῇ τε κεχρημένος αἰθῇ
 αὐτίκα τὴν κέρην μορμύσσεται, ἣ δὲ τεκμήσης
 δύνει ἔσω κόλῳπας, θεμένη ἐπὶ Θάεσι χεῖρας.
 κῆρυα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος εἴσας,
 εὐτ' ἐμολεν Λητῷ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι Τέρεσσιν,
 Πηλαΐεα καλέοντος, ὅπως ὀπιήρια δοῖη,
 βρόντew σὲ σιβαροῖσιν ἐθεσσαμένε γονάτεσσιν.
 σήθεος ἐκ μεγάλης λαοίης ἐδράξας χαίτης,
 ὠλοψάς τε βίησι· τὸ δ' ἄτρεχον εἰσέτι καὶ νῦν
 μεσσήτιον γέρονιο μένει μέρος, ὥς ὅτε κόρη
 Φωτὸς ἐνιδυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπῃ.
 τῷ μάλα θαρσαλή σφε τάδε προσελέξας τῆμος·
 Κύκλωπες, ἣ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον,
 ἢ δ' ἰᾶς, κοίλῃν τε καὶ ἀκκληῖδα βελεμένην
 τεύξαι. καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.
 εἰ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος, ἣ τι πέλωρον
 θηρίον ἀγρεύσω, τοῖς κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
 ἔννεπες· οἳ δ' ἐτέλεσαν· ἄφαρ δ' ὠπλίσσαντο, δαῖμα

αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἦιες· ἵκειο δ' αὖλιν
 Ἀρκαδικὴν ἔπει Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγρὸς ἔταμνε
 Μαιναλῆς, ἵνα οἱ τοκάρδες κύνες εἶδαι ἔδοιεν.
 τὴν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγὰς,
 τρεῖς δὲ παρκατίχες, ἓνα δ' αἰόλον, οἳ ῥα λέοντας
 αὐτὰς ἀνερύοντες, ὅτε δρᾶξαντο δεοάων,
 εἶλκον ἔτι ζύοντας ἐπ' αὐλίον· ἑπτά δ' ῥ' ἔβωκε
 θάσσανας αὐράων κυνοσφρίδας, αἰρα διῶξαι
 ὠκίσαι νεβρὰς τε καὶ ἄ μύοντα λαγαῶν,
 καὶ κοίτην ἐλάτοιο καὶ ὕψιχος ἔνθα καλιαὶ
 σημῆναι, καὶ ζουκὸς ἐπ' ἰχνιον ἠγήσασθαι.
 ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
 εὖρες ἐπὶ προμελῆς ὄρεας τῷ Παρρασίω
 σκαυρόσας ἐλάτορας, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
 αἰὲν ἐδρακολέοντο μελαμψήϊδος Ἀναύρας,
 μάσσονες ἢ ταῦροι, κεράων δ' ἀπελόμεντο χουτὸς.
 ἔξαπώνης δ' ἔταθές τε, καὶ οὐ ποτὶ θυμὸν εἰώτες·
 τὴντό κεν Ἀστέμιδος πρῶτ' ἀγρίον ἄξιον εἶη.
 πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι πίσυρας δ' ἔλες ὧπα θέεστα,
 νότοι κυνοδρομῆς, ἵα τοι θοὸν ἄρμα φέροιεν
 τὴν δὲ μίαν, Κελάδηντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγῆσαν,
 Ἥρης ἐννεσίησιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
 ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κούρνεος ἔδεκτο.
 Ἀρτεμι παρθενίη, Τιτυοκλόνε, χούσεα μὲν τοι
 εἵτεα καὶ ζώνη, χούσειον δ' ἐξεύξαι δίφρον,
 ἐν δ' ἐθάλευ χούσεα, θεῇ, κεμάδεσσι χαλινά.
 πᾶ δέ σε τοπαρῶτον κερύεις ὄχος ἤρξατ' αἰερεῖν;
 Αἰμῶ ἔπει Θρηίκι, τόθεν βορέας καλῆαίξ
 ἐρχεται ἀχλαίνουσι δυσσεῖα κυμὸν ἄγασα.
 τὴν δ' ἔταμες πεύκη; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἠΐα ποίης;

Μυσῶ ἐν Οὐλύμπῳ· Φάεος δ' ἐνέηκας αὐτμὴν
 ἀσβέσσει, τὸ ῥα πατρὸς ἀποσάξσει κεραυνοί.
 Πησάκι δ' ἀργυρέοιο, θεῇ, πειρήσαιο τόξῃ;
 πρῶτον ἐπὶ Πηλεΐην, τὸ δὲ δεύτερον ἦκας ἐπὶ δρυῖν,
 τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ Θῆρα· τὸ τέταρτον ἔκείτ' ἐπὶ δρυῖν,
 ἀλλὰ μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἳ τε περὶ σφίεας,
 οἳ τε περὶ ξείνης ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.
 ῥέτλιοι, οἷς τὴν χαλεπὴν ἐμμάξεται ὀργήν·
 κλῆνιά Οἶνον λοιμὸς καταβόσκειναι, ἔργα δὲ πᾶχνη
 κείρονται δὲ γέροντες ἐὼ' ἡάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἢ βληταὶ θνήσκουσιν λεχωίδες, ἢ ἐφυγῆσαι
 τίκῃσιν· τῶν δ' ἔδδ' ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
 ἔς δὲ κεν εὐμειδὴς τε καὶ ἰλαὸς αὐγάσσει,
 κείοις εὖ μὲν ἄλγεα φέροι σάχυν, εὖ δὲ γενέσθην
 τετραπόδων, εὖ δ' ὅλβος ἀέξεται, ἔδδ' ἐπὶ σῆμα
 ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν·
 ἔδδ' διχασασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
 οἴκῃς ἐσηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρὸν
 εἰνάτερες γαλόω τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
 πότνια, τῶν εἴη μὲν, ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθὴς,
 εἴην δ' αὐτὸς, ἀνασσα· μέλοι δ' ἐμοὶ αἰὲν αἰοιδῇ,
 τῇ ἐνὶ μὲν Λητῆς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
 ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἳ σέο πάντες ἀέθλοι,
 ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξῃ, καὶ ἄντυγες, αἶτε σε ρέϊα
 θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
 ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
 ὥπῃ μὲν Ἑρμείης ἀπακῆσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
 θηρίον ὅ τ' ἐφ' ἑρῃα· πάροιθε δὲ, πρὶν περὶ ἰκέσθαι
 καλῆρεν Ἀλκείδην· νῦν δ' ἔκείτ' ἔττον ἀέθλον
 φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ αἰὲ Τιβρύνθιος ἄκμων

ἔστηκε πρὸ πυλέων, πόλιδέγμενος, εἴ τι Φέρεσσαι
 νεῖαι πῖον ἔδεσμαι. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνω
 ἄλληκλον γελώωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτῇ,
 ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἣ ὅ γε χλάνην
 κάπῃον ὀπιθιδίοιο Φέρων ποδὸς ἀσπαίροντα
 κερδαλέω μύθῳ σε, θεῇ, μάλα τῷδε πινύσκει·
 Βάλλε κακὰς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοὶ σε βροτὸν,
 ὡς ἐμέ, κυκλήσκωσιν. ἕα πρόκας ἠδὲ λαγωγὰς
 ἔρεα βόσκεισθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωὶ
 ῥέξιαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται
 καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα· βάλλ' ἐπὶ καὶ τὰς.
 ὡς ἔνεπε, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖται.
 καὶ γὰρ ὅ γε, φρυγὴ περ ὑπὸ δρυὶ γῆα θεωθεῖς,
 παύσατ' ἀδηφαγίης· ἐτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη
 τῇ ποτ' ἀροτρίωντι συνήνητο θειοδάμαντι.
 σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας
 ψήχῃσι κεμάδας, παρὰ δὲ σφοῖσι πάλυ νέμεσθαι,
 Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμηςάμεναι, Φορέσχιν
 ὠκύβοον τριπέτελλον, ὃ καὶ Διὸς ἵππῳ ἐδῶσιν
 ἐν καὶ χρυσεῖας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
 ὕδατος, ὅφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
 αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται· οἱ δὲ σ' ἐφ' ἔδρην
 πάντες ὁμῶς καλέεσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
 ἡνίκα δ' αἱ Νύμφαι σε χορῶ ἐνι κυκλώσσονται
 ἀγχόθι πηγῶν Αἰγυπῆϊς Ἰνωπῶϊο,
 ἣ Πιτάνης, (καὶ γὰρ Πιάνη σέθεν) ἣ ἐνὶ Λίμναις,
 ἣ ἵνα, δαῖμον, Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσῃσιν
 ἡλθεῖς ἀπὸ Σκυθίας, ἀπὸ δ' εἴπω το τέθμια Ταύρων,
 μὴ νειὸν τημέτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισοῦ
 τετραέγυον τέμνωσιν ὑπὸ ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.

ἢ γὰρ κεν γῆά τε καὶ αὐχένά κεκμηῆαι
 κόπρον ἔπι προγένοντο, καὶ εἰ Τυμφαῖίδες εἶεν,
 θναετιζόμεναι, κερεαλκείες, αἱ μέγ' ἄρισται
 πῦρ κεν ὦλκα βαθείαν· ἔπει θεὸς ἔπαυ' ἐκείνων
 ἦλθε παρ' Ἡέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῖται,
 δίφρον ἐπισησας, τὰ δὲ Φάεα μηχανύονται.
 τίς δὲ νύ τοι νήδων, ποῖον δ' ὄρος εὐαδὲ πλεῖστον;
 τίς δὲ λιμὴν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα Νυμφέων
 Οἶλαο, καὶ ποίας ἡρώιδας ἔχες ἑταίρας;
 εἰπέ θεῖ, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν αἰίσω.
 νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὐαδὲ Πέργη,
 Τηύγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρύτοιο.
 ἔξοχα δ' ἀλλῶων Γορτυνίδα Οἶλαο Νύμφην,
 ἑλλοζόνον Βριτόμαρην, εὐσκοπὸν ἥς ποτὲ Μῶως
 πῖοιηθεὶς ὕψ' ἔρωτι κατέδραμεν ἔρεα Κρήτης·
 ἢ δ' ὅτε μὲν λασίησιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο Νύμφη,
 ἄλλοτε δ' εἰαμενῆσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοῖτα
 παύπαλά τε κρημνὺς τε, καὶ ἔκ ἀνέπαυσε διωκτὺν,
 μέσφ' ὅτε, μαρτυρομένη καὶ δὴ χερδὸν, ἤλατο πόντον
 πρηγόνος ἐξ ὑπᾶτοιο, καὶ ἐνθορεν εἰς αἰλήων
 δικλῆα, τὰ σφ' ἐσάωσεν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
 Νύμφαν μὲν, Δίκλυνναν, ὄρος δ', ὅθεν ἤλατο Νύμφη,
 Δικλᾶϊον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμῆς,
 ἱερά τε ῥέζουσι· τὸ δὲ σέφος ἡματι κεινὼ
 ἢ πίτυς, ἢ χῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἀδικιοι.
 δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέχετο μύρσινος ὄζος
 τῆς κῆρης, ὅτ' ἐφευγεν· ὅθεν μέγα χῶσατο μύρτω.
 Οὐτὶ ἀνασσ' εὐῶται, Φαεσφόρε, καὶ δέ σε κεινῆς
 Κρηταῖες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ Νύμφης.
 καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσω, τῇ ποτ' ἔδωκας

αὐτὴ Θηριτῆρε δὺω κύνε, τοῖς ἐνὶ κέρη
 Ὑψίης παρὰ τύμβον ἰώλκιον ἔμμορ' αἶθλα.
 καὶ Κεῖάλας Ξανθὴν ἄλοχον Διονίδαο,
 πότνια, σὴν ὁμόθυρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε Φασὶ
 καλὴν Αντίκλειαν ἴσον Φαέεσσι Σιλῆσαι,
 αἱ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἄμψ' ὤμοισι Φαρέτρας
 ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀτύλωτοι δὲ Φιν ὦμοι β.
 δεξιτεροί, καὶ γυμνὸς αἶε παρεΰαίνετο μαζός.
 ἦϊησας δ' ἔτι πᾶγχυ ποδορρώην Αταλάντην
 κέρυην Ἰασίριο συοκλίοιον Ἀρκασίδαο,
 καὶ ἐκυνηλασίην τε καὶ εὐσοχίην ἐδίδαξας·
 ἔμιν ἐπιήλητοι Καλυδανίς ἀγρευτῆρες
 μέμψονται κάπρωιο· τὰ γὰρ σημήια νίκης
 Ἀρκαδίην εἰσηλθὲν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
 εἰδὲ μὲν Ἰλαῖόν τε καὶ ἀφρονα Ροῖκον ἐολῶα,
 εἰδὲ περ ἐχθαίροντας, ἐν αἰδί μωμήσεσθαι
 τοξότιν· ἔγάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
 τάων Μαιναλὴ νᾶε Φόνω ἀκρώρεα.
 πότνια, πελυμέλαθρε, πολύπτελι, χαῖρε Χιτῶνη,
 Μιλήτῳ ἐπίδημε, (σὲ γὰρ ποιήσατο Νειλεὺς
 ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν)
 Χησιὰς, Ἰρῶρασίη, πρωτόθυρον· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῶ,
 μείλιον ἀπλοῖης, ὅτε οἱ κατέδησας αἰήτας,
 Τεύκρων ἠνίκα νῆες Ἀχαιοῖδες ἄσπεα κήδειν
 ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένη Ραμνεσίδι θυμωθεῖσαι.
 ἦ μὲν τοι Προῖτός γε δὺω ἐκαθίσσατο νηῆς·
 ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κέρας
 ἔρεα πλαζομένας Ἀζήνια· τὸν δ' ἐνὶ Ἀρσσοῖς
 Ἡμέρη, ἕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἴλεο παίδων.

σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμῳ ἐπιθυμήτῃραι,
 ἐκ κοτῆ παρράλῃ ΕΦέσῃ βρέτας ἰδρύσαντο
 Φηγεῖν ὑπὸ πρέμνῳ· τέλεσε δέ τοι ἱερὸν Ἰωπῶν·
 αὐτὰρ δ' ἔπειτα, Οὐπὶ ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
 πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὐθι δὲ κύκλῳ
 σπασάμεναι χρόνῳ εὐρύν· ὑπῆεισαν δὲ λύγαι
 λεωπιάλεον σύρ' ἔγχευς, ἵνα πλίσσωσιν ὁμαρτῇ·
 (ἔ γάρ πω νέβρεια δὲ ὄσέα τετρήνοιο,
 ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν) ἔδραμε δ' ἡχώ
 Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἱ δὲ πόδεςσιν
 ἔλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ Φαρέτῃ.
 κείνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμελλον
 δωμήθη· τῷ δ' ἔτι θεώτερον ὄψεται Ἡώς,
 ἔδ' ἀφνειότερον· ρέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
 τῷ ρά καὶ ἡλκίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
 Λυγδαμὶς ὕβρις ἥς· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἰωπημολγῶν
 ἤλασε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἳ ρα παρ' αὐτὸν
 κεκλιμένοι ναίεσι βοὸς πόρον Ἰναχιῶνς.
 ἃ δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν· ἔ γάρ ἔμελλεν
 ἔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπτετές, ἔτε τις ἄλλος,
 ὅσσαν ἐν λειμῶνι Καῦστρίῳ ἔσαν ἄμαξαι,
 νοσήσεν· ΕΦέσῃ γὰρ αἰεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
 πότνια Μενυχίη, λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
 μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἀρτέμιν· ἐδὲ γὰρ Οἰνῆ
 βωμὸν ἀτιμήσαντι καλοὶ πτόλιν ἤλθον ἀγῶνες.
 μηδ' ἐλαφροβόλῃν, μηδ' εὐσοχίην ἐριδαίνειν·
 ἐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης ὀλίγῳ ἐπεκόμψασε μυῖαν.
 μηδὲ τινα μυᾶσθαι τὴν παρθένον· ἐδὲ γὰρ Ὀϊτος,
 ἐδὲ μὲν Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
 μηδὲ χορὸν Φεύγειν· ἐνιαύσιον· ἐδὲ γὰρ Ἰωπῶν

ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπαίπαλο κυκλώσασθαι.
χαῖρε μέγα κρείσσεια, καὶ εὐάντησον αἰοιδῇ.

IV.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τὴν ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' αἰείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωϊος κυροτρόφον; ἥ μὲν ἀΨασαι
Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώταται εἰν αἰὶ κεῖνται,
εὐῦμνοι· Δῆλος δ' ἐβέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μῦσῶν, ὅτι φοῖβον αἰοιδάων μεδέοντα
λῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ἦνεσε πρώτη.
ὡς Μῦσαι τὸν αἰοιδόν, ὃ μὴ Πίμπωλειαν αἰεῖσι,
ἔχθρασι, τῶς φοῖβος, ὅτις Δήλοιο λάβηται.
Δήλω νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με Φίλης ἀλέγονίᾳ τιθήνης.
κεῖνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἀλίπληξ,
αἰθίης καὶ μᾶλλον ἐπιδόρομος ἥ ἔπερ ἱπποῖς,
πόντῳ ἐνεσηρικται· ὃ δ' ἀμφὶ ἐπελὺς ἐλίσσων,
Ἰκαρίῃ πολὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνη·
τῷ σφε καλὰ ἰχθυοβόλῃες ἀλίπλοοι ἐννάσσσαντο.
ἀλλὰ οἱ εὖ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
ὅσ' ὅσ' ἐς Ωκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθύν
νῆσοι ἀολλίζονται· αἰεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἣ δ' ὅπῃθεν φθίνισσα μετ' ἵχθια Κύρνος ὀπηδεῖ,
εὖκ' ὀνοτή· καὶ Μάκρῃς Ἀθαντιας Ἑλλωπινήων,
Σαρδῶ θ' ἰμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος ταπρῶτα, σοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περὶ σκεπέσσιν ἐρυμναί·

Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ ζήταρώτερον ἔρκαε;
 Πύχνα μὲν καὶ λαῖες ὑπὸ αἰρίων κε πέσοιεν
 Στράμονίᾳ Βορέᾳ· θεὸς δ' αἰεὶ ἀστυφέλικτος.
 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθὸς ἀμφιβέβηκεν
 εἰ δ' ὀλυγὴ τελέες σε περιτροχόωσιν αἰοδαί,
 ποιή ἐνιπλέξασε; τί σοι θυμῆρες ἀκῆσαι;
 ἢ ὡς ταπρώτισα μέγας θεὸς ἔρεα θείων
 ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
 νήσας εἰναλίας εἰργάζετο, νέρθε δὲ πάσας
 ἐκ νεάτων ὥχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσση;
 καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἣν ἠπειροιο λάβωνται,
 πρυμνόθεν ἐρρίψωσε· σὲ δ' ἐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
 ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε· ἔνεμα δ' ἦν σοι
 ΑΣΤΕΡΙΗ τοπαλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἤλαο τάφρον
 ἔρανόθεν, Φεύγσσα Διὸς γάμον, ἀσέρι ἴση.
 τόφρα μὲν ἔγω σοι χρυσέῃ ἐπεμίσγετο Λητῶ,
 τόφρα δ' ἔτ' Ἀσπερίῃ σὺ, καὶ ἐδὲ πῶ ἐκλειο Δῆλος.
 πολλάκι σ' ἐκ Τροϊζήνος, ἀλιζάντοιο πολίχνης,
 ἐρχόμενοι Εὐφύρηθε, Σαρωνικῇ ἐνδοθὶ κόλῳ
 ναῦται ἐπεσκέψαντο, καὶ ἐξ Εὐφύρης ἀνιόντες,
 οἱ μὲν ἔτ' ἐκ ἰδὸν αὖθι· σὺ δὲ φεινοῖο παρ' ὀξὺν
 ἔδραμες Εὐρίπῳιο πόρον καναχρηδὰ ρέοντος.
 Χαλκιδικῆς δ' αὐτῇμαρ ἀνθηναμένη αἰλὸς ὕδωρ
 μέσφ' ἐς Ἀθηναίων προενήξας Σένιον ἄκρον,
 ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαζὸν
 Παρθενίης, (ἔγω γὰρ ἦν Σάμος) ἥχι σε Νύμφαι
 γείτονος Ἀγκαίᾳ Μυκαλησίδες ἐξείνισσαν.
 ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον ἔδας ὑπέρχες,
 τῆτό τοι ἀντημοιβὸν ἀλίπλοοι ἔνομ' ἔθεντο;
 ἔνεκεν ἐκέτ' Ἀδελος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πάντεσσι

κύμασιν Αἰγαίου ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
 εἰδ' Ἥρην κοτέεσσαν ὑπέρτερας· ἡ μὲν ἀπάσασιν
 δεινὸν ἐπεβρωμάτο λεχωίσιν, αὐτὴ Διὶ παῖδας
 ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακρύβον, ἕνεκα μὲν
 Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε Φιλαίτερον Ἀρεος ἦα.
 τῷ ῥα καὶ αὕτῃ μὲν σκοπιῇν ἔχεν αἰθέρος εἴτα,
 σπερχομένη μέγα δὴ τι καὶ εὖ Φατόν· εἶβ' γὰρ δὲ Λητῶ
 τερομένην ὠδίσιν· δύω δὲ οἱ εἶατο Φρεροῖ
 γαῖαν ὀπιωλεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο,
 ἡμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρηϊκὸς Αἰμυρ,
 Θῦρος Ἀρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσιν· τῷ δὲ οἱ ἴστω
 ἐπιτάμυχον Βορέαο παρὰ σπῆος ἠυλίζοντο·
 ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἐτέρῃ σκοπῶς εὐρεϊῶν
 ἦτο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαίξασα Μίμαντι.
 ἐνθ' οἱ μὲν πολίεσσιν, ὅσας ἐπεβάλλετο Λητῶν
 μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπειρώτων δὲ δέχεσθαι.
 Φεύγε μὲν Ἀρκαδίη, Φεύγε δ' ὅρος ἱερὸν Αὐγῆς
 Παρθένιον· Φεύγε δ' ὁ γέρον μετόπισθε Φενειός·
 Φεύγε δ' ὅλη Πελοπῆς, ὅση παρακέκλιται Ἰαθμῶν,
 ἐμπλην Αἰγιάλῳ τε καὶ Ἀργεος· εὖ γὰρ ἐκείνας
 ἀτραπιτὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἰναχον Ἥρῃ.
 Φεύγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον· αἱ δ' ἐφέποντο
 Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
 Ἰσμηνῆ χέρα πατρός· ὁ δ' εἶπετο πολλὸν ὀπίσθεν
 Ἀσωπὸς βαρύγχνος, ἐπεὶ πεπάλαντο κεραυνῶ.
 ἡ δ' ὑποδινθεῖσα χορᾷ ἀπεπαύσατο Νύμφῃ
 αὐτόχθων Μελίῃ, καὶ ὑπόχλοον ἔχε παρειήν,
 ἡλίκος ἀοδμαίνεσσα περὶ δρυὸς, ὡς ἶδε χαίτην
 σειομένην Εὐκλῶνος. ἐμοὶ θεαὶ εἶπατε μέγισται,
 ἡ ῥ' ἐτεὸν ἐγένετο τότε δρυὺς ἡνίκα Νύμφῃς

Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
 Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν ἐκέτι Φύλλα·
 ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώβη,
 Φθέγγετο δ' ἐκ ἀτέλεστον, ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ.

Θήβῃ, τίς τε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
 μήπω μὴ μ' ἐέκοντα βιάζομαι μαρτυρεύεσθαι.
 ἔγω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδῆϊός ἐδρη,
 ἐδὲ τι πῶ τέθνηκεν ὅφρις μέγας, ἀλλ' ἔτι κείνο
 θνητὸν αἰνογένετον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
 Παρησχὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
 ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορῶτερον ἢ ἀπὸ δάφνης·
 Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λήσων
 τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
 ἔλλαχες. ἐ σὺ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, ἐδὲ Κιβαιρῶν
 ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοῖμην.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητῶ δὲ μετ' ἄτροπος αὐτὶς ἐχώρει.
 ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιῖάδης μιν ἀπηρνήσαντο πόλιν
 ἐρχομένην, Εὐκίη τε, Ποσειδάανος ἑταῖρην,
 Βῆρά τε, Δεξαμενοῖο βοόςασις Οἰκιάδας,
 αἶψ' ἐπὶ Θησσαλὴν πόδας ἔτρεπε. Φεῦγε δ' Ἀναυρος,
 καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἀκραι·
 Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἐλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
 Ἡρῇ, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο,
 ἐδὲ κατεκλάδης τε καὶ ὤκλῃσας, ἥνικα πῆχεις
 αἰμφοτέρης ὀρέγυσσα, μάτην ἐφθέγγετο τοῖα·

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμῷ γένος, ἑπ' αἰ παῖρσι,
 κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξαδε γενεῇ,
 λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα δέκεσθαι·
 Πηνεὶ φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;

ὦ πάτερ, ἔ μὴν ἵππον αἰέθλιον ἀμφιβέβηκας.
 ἦ ῥά τοι ὦσ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες, ἦ ἐπ' ἐμεῖο
 μῦνον ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
 σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
 πῇ σε φέρω; μέλεις γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες,
 Πήλιον ὦ φιλυρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μῦνον
 μένον, ἔπει καὶ θῆρες ἐν ἔρεσι πολλάκι θείο
 ὠμοτόκας ὠδῖνας ἀπηρεΐσαντο λέαιναν.

Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων
 Λητοῖ, Αναγκαίη μεγάλη θεός. ἔ γὰρ ἔγωγε,
 πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
 λησαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωίδας. ἀλλ' ἐμοὶ Ἥρη
 δαψιλὲς ἠπαίλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἐΦεδρος
 ἔρεος ἐξ ὑπάτης σκοπιὴν ἔχει, ὅς κ' ἐμὲ ρεῖα
 βυσσόθεν ἐξερύσει. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
 ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἵτω· πεπωμένον ἡμᾶρ
 τλήσομαι εἵνεκα σείο, καὶ εἰ μέλλοιμι, ροάων
 διψαλέην ἀμωπῶιν ἔχων, αἰώνιον ἔρρεν,
 καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν αἰτιμότατος καλέεσθαι.
 ἦνιδ' ἐγὼ τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθιαν.
 εἴπω, καὶ ἡρώησε μέγαν ρόον. ἀλλὰ οἱ Ἀρης
 Παῖγ' αἶψα προβέλυμνα καρήϊα μέλλεν αἰέρας
 ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψει δὲ ρέεθρα.
 ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
 δάκρυτος· ἦ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὀσσης
 ἔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἶ τε δυσαιεῖς
 ἐρχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
 Θεσσαλὴ. τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
 ὥς δ' ὅπ' ὅτ' Αἰτναίᾳ ὄρεος πυρὶ τυφομένω
 σείονται μυχὰ πάντα, κατὰ δαίριο γίγαντος

σις ἐτέρην Βριαρήϊος ἐπωμίδα κινυμένοιο ,
 Κέρμαστράϊ τε βρέμεσιν ὑφ' Ἡφαίστιο πυράγρης ,
 ἔργῳ θ' ὁμῶ , δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
 καὶ τροπιδὲς πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοισι ἰαχεῦσσι
 τῆμος ἔγενε' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
 Πηνειὸς δ' ἔτι αὐτίς ἐχάζετο , μίμνε δ' ὁμοίως
 καρπερὸς , ὡς ταπρῶτα· θοᾶς δ' ἐσήσατο δίνας ,
 εἰσόκεν οἱ Κοιῆς ἐκέκλετο· Σώζεο χαίρων ,
 σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμείο πάθης κακὸν εἶνεκα , τῆσδε
 ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.

Ἡ , καὶ , πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν , ἔσιχε νήσας
 εἰναλίας· αἱ δ' ἔμιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο·
 ἔλπιπαρὸν νήεσσιν ἔχινάδες ὄρμον ἔχουσαι ,
 ἔδ' ἥτις Κέρκυρα Οἰλοξενωτάτῃ ἄλλων·
 Ἰρις ἐπεὶ πάσησιν ἀφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
 σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἰδ' ὑπ' ὁμοκλῆς
 πασσυδίῃ Φοβέοντο , κατὰ ῥόον ἦντινα τέτμοι.
 ὠκυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηίδα νῆσον
 ἵκετο , Χαλκιδώτης ἱερὸν μυχὸν ἠρωίνης.
 ἀλλὰ ἐπαιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε· Μὴ σύ γε μήτηρ
 τῇ με τέκοις· ἔτ' ἐν ἐπιμέμφομαι , ἐδὲ μεγαίρω
 νῆσον , ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὐβοτος , εἰ νύ τις ἄλλη·
 ἀλλὰ οἱ ἐκ Μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
 ἐστὶ , σωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μήτρῃ
 ἵζεται ἐκ ἀέκασα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι
 ἀμφοτέρῃ μεσόγεια , καὶ αἱ πελάγεσσι κάθηται ,
 μέχρις ὅπως περάτῃ τε , καὶ ὅπως θέναι ὠκέες ἰσῶσι
 Ἡέλιον Φορέουσιν· ὁ δ' εἴσεται ἥθεα πατρός.
 καὶ νύ ποτε ξυνὸς τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἀέθλος
 ὕπατον , ὅπως ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν

βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρῃα
 ὀψιγόνους Τιτῆνες ἀφ' ἐσπέρης ἐχατώνωντος
 ῥώσονται, νιφιδέσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάρομβροι
 τεύρεσιν, ἠνίκ᾽ αὖ πλεῖστα κατ' ἡέρα βυκολέονταί·
 Φρύγρια δὲ κῶμαί τε Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄλγαι,
 καὶ πεδιά Κρισαῖα, καὶ ἠπείροιο πόλεις
 ἀμφιπερικεμένονται· ἰδῶσι δὲ πύονα καρπῶν
 γείτονος αἰθομένοιο, καὶ ἔκτετι μῆνον ἀκκῆ,
 ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοντο Φάλαγγες
 δυσμενέων, ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμείο
 Φάσγανα καὶ ζωστῆρες ἀναιδέες, ἐχθόμεναί τε
 ἀσπίδες, αἱ Γαλατῆσι κακὴν ὁδὸν, ἄφρονι Φύλῳ,
 σῆσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ,
 ἐν πυρὶ τῆς Φορέοντας ἀποπανεύσαντας ἰδῶσαι,
 κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
 ἐσσόμεναι. Πτολεμαῖε, τά τοι μαυρήσια φαίνω·
 αἰνήσεις μέγα δὴ τι τὸν εἶν' ἔτι γαστέρι μάντιν
 ὕστερον ἤματα πάντα. σὺ δὲ ξυμβάλλεο, μήτηρ·
 ἔστι διεκδομένη τις ἐν ὕδατι ἡῆσος ἀραιή,
 πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δὲ οἱ ἐκ ἐνὶ χώρᾳ,
 ἀλλὰ παλιρροίη ἐπιμήχει, ἀνθρώπος ὥς,
 ἔνθα Νότος, ἐνθ' Εὐρος, ὅτῃ Φορέῃσι θάλασσα.
 τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλῃσαν.

Αἱ μὲν, τόσσα λέγοντις, ἀπώετρεχον εἰν αἰλὶ νήσοι
 Ἀσερίη Φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίῃθε κατήεις
 Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας· ἔτι παλαιὸν,
 ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραΐσιον εἶπετο Φῦκος
 ἔσης δ' ἐν μέσσησι, καλοικτεῖραςα δὲ Λητῶ,
 Ἥρῃ αὐτίκ' ἐλεξας, ἐπεὶ περὶ καίῃ κῆρις
 τλήμων' ὕπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα·

Ηρη, τῆτό με ρέξον, ὅ τοι Φίλον· ἐ γὰρ ἀπειλὰς
 ὑμετέρας ἐφύλαξα. πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοί.
 ἐννεπες· ἡ δ' ἄμα ρητῶ ἄλης ἀπαπαύσατο λυγρῆς·
 ἔζετο δ' Ἰνωπιοῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βαΐυσεν
 γαῖα τοτ' ἔξανίσειν, ὅτε πλήθοντι ρεέθρῳ
 Νεῖλος ἀπὸ κορημοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
 λύσατο δὲ ζώνη, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὥμοις
 Φοίνικος ποτὶ πρόემνον, ἀμμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
 τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἰδρώς.
 εἶπε δ' αἰλουδαίνουσα· Τί μητέρα, κῆρε, βαρύνεις;
 αὕτη τοι, Φίλε, νῆσος ἐπαπλώουσα θαλάσση.
 γέινεο, γέινεο κῆρε, καὶ ἥπιος ἔξιθι κόλπῳ.

Νύμφα Διὸς βαρύνυμε, σὺ δ' ἐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
 δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιωῖτις.
 εἶπε δ' ἔτ' αἰδομαίνουσα, Φόβῳ δ' ἀνემίσγῃο μῦθος·
 Ηρη τιμήεσσα, πολὺ πρέχουσα θεάων,
 σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείσσου κάθησαι
 γνησίῃ ἐλύμνωιο· καὶ ἐ χέρῃ δειδόμεν ἄλλην
 θηλυτέρην· σὺ δ', ἀνασσα, τὸν αἴτιον εἶσαι ὀργῆς.
 Λητώ τοι μήτηρ ἀναλύεται ἐνδοθὶ νήσῃ.
 ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέσυγον, ἐσθ' ἐδέχοντο·
 Ἀσερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσεν,
 Ἀσερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶδα καὶ αὐτή.
 ἀλλὰ Οἶλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν, πόντια, δαίλοις
 ὑμετέροις, οἱ σέο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
 ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἔζε, κύων ὥς
 Ἀρτέμιδος, ἥ τις τε, θεῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
 ἔξει θηρητέρα παρ' ἵχνεσιν· ἕατα δ' αὐτῆς
 ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἐτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
 τῇ ἱκέλῃ θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἔζετο κέρη·

κείνη δ' ἔδ' ὅτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἔδρης,
 ἔδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πλερόν ὕψος ἐρείσει·
 ἀλλ' αὐτῇ μεγάλοιο ποτὶ γλαυχίνα θρόνοιο,
 τυτθὸν ἀποκλίναςα καρήατα, λέχριοις εὐδαι·
 ἔδ' ὅτε ζώνην ἀναλύεται, ἔδ' ὅτε ταχείας
 ἐνδρομίδας, μὴ οἱ τὶ καὶ αἰφνίδιον ἔως εἴπω/
 δεσπότης ἢ δ' αἰλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσήυδα·

Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνειδέα, καὶ γαμέοισθε
 λάθρια, καὶ τίκῃτε κεκρυμμένα, μηδ' ὅθι δειλαὶ
 θυσοκίαις μογέεσσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι Φῶκαι
 εἰνάλῃαι τίκῃσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
 Ἀσερή δ' ἔδ' ἐν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
 ἀμπλακίης, ἔδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ρέξω,
 τόσσα δέοι μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ·
 ἀλλὰ μιν ἐκπαυγλὸν τι σεβίζομαι, ἔνεκ' ἐμείο
 δέμνιον ἐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθεΐλεο πόντον.
 ἢ μὲν ἔφη. κύκιοι δὲ θεῶ μέλποιντες αἰοιδοῖ
 Μηόνιον Πακίωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπρόνῃες
 ἐβδομάκις περὶ Δῆλον, ἐπήρυσαν δὲ λοχείῃ·
 ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδαῖς
 ὕψερρον, ὅσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν αἶσαν.
 ὄγδοον ἐκ ἔτ' αἶσαν, ὃ δ' ἐκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
 Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμῷ γένος ἀρχαίοιο,
 ἔπαυαν Ελευθῆς ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθήρ
 χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγὴν.
 ἔδ' Ἡρῇ νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεὺς.
 χρύσεά τοι τότε πάντα θεμέλια γείνετο, Δῆλε,
 χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
 χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης·
 χρυσῷ δ' ἐπαλήμμυρε βαθυὺς Ἰνωπὸς ἐλιχθεῖς.

αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἄψ' ἄδριος εἶλεο παῖδα ,
 ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν , ἔπος τ' ἐφθέγγεο τοῖον

Ἡ μεγάλη, πολύβωμε, πολύπῳλι, πολλὰ φέρεσθαι
 πῶτες ἡπειροί τε, καὶ αἱ περιναίετε νῆσοι ,
 αὕτη ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἄψ' ἐμῷ
 ΔΗΛΙΟΣ Αὐτῶν κεκλησέται· ἔδ' τις ἄλλη
 γαῖαν τοσσόνδε θεῶν πεφιλήσεται ἄλλω·
 ὃ Κερκῆς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῃ ,
 ὃ πάγος Ερμείῃ Κυλλήνιος, ὃ Διὶ Κρήτη ,
 ὡς ἐγὼ Αὐτῶν καὶ ἔσσομαι ἐκ ἑτι πλαγκτῆ.

Ὡδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκύν' ἔσπασε μαζόν.
 τῷ καὶ νησῶν ἀγιοτάτῃ ἐξέτι κείνῃ
 κλήρῳ, Αὐτῶν κερτοτρόφος· ἔδ' σ' Εὐνῶν,
 ἔδ' Αἰδῆς, ἔδ' ἴππῳ ἐπιστείβουσιν Ἀρης·
 ἀλλὰ τοι ἀμφιετῆς δεκάτηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
 πέμπονται· πᾶσαι δὲ χορὰς ἀνάγχεσι πόλεις,
 αἱ τε πρὸς ἡοίῃ· αἱ δ' ἔσπερον, αἱ τ' ἀνα μέσσην
 κλήρης ἐσήσαντο, καὶ οἱ καθύπερθε βορείης
 οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.
 οἱ μὲν τοι καλὰ μιν τε καὶ ἱερὰ δράγματ' αἰ πρώτοι
 ἀσαχύνων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
 τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρῶτις δέχονται
 γηλεχέες, θεράπωντες ἀσιγήτοιο λῆπτος.
 δεύτερον ἱερὸν αἶψυ, καὶ ἔρεα Μηλίδος αἶης
 ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώσσειν Ἀδάντων
 εἰς ἀγαθὸν πεδῖον Ληλάντιον· ἔδ' ἔτι μακρὸς
 ὁ πλόος Εὐβοίῃθεν, ἔπει σέο γείτονες ὄρμοι.
 πρῶταί τοι τάδ' ἐνίκαν ἀπὸ ξανθῶν Λεμνασπῶν
 Οὐπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἐκατέρη.

θυγατέρες βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τότε ἄριστοι
 ἠϊθέων· ἔσθ' οἱ γε παλιμπτετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
 εὖ μοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες ἔσθ' ἐκείνοι.
 ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης Ἰμέναιος
 ἤθεα κεράων μορμύσσεται, ἤλικα χαίτην
 παρθενικαῖς, παῖδες δὲ Θέρος τὸ πρῶτον ἐλάω
 ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέεσιν.

Ἀσπερίη θυέεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νησοὶ
 κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλλοντο·
 ἔτε σιωπηλήν, ἔτ' ἄψοφον ἔλος ἐθείρας
 ἑσπερος, ἀλλ' αἰεὶ σε καίσαδλέπει ἀμφιδόητον.
 οἱ μὲν ὑπαεῖδ' αἰ νόμον λυκίοιο γέροντος,
 ὃν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
 αἱ δὲ ποδὶ πλήσσει χορητίδες ἀσφαλὲς ἔσθαι.
 δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
 κύπριδος ἀρχαίης ἀρήκοον· ἦν ποτε Θησεύς
 εἶσατο σὺν παῖδεςσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει,
 οἱ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον ἦα φυγόντες
 Πασιφάης, καὶ γναμπλὸν ἔδος σκολιῷ λαβυρίνθῳ,
 πότνια, σὸν περὶ βωμὸν, ἐγειρομένῃς καθαρισμῷ,
 κύκλιον ὠρχήσαντο· χορῷ δ' ἠγήσατο Θησεύς.
 ἔνθεν αἰεζῶντα θεωρίδος ἱερὰ φοῖβω
 κεκροπῖδαι πέμπωσι τωπήϊα νηὸς ἐκείνης.

Ἀσπερίη πολύβωμε, πολύλλυτε, τίς δέ σε ναύτης
 ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεῷσιν;
 ἔχ' ἔτω μεγάλοι μιν ἐπιπνέουσιν αἴηται,
 χρεῶν δ' ὅτι τῆτάχισον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφῃ
 αἰκέες ἐσεύλαστο, καὶ ἔ' πάλιν αὐτὶς ἔβησαν,
 πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἐλίξαι
 ῥησσόμενοι, καὶ πρέμνον ὀδακλιάσαι ἀγνὸν ἐλαίης.

χεῖρας ἀποσρέψαντες· ἃ Δηλιάς εὗρετο Νύμφη
παίγνια κερίζοντι καὶ Απόλλωνι γελασύν.

ἔσθ' ὧ νήσων, εὐέσιε, χαῖρε μὲν αὐτὴν,
παύροις Ἀπόλλων τε, καὶ ἦν ἐλοχεύσατο Ἰητώ.

V.

ΕΙΣ ΛΟΤΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾷς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἱσσιῶν ἄρτι Φρουασσομέναν
τᾶν ἱερῶν ἐσάκχεσα, καὶ ἃ θεὸς εὐτυχὸς ἔσπεε·
σᾶοιέ νυν, ὦ ξανθαί, σᾶοιέ Πελασγιάδες.
ἔ ποκ' Ἀθαναΐα μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱσσιῶν ἐξελάσαι λαγόνων·
ἔσθ' ὅκα δὴ, λυθρῶ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πρᾶτιςον ὑφ' ἄρματος αὐχένεας ἱσσιῶν
λυσάμενα, παγαῖς ἐκλυσεν Ωκεανῶ
ιδρῶ καὶ ραθάμιγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
ὦ ἴτ' Ἀχαιῖάδες, καὶ μὴ μύρα μῆσθ' ἀλαβάρως,
(συρίγων αἶψα Φθόγγον ὑπαξιόναν)
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μῆσθ' ἀλαβάρως
(ἔ γὰρ Ἀθαναΐα χρίματα μιλῖα Φιλῆ)
οἴσετε, μῆδ' ἀποπῆρ' αἰεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
ἔσθ' ὅκα τὰν Ἰδοι φρυξ' ἐδίκασεν ἔριν,
ἔσθ' ἐς ὀρείχαλκον μέγαλα θεός, ἔσθ' ὅκα Σιμῶντος
ἔβλεψε δῖαν ἐς διαφαινομένην·

ὤδ' Ἡρα· Κύνρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν·
 αἰ δέ, δις ἐξήκοντα διαβρέξασα διαύλως,
 οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοῖ Λακεδαιμόνιοι
 αἰσέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο, λιτὰ λαβοῖσα
 χρίματα, τᾷς ἰδίας ἔκγονα Φυταλιᾶς·
 ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρῶιον ἔαν
 ἢ ῥόδον, ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν.
 τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τε κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
 ὦ Κᾶτωρ, ὦ καὶ χριεταὶ Ἡρακλῆς.
 αἴσετε καὶ κίενα οἱ παγχρύσειον, ὡς ἀπὸ χαίταν
 πέζηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
 ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
 παρθενικαί, μεγάλων παῖδες Αἰετοριδᾶν.
 ὦ θάνα, Φέρεται δὲ καὶ αἰ Διομήδεος ἄσπῳς,
 ὡς ἔθος Αργείως τῆτο παλαιότερον
 Εὐμήδης ἐδίδαξε, τὲν κεχαρισμένος ἱεὺς·
 ὅς πόκα βεβρυτὸν γνῆς ἐπὶ οἱ θάνατον
 δᾶμον ἐτοιμάσδοντα, Φυγᾶ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
 ὥχετ' ἔχων, κρεῖον δ' εἰς ὄρος ὠκίσατο,
 Κρεῖον ὄρος· σέ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
 ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλᾶτιδες.
 ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
 ἱππῶν καὶ σακείων ἀδομένα πατάγῳ.
 σάμερον ὕδροφόροι μὴ βάπτειτε· σάμερον Αργος
 πίνετ' ἀπὸ κραναῶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶν πόσιμαων.
 σάμερον αἰ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἐς φυσαλθίαν
 ἢ ἐς Αμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶν.
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἀνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἤξει Ὀρεβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρέων,

τᾷ θάνα τὸ λουτρον ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγέ,

Φράσδω μὴ ἐκ ἐθέλων τὰν βασιλείαν ἰδῆς.

ὅς κεν ἰδῇ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολυῖχον,

τῶργος ἐσοψείται τῆτο πανυσάτιον.

ποτνὶ Ἀθηναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγὼν τι

ταῖσάδ' ἐρέω· μῦθος δ' ἐκ ἐμός, ἀλλ' ἐτέρων.

Παῖδες, Ἀθηναία νύμφαν μίαν ἐκ ποκα Θήσας

πελύ τι καὶ πέρι δὴ Φίλατο τὰν ἑταρᾶν,

ματέρα Τειρεσίαο, καὶ ἔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·

ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὐτ' ἐπὶ Θεσπιέων,

ἢ π' Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθνωμένον ἄλσος,

καὶ βωμοὶ ποταμῶ κείντ' ἐπὶ Κηραλίων·

ἢ π' Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλῖαρον ἐλαύνει

ἴστωως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,

πολλάκις αἰ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβάσαστο δίφρω.

ἔ δ' ὄαροι Νυμφᾶν, ἔδ' ἑ χοροσασαί

ἀδελφαὶ τελέεσκον, ὅθ' ἔχ' ἀγῆτο Χαρικλώ.

ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμμεν,

καίπτερ Ἀθηναία καταθύμιον εὔσαν ἑταίραν.

δὴ ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,

ἴστω ἐπὶ κράνα Ελικωνίδι καλὰ ρεοῖσα

λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.

Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἀμᾶ κυσὶν, ἄρτι γένεια

περκαῖζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεσρέφετο·

διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ρέον ἤλυθε κράνας,

χέτλιος· ἐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέρμις ἦε.

τὸν δ' ἑ χολωσαμένα περ, ὅμως προσέφασεν Ἀθάνᾳ·

Τίς σε, τὸν ὀφθαλμῶς ἐκ ἐτ' ἀποισόμενον,

αἰ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων;

αἰ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὀμμαῖα νύξ ἔβαλεν·

ἐξάθη δ' ἄφθογος, ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
 γύναια, καὶ Φωνᾶν ἔχεν ἀμαχανία.
 αἰ Νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τὸν κῆρον ἔρεξας,
 πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐς ἐφίλαι;
 ὄμματα μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστ'
 εἶδες Αθαναίας σάβηα καὶ λαγόνας·
 ἀλλ' ἐκ ἀέλιον πάλιν ὄψει· ὦ ἐμὲ δειλάνη'
 ὦ ὄρος, ὦ Ελικὼν ἐκ ἔτι μοι παριτέ,
 ἢ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξας· δόρκας ὀλέσσω
 καὶ πρόκας ἔ' πολλὰς, Φάεα παιδὸς ἔχεις.
 πάχυσιν ἀμφοτέροισι Φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα,
 μάτηρ μὲν γοεῖν οἶτον ἀηδονίδων
 ἔχε, βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
 καὶ μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἐλεξεν ἔπος·

Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν, ὅσσα δι' ὀργάν'
 εἶπας· ἐγὼν δ' ἔ' τοι τέκνον ἔθην' ἀλαόν.
 ἔ' γὰρ Αθαναία γλυκερὸν πέλει ὄμματα παιδῶν
 ἀρπάσσειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι·
 Ὃς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἔλῃται,
 ἀβροήσῃ, μισθῷ τῆτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
 οἷα γύναι, τὸ μὲν ἔ' παλινάγρετον αὐθι γένοιτο
 ἔργον, ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λῖνα,
 ἀνίκα τοπρεῶτόν νιν ἐγείναι· νῦν δὲ κομίσσῃ,
 ὦ Εὐηρεΐδα, τέλθῃς ὀφειλόμενον.
 πόσσα μὲν αἰ Καδμήϊς ἐσύσσερον ἔμπυρα καυσεῖ,
 πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
 παῖδα, τὸν αἰβάταν Ακλῆϊόνα, τυφλὸν ἰδέσθαι;
 καὶ τῆνος μεγάλας σὺνδρομος Ἀρτέμιδος
 ἔσσεται· ἀλλ' ἐκ αὐτὸν ὅ τε δρόμος, αἶ' τ' ἐν ὄρεσσι
 ῥυσεῦνται ξυνὰὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,

ὁπποῦταν

ὁππότεν ἐκ ἐθέλων περ ἴδη χαρίεσσα λοετρά
 δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἀνακλῖα κύνες
 ὀτρύνει δειπνασεῦντι· τὰ δ' ἤϊες ὅσέα μάττη
 λεξέεται, δρυμῶς πάντας ἐπερχομένα·
 ὀλβίαν ἐρέει σε καὶ εὐκλῶνα γενέσθαι,
 ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμένην.
 ὦ ἐτάρα, τῷ μὴ τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα,
 τεῦ χάριν, ἐξ ἐμῶθεν πολλὰ μενεῦντι γέρας·
 μάντιν ἔπειθ' ἔθισσ' αἰοῖδ' ἑσσομένοισιν,
 ἣ μέγα τῶν ἄλλων δὴ τι περισσότερον
 γνωσέεται δ' ὄρνιθας, ὅς αἰσίοις, οἵ τε πέτοισι
 ἤλυθα, καὶ ποίων ἐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες·
 πολλὰ δὲ βοιωτοῖσι θεοπρότῳ, πολλὰ δὲ Κρόνῳ
 χρησέει, καὶ μεγάλοις ὕπερα λαβδακίδαϊς.
 δωσῶ καὶ μέγα βᾶκτρον, ὃ αἱ πόδας ἐς δέον ἀΐξει,
 δωσῶ καὶ βιότῳ τέρμα πολυχρόνιον·
 καὶ μόνος, εὖτε θάνη, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
 Φοίτασέι, μεγάλῳ τίμιος Ἀγροσίλῳ.
 ὥς Φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ὦ κ' ἐπινεύσῃ
 Παλλὰς· ἔπειθ' ἰδὼν ἄνα Ζεὺς τό γε θυγατέραν
 δῶκεν Ἀθαναίᾳ, παῖρ' ὡς πάντα φέρεσθαι.
 λῶϊροχοοί, μάττη δ' ἔτις ἐτικλεῖ θεῶν·
 ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ἐκ ἐπινεύει
 ψεύδεα· [μηδ' ἀτελῇ νεῦσε Διὸς] θυγάτηρ.
 ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
 τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τῷργος ὅσαις μέλεται,
 σὺν τ' εὐαγορία, σὺν τ' εὐγμασι, σὺν τ' ὀλολυγαῖς.
 χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Ἀργεὺς Ἰναχίῳ.
 χαῖρε καὶ ἐξελαόισα, καὶ ἐς πάλιν αὐτὶς ἐλάσσασαις
 ἴπῳως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἀπαλῖα σάω.

VI.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τὼ καλάθῳ κατιόντες, ἐπιφθέγγασθε γυναῖκες·
 Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πελυμέδμνε.
 τὸν καλάθον κατιόῃα χαμαὶ θασεῖσθε βέβηλοι,
 μηδ' ἀπὸ τῷ τέγεος, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε,
 μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ, μηδ' ἂ κατεχεύῃτο χαίταν,
 μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων σομάτων πύωμες ἄπασοι.
 Εσπῆρος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα ιεῖται,
 Εσπῆρος, ὅτε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
 ἀρτωγίμας ὅκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἵχνια Κώρας.
 πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες Φέρεν ἔς' ἐπὶ θυμῶς,
 ἔς' ἐπὶ τῶς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεια μᾶλα;
 τρεῖς μὲν δὴ διέβης Αἰχελώϊον ἀργυροδίναν,
 τοσσάκι δ' αἰενάων ποταμῶν ἐπ' ἑρασσας ἔκασον,
 τρεῖς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμαδὶς ἐκαθίσσας Φρητὶ,
 αὐσαλέα, ἄποτός τε καὶ ἔφάγεις, ἔσθ' ἐλοέσσω·
 μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἂ δάκρυον ἄγαγε Διοί.
 κάλλιον, ὥς πολίεσσιν ἐαδόντα τέθνηα δῶκε·
 κάλλιον, ὥς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
 ἀσαχύναν ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἦκε πατῆσαι,
 ἀνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχνην·
 κάλλιον, ὥς (να καὶ τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
 Θῆκατο βεβωεῖα Τριόπῳ γόνον οἰκλήρον ἰδέσθαι.

Οὐπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔνανιον,
 τιν δ' αὐτᾶ καλὸν ἄλσος ἐποίησαντο Πελασγοὶ
 δένδρεσιν ἀμφιλαφεῖς· διὰ κεν μόλις ἦνθεν οἰσός·
 ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαις πελέαις ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχραι,

ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ἴ, ὥς' ἀλέκρινον, ὕδαρ
 ἔξ ἀμαρᾶν ἀνέβυε. θεὰ δ' ἔπεμαίνετο χώρῳ,
 ὅσπον Ελευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσπον, ὀκκόσον Εἰνα.
 ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
 τῆτάκις αἰ χείρων Φρυσίχθονος αἵψατο βωλά.
 σεύατ' ἔχων θεράπωντας ἐείκοσι, πάντας ἐν αἰμαῖ,
 πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἀρκίως αἶραι,
 ἀμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὀπλίστας.
 ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
 ἧς δὲ τις αἵγειρος, μέγα δείδρεον αἰθέρι κῦρον
 τῷ δ' ἔπι ταῖ Νύμφαι ποτὶ τῶνδ' ἰδὼν ἐψίατο·
 αἰ πράτα πλαγῆϊσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἀλλαις.
 ἦοδετο Δαμάτῃρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγῆι·
 εἴτω δὲ χωσαμένα· τίς ἐμὴν καλὰ δένδρεα κόπτει;
 αὐτίκα Νικίπῳ, τὰν οἱ πόλις ἀρήτειραν
 δαμοσίαν ἔσασαν, εἰσατο· γέντο δὲ χειρὶ
 σέμμαλα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλάδα.
 Φᾶ δὲ παραιήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα Φῶτα·
 τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
 τέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεσε τοκεῦσι,
 παῦεο, καὶ θεράπωντας ἀπώτρυνε, μὴ τι χαλεφθῇ
 πότνια Δαμάτῃρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐξεις.
 τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον, ἢ κυναγὸν
 ὥρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λείαν
 ὤμωτόκος, τᾶς Φαντὶ πέλειν βλοσυράτατον ὄμμα,
 Χάζου, ἔφα, μὴ τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροὶ πάξω·
 ταῦτα δ' ἐμὴν θησεῖ στεγαιὸν δόμον, ὃ ἐνὶ δαίτας
 αἰὲν ἐμοῖς ἐτάροισιν ἄδην θυμαζέας ἀξῶ.
 εἴπεν ὁ παῖς· Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο Φανάιν.
 Δαμάτῃρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' αἰ θεῦς·

ἰθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἄψατ' Ὀλύμπῳ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀμιβνῆτες, ἔπει τὰν πότνιαν εἶδον,
 ἕξαπώνας ἀπώρεσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες,
 αἱ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, ἀναγκαῖα γὰρ ἔποντο
 δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα· βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἀνακλᾶ
 Ναιναί, τεύχεα δῶμα, κύον, κύον, ὧ ἐνὶ δαίτας
 ποιησεῖς· θάμιναι γὰρ ἐς ὕπερον εἰλαπῖναι τοι.
 αἱ μὲν τότεσ' εἰποῖσ' Εὐσιχθόνη τεύχε' ἑκπληρά,
 αὐτίκα οἱ χαλεπὸν τε καὶ αἶγριον ἔμβαλε λιμὲν,
 αἰθῶνα, κρατερὴν· μεγάλη δ' ἐσφρεύγετο νύσῳ.
 χέτλιος, ὅσσα πασαιῖο, τόσων ἔχεν ἴμερος αὐτίς.
 εἴκατι δαῖτα πένοιτο, δωῶδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
 καὶ γὰρ τὰ Δάμαλρι συνωργίδη Διόνυσος·
 τόσσα Διώνυσον γὰρ ἂ καὶ Δάμαλρα χαλέπῃαι
 ἔτε μιν εἰς ἐράνῳς ὅτε συνδείπνια πέμπτων
 αἰδόμενοι γυῖε·ς· προχανὰ δ' εὐρίσκειο πᾶσα.
 ἦνθον Ἰωνιαδὸς μιν Ἀθαναίης ἐπ' ἄεθλα
 Ὀρμενίδαι καλέοιτες· ἀπ' ὧν ἠρνήσατο μάτρη·
 Οὐκ εἶδοι· χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβακε
 τέλθος ἀπωαιτήσων, ἑκατὸν βόας· ἦνθες Πολυξῶ,
 μάτρη Ἀκχορίωνος, ἔπει γάμον ἄρτυε παιῦτι,
 ἀμφοτέρον· Τριόπῳαν τε καὶ ἡέα, κικλήσκουσα.
 τὰν δὲ γυνὰ βαρύνυμος ἀμείβετο δακρυχεοῖσα·
 Νεῖταιί γοι τοιόπως· Εὐσιχθονα δ' ἤλασε κέπρος
 Πύδῳ αἰν' εὐαγκειαν, ὃ δ' ἐννέα Φάεα κείται.
 δευλαία, Φιλότεκνε, τί δ' ἐκ ἐψεύσαο, μάτρη;
 δαίνυεν εἰλαπῖνας τις; Ἐν ἀλλοτρίοις Εὐσιχθῶν.
 ἀγετό τις νύμφαν; Εὐσιχθονα δίσκος ἔτυπεν,
 ἥ ἔπεισ' ἐξ ἰσῶπων, ἥ ἐν Ὀθρυὶ ποίμνι ἀμυθρεῖ.
 ἐνδόμυχος δ' ἤπειτα πανάμερος εἰλαπῖναςαῖς

ἦοτι μύρια πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστήρ
 αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι· τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θάλασσας
 ἄλεμάτως ἀχάριστα κατέρρην εἶδα' ἅπαντα.
 ὥς δὲ Μίμαντι χιῶν, ὥς ἀελίῳ ἐνὶ πλαγῶν,
 καὶ τῶτων ἔτι μείζον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ νευραῖς
 δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλιψεν.
 κλαῖε μὲν αἰ μάτιρ, βαρὺ δ' ἔσενον αἱ θυ' ἀδελφαί,
 χῶ ματὸς τὸν ἔπεινε, καὶ αἱ δέκα, πολλάκι, δῶλαι.
 καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
 τοῖα τὸν ἐκ αἰὼντα Πιστιδάωνα καλισφρέων
 ψευδοπάτωρ, ἰδε τόνδε τεχ' τρίτον· εἰπὼρ ἐγὼν μὲν
 σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος· αὐτὰρ ἐμείο
 ἔκκο τὸ δαίλιον γείετο βρέφος. αἶθε γὰρ αὐτὸν
 βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμὰ χεῖρες ἐκίρκειζαν·
 νῦν δὲ κακὰ βέβρωσις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
 ἢ οἱ ἀπόσασον χαλεπὴν νόσον, ἥ μιν αὐτὸς
 βέσκει λαβών. αἶμα γὰρ ἀπειρήκαντ' τραπέσδαι.
 χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δ' ἐμὴν αὐλίας ἦδη
 τετραπόδων ἦδη γὰρ ἀπηρησάντο μάγειροι.
 αἰλλὰ καὶ ἐρήας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἀμαξᾶν,
 καὶ τὰν βῶν ἔθαγε, τὰν Ἑσία ἔτρεθε μήτηρ,
 καὶ τὸν ἀεβλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἴππων,
 καὶ τὰν αἰλῆρον, τὰν ἔτρεμε Θηρία μικρά.
 μέσφ' ὅκα μὲν Τριόπας δύμοις ἐνὶ χρήμασι κέιτο,
 μῶναι ἄρ' οἰκίῳι θάλαμοι κακὸν ἠπίσαντο·
 ἀλλ' ὅκα τὸν βαβὺν οἶκον ἀνεξήραναι ὀδόντες,
 καὶ τόχ' ὁ τῷ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι κάθητο,
 αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.

Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὴν φίλος, ὅς τιν' ἀπεχθὴς,
 εἷη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμὴν κακογείτονες ἐχθροί.

εἴπαί γε παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγξαοτε τεκοῖσαι·
 Δάμαϊερ μῆγα χαῖρε, πολύτροφε, πελυμέδιμνε.
 χῶς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἴστωι ἀγοντι
 τέσσαρες, ὥς ἀμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα
 λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα
 ἡξέη καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλάξει.
 ὥς δ' ἀπεδιλωτοὶ καὶ ἀνάμψυκες ἄστυ πατεῦμες,
 ὥς πόδας, ὥς κεφαλὰς παναπηρέας ἔξομες αἰεῖ.
 ὥς αἱ λινοφόροι χρυσῷ πλέα λίκνα φέροντι,
 ὥς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεθα.
 μέσφα τὰ τὰς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέσως
 τᾶσδε τελεσφορίας· ποτὶ τὰν θεῦν ἄχοις ὁμαρτεῖν
 αἵτινες ἐξήκοηα καλῶτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι,
 χάτις Εληθία τείνει χεῖρα, χάτις ἐν ἄλγει,
 ὥς ἄλις, ὥς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ· ταῖσι δὲ Δηῶ
 δώσῃ πάντ' ἐπίμεγα, καὶ ὥς ποτὶ ναὸν ἵκωνται.
 χαῖρε θεᾶ, καὶ τάνθε σάω πόλιν, ἐν θ' ὁμονοία,
 ἐν τ' εὐημελία· φέρε δ' ἀγράφῃ νόσιμα πάντα.
 φέρβε βόας, φέρε μᾶλα· φέρε σάχυν, οἷσε θερισμόν.
 φέρβε καὶ εἰράναν, ἣν ὅς ἄροσε, τήνος ἀμασέϊ.
 ἴλαθ' ἐμὴν τρίχλιτε, μέγα κρείοισα θεῶων.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. I

I.

Εχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, ἔδ' ἐκελεύθω
 χαίρω, τίς πολλὰς ὥδε καὶ ὥδε Οἰρεῖ
 μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, ἔτ' ἀπὸ κρήνης
 πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
 Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπῶν
 ὥδε σαφῶς, ἡχώ Φησί τις· ΑΛΛΟΣ ΛΧΕΙ.

II.

Εγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος· ἔγ' Αχελῶος
 κείνης τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
 καλὸς ὁ παῖς, Αχελῶε, λίην καλός· εἰ δέ τις ἔχι
 Φησὶν, ἐπιταίμην μῆνος ἐγὼ τὰ καλά.

III.

Θεσσαλικὴ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, ἔμα τὸν ὄξυς
 ἥλιον, ἔσ' ἔγνων· οἰέτιε πᾶς γέγονας;
 ὅσέα σοι καὶ μῆνον ἔτι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
 ὠμός· ἔχει, χαλεπῇ δ' ἦντεο θευμορίῃ;
 ἔγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε, καὶ σὺ παρελθὼν
 τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

·ΙΥ.

Ἡμισύ μιν ψυχῆς ἔτι τὸ πῖόν, ἡμισυ δ' ἔκ οἷο
 εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Αἰδῆς ἤρωασε· πλὴν ἀφανές.
 ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ὤχετο. καὶ μὲν ἀπαῖτων
 πολλάκι· τὴν δρῆσιν μὴ ὑπόδεχβε, νέοι.
 ἔκ εἰς Κηφισσόν; ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιβόλευτος
 κείνη καὶ δύσεως οἷο· ὅτ' ἐπιστρέφεται.

V

Εἰ μὲν ἐκὼν, Ἀρχὴν, ἐπεκωμασα, μυρία μέμφο·
 εἰ δ' ἄκων ἤκω, τὴν προπέτειαν ἔχε.
 ἄκρητος καὶ Ἔρως ἐμ' ἀνάγκασαν, ὣν ὁ μὲν αὐτῶν
 εἴλκεν, ὁ δ' ἔκ εἰα σώφρονα θυμὸν ἔχειν·
 ἐλθὼν δ' ἔκ ἐκόησα τις ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
 τὴν Φαίην. εἰ τὰτ' ἐς' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

VI.

Εἰς τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔσις τι ταύτη,
 ναὶ μὰ Διῶνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σπωδιῇ·
 ἔθαρσέω. μὴ δὴ με περίτω ληκε. πολλάκι λήθει
 τοῖχον ὑποδράγων ἡσύχιος ποταμός.
 τῷ καὶ νῦν δαίδοκα, Μενέξενε, μὴ με παρσιδὺς
 ἔτος ὁ σιγέρωτος εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

VII.

Οἶδ' ὅτι μοι πλέττε κενεαὶ χεῖρες· ἀλλὰ, Μενίππε,
 μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τῶνδ' ὄνειρον ἐμοί.
 ἀλγίω θὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκάν·
 ναί, Φίλε, τῶν παρὰ σε τὰτ' ἀνεραστάταν.

VIII.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκοιτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθες
 τέτράκι μισοίης· εἰ δὲ Φιλεῖ, Φιλέοις·
 ναῖχ' πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, ἔρᾶνι Ζεῦ,
 καὶ σὺ ποτ' ἠράσθης. ἔκ' ἔτι μακρὰ λέγω.

IX.

Ωμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μῆποτ' ἐκείνης
 ἔξειν μήτε Φίλον κρέσσονα, μήτε Φίλην.
 ὥμοσεν· ἀλλὰ λέγῃσιν ἀληθέα, τῆς ἐν ἔρωτι
 ὅρκος μὴ δύναιν ἔατ' ἐς ἀθανάτων.
 νυν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
 νύμφης, ὡς Μεγαρέων, ἔ' λόγος, ἔτ' ἀριβμός.

X.

Εὐδαίμων ὅτι τάλλα· μανεῖς ὠρχαῖος Ορέσας
 λευκάρεταν μῶναν ἐκ ἐμᾶνι μανίαν·
 ἔδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῷ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
 τὸν Φίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον.
 ἦ τάχα καὶ τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τῷτο ποήσας·
 καί γ' ὡς τῆς πολλὰς ἐκέτ' ἔχω Πυλάδας.

XI.

Ω' γρευτής, Επίκυδης, ἐν ἔρεσι πάντα λαγῶν
 διφᾶ, καὶ πάσης ἰχθια δορκαλίδος,
 σίβη καὶ νιφετῷ κεχορημένος. ἦν δέ τις εἴπων,
 Τῇ, τόδε βέβληται θηρίον· ἐκ ἔλαβε.
 χούμος ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν Φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω καίμενα παρῳεῖσθαι.

XII.

Ελκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρόν
 πνεῦμα διὰ σθητέων, εἶδες, ἀνηγάγετο ;
 τὸ τρίτον ἡνιόχ' ἔπεινε· τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
 τῶνδρὸς ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἐχέοντο χαμαί.
 ὥπληται μεγαλωσί, μὰ δαίμονας· ἐκ ἀπὸ ῥυσμῶ
 εἰκάζω· Φωρὸς δ' ἵχνια Φῶρ ἔμαθον.

XIII.

Ληοθήσῃ πυρὶ, Φεῦγε Μενέκρατες· εἴπα Πανήμω
 εἰκάδι, καὶ Λῶα — τῇ τίνι ; τῇ δεκάτῃ,
 ἦλθεν ὁ βῆς ὑπ' ἄροτρον ἐκχέσιος. εὐγ' ἐμὸς Ερμῆς,
 εὐγ' ἐμός. ἔ' παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

XIV.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνέυρατο, τὰν ἐπασιδὰν,
 τόρρα μένων αἰγᾶν ἔ' καθίμασ' ὁ Κύκλωψ.
 αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατιοχναίνοντι, φίλιππε·
 ἦ πανακὲς παντῶν φάρμακον αἱ σοφία.
 τῆτο, δοκῶ, χά' λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ ποτηρὰ
 τῶγαθόν· ἐκκόπτει τὰν Φιλόπαιδα νόσον.
 ἔοθ' ἀμῖν τάσθ' ἕκαστά γ' ἀφειδέα ποτλὸν ἔρωτα.
 τετὶ ναὶ κείρει σὰ πλερὰ, παιδάριον·
 εἰδ' ὅσον ἀτλάραγον σε δεδοίκομες· αἱ γὰρ ἐπώδαί
 οἴκοι τῷ χαλεπῷ τρώματος ἀμφοτέραι.

XV.

Ὅπως ὑπνώσας, Κωνώπιον, ὥς ἐμὲ ποιεῖς
 κοιμᾶσθαι ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προδύροισι.

ἔτῳς ὑπνώσας ἀδικωλάτη, αἷς τὸν ἐρασὴν
 κοιμίζεις· ἐλέεθ' εἰς ὅναρ ἠντίασας.
 γείτονες οἰκείροισι· σὺ δ' εἰς ὅναρ. ἡ πολλὴ δὲ
 αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

XVI.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
 ἄρτι ποτεπλάσθη, κῆτι μύροισι νοτεῖ
 εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερένικα,
 ἄς ἄτερ εἰς αὐταὶ ται Χάριτες Χάριτες.

XVII.

Μικρὴ τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοις ποιητῇ
 ῥῆσις· ὁ μὲν ΝΙΚΩ Φησὶ τὸ μακρότατον.
 ὦ δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, ἦν τις ἔρηται,
 Πῶς ἔβαλες; Φησὶ, ΣΚΛΗΡΑ ΤΑ ΓΙΓΝΟΜΕΝΑ.
 τῷ μερμηρίζαντι τὰ μῆνιδι κατὰ γένοιτο
 τῆπος· ἐμοὶ δ', ὦ ἄναξ, ἡ βραχυσυλλαβίη.

XVIII.

Ο λυκτιος Μενόιτας
 τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπαὼν
 ἔθηκε· Τῇ, κέρας τοι
 δίδωμι καὶ Φαρέτην,
 Σάραπι· τὰς δ' οἰσέες
 ἔχσων Εσπερίται.

XIX.

Τὰ δῶρα τῇ Ὀφροδίτῃ
 Σιμώνη περίφοιτος

[μορφὴν ἐν] εἰσὸν αὐτῆς
 ἔβηκε, τήν τε μιτρην,
 ἢ μαστὸς ἐφύλασσε ...
 τὸν τε Πᾶνα.
 καὶ τὸς ἔναντι αὐτῆς
 ὀρῆς μάκαιρα ταρσέες.

XX.

Δήμητρι τῇ Πυλῳίῃ, τῇ τᾶτον ἔκ Πελασγῶν
 Ακρίσιος τὸν νηὸν ἐδείμαζο, ταυτὶ δὲ Ναυκρατίτης
 καὶ τῇ κατὰ θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
 εἶπαζο, τῶν κερδέων δεκαλύμαζα· καὶ γὰρ εὖξασθ' ἔτως.

XXI.

Καὶ πάλιν, Εἰλήθια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
 ἐς λέχος, ὠδίων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ,
 ὥς τοι νῦν μὲν, ἀνασσα, κόρης ὕπερ· ἀντὶ δὲ παιδὸς
 ὕπερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

XXII.

Τὸ χρέος ὥς ἀτέχεις, Ασκληπιέ, τὸ πρὸ γυναικὸς
 Δημοδίκης· Ἀκέσων ὦφελεν, ἀρξάμενος
 γινώσκειν· ἦν δ' αἶρα λάβη, καὶ δὴ μιν ἀπωκυτῆς,
 Φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πῖναξ.

XXIII.

Τῷ με Κανωπιῳ Καλλίσιον εἵκοσι μύξαις
 πλέσιον, ἢ Κριτίῳ, λύχνον ἔβηκε θεῶ,
 εὖξάμενα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος. ἐς δ' ἐμὰ Φείγῃ
 ἀθρήσας Φήσεις· Ἐσπερε, πῶς ἔπαισεις;

XXIV.

Φησὶν ὃ με τήσας Εὐαίνετος (ὃ γὰρ ἔγωγε
 γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίας
 ἀγκυῖσθαι χάλκεον αἰλέκτορα Τυνδαρίδῃσι.
 πιστεύω φαιδρὰ παιδί φιλοξενίδεω.

XXV.

Ἰναχίης ἔσηκεν ἐν Ἰσιδος ἡ Θάλεω παῖς
 Αἰαχυλὶς, Εἰρήνης μηρὸς ὑπορχεσίῃ.

XXVI.

Τὴν αἰλίην Εὐδημος ἐφ' ἧς ἄλλα λιτὸν ἐπέδωκεν
 χειμῶνας μεγάλας ἐξέφυγε δανέων
 θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅτι τήνδ' κατ' εὐχὴν,
 ὦ λαοὶ, σωθεὶς ἐξ αἰλός, ὦδ' ἔβητο.

XXVII.

Εὐμαθίην ἤτειτο, διδῶς ἐμὲ Σιμός ὁ Μίκκας
 ταῖς Μήσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅπως, ἔδυσαν
 ἀντ' ὀλίγῃ μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' αἰνὰ τήνδ' κεχηνῶς
 κῆμαι τῷ Σαμίῃ διπλόον, ὁ τραγικὸς
 παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν,
 ἸΕΡΟΣ Ο ΠΛΟΚΑΜΟΣ, τῷ μὲν ὄνειαρ ἐμοί.

XXVIII.

Τῆς Αγοράνακλός με λεγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
 ἀγκυῖσθαι νίκης μάρτυρα τῷ Ροδίῃ
 Πάμφιλον, ὃκ ἐν ἔρωτι δεδαιμένον, ἥμισυ δ' ὥπαι
 ἰαχάδι καὶ λύχνοις Ἰσιδος εἰδόμενον.

XXIX.

Αρτεμι, τὴν τόδ' ἄγαλμα φιληρατὶς εἷσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάε.

XXX.

Τὶν με λεοντάγχωνε, συοκλόνε, Φήγινον ὄζον
θῆκε... ^β τίς; Ἀρχῖνος. ^β ποῖος; ἂ ὁ Κρής. ^β δέχομαι.

XXXI.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρίτι, παλαιότερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν αἴηται,
τείνας οἰκείων λαΐφος ἀπὸ προτόνων·
εἰ δὲ γαληναίῃ λωπαρῇ, θεὸν αὐτὸς ἐρέσσων
ποσσὶν αἰεὶ, ὥς καὶ τένομα συμφέρεται.
ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰελίδος, ὄφρα γένωμαι
σοί τι περισκεῶλον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδ' ἐμοὶ ἐν θαλάμῃσιν ἔσθ', ὥς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνευς)
τίκλῃται νοτεῦῃς ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινὴ ἀλλὰ θυγατρὶ δίδω χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ρέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

XXXII.

Ηρως Ηετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμϋιπολίτew,
ἰδυμαι μικρῶ μικρὸς ἐπὶ προθύρῃ,
λοξὸν ὄζιν καὶ μῆνον ἔχων ξίφος· ἀνδρὶ δὲ ἰωπῶϊ
θυμωθεὶς πεζὸν καὶ με παρωκίσασθo.

XXXIII.

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τῷ Κρητὸς Εχέμμα
 κῆται ἐν Ορτυγίῃ τόξῳ παρ' Ἀρτέμιδι·
 ὅς ἡμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαιλαι,
 αἶγες, ἕπει σπονδάς ἢ θεὸς εἰργάσασθαι.

XXXIV.

Κρεωφύλῃ πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον αἰοδὼν
 δεξαμένη· κλαίω δ' Εὐρυτον ὅσσ' ἔπαθε,
 καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ομήρειον δὲ καλεῖμαι
 γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ Φίλε, τῷτο μέγα.

XXXV.

Ἡσιόδῳ τόδ' ἄεσμα καὶ ὁ τρόπος· ἔ τὸν αἰοδῶν
 ἔρχατον, ἀλλ' ὅχ' ἄκρῳ, καὶ τὸ μελιχρότατον
 τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάχασθαι. χαίρειτε λεπτὰ
 ῥήσιες, Ἀρήτη σύμβολον ἀγρυπνίης.

XXXVI.

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρήν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
 τὸν τεὸν ἔχ' αὐτὴ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
 ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν ἔνομα καιρὸν
 Φβέγξονται, κείνῃ δ' Ἑλλάς αἰεὶ σοφίαν.

XXXVII.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν ἔτῳ
 τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Τρράδιον·
 Ἀττὰ γέρον, δοιὸς με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
 νύμφη καὶ πλῆτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·

ἢ δ' ἐτέρη προδέθηκε. τί λώιον; εἰ δ' ἄγε σὺν μοι
 βῆλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
 εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωννα, γεροντικὸν ὄπλον, αἰείρας,
 Ἥνιδε, κείνοί σοι πᾶν ἐρέεσσιν ἔπος.
 (οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
 ἔσρεον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ)
 κείνων ἔρχεο, Οἰσὶ, μετ' ἵχνια· χῶ μὲν ἐπ' ἑσση
 πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον ΤΗΝ ΚΑΤΑ ΣΑΥΤΟΝ ΕΛΑ.
 ταῦτ' αἶων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
 δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.
 τὴν δ' ὀλίγην ὥς κείνος ἐς οἶκον ἀπήγετο νύμφην,
 ἔτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

XXXVIII.

Τίμων (ὃ γὰρ ἐτ' ἐσσί) τί τοι, σκότος ἢ Φάος, ἐχθρόν;
 β τὸ σκότος· ὑμείων πλείονες εἰν Αἰδῇ.

XXXIX.

Μὴ χαίρειν εἰπῆς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε
 ἴσον ἐμοὶ χαίρειν ἐς, τὸ μὴ σὲ γελᾶν.

XL.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
 εὔρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
 δακρύσας ἐπ' ἰκῆρον ἐὼν βίον· ὃδ' ἄρ' αὐτὸς
 ἦσυχος, αἰθὴν δ' ἴσα θαλασσοπαρεῖ.

XLI.

Οἵτινες Ἠλείοιο παρέρωθε σῆμα Κίμωνος
 ἵτε τὸν Ἰωπαίη παῖδα παρερχόμενοι.

XLII.

XLII.

Τὸν βαθὺν οἶνοπώτην Ερασίζεον ἡ δις ἐΦεξῆς
ἀκρήτε προσωθεῖσ' ὥχετ' ἔχασα κύλιξ·

XLIII.

Τὴν φρυγὴν Αἶαρον, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζῶην ἔσαν ἐγηροκόμει,
καὶ Φθιμένην ἀνέθηκεν, ἔπαισσομένοισιν ὀρᾶσθαι,
ἡ γρηῖς μασῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

XLIV.

Εἰς Μενεκράτην οἰνωθέντα καὶ τελευτήσαντα.

Ἄϊλινε καὶ σὺ γὰρ ὦδε Μενέκρατες, ἔκείτι περὺς
ἦσθα. τίς ἀξείνων, τίς σε κατεργάσατο;
ἦρατο καὶ Κένταυρον, ὃ μοι πεπωρωμένος ἦλθεν
ὑπνος· ὃ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

XLV.

Ιερέη Δήμητρος ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καθεύρων,
ῶνεο, καὶ μετέπειλα Δινδυμήνης,
ἡ γρηῖς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἡγο.....
πολλῶν προσασίη νεῶν γυναικῶν.
καί μοι τέκν' ἐγένοντο δὴ ἄρσενα, κητώεμυσ' ἐκείνων
εὐγῆρας ἐνὶ χερσίν. ἔρπετε χαίρων.

XLVI.

Ασακίδην τὸν Κρηῖτα, τὸν αἰτωόλον, ἤρπασε Νύμφη
ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερὸς Ασακίδης.

ἐκέτι Δικλαίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν, ἐκέτι Δάφνιν
ποιμένες, Ασακίῳ δ' αἰὲν αἰεσόμεθα.

XLVII.

Εἰς Ηράκλειτον τὸν Αλικαρνασσεά ἐλεγείας ποιητήν.

Εἴτ' ἄγε τις, Ηράκλειε, τεὸν μόρον, ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ
ἤγαγε, ἐμνήσθην δ' ὅσσ' αἰς ἀμφοτέροι
ἥλιον λείχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν περ,
ξείν' Αλικαρνησοεῦ, τετράπῳλαι σποδὴ·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ἥσιν ὁ πάντων
ἀρπακτὴρ Αἰδης ἐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

XLVIII.

Νάξιος ἐκ ἐπὶ γῆς ἔθανε Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόνῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπαυε. χῶ μὲν ἐν ὕμῳ
νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβος ἔχων,
κηρύσσω παλαιήβες ἔπος τόδε· φεῦγε θαλάσση
συμμίσγειν, ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

XLIX.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τὰς ἀγαθὰς.

L.

Ην δὲ Τίμαρχον ἐν Αἰδός, ὅφρα πύθαι
ἢ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσσαι,
δίξεσθαι Φυλῆς Πτολεμαίδος, ἥέα πατρὸς
Παυσανίει· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβείῳ.

LI.

Σύντομος ἦν ὁ Ξεῖνος, ὁ καὶ εἶχος ἔμακρὰ λέξων
Θῆταις Ἀρισταίῃς Κρηῆς ὑπ' ἐμοί. ^ε δολιχόν.

LII.

Κύζικον ἦν ἔλθης, ὀλίγος πόνος Ἰωπᾶκόν εύρειν
καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ἔτι γὰρ ἡ γενεή·
καί σφιν ἀνιηρόν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμῳα δὲ λέξον
τῷθ', ὅτι τὸν κείνων ἥδ' ἔχω Κριτίην.

LIII.

Ἦ ῥ' ὑπὸ σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; ^ε εἰ τὸν Ἀρίμμᾳ
τῷ Κυρηναίῃ παιῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
ἂν Χαρίδα, τί τὰ νέρθεις; γ' πολὺ σκότος. αἰ δ' ἄνοδοι, τί;
γ' ψεύδος. αὐ δὲ Πλάτων; γ' μῦθος· ἀπωλόμεθα.
ἔτος ἐμὸς λόγος ὑμῖν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
βέλει, Πελλαίῃ βῆς μέγας εἰν Αἰόη.

LIV.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐρίον, ἀνίκα καὶ σέ,
Χάριμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἀμετέροις,
τᾷ ἐτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; ἔδ' ἐκείνῳ
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

LV.

Τιμονόη... τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, ἔσ' ἂν ἐπέβῃων,
εἰ μὴ Τιμοθέα πατρὸς ἐπῶν ὄνομα
σήλη, καὶ Μήθυμνα τετὴ πόλις. ἡ μέγα Φημί
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένῃ.

LVI.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπιταμένην καλὰ πάζειν,
 δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγαῖρες,
 ἠδῖσαν συνέριθον, αἰεὶ λάλον· ἣ δ' ἀποδρίζει
 ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπτιον ὀφειλόμενον.

LVII.

ὦ Φελε μῆδ' ἐγένοντο θαυὶ νέες. εἰ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 παῖδα Διοκλείδῃ Σώπολιν ἐστένομεν·
 νῦν δ' ὁ μὲν εἰν αἰλί πε φέρεται νέκυς· ἀντὶ δ' ἐκείνῃ
 ἔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

LVIII.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀνέθηκε φίλιππος
 ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

LIX.

Ἡῶσι μελάντιππον ἐθάπτομεν, ἥελίς δὲ
 θυνομένην βασιλῶ κατθανε παρθενικῇ
 αὐτοχερί· ζῶειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θείσα,
 εἴκ' ἔτλη. διδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρὸς Ἀριστίπωοιο· κατήφησε δὲ Κυρήνη
 πᾶσα, τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδῆσα δόμον.

LX.

Εἴπας ΗΛΙΕ ΧΑΙΡΕ Κλεόμβροτος ὦ μβρακιώτης
 ἤλατ' ἀφ' ὑψηλῆς τείχεος εἰς Αἰόνην,
 ἄξιον ἔτι παθὼν θανάτῃ κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 ἐν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμι ἀναλεξάμενος.

LXI.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ἔτε τι δαινὸν
 ῥέζων, ἔτ' ἀδίκων ἐδύνα, γαῖα Σιλη,
 δίκυλος· εἴ τι πονηρὸν ἐπῆνεσα, μήτε σὺ κέφη
 γίνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἳ μ' ἔχθει.

LXII.

Εἰς τὸν ἑκυτῷ πατρὶα Βαίλον.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα ὀέρεῖς πόδα, Καλλιμάχε με
 ἰοθι Κυρηναίη παιδά τε καὶ γενέτην.
 εἰδέης δ' ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὄπλων
 ἤρξεν· ὁ δ' ἤεσε κρέσσονα βασκανίης.
 ἐ νέμεσις· Μῦσαι γὰρ ὅσας ἰδὼν ὀμματι παῖδας
 μὴ λοξῷ, πολὺς ἐκ ἀπέβεντο Φίλως.

LXIII.

Εἰς τὸν ἑκυτῷ τάφον.

Βασιλιάδην παρὰ σῆμα φέρεῖς πόδας, εὖ μὲν αἰοδὴν
 εἰδότος, εὖ δ' οἶνω καίρια συγχελάσαι.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ

Σ Μ Υ Ρ Ν Α Ι Ο Υ.

I.

Παισιν ἐπὶ προτέροις ἤδη τρίτον ἐν πυρὶ μήτηρ
 θείσα, καὶ ἀπλήσῳ δαίμονι μεμφομένη,
 τέτραλ' ἄλγος ἔτικτε, καὶ ἐκ ἀνέμεινεν ἀδόληχας
 ἐλπίδας, ἐν δὲ πυρὶ ζῶν ἔθηκε βρέφος,
 οὐ θρέψω, λέξασα, τί γὰρ πλέον Αἰδὶ μαστὶ
 καμνετε; κερδήσω πένθος ἀμοχθότερον.

II.

Γῆρας ἐπ' αὖν μὲν ἀπῆ, πᾶς εὐχεται· ἦν δὲ πότ' ἔλθῃ,
 μέμφεται. ἔστι δ' αἰὲ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ

Κ Τ Ρ Η Ν Α Ι Ο Τ.

I.

[Εκ τῆς Ηριγόνης.]

Οἶνός τοι πυρὶ ἵτον ἔχει μένος, εὐτ' ἂν ἐς ἄνδρα
ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα λίθυσσαν ἄλλα
Βορρᾶς ἢ ἐ Νότος, τὰ υἱ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξ· νόον.

II.

Εκ τῷ Ερμῷ.

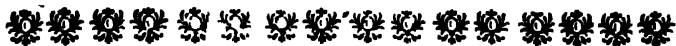
Πέντε δέ οἱ ζῶναι περιελάδες ἐσπείρητο·
αἱ δύο μὲν γλαυκῶ κελαινότεραι κυάνοιο,
ἡ δὲ μία Ψαδάρι' τε καὶ ἐκ πυρὸς οἶον ἐρυθρή.
ἡ μὲν ἔην μεσάτη, ἐκέκαυτο δὲ πᾶσα περὶ πρὸ
τυπωμένη φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἐ μοῖραν ὕπ' αὐτὴν
κεκλιμέναι ἀκλίνες αἰιθερέες πυρόωσιν·
αἱ δὲ δύο ἐκάτερθε πόλοις περιπεπηῆαι,
αἰεὶ κυμαλάει, αἰεὶ θ' ὕδατι μογέσσι·
ὃ μὲν ὕδωρ, ἀλλ' αὐτὸς ἄπ' ἑρπύλλων κρύσταλλος
καὶ γαῖαν ἀμπαύχε, περίψυχος δ' ἐτέτυκτο·
ἀλλὰ τὰ μὲν χερσαῖα καὶ ἀμβρατὰ ἀνθρώποισι.
δοῖαι δ' ἄλλαι ἔασιν ἐναντία ἀλλήλησι
μεσσηγυῖς θέρους τε καὶ ὑετὶς κυρτάλλης,
ἄμρω εὐκητοὶ τε, καὶ ὄμπωνιον ἀλδήσκασαι

καρπὸν Ελευσινίης Δημήτερος· ἐν δέ μιν ἄνδρες
ἀντίπωδες ναίεσι

III.

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διαπλάσιον, ὦ γῆρ', τεύχειν
Φράζει, τὴν σφερὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο Φύσιν
εὖ μεταμορφῶσαι, τόδε τοι πάρα, καὶ σύ γε μάνδρην,
ἢ σιρὸν, ἢ κοίλῃ Φρέατος εὐρὺ κύτος
τῇδ' ἀναμετρήσαιο, μέσας ὅτε τέρμασιν ἄκροις
συνδρομάδας δισσῶν ἐντὸς ἑλγὸς κανόνων.
μηδὲ σύ γ' ἀρχύτew δυσμήχανα ἔργα κυλινδρῶν,
μηδὲ Μενεχμείης κωνοτομεῖν τριάδας
δίξῃαι· μηδ' εἴ τι Θεοδέος Εὐδόξοιο
καμπύλον ἐν γραμμαῖς εἶδος ἀναγράφεται.
τοῖσδε δὲ ἐν πινάκεσσι μεσόγραφα μυρία τεύχοισι
ρεῖά κεν, ἐκ παύρος πυθμένος ἀρχόμενος.
εὐαίων Πτολεμαῖε πατήρ, ὅτι παιδί συνηῶν
πάνθ' ὅσα καὶ Μῆσαις καὶ βασιλεῦσι φίλα
αὐτὸς ἐδωρήσω· τὸ δ' ἐς ὕψερον, ἔρανε Ζεῦ,
καὶ σκήπτρων ἐκ σῆς ἀντιάσκει χερὸς.
καὶ τὰ μὲν ὥς τελέοιτο, λέγοι δέ τις ἄνθεμα λεύσων·
Τῷ Κυρηναίῃ τῷτ' Ερατοδένεος.

P I A N O Υ

I.

Η ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμαρτίνους πελόμεθα
 ἄνθρωποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόορρα δῶρα
 ἀφραδὴν κραδίη. βίοτοιο μὲν ὅς κ' ἐπίδευς
 τρωφᾷται, μακάρεσσιν ἐπὶ ψόγον αἰνὸν ἰάπῃ,
 ἀχνύμενος σφετέρην δ' ἀρετὴν καὶ θυμὸν αἰτίζει,
 ἔδὲ τι θαρσαλέος νόεειν ἔπος, ἔδὲ τι ῥέξαι,
 ἔρριγώς, ὅταν ἄνδρες ἐχειλέαντοι παρῶσι·
 καὶ οἱ θυμὸν ἔδωσι κατηφείη καὶ οἰζύς.
 ὅς δέ κεν εὐόχθησι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὁπάξει,
 καὶ πολυκοιρανίην, ἐπιλήθεται ἔνεκα γαῖαν
 ποσσὶν ἐπιτείξει, θνητοὶ δὲ οἱ εἰσὶ τοκῆες·
 ἀλλ' ὑπεροπλή καὶ ἀμαρτωλῇσι νόοιο
 ἴσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴχει,
 καὶ περ ἑὼν ὀλίγος· μνάται δ' εὐπῆχυν Αἰθήνην,
 ἥε τιw ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὐλυμπόνδε,
 ὥς κε μετ' ἀθανάτοισι ἐναρίθμιος εἰλαπινάξῃ.
 ἦ δ' Ἀτὴ ἀπαλοῖσι μεταβρωχῶσα πόδεσσιν
 αἰκῆς ἐν κεφαλῇσιν ἀνώϊστος καὶ ἄφαντος,
 ἄλλοτε μὲν γράῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 ὀπλοτέρησι γρη῏ς ἐφίσταται ἀμπαλακίῃσι,
 Ζηνὶ θεῶν κρείοντι, Δίκη τ' ἐπιήρα φέρουσα.

II.

Ωραί τει Χάριτές τε κατὰ γλυκὺ χεῦαν ἔλαιον,
ὦ πυγὰ, κνώσσειν ἐδὲ γέροντας ἐᾶς.
λέξον μοι τίνος ἐσσι μάκαιρά τυ, καὶ τίνα παίδων
κοσμεῖς. αἶ πυγὰ δ' εἴπω· Μενεκράτεος.

III.

Η Τροιζὴν ἀγαθὴ κροτρώφους· ἐκ αὖν ἀμάρτοις
αἰνήσας παίδων ἐδὲ τὸν ὑσείτιον.
τόσσον δ' Εμπεδοκλῆς Ψανερώτερος, ὅσσον ἐν ἄλλοις
ἀνθεσιν εἰαρινοῖς καλὸν ἔλαμψε ῥόδον.

IV.

Οἱ παῖδες λαβύρινθος ἀνέξοτος· ἥ γὰρ αὖν ὄμμα
ρίψης, ὡς ἰξῶ τῆτο προσαμπτέχεται.
τῇ μὲν γὰρ Θεόδωρος ἄγει ποτὶ πῖονα σαρκὸς
ἀκμήν, καὶ γῆων ἄνθος ἀκηράσιον·
τῇ δὲ Φιλοκλῆος χούσειον ῥέθος, ὅτε καθ' ὕψος
ἐ μέγας, ἔβανίη δ' ἀμφοτέθηλε χάρις.
ἦν δ' ἐπὶ Λεωτίνεω σρέψης δέμας, ἐκέτι γῆα
κινήσεις, αἰλύτω δ' ὡς ἀδάμαλι μενεῖς,
ἔχνια κολληθεῖς· τοῖον σέλας ὄμμασιν αἰθεῖ
κῆρος, κῆς νεάτης ἐκ κορυφῆς ὄνυχας.
χαίρετε καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μολεῖτε
ἥβην, καὶ λευκὴν ἀμφιέσασθε κόμην.

V.

Η ῥά νυ σοὶ, Κλεόνικε, δι' αἵτραπῆϊο κρόντι
σεινῆς, ἠντήσανθ' αἰ λιπαραὶ Χάριτες.

καί σε ποτὶ ῥοδέησιν ἐπηχύναντο χέρεσσι ,
 κῆρε, πεποιήσαι δ' ἡλίκος ἐσσι χάριν.
 τηλόθι μοι μάλα χαῖρε· πυρὸς δ' ἐκ ἀσφαλὲς ἄσπεν
 ἔρπειν αὐτὴν, ᾧ Φίλος, ἀνδρείκαν. ,

VI.

Ἰξῶ Δεξιόνικος ὑπὸ χλωρῇ πλατανίσῳ
 κόσσυφον ἀγρεύσας, εἶλε κατὰ πτερούγων·
 χῶ μὲν ἀνασθενάχων ἐπεκώκυεν ἱερὸς ὄρνις.
 ἀλλ' ἐγὼ, ᾧ Φίλ' Ἐρως, καὶ Θαλεραί Χαίριτες,
 εἶην καὶ κίχλη καὶ κόσσυφος, ὡς αὖ ἐκείνης
 ἐν χερσὶ καὶ Φθογγὴν καὶ γλυκὺ δάκρυ βάλω.

VII.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, χῶ μὲν ἀνατλαῖς
 μυρία, καὶ σῆσας δίκτυα καὶ σάλικας,
 τὺν κεναιῖς χείρεσσιν ἀπέρχομαι· οἱ δ' ἄμογητι
 τάμα φέρουσιν, Ἐρως, οἷς σὺ γένοιο βαρύς.

VIII.

Τὸ ῥότωαλον τῷ Πανὶ καὶ ἰοδόλον Πολύαινος
 τόξον, καὶ κάπρη τῆσδε καθ᾽ ἔπε πόδας,
 καὶ ταύταν γωρυτὸν, ἐπαυχενίον τε κυνάγχαν
 θῆκεν ὀρειάρχῃ δῶρα συναγρεσίης.
 ἀλλ', ᾧ Πὰν σκοπιῖτα, καὶ εἰς ὅπισσω Πολύαινον
 εὐαγρον πέμπουσιν ἡῶ Σιμύλειω.

IX.

Ἀχουλὶς ἢ φρυγίη θαλαμηπόλος, ἢ περὶ πεύκας
 πολλάκι τῆς ἱερᾶς χευαμένη πλακάμης,

γαλλαίῳ Κυθέλης ὀλολύγμασι πολλάκι δῶσα
 τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἀπὸ στομάτων,
 τάσδε θεῇ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρεῖα,
 θερμὸν ἐπεὶ λύσσης ὦσ' ἀνέπαυσε πόδα.

X.

Παῖς Ασκληπιάδew καλῶ καλὸν εἶσατο φοῖβῳ
 Γόργος ἀφ' ἡμερτᾶς τῆτο γέρας κεφαλᾶς.
 φοῖβε, σὺ δ' ἴλαος Δελφίνιε κῆρον ἀέξοις
 εὐμοῖρον λευκὴν ἄχρῃς ἐφ' ἡλικίην.

Η Δ Υ Λ Ο Υ

I.

Οἶνος καὶ προπώσεις κατεκοίμισαν Ἀγλαονίκη
αἰ δόλιαι, καὶ ἔρωσ ἠδὺς ὁ Νικαγόρεω,
ἧς πάρα Κύπριδι ταῦτα μύροις ἔτι πάντα μυδῶντα
κεῖται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πόθων,
σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μασῶν ἐκδύματα, μίτραι,
ὑπὸν καὶ σκυλμῶν τῶν τότε μαρτύρια.

II.

Αἰ μίτραι, τό θ' αἰχρὸγές ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
πέπλοι, καὶ ληρῶν χρύσειοι οἱ κάλαμοι
πάνθ' ἅμα Νικονόη συνεπέκπιεν. ἦν γὰρ Ερώτων
καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλας.
τοιγὰρ τῷ κρίναντι τὰ καλλιστεῖα Πιρήτῳ
νεβρίδα, καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο πρόχορον.

III.

Η διαπινομένη Καλλίσιον ἀνδράσι (θαῦμα,
καὶ ψευδές) νῆσις τρεῖς χόας ἐξέπειν
ἧς τόδε σοι, Παφίη, ζωρὸν μετρεῖσαι θυῶεν,
κεῖται πορφυρέης Λέσκιον ἐξ ὑέλας
ἦν γε σὰς πάντως, ὥς καὶ πάντως ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοίχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πόταν.

IV.

Ζωροπύται, καὶ τῷτο Φιλοξεύρα κατὰ νηὸν
τὸ ρυτὸν εἰδυίης δεῦτ' ἵδεν' Ἀρσινόης,

ὄρχησθ' ἢ Βῆσαν Αἰγυπῆιον, ὃς λιγὺν ἦχον
σαλπίζει, κρῖνε πρὸς ῥύσιν οἰγομένα,
καὶ πολέμῃ σύνθημα, διὰ χρυσῆς τε γεγωνεῖ
κώθωνος κώμῃ σύνθεμα καὶ θαλίσ,
Νεῖλος ὁποῖον ἀναξ μύσα εἰς Οἶλον ἱεραγωγῷς
εὔρε μέλος θείων πατέρων ἐξ ὑδάτων.
ἀλλὰ Κτησιεῖς σοφὸν εὔρεμα τίετε τῷτο,
θεῦτε νέοι νηῶ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

V.

Ἄγισ Ἀρισαγόρην ἔτ' ἔκλυσεν, ἔτ' ἔθιγ' αὐτῷ·
ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθε, κῶχετ' Ἀρισαγόρης.
πῶ τοίην ἀκόνιτον ἔχει Ὀύσιν; ὦ σοροπηγοῖ,
ἄγιν καὶ μίτραις βάλλετε καὶ σφαίροις.

VI.

Λυσιμελῆς Βάκχῃ, καὶ λυσιμελῆς Ἀφροδίτῃς
γεννᾶται θυγάτηρ λυσιμελῆς ποδάγρα.

VII.

Τῷτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπὸ ἥριον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
αὐλητῆς, μίμων κῆν θυμέλῃσι χαρις.
τυφλὸς ὑπαὶ γῆρως. εἶχεν καὶ Σκίρπαλον υἱόν,
νήπιον ἐκ αὐλῆιν Σκίρπαλον, εὐπάλαμον
αἰεῖδεν αὐτῷ τὰ γενέθλια. τῷτο γὰρ εἶχε,
τῷτο πανημερίων ἡδὺ μάσημα νέων.
ἤλπει δὲ γλεύκεας μεμεθυσμένα παύγνια Μῆσέων,
ἢ τὸν ἐν ἀκρήθοις Βάτταλον ἡδυώτην,
ἢ τὸν Κώταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον. ἀλλὰ Θέονα
τὸν καλαμαυλίτην εἰπάτε, Χαῖρε Θέων.

Σ Α Μ Ι Ο Υ

I.

Δέρμα καὶ ὀργυαῖα κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος
 Ἀμφιτρωνιάδα κείμεθ' ἀνὰ πρόπυλον,
 τεσσαρακαίδεκάδωρα, τὸν αὐχέντα φιλίππῳ
 ἀντόμενον, κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων,
 βέβροτον Οἰβηλοῖο παρὰ σφυρόν. αἱ πολυάλβος
 Ἡμαθία τοίῳ κραίνεται ἀγεμόνι.

II.

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μινυάμαρχε, τῆτο φίλιππος
 δερμα ταναϊμύκῃ λευρὸν ἔθηκε βοὸς
 αὐτοῖς σὺν κεράεσσι, τὸν ὕβρει κυδιόωνῃα
 ἔσβεσεν Οἰβηλᾶ τρηχύν ὑπὸ πρόπυλῳ.
 Φθόνος αὐαῖνοίτο, τεὸν δ' ἔτι κῦδος αἰεταῖ
 ῥίζα Βεροιαίῃς κρᾶντορας Ἡμαθίας.

Α Λ Κ Α Ι Ο Υ

Μ Ε Σ Σ Η Ν Ι Ο Υ.

I.

Πρώταρχος καλός ἐστὶ, καὶ ἔθελει ἀλλὰ θελήσει
ὑψέρον· ἢ δὲ ὥση λαμπρόσφι ἔχουσα τρέχει.

II.

Ηκνήμη, Νίκανδρε, δασύνειαι· ἀλλὰ Φύλαξαι
μή σε καὶ ἡ πυγὴ ταῦτο παβῶσα λάβῃ·
καὶ γνώσῃ φιλέοντος ὅση σπάνις. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
τῆς ἀμεταβλήτης φρόντισον ἡλικίης.

III.

Ζεὺ Πίστης μεδέων, Πειθήνορα, δεύτερον ἤα
Κύπριδος, ἀτρωενῶ σείψον ὑπὸ Κρονίῳ·
μηδέ μοι οἰνοχόον κυλίκων σέβεν αἰετὸς ἀρθεῖς
μάρψαις αἰτὶ καλῷ, κοίρανε, Δαρδανίδε.
εἰ δέ τι Μῆσάων τοι ἐγὼ Φίλον ἅπασα δῶρον,
νεύσαις μοι θεῖς παιδὸς ὁμοφροσύνην.

IV.

Εχθαίρω τὸν Ερῶλα. τί γὰρ βαρὺς ἐκ ἐπὶ θῆρας
ὀρύεται, ἀλλ' ἐπὶ ἐμὴν ἰσοβολεῖν κραδίην;
τί πλέον, εἰ θεὸς ἄνδρα καλὰ φλέγει; ἢ τί τὸ σεμνόν,
δηώσας, ἀπὸ ἐμῆς αἵλον ἔχει κεφαλῆς;

V.

Σύμφωνον μαλακοῖσι κερασσάμενος θρόον αὐλοῖς
 Δωρόθεος γοερῶς ἔννεπε Δαρδανίδας,
 καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον, ἔπνεε δ' ἴππῳ
 ἔργματ', αἰεζῶν αἰψάμενος Χαρίτων·
 μένος δ' εἰν ἱεροῖσι Διωνύσοισι προφῆταις
 Μῶμ' λαίψηράς ἐξέφυγε πτέρυγας,
 Θηβαῖος γενεὴν, Σωσικλῆος· ἐν δὲ Λυαίᾳ
 νηῶ Φόρμιγγα θήκατο καὶ καλάμους.

VI.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ραισῆρος Ὀμηρον
 τήσοιτε Φλογέαις ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς,
 ἐκ εἴμ', ἔσδ' ἔσομαι Σαλαμίνιος, ἔδὲ μὲν ὑὸς
 Δημοσγόργου· μὴ ταῦτ' ὄμμασιν Ἑλλάς ἴδοι.
 ἄλλον ποιητὴν βασανίζετε· τὰ μὰ δέ, Μῆσαι
 καὶ Χίος, Ἑλλήνων παισὶν ἀείσατ' ἔπη.

VII.

Ἡρώων τὸν αἰοιδὸν ἰὼ ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον
 ἦκαχον, ἐκ Μησέων γρῖφον ὑφηνάμενοι.
 νέκλαρι δ' εἰνάλλαι Νηρηίδες ἐχρίσαντο,
 καὶ νέκυν ἀκλαίῃ θῆκαν ὑπὸ σπιλαδί,
 ὅττι Θέτιν κύδηνε καὶ ἠέα, καὶ μόθον ἄλλων
 ἠρώων, Ἰθακῇ τ' ἔργμαῖα λαρτιάδω.
 ὁλοβίστη νήσων πόντῳ ἰος, ὅττι κέκυθε
 Βαιῇ Μησάων ἀστέρᾳ καὶ Χαρίτων.

VIII.

Κειράμενος γονίμην τις ἀπὸ Φλέβα Μητρὸς αἰγύρτης
 ὕλης εὐδένδρεα πρῶνας ἐδανοδαίτει.
 τῷ δὲ λέων ἦντησε πελώριος, ὡς ἐπὶ Θοίνῃ
 χάσμα Θέρων χαλεπὸν πειναλὲς Φάρυγος.
 δείσας δ' ὠμησέω θηρὸς μόρον, ὡς αὐδαξε,
 τύμπανον ἐξ ἱερᾶς ἐπαλαίαγχεσε νάπης.
 χῶ μὲν ἐνέκλεισε Φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
 ἔνθεα ρομβητὴν ἐσροφάλιξε Φόβην·
 κείνος δὲ προφυγὼν ὀλοὸν μόρον, εἶσατο Ρεῖῃ
 θήρα, τὸν ὀρχηθμῶν αὐτομαθῇ Κυβέλης.

IX.

Οἶον ὀρῆς, ὧ ξεῖνε, τὸ χάλκεον εἰκόνι λάμα
 κλειτομάχῃ, τοίαν Ελλὰς ἐσπῖδε βίαν.
 ἄρτι γὰρ αἱματοέοντα χερῶν ἀπελύετο πυγμαῖς
 ἔντεα, καὶ γοργῶ μάχνατο παγκρατίῳ·
 τὸ τρίτον ἐκ ἐκόνισσεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας
 ἀπῶως, τὰς τρισσὰς ἰοθμόθεν εἶλε πόνεας.
 μῶνος δ' Ἑλλάνων τόσ' ἔχει γέρας· ἐπ' ἀπυλοὶ δὲ
 ὀΐβαι, καὶ γενέτωρ ἐσέφεθ' Ερμοκράτης.

X.

Οὐκέτ' ἀνὰ φρυγίην πιτυδρόφον, ὥς ποτε, μέλιψις,
 κρῆμα δι' εὐτρήτων φθειγόμενος δονάκων,
 ἔσθ' ἐνὶ σαῖς παλάμῃσι Τριτωνίδος ἔργον Αθάνας,
 ὡς πρὶν, ἐπανθήσει, νυμφογενὲς Σάτυρε.
 δὴ γὰρ ἀλυκίστ' ἔδαις σφίγγῃ χέρας, ἔνεκα φοῖβῳ,
 θνατὸς ἐὼν, θείαν εἰς ἔρην ἠντίασας.

λωτοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον Φόρμιγγι μελιχρὸν
ᾠπασαν ἐξ ἀέθλων, ἔς τέφος, ἀλλ' αἶδαν.

XI.

Εἰς Ερωτα δεδιμένον.

Τίς σε τὸν ἔχ' ὀσείως ἠγρευμένον ᾧδε πεδήσας
θῆκαίῃ; τίς πλέγδην σὰς ἐνέδησε χέρας,
καὶ πιναρὰν ὄψιν τεκλήνατο; πᾶ θοὰ τόξα,
νήπιε, πᾶ πικρὴ πυρφόρος ἰοδόκη;
ἦ ῥα μάτην ἐπώνησε λιθοξόος, ὅς σε, τὸν οἷσρα
κυμήναντα θεῖς, τῇ δ' ἐνέδησε πάγη.

XII.

Εἰς Πανὸς ἀγαλμα.

Εμῶναι Πὰν λαροῖσιν ὀρειβάτα χεῖλεσι μῦσαν,
ἐμῶναι, ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι,
εὐκελάδῳ σύριγγι χέων μέλος, ἐκ δὲ συνῶδ' ὄ
κλάζε κατιθύνων ῥήματις ἀρμονίην·
ἀμφὶ δέ σοι, ῥυθμοῖο κατὰ κρότον, ἔνθεον ἵχνος
ῥησσέσθω Νύμφαις ταῖσδε μεθυδριάσιν.

XIII.

Μακύνε τείχη, Ζεῦ Ολύμπιε, ῥέξε φίλιππος
ἀμβατά· χαλκείας κλεῖε πύλας μακάρων
καὶ γὰρ χθών καὶ πόντος ὑπὸ σκάπτῃροισι φιλίππῳ
δέδμανται, λοιπὰ δ' αἶ πρὸς Ολυμπον ὁδός.

XIV.

Πίωμαί, ὦ Ληναῖε, πολὺ πλέον, ἢ πίε Κύκλωψ
νηδὺν ἀνδρομέων πλησάμενος κρεάων

πίομαι. ὥς Ὀφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθρῷ ἀράξας
 βρέγμα φιλιππειῆς ἐξέπαιον κεφαλῆς,
 ὅσπερ ἐταίρειοιο παρὰ κρητῆρι Φόνοιο
 γεύσατ', ἐν ἀκρήτῳ Φάρμακα χευάμενος.

XV.

Οἶνος καὶ Κένταυρον, Εὐπίκρατες, ἐχί σε μῦθον
 ὤλεσεν, ἥ δ' ἔρατὴν Καλλιῆς ἡλικίην.
 ἔντως οἰνοχάρων ὁ μονόμματος, ὦ σὺ τάχιστα
 τὴν αὐτὴν πέμψαις ἐξ Αἰδέω πρόσωπον.

XVI.

Αγαγε καὶ Ξέρξης Πέρσαν στρατὸν Ἑλλάδος ἐς γαῖαν,
 καὶ Τίτος εὐρείας ἀγαγ' ἀπ' Ἰταλίας.
 ἀλλ' ὁ μὲν Εὐρώπῃ δῆλον ζυγὸν αὐχένι θήσαν
 ἦλθεν· ὁ δ' ἀμπαύσων Ἑλλάδα δαλοσύνας.

XVII.

Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερῷ νέκυν Ἡσιόδοιο
 Νύμφαι κρηνιαδῶν λῆσαν ἀπὸ σφετέρων,
 καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
 ἔρραναν, ξανθῷ μισζάμενοι μέλιτι.
 τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν, ἐννέα Μισῶν
 ὁ πρέσβυς καθαρῷ γευσάμενος λιβάδων.

XVIII.

Εἰς Ἰππώνεκτα.

Οὐδὲ θανάτων ὁ πρέσβυς ἐῷ ἐπιτέτροφε τύμβῳ
 βότρυν ἀπὸ οἰάνθης ἡμερον, ἀλλὰ βάτην,

καὶ πνιγέσσαν ἄχειρδον, ἄποσ' ὤχσαν ὀδιῶν
 χεῖλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.
 ἀλλὰ τις, Ἰωπώνηκτος ἐπὶ παρὰ σῆμα, νέηαι,
 εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

XIX.

Πᾶσα σοι οἰχομένη, Πυλάδῃ, κωκύεται Ἑλλάς,
 ἄπλεκτον χαίταν ἐν χροῖ κειραμένα·
 αὐτὸς δ' αἰτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
 φοῖβος, ἐὼν τιμῶν ἢ θέμις ὕμνοσπόλον·
 Μῦσαι δ' ἐκλαύσαντο· ῥόον δ' ἔφησεν ἀκῶν
 Ἀσωπὸς γοερῶν ἦχον ἀπὸ σομάτων·
 ἔλληξεν δὲ μέλαθρα Διωνύσοιο χορείης,
 εὖτε σιδηρεῖν οἶμον ἔβης Αἰδέω.

XX.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκιῆρῳ ναύταις πλόος, ἔκ τε Βορείης
 λαίλαπτος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
 ἔσειχες παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πόντος
 ἔκρυψ' Αἰγυῖῳ ραιόμενον πελάγει.
 ἡϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ
 * πλεῖστα πολυκλαύτε κήδεα ναυτιλίας.

XXI.

Εἰς γυναῖκα ἣτις ἐκαλεῖτο Φιδίς.

Δίζημαι κατὰ θυμὸν ὅτε χάριν ὁ παροδίτας
 δισδάκι ΦΙ μῦθον γράμμα' ἀλέλοχ' πέτρος,
 λαοτύποις σμίλαις κεκολαμμένον. ἦ ῥα γυναικὶ
 τᾷ χθονὶ κευδομένη ΧΙΛΙΑΣ ἦν ὄνομα·

τῷτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφόμενος εἰς ἐν ἀριθμός.
 ἢ τὸ μὲν εἰς ὀρθὰν ἀτραπὸν ἔκ ἐμολεν,
 αἱ δ' οἰκίρρον ναῖσσα τόδ' ἡρίον ἔπλετο ΦΙΔΙΣ;
 νῦν σφιγγὸς γρίφας Οἰδίπῳ εἰφρασάμην.
 αἰνετὸς, οὐκ δισσοῖο καμὼν ἀνιγμα τύποιο,
 Φέγας μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος.

XXII.

Ἀκλαυσοὶ καὶ ἄβαπτοι, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ τύμβῳ
 Θεσσαλίας τρισσαὶ κείμεθα μυριάδες,
 Αἰτωλῶν δημβέιντες ὑπ' Ἀρεος, ἡδὲ Λατίνων,
 ἕς Τίτος εὐρείης ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίας,
 Ἡμαθίη μέγα πῆμα· τὸ δὲ θρασὺ κείνο φιλίππῳ
 πνεῦμα, θοῶν ἐλάφῳ ὥχετ' ἐλαφρότερον.

Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ

ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἀφλοῖος καὶ ἄφυλλος, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ νώτῳ
 Ἀλκαίῳ σαυρὸς πῆγνυται ἡλίβατος.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

I.

Πυγὴν Σωσάρχοιο διέπλασεν Ἀμφιπολίτῃ
 μυελίνην παίζων ὁ βροτολοιγὸς Ἔρως,
 Ζῆνα θέλων ἐρεθίσαι, ὅθ' ἔνεκα τῶν Γανυμήδε
 μηρῶν οἱ τέττε πάλυ' μελιχρότεροι.

II.

Δημόφιλος τοιοῖσδε Θιλήμασιν εἰ πρὸς ἔρασας
 χορήσεται ἀκμαῖν, χύπρι, κελὶ ἡλικίῃν,
 ὡς ἐμὲ νῦν ἐφίλησεν ὁ νήπιος, ἔκετι νύκτωρ
 ἥσυχά τῃ κείνῃ μητρὶ μενεῖ πρόθυρα.

III.

Βλέψον ἐς Ερμογένην πλήρει χειρὶ, καὶ τάχα πρήξεις
 παιδοκόραξ ὅ τι σοι θυμὸς ὀνειροπολεῖ,
 καὶ συγνὴν Ὀφρύων λύσεις τάσιν· ἦν δ' αἰεύσης
 ὀρφανὸν ἀγκίστρα κύματι θῆς κάλαμον,
 ἔλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον, εἰδὲ γὰρ αἰδῶς
 εἰδ' ἔλεος δαπάνῃ κόλλῃσσι συντρέφεται.

IV.

Εξέφυγον, Διόδωρε, τὸ σὸν βάρος. ἀλλ' ὅσον εἶπα·
 ἐκ ἔφυγον τὸν ἐμὸν δαίμονα πικρότατον·
 πικρότερός με κατέχεν. Ληισκρατέι δὲ λατρεῦων
 μυρία, δεσποσύνην καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.

V.

Σπονδὴ καὶ λιθανωτὲ, καὶ οἱ κρητῆρι μιγέιντες
δαίμονες, οἱ Φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε,
ὕμεις, ὦ σεμνοὶ, μαρτύρομαι, ἕς ὃ μελίχρως
κῆρος Αθηναῖος πάντας ἐπωμόσατο.

VI.

Τὸν καλὸν, ὡς ἔλαβες, κομίσαις πάλι πρὸς με θεωρὸν
Εὐφραγόρην, ἀνέμων πρητύτατ' ἐξέφυρε,
εἰς ὀλίγων τείνας μηνῶν μέτρον, ὡς καὶ ὁ μικρὸς
μυριέτης κέκριται τῷ Φιλέοντι χρόνος.

VII.

Ορκον κοινὸν Ερωτ' ἀνεθήκαμεν, ὅρκον ὃ πιστὴν
Ἀρσινόης ἔθετο Σωσιπάτρῳ Φιλίην.
αἰλλ' ἢ μὲν ψευδὴς, κενὰ δ' ὀρκία· τῷ δ' ἐφυλάχθη
ἴμερος. ἢ δὲ θεῶν ἔ' Φανερὴ δύναμις.
θρήνης, ὦ ὕμναιε, παρὰ κλήισιν ἀπέσταις
Ἀρσινόης, πασῶ μεμψαμένους προδότῃ.

VIII.

Ηπιβανὴ μὲ ἐτρωσεν Ἀριστόνη, Φίλ' Ἀδωνι,
κοιψαμένη τῇ σῇ στήθεα παρ' καλύβῃ.
εἰ δώσῃ ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἣν ἀποπνευσσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλην σύμμε λαβὼν ἄπαγε.

IX.

Ητρυφερὴ μὲ ἤγρευσε Κλεῶ τὰ γαλάζειν, Ἀδωνι,
τῇ σῇ κοιψαμένη στήθεα παπυρίδι.

εἰ ὥσπερ καὶ μοῖ ταύτην χάριν, ἣν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπᾶσιν σὺν με λαβὼν ἅπασι.

X.

Ιᾶπον Αθήνιον ἦσεν ἐμοὶ κακόν. ἐν πυρὶ πᾶσα
Ιλίου ἦν, κῆγ' αὖ κείνη ἄμ' ἐΦλεγόμαν,
καὶ δέϊσας Δαναῶν δεκέτη πόνον. ἐν δ' ἐνὶ Φέγγει
τῷ τότε, καὶ Τρῶες καὶ γὰρ ἀπώλωλόμεθα.

XI.

Σάρδις Περσινόνετος ἀπὸ Φρυγὸς ἤβελ' ἐκέσθαι
ἐκ Φρυγῶν μαινομένην δὲς ἀνέμοισι κόρη
ἀγνὸς Ἀτὺς, Κυβέλης θαλαμηπόλος· ἄγρια δ' αὐτῇ
ἐσπεύσθη χαλεπῆς πνεῦμ' ὑπὸ Φευφορίης,
ἐσπέρειον τείχεος ἀνὰ κνέφας. εἰς δὲ κατὰ νῆες
ἄντρον ἔδω, νεύσας βαιὸν ἀπώθεν ὁδῷ.
τῇ δὲ λέων ὥρσσε κατὰ σῖτον, ἀνδράσι δέϊμα
Θαρσαλέοις, Γάλλῳ δ' ἐδ' ὀνομαστὸν ἄχος,
ὃς τότε ἀναυδὸς ἔμεινε δέξας ὑπὸ, καὶ τινος αὖρε
δαίμονος ἐς τὸ ἐὸν τύμπανον ἦκε χέρας·
καὶ βαρὺ μυκήσαντος, ὃ Θαρσαλεώτερος ἄλλων
τείραπώδων, ἐλάφῳ ἔδραμεν ὀξύτερον,
τὸν βαρὺν καὶ μείνας αἰκοῖς ψόφον. ἐκ δὲ βοήσας
Μητέρα, Σαῖγαρίς χεῖλεσι παρ' ποταμῷ,
ἱρὴν σοι θαλάμην, ζωάγρια, καὶ λαλάγημα
τῆτο, τὸ θηρὶ Φυγῆς αἴτιον, ἀντίθεμαι.

XII.

Ριπίδα τὴν μαλακοῖσιν αἰεὶ πρῆϊαν αἰήταις
Παρμενίς ἠδίστη θῆκε παρ' οὐρανῇ,
H h 5

ἔξ ευίης δεκάτευμα· τὸ δ' ἡελίῳ βαρὺ θάλλωτος
ἡ ταίρη μαλακοῖς ἐκλίζεσθαι Ζεφύροις.

XIII.

Τὶς τὰ νεοσκύλευα ποτὶ δρυὶ τᾶδε καθᾶψεν
ἔντεα; τῷ πέλῃα Δωρὶς ἀναγράφεται;
πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ὥδε λοχιτᾶν,
χάρμεν ἅπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπώμεθα.
πάντα νέκυν μάστευε δεδωρότα, μή τις, ἔτ' ἔμῳνας
λειπώμενος, Σπάρῃα κῦδος ἔλαμψε νόθον.
ἴχε βάσιν. Νίκα γὰρ ἔπ' ἀσπιδος ὥδε λακωνῶν
Φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Οὐρυάδα,
χωὶ τότε μοχλήσας σπαίρει πέλας. ὦ πρωτάτωρ Ζεῦ,
εὐξὼν ἀνικάτῃ σύμβολα φυλόπιδος.

XIV.

Σᾶμά τοι ἐχὶ μάταιον ἔπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύγυνε,
ἄλλος ἅπ' ὀ Κρήτας θῆρος ἀνὴρ ἔθετο.
Γοργόνα τὰν λιθοεργὸν ὁμῶ καὶ τριπλόα γῆα
γραφειάμενος, δῆεις. τῆτο δ' ἔοικε λέγειν·
Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμῆς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδης με,
ἢ Φεῦγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἄνδρα ποσί.

XV.

Αὐλοὶ τῷ φρυγὸς ἔργον Ταγνίδος, ἥνικα μήτηρ
ἱερά τὰν Κυθέλοισι πρῶτ' ἀνέδειξε θεῶν,
καὶ πρὸς ἐμὸν Φώνημα καλὴν ἀνελύσατο χαίταν
ἐκφρων Ἰδαίης ἀμφίπολος θαλάμης.
εἰ δὲ Κελαινίτης ποιμὴν πάρος ἔπαραιέσας
ἐγνώσθῃ, φοίβῃ τῆτον ἔδειξεν ἔρις.

XVI.

Εἰς τὴν Θέσπιδος εἰκόνα.

Θέσπις ἐγώ, τραγικὴν ὅς ἀνέπλασσα πρῶτος αἰοιδὴν
 κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
 Βάκχος ὅτε τρίτῳ κατὰ γοῖ χορὸν, ὦ τράγος ἄθλον,
 χριτῆϊκός ἦν σύκων ἄρριχος ἄθλον ἔτι
 οἱ δὲ μετεπλάσσαντο νέοι τὰδε μυρίας αἰῶν
 πολλὰ προσευρήσει χάρτεραι· τᾶλλα δ' ἐμά.

XVII.

Θέσπιδος εὖρεμα τῆτο. τὰ δ' ἀγροῖωτιν ἀν' ὕλαν
 παίγνια, καὶ κώμης τὰς ἀτελειοτέρης
 Λιχύλος ἐξύψωσεν, ὃ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
 γραμμάλα, χειμάρρῳ δ' οἷα καταρδόμενα,
 καὶ τὰ κατὰ σκηπὴν μετεκαίνισεν. ὦ σόμα πάντων
 δεξιὸν ἀρχαίων, ἦ ὅτ' αἱ τις ἡμιθέων.

XVIII.

Ταῦρε, μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεται· ἔσι γὰρ ἅπαντες.
 ἀλλὰ σ' ὁ βεπλάσας ἐξαπατήσῃ Μύρων.

XIX.

Σεῖο, Μύρων, δαμάλει παρακάτθανε μόχος ἀλαθεῖς,
 καὶ γάλα πιτεύων χαλκὸν ἔσωθεν ἔχειν.

XX.

Γάλλον Αἰριταγόρης ὠρχήσατο· τὰς δὲ Φιλόπλες
 Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διήλθον ἐγώ.

χωὶ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο· τὴν δὲ τάλαιναν
 Τρηθῶ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν.
 εἰς πῦρ ἡρώων ὁ πολὺς πόνος. ἐν γὰρ ἀμύσσοις
 καὶ κόρυδος κύκνε Φθέγξετ' αἰοιδότερον.

XXI.

Εμπορίας λήξαντα φιλόκριτον, ἄρτι δ' αἰρόμεν
 γαιόμενον, ξείνῳ Μέμφιδι ἔκρυψε τάφῳ,
 ἐνθα δραμῶν Νεῖλε ὁ πολὺς ρόος ὕδατι λάβοι
 τάνδρὸς τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφιασεν.
 καὶ ζωὸς μὲν ἔφευγε πικρὴν ἄλᾳ· νῦν δὲ καλυφθεὶς
 κῆμασι, ναυηγὸν χέτλιος ἔρχε τάφον.

XXII.

Αὐλὶν Αῤισαγόρῳ καὶ κλήματα μυρίος ἀρθεῖς,
 Νεῖλε, μετ' εἰκαίης ἐξεφόρησας ὁδῷ.
 αὐτὸς δ' οἰκείης ὁ γέρον ἐπενήξατο βῶλε
 ναυηγός, πάσης ἐλπίδος ὀλλυμένης,
 γείτονος ἡμίθραυσον ἐπ' αὐλῖον, ὦ πολὺς, εἴπας,
 μόχθος ἐμὸς, πολυῆς τ' ἔργα περισσὰ χερὸς,
 ὕδωρ πάντ' ἐγένεαθε· τὸ δὲ γλυκὺ τέτο γεωργοῖς
 κῆμ' ἐπ' Αῤισαγόρην ἔδραμε πικρότατον.

XXIII.

Οὐ μὰ τόδε φθιμένων σέβας ὄρχιον, αἶδε Λυκάμειω,
 αἰὶ λάχομεν συγγεῖν κληδόνα, θυγατέρες,
 ἔτε τι παρθενίην ἡχύναμεν, ἔτε τοκῆας,
 ἔτε Πάρον, νήσων αἰσχυράτην ἱερῶν.
 ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ριγῆλὸν ὄνειδος·
 Φήμην τε συγγεῖν ἐφλυσεν Αρχίλοχος.

Ἀρχίλοχον, μὰ θεὸς καὶ δαίμονας, ἔτ' ἐν ἀγλαῖς
 εἶδομεν, ἔθ' Ἥρης ἐν μεγάλῳ τεμένει.
 εἰ δ' ἦμεν μάχλοι καὶ ἀτάσθαλοι, ἐκ ἀν' ἐκείνος
 ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν. '

XXIV.

Σμερδιέω ἐπὶ Θρηκὶ τακεῖς καὶ ἐπ' ἑρχαῖον ὄζευν,
 καί μιν καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
 τερπνότητι Μῆσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ π' Ἰ Βαθυύλλῳ
 χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
 αὐτόματαί τοι κῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
 κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίης·
 αὐτόμαλοι δὲ φέροιν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 κῆτωι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιτο δρόσῳ,
 ὄφρα καὶ ἐν Δηῆς οἰνώμενος αἶθρα χορεύσης,
 βεβληκῶς χρυσέην χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλῃν.

XXV.

Ἡδίστον Φιλέσσι νέαις προσανάκλιμ' ἐρώτων,
 Σαπφῶ, σὺν Μῆσαις ἢ ῥά σε Πιερίσῳ
 ἢ Ἐλικῶν εὐκισσος, ἴσα πνέυσαν ἐκείναις,
 κοσμεῖ, τὴν Ερέσῳ Μῆσῳ ἐν Αἰολίδι·
 ἢ καὶ Τμήν Ἰμμέναιος ἔχων εὐφρογέα πεύκην
 σὺν σοὶ νυμφιδίων ἴσαθ' ὑπὲρ θαλάμων·
 ἢ Κινύρεω νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἀφροδίτῃ
 σύνδρητος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὄρης.
 πάντα, πότνια, χαῖρε. θεοῖς ἴσας γὰρ αἰοιδάς,
 ἀθανάτας ἔχουσαι σὰς ἔτι θυγατέρας.

XXVI.

Τῆς Σαρμίας τὸ μνήμα Φιλαινίδος. ἀλλὰ προσεπέῃ
 τλήθι με, καὶ σήλης πλησίον ὧ' νερ ἰθι.
 ἔκ εἰμ' ἢ τὰ γυναιξὶν ἀναγράψασα προσάντη
 ἔργα, καὶ Αἰχύνην ἔνομίσασα θεόν·
 ἀλλὰ Φιλαιδήμων, ναὶ ἐμὸν τάφον. εἰ δέ τις ἡμέας
 αἰχύνων, λαμυρὰν ἔπαλσεν ἰστορίην,
 τῷ μὲν ἀναπύξει χρόνος ἔτιομα· τὰ μὰ δὲ λυγρὰν
 ὅσ' ἔα τερφθεῖη κληδὸν ἀπωσαμένης.

XXVII.

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιωὶ Διδύμῳ τεκῆσα
 ἄρτενας, ἔδ' ἑμᾶς ἔσθ' ἐνὸς ἀνάστατο.
 ἡ μὲν ἀριτεύσσα καὶ εὐτοκος ἔχ' ὑπὸ παίδων,
 ὀθνεΐαις δ' ἑτάφη χερσὶ θανῆσα Βιωί.

XXVIII.

Τύμβος ὁδ' ἐς, ὧ' ἄνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρα Μυσῶν
 ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχον·
 ὅς με τὸν ἐκ Φλιῦντος, ἐτι τρίβωλον πατέοντα,
 πρίνινον, ἐς χρύσειον ὀχῆμα μεθηρμόσατο,
 καὶ λεωτήν ἐνέδυσεν ἀλκρυγίδα· τῷ δὲ θαιέντος
 εὐθετον ὀρχησθὲν τῇ δ' ἀνέπαυσα πόδα.
 ὅλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες τᾶσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ
 κέρμις, ἐκ ποίης ἥδε διδασκαλίας;
 "εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπέῃ Φίλον, ἔκ ἂν ἀμάρτοις,
 εἴτε καὶ Ηλέκτρην· ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

XXIX.

Κἢ γὰρ Σωσιθέα κομέω νέκυν, ὅσπον ἐν ἄστει
 ἄλλος ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν,
 Σκίπτος ὁ πυρρογένειος. ἐκισσοφόρησε γὰρ αὖ ἡνὲρ
 ἀξία, Φλιασίων ναὶ μὰ χορὸς Σατύρων,
 κῆμ', τὸν ἐν καινοῖς τεθραμμένον ἦθεσιν ἤδη,
 ἦ γαγεν εἰς μνήμην, πατρίδ' ἀναρχαίσας
 καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μῆσῃ
 ῥυθμὸν, πρὸς τ' αὐδὴν ἐλκόμενος μεγάλην.
 εὐαδὲν ἡρώων τύπος ἐ χειρὶ καινοτομηθεῖς,
 τῇ Φιλοκινδύνῳ Φροσιτίδι Σωσιθέα.

XXX.

Τῷ κωμωδογράφῳ, κέδῃ κόνι, τὸν Φιλάγωνα
 κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζῶντα Μάχωνι Φέροις·
 ἐ γὰρ ἔχεις κηϕῆνα παλίμπωλτον, ἀλλά τι τέχνης
 ἄξιον ἀρχαίης λειψανον ἡμΟίεσας.
 τῷτο δὲ πρέσβους ἐρεῖς Κέκροπος πόλι'. καὶ παρὰ Νείλῳ
 ἔστιν ὅτ' ἐν Μῆσαις δοίμῳ πέφυκε θυμόν.

XXXI.

Τὴν γοεραῖς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσσι λαμίσκην
 ὕσατα, Νικαρέτης παῖδα καὶ Εὐπόλιδος,
 σὺν βρέφεσιν διδυμοῖς, Σαμῖν γένος, αἱ παρὰ Νείλῳ
 κρύπτουσιν λιθύης ἡόνες εἰκοσέτιν.
 ἀλλὰ, κόραι, τῇ παιδί λεχώϊα δῶρα Φέρεσαι,
 θερμαῖ κατὰ ψυχρῷ δάκρυα χεῖτε τάφῳ.

XXXII.

Αρχιλέω με δάμαρτα Πολυξείην, Θεοδέκην
 παῖδα καὶ αἰνοπαθεῖς ἐννεπὲ Δημαρέτης,
 ὅσπον ἐπ' ὠδῖσιν καὶ μητέρα· ^ἦ γ. ὕδα δὲ δαίμων
 ἔφθασεν, ἔσθ' αὐτὸν εἴκοσιν ἡελίων.
 ὀκλῶ καὶ δεκέτις δ' αὐτὴ θάνον, ἄρτι τεκῆσα,
 ἄρτι δὲ καὶ νύμφη, παντολιγοχροῖος.

XXXIII.

Τὰν Πιάναν Θρασύβελος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄωνος,
 ἐπ' αἰὰ πρὸς Ἀργείων τραύμαλα δεξιόμενος,
 δεικνὺς ἀντία πάντα. τὸν αἱματοέοντα δ' ὁ πρέσβυς
 θίς ἐπὶ πυρκαϊῆς Τύννηχος εἶπε τάδε·
 Δειλοὶ κλαίεσθωσαν· ἐγὼ δέ σε, τέκνον, ἄδακρυς
 θάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον.

XXXIV.

Εἰς δῆϊον πέμψασα λόχος Δημαινέτη ὀκλῶ
 παῖδας, ὑπὸ σήλῃ πάντας ἔβαιψε μιᾷ.
 δάκρυα δ' ἐκ ἑρῆξ' ἐπὶ πένθεσιν· ἀλλὰ τόσ' εἶπε
 μῆνον· Ω Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον.

XXXV.

Λυδὸς ἐγὼ, καὶ Λυδὸς, ἐλευθερίῳ δ' ἐμὲ τύμβω,
 δέσποδ' α, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔβου τροφέα.
 εὐαίων ἀσινῇ τείνοις βίον. ἦν δ' ὑπὸ γήρεως
 πρὸς με μόλης, σὸς ἐγὼ, δέσποδ' α, κῆν Αἰδῆ.

XXXVI.

XXXVI.

Εὐφράτην μὴ καῖε, φιλώνυμε, μηδὲ μινῆης
 πῦρ ἐπ' ἐμοί· Πέρσης εἰμὶ γὰρ ἐκ πατέρων,
 Πέρσης αὐθιγενῆς, ναὶ δέσπολα. πῦρ δὲ μῖναι
 ἡμῖν τῷ χαλεπῷ πικρότερον θανάτῳ.
 ἀλλὰ περιστείλας με δίδῃς χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ
 λατρὰ χεῖς· σέβομαι, δέσπολα, καὶ πόλαμῆς.

XXXVII.

Τὴν τίτθην Ἰέρων Σιληνίδα, τὴν, ὅτε πῖνοι
 ζωρὸν, ὑπὸ ἑορμῆς θλιβομένην κύλικος,
 ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἐν ἧ Φιλάκοτος ἐκείνη,
 καὶ φθιμένη, ληνὶ γείτονα τύμβον ἔχῃ.

XXXVIII.

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβου πολὺὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
 τύμπαν' ἐπὶ σήλῃ ῥήσσετ' Αλεξιμένεας,
 καὶ περιδινήσαδε μακρῆς ἀνελίγματ' αἰθέρος
 Στρυμονίην ἄφ' ἑτοί θυάδες Ἀμφίπολιν,
 ἧ, γλυκερὰ πνεύσαντες ἐφ' ὑμετέροισιν αἰδάτωλαις,
 πολλάκι πρὸς μαλακὰς τῷ δ' ἐχόρευσε νόμους.

Σ Ω Σ Ι Π Α Τ Ρ Ο Υ

I.

Μήποτε γαστροβαρῇ πρὸς σὸν λέχος ἀντιπρόσωπον
 παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.
 μεσσόθι γὰρ μέγα κυμα, καὶ ἔκ ὀλίγος πόνος ἔσαι,
 τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σὺ δὲ σαλευομένης.
 ἀλλὰ πάλιν σρέψας ῥοδοειδέϊ τέρωτο πυγῇ,
 τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρσενόταυαϊδα Κύπριν.

II.

Δωρίδα τὴν ῥοδότυγον ὑπὲρ λεχέων διατείνας
 ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς ἀθάνατος γέγονα.
 ἡ γὰρ ὑπερφύεσσι μέσον διαβᾶσά με ποσσίν,
 ἦνυν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος δόλιχον,
 ὄμμασι νωθρὰ βλέψασα· τὰ δ' ἤ, ἥτε πνεύματι φύλλα,
 ἀμφισαλευομένης, ἔτρεμε πορφύρεα,
 μέχρ' αἰπεσπαείδῃ λευκὸν μένος ἀμφοτέροισι,
 καὶ Δωρὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεισι.

III.

Εκμαίνει χεῖλη με ῥοδόχροα, 'ποικιλόμυθα,
 ψυχотаκῇ, τόμαϊος νεκταρέα πρόθυρα,
 καὶ γλῆναι λασίησιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτεισαι,
 σπαλάγχων ἡμετέρων δίπλυα καὶ παγίδες,
 καὶ μαζοὶ γλαυγόνιες, εὐζυγες, ἡμερόνιες,
 εὐφυέες, πάσης τερτωνότεραι κάλυκος.
 ἀλλὰ τί μηνύω κυσὶν ὁσέα; μάστιγές εἰσι
 τῆς ἀθυρονομίης οἱ Μίδεω κάλαμοι.

Τ Υ Μ Ν Ε ' Ω.

I.

Μίκκος ὁ Πελλαγαῖος Εὐναλίῃ βαρὺν αὐλὸν
τόνδ' ἐς Αθανάϊας ἐκρέμασ' ἱλαδός,
Τυρσηνὸν μελέδαμα, δι' ἧ πόκα πόλλ' ἐβόασεν
ὦ ἦν' εἰράνας σύμβολα καὶ πολέμῃ.

II.

Ορνεον ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
ἀλκυόσιν τὸν σὸν Φθόγγον ἰσωσάμενον,
ἥρωάδης Φίλε λάρε' σα δὲ ἦθεα, καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

III.

Εἰς ἄγαλμα Περσέως.

Πάντα πρηνεπίζω, καὶ ἦ Κρόνος· εἰ διακρίνω
ἔδνα Φῶρ' ἔτ' αἰσθε παραὶ πρασίαις.
ἔπρεπε μὴ λαχάνων ἔνεκεν τάδε καὶ κολοκυθῶν,
Φήσῃ τις, με λέγειν. ἔπρεπεν· ἀλλὰ λέγω.

IV.

Τὸν παραδάλια νόμῃς Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
αἰ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
Θήκλιν δὲ ἐν προβολᾷ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὁδόν' αἰ
ἔξ' ἐπιβρύκῃς, οἷα Λάκαινα γυνά·

Ἐρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερὶς, ἔρρε ποθ' Αἶδαν,
ἔρρε τὸν ἔ Σπάρτας ἄξιον, ἔ σ' ἔτεκον.

V.

Μή σοι τῆτο, Φιλανί, λίην ἐπικήριον ἔσω,
εἰ μὴ πρὸς Νείλω γῆς μορίης ἔτυχες,
ἀλλὰ σ' Ελευθέρης ὁδῷ ἔχει τάφος. ἔσι γὰρ ἴση
πάντοθεν εἰς Αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

VI.

Εὐήθη Τρύωνος ἐπ' ἐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόνσιν· ἔ γὰρ αὖν ὥσθ' ὤλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος. τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἐν βρέφος Αἶδη
σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' ἔχ' ὑπερῆρεν ἔω.

ARGENTORATI,
TYPIS
IOANNIS HENRICI
HEITZ,
ACADEMIÆ TYPOGRAPHI.

Die 1 Augusti MDCCLXXII.